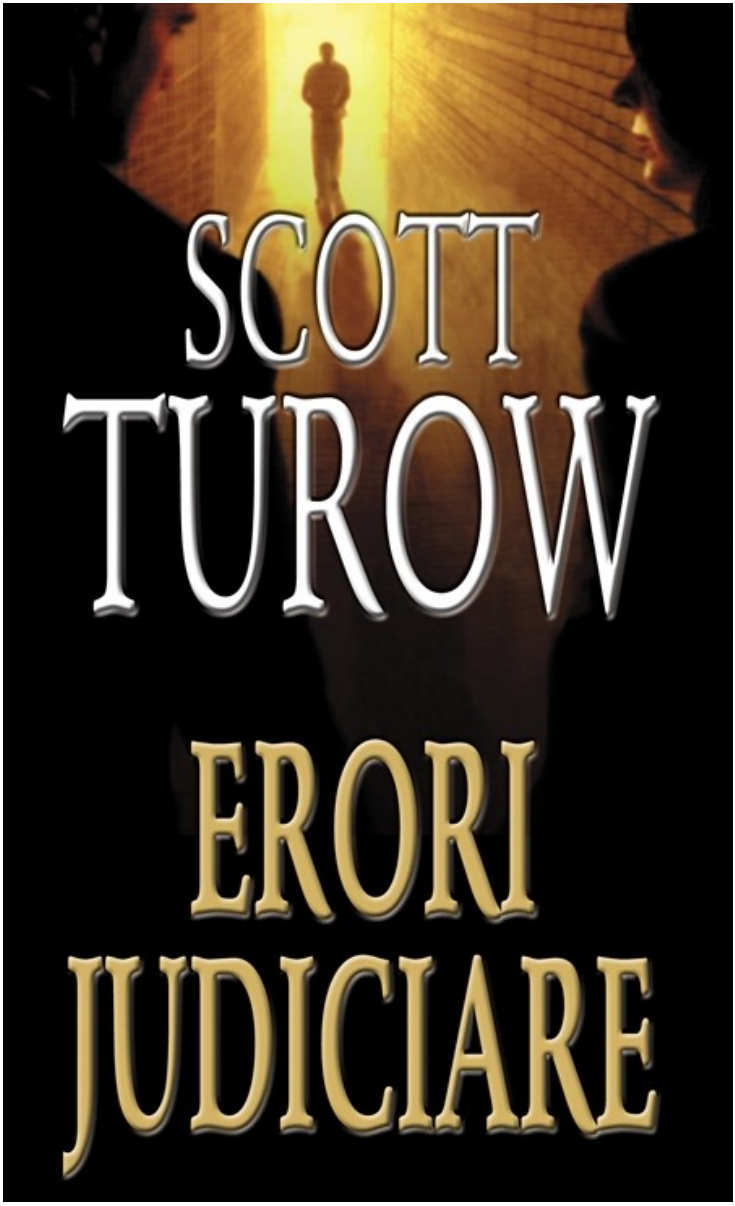
SCOTT
TUROW
ERORI
JUDICIARE

Mai există încă rasism în America zilelor noastre, țara care a inventat termenii de *political correctness* și de segregare pozitivă? Avocatul Arthur Raven, desemnat să reprezinte într-un proces de recurs un tînăr de culoare condamnat la moarte pentru omor deosebit de grav, crede că nu. Curînd însă se va convinge de contrariu: clientul său se dovedește a fi victima unei înscenări ale cărei proporții o fac să semene cu o conspirație.

rao
rao international publishing company

9 789735 765651
www.raobooks.com

ISBN 973 – 576 – 565 – 9
9789735765651
SCOTT TUROW
Erori judiciare *fă S*
vs. a *mo internaţional publishing company*
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României TUROW, SCOTT
Erori judiciare / Scott Turow; trad.: Liviu Radu Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2004
ISBN 973 – 576 – 565 – 9
I. Radu, Liviu (trad.)
C746829
821.111 (73) – 31 = 135.I
RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117 – 119, Bucureşti, ROMÂNIA
SCOTTTUROW *Reversible Errors* e 2002 by Scon Turow
Traducere din limba engleză LIVIU RADU
e RAO International Publishing Company, 2003 pentru versiunea în limba română

ISBN 973 – 576 – 565 – 9

Pentru Jonathan Gäassi

Eroare ce duce la anulare – greşeală din punct de vedere legal, făcută de un tribunal, care este

atât de importantă, *încât Curtea de Apel cate revizuieşte* procesul trebuie *să anuleze sentinţa tribunalului*. *Tribunalul* va primi *dispoziţie fie să oprească procesul,* fie *să-l* repună pe rol, *fie să modifice într-un anumit fel sentinţa*.

CUPRINS

Prima parte
INVESTIGAŢIA
1. Avocat şi client /13
2. Detectivul/29
3. Fosta judecătoare / 45
4. Procurorul / 60
5. Conducătorii anchetei / 68
6. Scrisoarea lui Gillian / 83
7. Închisoarea / 94
8. Squirrel /107
9. Înăuntru/115
10. Mărturisirea/124
11. Amabilitate / 137
12. Ultimele ştiri /145
13. Normalitate /160
Partea a doua PROCEDURA
14. Procurorul-şef adjunct /169
15. Mărturia lui Erno /180
16. Din nou la tribunal / 195
17. Istorie / 205
18. Interogatoriul încrucişat / 214
19. Victime tăcute/233
20. Susan/244
21. Collins/259
22. Familia Raven / 275

23. Căutându-l pe doctoral Kevorkian / 286
24. Depoziţia lui Geneviève Carrière / 298
Partea a treia
DECIZIA
25. El e făptaşul/321
26. Deştept/336
27. Duşmanul / 343
28. Secretele lui Faraon / 353
29. Împreună/360
30. Ar fi fost rău pentru mine / 368
31. Regulile Curţii/376
32. Evident/391
33. Pe mare/402
34. Cunoştinţe vechi / 412
35. Zeul Amprentelor / 418
36. Ţara lui Lincoln / 430
37. Ei ştiu/438
38. Altă poveste/450
39. Mai întâi / 473
40. Heroină/482
41. Midway/487
42. Eliberarea/495
FRIMA PARU
JK.
INVESTIGAŢIA
20 aprilie 2001
Avocat şi client *i*

Clientul, ca majoritatea clienţilor, spunea că e nevinovat. Data execuţiei fusese fixată peste treizeci şi trei de zile.

Arthur Raven, avocatul lui, era hotărât să nu-

şi facă griji. La urma urmei, se gândea el, nici măcar nu se băgase în treaba asta de bunăvoie. Fusese ales de Curtea de Apel Federală ca să se asigure că, după zece ani de recursuri, nu mai rămăsese nimic care să-i salveze viaţa lui Rommy Gandolph. Iar a-şi face griji nu intra în îndatoririle lui.

Dar îşi făcea griji.

— Ce-ai spus? întrebă Pamela Towns, tânăra lui parteneră, care stătea pe scaunul din dreapta.

Arthur scosese un oftat plin de îngrijorare, pe măsură ce analiza situaţia.

— N-am spus nimic, răspunse. Numai că nu-mi place să pierd din start.

— Atunci n-o să pierdem, îi zise Pamela, care arăta ca o prezentatoare de ştiri, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Erau departe de oraş, gonind cu o sută douăzeci de kilometri pe oră cu sedanul cel nou, nemţesc, al lui Arthur. Prin părţile acelea, drumul era atât de neted şi de drept, că nici nu era nevoie să atingă volanul. Lăsau în urmă pământurile fermelor din prerie, mirişti şi ogoare, tăcute şi încremenite în lumina slabă a dimineţii. Părăsiseră Center City la şapte, ca să evite traficul aglomerat Arthur spera ca întrevederea preliminară cu noul lor client, Rommy Gandolph, de la închisoarea statală din Rudyard, să fie scurtă şi să ajungă înapoi în biroul său până la ora două sau trei, dacă îndrăznea s-o invite pe Pamela la prânz. Era perfect conştient de prezenţa tinerei femei de

lângă el, de părul blond-roşcat ce-i cădea moale pe umeri, de mâna care-i cobora din când în când pe coapsă, ca să-şi aranjeze fusta cadrilată, ce i se tot ridica.

Cu toate că dorea să-i fie pe plac, Arthur nu putea să-i dea speranţe în privinţa cazului.

— Din punct de vedere legal, în momentul acesta, singurul lucru care ne-ar putea duce la anularea sentinţei ar fi o dovadă nouă, care să-i demonstreze nevinovăţia. Şi n-o să găsim aşa ceva.

— De unde ştii? îl întrebă Pamela.

— De unde ştiu? Ştiu, pentru că individul şi-a mărturisit tuturor vina, cu excepţia celor de la *Daily Planet*. În urmă cu zece ani, Gandolph recunoscuse totul la poliţie, apoi dăduse o declaraţie scrisă procurorului Muriel Wynn, pe care o repetase în faţa camerei de luat vederi. De fiecare dată, recunoscuse că el a fost persoana care împuşcase doi bărbaţi şi o femeie, lăsându-i apoi în camera frigorifică a unui restaurant. Cazul era cunoscut şi acum, după cum îl denumise presa, drept „Masacrul din 4 Iulie”.

— Dar la telefon nu încetează să spună cât nevinovat! exclamă Pamela. Nu crezi cât posibil?

Arthur, care fusese procuror-adjunct înainte de a se angaja, cu şapte ani în urmă, la firma O’Grady, Steinberg, Marconi şi Horgan, nu credea cât posibil. Dar Pamela, care avea douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, de-abia începuse să practice meseria. Salvarea unui client

nevinovat era acel soi de aventura pe care şi-o imaginase în timpul facultăţii – să alerge, precum Ioana d'Arc, în căutarea Dreptăţii. Cu toate acestea, se angajase la o firmă mare de avocatură, cu 120.000 de dolari pe an. Dar de ce să nu ai totul? Nu poţi să condamni oamenii pentru visele lor. „Dumnezeu ştie ce au în minte", gândi Arthur Raven.

— Ascultă, uite ce-am găsit în dosarul lui Rommy de punere în libertate sub supraveghere, zise Pamela. În data de 5 iulie 1991 fusese condamnat să-şi ispăşească pedeapsa în totalitate, pentru încălcarea condiţiilor de comportare în perioada de libertate sub supraveghere! Crimele au avut loc în dimineaţa zilei de 4 iulie. „Să-şi ispăşească pedeapsa" nu înseamnă că era la închisoare?

— Înseamnă că fusese la închisoare la un moment dat. Nu neapărat în ziua de 4 iulie. Documentele nu arată că era în puşcărie în ziua respectivă.

— Nu. Dar e ceva ce merită investigat, nu-i aşa?

Ar fi fost ceva demn de a fi investigat cu un deceniu în urmă, când mai existau dosarele care ar fi putut să dovedească faptul că asta era o idee prostească. Chiar şi aşa, Curtea de Apel Federală i-ar fi acordat lui Gandolph o scurtă amânare a execuţiei, timp în care Arthur şi Pamela ar fi fost obligaţi să se agite pentru o teorie tenace, dar inutilă pentru că nu avea nicio bază.

Din ce în ce mai iritat de posibilitatea de a irosi şi mai mult timp, Arthur apasă puţin pedala de acceleraţie şi simţi o satisfacţie inexplicabila văzând cum automobilul răspunde la comenzi. Îşi cumpărase maşina cu două luni în urmă, considerând-o un fel de trofeu, când devenise partener la firma de avocatură. Fusese unul dintre puţinele obiecte de lux pe care şi le permisese vreodată, însă, când răsucise cheia în contact, avusese senzaţia că nu respectă amintirea tatălui său, care murise de curând. Acesta fusese un om iubitor, dar una dintre excentricităţile sale fusese cumpătarea exagerată.

— Ia ascultă, zise Pamela, care scosese din plicul gros pe care-l ţinea în poală lista cu infracţiunile săvârşite de Rommy Gandolph şi citise ce scria în ea. Acesta fusese hoţ şi tăinuitor de lucruri furate. Fusese Mprdessercrentru spargere, furt şi, de mai multe ori, pentru posesie de bunuri furate. Dar nu folosise niciodată arme, comentă Pamela. Fără violenţă. Nicio femeie victimă. Cum de-a devenit subit violator şi ucigaş?

— Exersând, exersând, exersând, îi răspunse Arthur.

Văzu, cu colţul ochiului, cum buzele pline ale Pamelei se ţuguiară. Stricase totul. Ca de obicei Arthur nu ştia exact cu ce anume greşea în felul în care se purta cu femeile, de rămăsese burlac până la treizeci şi opt de ani. „Unul dintre motive era înfăţişarea”, se gândi el. Încă din adolescenţă avea paloarea şi lipsa de vlagă a celor de vârstă medie.

În timpul facultăţii fusese căsătorit pentru o perioadă scurtă şi chinuitoare cu Maria, o imigrantă românca. După aceea, lăsase o vreme impresia că nu avea nici chef, nici timp s-o ia de la început. Se dăruise prea mult avocaturii; pusese prea multă patimă şi furie în fiecare proces; fuseseră prea multe nopţi şi weekend-uri în care preferase să fie singur, ca să se poată concentra. Sănătatea în declin a tatălui său, precum şi problema viitorului surorii sale, Susan, îi înlăturaseră, ani de zile, orice preocupare pentru femei. Dar acum, când căuta cel mai slab semn care să arate că Pamela era interesată de el, se simţi umilit de prostia lui. Speranţele lui de a avea succes erau nule, la fel ca speranţele ei de a-l salva pe Gandolph. Simţi nevoia să le înlăture pe toate.

— Uite ce-i cu clientul nostru, cu Gandolph… Cu Rommy… Nu numai că Rommy a mărturisit imediat şi de mai multe ori, dar când s-a ajuns la proces, apărarea lui s-a bazat pe ideea nebuniei. Ceea ce înseamnă că, implicit, avocatul său a recunoscut că Rommy a comis crima. După condamnare au urmat zece ani de recursuri, de petiţii, de proceduri *habeas corpus*, cu două echipe diferite de procurori – şi niciunul dintre ei n-a spus vreodată că Rommy nu ar fi făptaşul. Să nu mai spun ca Rommy s-a trezit că n-ar fi vinovat de nimic doar când mai erau patruzeci şi cinci de zile până să dea ortul popii. Să fim serioşi, Pamela! Crezi că le-a zis avocaţilor pe care i-a

avut înaintea noastră cât nevinovat? Orice puşcăriaş ştie regulile jocului: avocaţi noi, poveşti noi.

Arthur zâmbi, încercând să pară că le ştie pe toate, dar adevărul era că nu se obişnuise niciodată cu minciunile pe care le spuneau delincvenţii avocaţilor. După ce plecase din procuratură, Arthur lucrase rareori ca avocat al apărării, doar atunci când una dintre corporaţiile cliente ale firmei – sau şefii acestora – erau bănuite de vreo escrocherie financiară. Justiţia cu care avea el de-a face zilnic, ca practicant de drept civil, era o justiţie mai curăţică, în care ambele părţi acţionau fără patimă şi în care punctele în litigiu erau chestiuni mărunte de politică economică. Anii petrecuţi ca procuror păreau a fi aparţinut unui timp în care fusese obligat zilnic să curăţe un subsol inundat, în care bacteriile şi duhoarea de canalizare făceau să putrezească aproape orice. Se zice că puterea corupe. Dar zicala este valabilă şi în cazul râului. Răul corupe. Un singur gest nefiresc, o manifestare a unui psihopat, ce trece dincolo de limitele a ceea ce poate fi acceptat – un tată care-şi aruncă pruncul pe fereastră, de la etajul al zecelea; un fost elev care îi taie gâtul unui profesor, sau cineva, precum noul client al lui Arthur, care nu numai că a ucis, dar a şi sodomizat unul dintre cadavre – produce o reacţie inversă, care îi pângăreşte pe toţi cei implicaţi: poliţişti, procurori, avocaţi ai apărării, judecători. Niciunul

dintre cei care au de-a face cu aceste orori nu reacţionează cu lipsa de patima pe care o presupune justiţia. Exista o singură concluzie: totul se ducea la naiba! Arthur nu-şi dorea deloc să se întoarcă pe tărimul acela, în care haosul părea oricând pe cale să se dezlănţuie.

După încă cincisprezece minute de mers, ajunseră la destinaţie. Rudyard era un orăşel ca multe altele din Vestul Mijlociu, având în centru câteva clădiri întunecate, încă mânjite de funingine, şi nişte hangare din tablă, cu acoperişuri din plastic scorojit, care gâzduiau diferite activităţi anexe ale fermelor. Periferia era în curs de modernizare, cu centre comerciale şi case de locuit, ca efect al siguranţei economice produse de o industrie neobişnuita: închisoarea.

După ce trecură printr-un cartier ca un decor de film, cu arţari şi căsuţe din cărămidă, construcţia se ivi brusc la capătul unei străzi, ca un monstru din filmele de groază ce ţâşneşte dintr-un dulap. Era un şir de aproape un kilometru de clădiri din cărămidă galbenă, legate între ele la întâmplare, remarcabile prin îngustimea celor câteva ferestre. Aceste clădiri înconjurau un edificiu vechi din piatră, suficient de solid ca să fi putut supravieţui din Evul Mediu. În jurul întregului perimetru se întindeau nu numai un zid din cărămida, înalt de trei metri, ci şi un şanţ pietruit, din care ieşeau stâlpi ascuţiţi din oţel inoxidabil, iar, în spatele acestuia, o împrejmuire ce susţinea spirale de un metru şi jumătate din

sârmă ghimpata, care străluceau în soare.

Semnară în registrul de la intrarea în închisoare, apoi fură îndrumaţi către o bancă roasă, ca să aştepte până când va fi adus Rommy. În acest răstimp, Arthur revăzu scrisoarea acuzatului, care ajunsese, după ce trecuse prin diferite mâini, la Curtea de Apel. Era compusă dintr-un talmeş-balmeş de mâzgălituri, cu sublinieri în mai multe culori şi cu un scris prea neregulat pentru a fi considerat măcar copilăresc. Doar privind scrisoarea, îţi dădeai seama că Rommy Gandolph era disperat şi nebun.

Dragă domnule judecător.

Sunt în aşteptarea EXECUŢIEI pentru o CRIMĂ care n-am CoMis-o. Zic că am făcut toate Recursurile şi că sentinţele au 1 fost împotriva mea, Chiar dacă SUNT NEVINOVAT, avocatul care a făcut recurs zice că NU POATE să mă mai reprezinte, conform leGILor FeDerale, ce pot să fac? ziua în care urmează să fiu executat este 23 mai!!! nu pot să obţin o amânare sau altceva până nu obţin un habeus, dar n-am un Avocat care s-o facă. Ce pot să fac? nu poate Cineva de acolo să mă Ajute? O să fiu omorât şi eu n-am făcut rău nimănui, nici în cazul acela, nici altă dată despre care îmi amintesc AcuM.

AJUTAŢI-MÎ. N-AM OMORÂT PE NIMENI niciodată!!!

Curtea de Apel a Statelor Unite emisese un ordin, considerând scrisoarea lui Rommy Gandolph drept o petiţie corectă pentru atribuirea

statutului federal de *habeas corpus* şi pentru desemnarea unui avocat – şi-l numiseră pe el, pe Arthur. Judecătorii agitau deseori bagheta lor magică la întâmplare, transformând o broască lipsită de chef – un avocat foarte ocupat – într-un prinţ *pro bono*, cu un client nou, pretenţios şi pe gratis, pe care era obligat să-l accepte, conform regulilor Curţii. Unii ar fi putut considera numirea ca un compliment, Curtea solicitând unui fost procuror, foarte respectat, să execute echivalentul legal al ultimei împărtăşanii. Dar asta însemna un supliment oneros pentru cineva cu o viaţă şi aşa foarte încărcată.

În cele din urmă, fu strigat numele lui Rommy. Pamela şi Arthur fură conduşi în zona de detenţie. Primul zăvor comandat electronic fu acţionat, iar uşa cu geam rezistent la gloanţe şi cu zăbrele din oţel se închise definitiv în urma lor, în timp ce mergeau în urma gardianului. Trecuseră mulţi ani de când Arthur fusese ultima oară în interiorul puşcăriei, dar Rudyard era, în felul ei, în afara timpului. Nu şi procedurile. Acestea, aşa cum şi le amintea, păreau că se schimbă la câteva zile. Autorităţile – adunarea legislativă a statului, guvernatorul, conducerea închisorii – încercau veşnic să întărească disciplina, să oprească pătrunderea de articole de contrabandă, să stăpânească bandele, să împiedice deţinuţii, beţivi notorii, să se îmbete. Întotdeauna apăreau noi formulare de completat, locuri noi în care trebuia să fie lăsaţi banii, cheile, telefoanele celulare – tot

ce era interzis în clădire. Întotdeauna alta era poarta prin care se intra şi, de fiecare dată, apărea o nouă metodă de percheziţie.

Dar starea de spirit, atmosfera, oamenii – astea rămâneau veşnic aceleaşi. Vopseaua era proaspătă, podeaua lucea. Nu conta. Puteau să facă oricâtă curăţenie voiau. Cu atât de mulţi oameni înghesuiţi în celule atât de apropiate, cu câte un closet în fiecare celulă, aerul era impregnat de mirosul de excremente şi de o duhoare specifică şi mai puternică, ce-l ameţi pe Arthur de cum păşi aici, aşa cum se întâmplase şi cu ani în urmă.

Merseră pe un coridor jos, din cărămidă, şi se apropiară de o uşă metalică, vopsită în verde, pe care scria: „Condamnaţi la moarte”. După ce intrară, fură conduşi la camera avocaţilor, care nu era, de fapt, o cameră, ci două, un spaţiu lat doar de un metru şi jumătate, delimitat de un perete, ce avea în mijloc un gemuleţ asemănător cu cel al cuştii casierilor de la punctele de plată de pe autostradă – un panou din sticlă, cu un jgheab din metal dedesubt, prin care puteau fi strecurate acte. Deşi viola principiul confidenţialităţii avocat – client, sistemul penitenciar câştigase dreptul de a ţine un gardian în colţul încăperii, în partea deţinutului.

Dincolo de fereastră stătea Rommy Gandolph, o apariţie spectrală, cu piele cafenie şi păr zburlit, pierdută în faldurile largi ale uniformei galbene purtate doar de deţinuţii care fuseseră

condamnaţi la moarte. Braţele îi erau încătuşate, de aceea trebuia să ţină cu ambele mâini telefonul care-i permitea să converseze cu avocaţii. Stând în partea rezervată lor, Arthur ridică receptorul şi-l ţinu între el şi Pamela, în timp ce se prezentară.

— Sunteţi primii avocaţi adevăraţi pe care-i am, le zise Rommy. Ceilalţi erau avocaţi din oficiu. Cred că s-ar putea să am o şansă acum, cu avocaţi adevăraţi, mai spuse el, apoi se apropie de geam, ca să le explice situaţia grea în care se afla. Ştiţi, sunt următorul Om Galben care urmează să fie dus. Toţi se uită la mine. De parc-aş fi altfel, doar pentru că urmează să mor în curând.

Pamela se aplecă imediat către deschizătura pentru schimbul de documente şi-l încuraja. Îi făgădui că vor obţine chiar în ziua aceea o amânare a execuţiei.

— Da, zise Rommy, pentru că sunt nevinovat. N-am omorât pe nimeni. Vreau testul ADM, vedeţi dacă pot să obţin aşa ceva.

Testul ADN, la care se gândiseră şi ei în zilele acelea, nu însemna nicio speranţă pentru Rommy, pentru că procuratura nu prelinsese niciodată că acesta ar fi lăsat la faţa locului vreo dovadă identificabilă genetic – sânge, spermă, păr, bucăţi de piele sau salivă.

Fără niciun avertisment, Gandolph se holbă la Pamela.

— Eşti frumoasă, aşa cum mi-am închipuit când am vorbit la telefon. Gândeşte-te, ai putea să te măriţi cu mine.

Zâmbetul care-i apăruse Pamelei pe faţă dispăru brusc.

— Omul trebuie să se însoare înainte să moară, nu? întrebă Rommy. Nu-i o idee bună?

„Grozav! îşi spuse Arthur. Acum am şi concurenţi!”

— Putem să ne căsătorim, îi spuse Rommy Pamelei. Am dreptul la vizite conjugale.

Judecând după poziţia ei ţeapănă, chestia asta nu făcea parte din imaginea pe care şi-o făcuse Pamela despre o avocată a apărării plină de spirit de sacrificiu. Arthur, care nu avea idee cum să înceapă discuţia, luă repede sentinţa judecătoarei Gillian Sullivan din 1992, prin care Rommy fusese condamnat la moarte, şi începu s-o citească cu voce tare.

— Augus-ce? Cine-i ăsta? întreba Rommy Gandolph.

— Augustus Leonidis, zise Arthur.

— Şi-l cunosc? se miră Rommy, iar pleoapele îi tresăriră peste ochii închişi, chinuindu-se să plaseze într-un context oarecare numele respectiv.

— E unul dintre cei trei, îi răspunse liniştit Arthur.

— Care trei?

— Cei trei pe care procuratura susţine că i-ai ucis. „Că ai mărturisit că i-ai ucis”, îşi spuse Arthur, dar nu era cazul să sublinieze aspectul ăsta, pentru moment.

— Mmmm… Nu cred că l-am cunoscut, spuse Rommy şi clătină din cap, ca şi cum nu şi-ar fi

amintit de-o întâlnire.

Gandolph avea aproape patruzeci de ani, ochii îi băteau într-o nuanţă gălbuie şi, după aparenţe, sângele întregii Americi îi curgea în vene. Teoretic, era considerat negru, dar se părea că avea şi ascendenţă albă, indiană şi hispanică. Părul îi era aspru şi netuns, îi lipseau câţiva dinţi, dar nu era urât. Însă părea nebun. Privind ochii lui Rommy, care se agitau ca nişte insecte mişunând în apropierea luminii, Arthur nu avu nicio îndoială asupra motivului pentru care avocaţii anteriori ai acestuia se concentraseră asupra unei apărări pe motive psihice. Rommy Gandolph era, fără îndoială, „nebun”, în înţelesul pe care-l dau cuvântului oamenii obişnuiţi. Dar nu suficient de nebun. Era sociopat. Tulburare de personalitate la limită, poate chiar schizoidie. Însă nu era complet dus cu pluta, nu era complet lipsit de o busolă, ca să nu distingă răul de bine, adică ceea ce justiţia cerea unei apărări.

— Nu-s genul de individ care omoară oameni, zise Rommy, de parcă ar fi dat glas unui gând întârziat.

— Ai fost condamnat pentru că ai ucis trei persoane: pe Augustus Leonidis, pe Paul Judson şi pe Luisa Remardi. Te-au acuzat că i-ai împuşcat şi i-ai lăsat într-o cameră frigorifică.

Procurorul spusese că o sodomizase pe Luisa după ce a murit, dar Rommy, probabil de ruşine, refuzase să recunoască acest lucru. Judecătoarea Sullivan, care audiase cazul singură, fără juriu, îl

găsise vinovat şi de asta.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva, zise Rommy şi se uită chiorâş, de parca remarca ar fi trebuit să închidă discuţia.

Arthur, a cărui soră, Susan, era, poate, chiar mai nebună decât Rommy, bătu în geam ca să fie sigur că Rommy îl va privi din nou. Când ai de-a face cu oameni precum Rommy sau Susan, trebuie, uneori, săi priveşti în ochi ca să te faci înţeles.

— Al cui e scrisul ăsta? îl întrebă cu blândeţe Arthur şi împinse mărturisirea scrisă de Rommy pe sub geam.

Gardianul sări de pe scaun şi ceru să vadă fiecare pagină, pe faţă şi pe dos, ca să fie sigur că nu fusese ascuns nimic. Rommy studie documentul un timp, apoi întrebă:

— Ce credeţi despre acţiuni? Voi aveţi acţiuni? Cum e asta?

După o pauză considerabilă, Pamela începu să-i explice cum funcţionează bursa.

— Nu, vreau să ştiu cum e să ai acţiuni. Cum te simţi şi toate celelalte. Dacă o să ies vreodată de aici, o să-mi cumpăr nişte acţiuni. Şi o să le urmăresc la televizor. „Creşte un sfert de dolar”. O să pricep ce-s toate chestiile astea.

Pamela continuă să expună mecanismul proprietăţii societăţilor pe acţiuni, iar Rommy dădea din cap plin de zel după fiecare frază, dar se plictisi repede. Arthur arătă din nou spre foile pe care le ţinea Rommy în mână.

— Procurorul zice că tu le-ai scris.

Rommy privi în jos şi spuse:

— Aşa gândeam şi eu. M-am uitat şi ere că-i scrisul meu.

— În hârtiile alea scrie că tu ai ucis trei oameni.

Rommy răsfoi hârtiile în sens invers, de la ultima până la prima pagină, apoi zise:

— Ce-i aici nu mi se pare că are vreun înţeles.

— Nu-i adevărat?

— Omule, a fost cu mult timp în urmă. Când s-a întâmplat asta?

Arthur îi spuse, iar Rommy se aşeză din nou.

— Sunt în închisoare de atât de multă vreme? Unde s-au dus toţi anii ăştia?

— Tu ai scris mărturisirea la poliţie? îl întrebă Arthur.

— Ştiu că am scris ceva la secţie. Dar nu mi-a spus nimeni că-i pentru tribunal.

Sigur, în dosar exista un avertisment *Miranda* semnat, prin care i se aducea la cunoştinţă că orice declaraţie făcută de el putea fi folosită împotriva lui la tribunal.

— Şi n-am auzit nimic despre execuţie. Asta-i sigur. A fost acolo un poliţist care mi-a spus o mulţime de lucruri, pe care le-am scris. Dar nu-mi amintesc să fi scris nimic din toate astea. N-am omorât pe nimeni.

— Şi de ce ai scris ce ţi-a spus poliţistul? îl întrebă Arthur.

— Pentru că am făcut pe mine.

Una dintre dovezile cele mai controversate din acest caz fusese faptul că Rommy se câcase, literalmente, în pantaloni, atunci când detectivul însărcinat cu ancheta, Larry Starezek, începuse să-i pună întrebări. În timpul procesului, procuratura primise permisiunea de a prezenta chiloţii murdari ai lui Rommy ca o dovadă a faptului că acuzatul conştientizase că e vinovat. Chiloţii deveniseră, în schimb, dovada principală în multele recursuri ale lui Rommy, dovadă la care niciun tribunal nu reuşise să facă referinţă fără o nuanţă ironică.

Arthur îl întrebă dacă Larry, detectivul, îl bătuse, refuzase să-i dea de mâncat sau de băut sau nu-i permisese să ia legătura cu un avocat. Deşi rareori răspundea direct, Rommy părea că nu pretindea aşa ceva – doar că scrisese o declaraţie amănunţită în care-şi recunoştea vinovăţia, care nu era deloc adevărată.

— Îţi aminteşti unde erai pe 3 iulie 1991? îl întreba Pamela.

Rommy făcu ochii mari, neînţelegând ce voiau de la el, iar

Pamela îl lămuri că se întrebau dacă nu fusese cumva la închisoare.

— Înainte să ajung pentru asta aici, n-am stat mult închis, răspunse Rommy, care credea, mai mult ca sigur, că se discuta despre caracterul său.

— Nu-i vorba de asta, îl lămuri Arthur. S-ar fi putut să fi fost în puşcărie în momentul în care au avut loc crimele acelea?

— A zis cineva asta? exclamă Rommy, aplecându-se în faţă, aşteptând o indicaţie. După ce prinse bine ideea, reuşi să râdă. Asta ar fi o poanta bună! Era ceva cu totul nou pentru el, dar le zise că în zilele acelea fusese înhăţat cu regularitate de poliţie, oferind astfel un oarecare sprijin teoriei Pamelei.

Rommy nu le oferi niciun argument în favoarea sa, deşi, în timpul discuţiei, respinse fiecare element pe care se bazase acuzarea. Poliţiştii care-l arestaseră afirmau că găsiseră în buzunarul lui Gandolph un lănţişor ce aparţinuse Luisei Remardi, una dintre victime. Rommy spuse că şi asta fusese o minciună.

— Ei, poliţia avea deja obiectul ăla… Şi n-avea cum să fie la mine când am fost înhăţat.

După aceea, Arthur îi dădu Pamelei telefonul, pentru alte întrebări. Rommy îi prezentă versiunea proprie, bizară, a jalnicei istorii sociale dezvăluite şi de dosarul său. Era copil nelegitim. Mama sa, care avea paisprezece ani atunci, băuse cât timp fusese gravidă. Nu putuse să se ocupe de băiat şi-l dăduse în grija bunicilor din partea tatălui, care locuiau în Duăable şi erau genul de fundamentalişti care ajunseseră să considere pedeapsa ca fiind partea cea mai importantă a religiei. Rommy nu era neapărat nesupus, ci mai degrabă ciudat. Fusese diagnosticat ca retardat şi rămăsese în urmă cu şcoala. Începuse să calce strâmb. Furase de la o vârstă fragedă. Se apucase de droguri, împreună cu alţi neisprăviţi.

Închisoarea Rudyard era plină de indivizi ca Rommy, albi, negri sau mulatri.

După ce petrecuseră împreună mai mult de-o oră, Arthur se ridică, promiţând că el şi Pamela vor face tot ce le stă în putinţă.

— Când vă întoarceţi aici, să aduci şi rochia de mireasă, îi spuse Rommy Pamelei. Avem un preot aici şi face treabă bună.

Când se ridică şi Rommy, gardianul ţâşni din nou în picioare, apucând de lanţul care înconjura mijlocul lui Rommy, legându-l de cătuşele de la mâini şi de la picioare. Puteau să-l audă prin geam pe Rommy flecărind ca un copil. Ăştia erau avocaţi adevăraţi. Fata o să se mărite cu el. O să-l scoată de aici, pentru că era nevinovat. Gardianul, care părea să-l placă pe

Rommy, zâmbi cu indulgenţă şi dădu din cap când Rommy îi ceru voie să se întoarcă. Gandolph îşi apăsă palmele de la mâinile sale încătuşate pe geam, spunând suficient de tare ca să se audă prin despărţitură:

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit aici şi pentru tot ce faceţi pentru mine! Vă mulţumesc!

Arthur şi Pamela rămaseră tăcuţi, cât timp fură conduşi afară. Ajunşi în aer liber, Pamela îşi scutură de uşurare umerii subţiri, în timp ce se îndreptau către maşina lui Arthur. După cum era de prevăzut, mintea îi rămăsese la apărarea lui Rommy.

— Arată ca un asasin? îl întreba ea. E un tip ciudat. Dar aşa arată un criminal?

„E bună, se gândi Arthur, e un avocat bun”. Când Pamela se oferise să participe la caz, îşi spusese că-i prea nouă în meserie ca săi fie de mare ajutor. Acceptase din cauză că nu-i plăcea să dezamăgească pe cineva, fără a mai pune la socoteală că era şi frumoasă, şi fără obligaţii. Faptul că descoperise că era şi talentată îl făcea s-o placă şi mai mult.

— Pot să-ţi spun a ce nu arată, îi zise Arthur. A soţul tău.

— E şi asta ceva, nu? râse Pamela.

Era suficient de frumoasă ca să nu se simtă jignita, până la un anumit nivel. Arthur fu silit să recunoască faptul că bărbaţii se purtau deseori ca nişte caraghioşi în faţa ei.

Mai glumiră un pic şi, încă tachinându-l, Pamela zise:

— Se pare că, în ultimul timp, nu întâlnesc nicio persoană simpatică şi ăsta – adăugă ea, arătând în direcţia autostrăzii îndepărtate – e un drum prea lung de făcut în fiecare sâmbăta seara.

Se oprise în dreptul portierei din dreapta. Vântul îi răsfira părul, iar femeia râse din nou. Arthur simţi că inima îi bate foarte tare. Chiar şi la treizeci şi opt de ani mai credea că undeva în el există un alt Arthur, mai înalt, mai zvelt, care arăta mai bine, o persoană cu o voce plăcută şi lipsită de griji, care i-ar fi putut răspunde Pamelei la remarca despre lipsa momentană a unui bărbat în viaţa ei printr-o invitaţie la prânz sau chiar la un eveniment monden mai important. Dar, ajuns în

stadiul acela de încremenire, unde fanteziile se învecinau cu lumea reala, Arthur îşi dădu seama că, la fel ca de obicei, nu va face pasul înainte. Sigur, se temea să nu fie umilit, dar, dacă ar fi fost suficient de nonşalant, Pamela l-ar fi putut refuza – după cum era sigur că s-ar fi întâmplat – într-un mod la fel de inofensiv. Îl opri însă gândul că ar fi fost incorect să-i facă avansuri. Pamela era o subalternă, mereu îngrijorată în ce priveşte viitorul său, iar el era acţionar la acea firmă. N-avea cum să schimbe situaţia de inegalitate sau poziţia sa. Arthur Raven nu avea cum să părăsească tărâmul acesta în care domnea decenţa, unde se simţea bine doar cu sine însuşi. Şi chiar dacă şi-ar fi acceptat raţionamentul, ştia că, întotdeauna când era vorba de femei, trebuia să apară vreun obstacol, lăsându-l să se mulţumească doar cu durerea unei aspiraţii neîmplinite.

Folosi dispozitivul din buzunar ca săi deschidă portiera Pamelei. Când aceasta intră în sedan, el rămase în praful chinuitor ce se ridicase în parcare. Moartea speranţelor, indiferent cât de puţin plauzibile ar fi fost acestea, era întotdeauna dureroasă. Dar vântul preriei bătu din nou, de data asta curăţând aerul şi aducând de pe câmpurile din afara oraşului mirosul de pământ proaspăt arat, o aromă a primăverii. Dragostea – dulcea, uimitoarea posibilitate de a o cunoaşte – începu să cânte în pieptul său melodia perfectă. Dragostea! Era oarecum ameţit de şansa pe care o

pierduse. *Dragostea*! Şi în acel moment se întrebă pentru prima oară care era situaţia lui Rommy Gandolph. Ce-ar fi dacă individul *era* nevinovat? Asta era o idee aproape la fel de plăcută ca şi dragostea. Şi dacă Rommy era *nevinovat*?

Apoi îşi dădu din nou seama că Rommy nu era nevinovat. Greutatea vieţii îl copleşi brusc pe Arthur, iar în minte îi reveniră câteva lucruri care-l defineau. Era acţionar la o firmă de avocatură. Nu avusese parte de dragoste. Tatăl lui murise. Susan era încă în viaţă. Analiză lista, simţi din nou că adăugase la ea mult mai puţin decât sperase sau decât ar fi avut dreptul să adauge, apoi deschise uşa maşinii, ca să se întoarcă la viaţa sa.

2

5 iulie 1991

Detectivul

Când Larry Starezek auzise de uciderea lui Gus Leonidis, se afla în pat cu o doamnă procuror numită Muriel Wynn, care tocmai îi spusese că avea o relaţie serioasă cu altcineva.

— Dan Quayle, îi răspunsese ea, când Larry îi ceruse numele individului. S-a îndrăgostit de felul în care pronunţ cuvintele…

Plictisit, Larry pipăi cu piciorul mocheta camerei de hotel, căutându-şi chiloţii. Când atinse pagerul cu degetul, îşi dădu seama că acesta vibra.

— Chestii nasoale, îi spuse el lui Muriel, după ce închise telefonul. Gus cel Bun tocmai a ajuns la loc cu verdeaţă. L-au găsit, împreună cu doi

clienţi, în frigider. Morţi în urma unor răni prin împuşcare.

Îşi luă pantalonii şi-i spuse femeii că trebuia să plece. Comandantul îşi voia toţi oamenii „pe punte”.

Muriel, o tipă micuţă şi bruneta, stătea întinsă pe cearşaful apretat al hotelului, un cearşaf nou, ce nu ajunsese încă să fie cârpit.

— A fost repartizat deja un procuror? se interesă ea.

Larry nu avea habar, dar ştia cum merg lucrurile. Dacă Muriel apărea acolo, oamenii şi-ar fi închipuit că o trimisese cineva. „Asta era încă o chestie grozava la Muriel, îşi spuse Larry. Îi plăcea munca de teren la fel de mult ca şi lui”.

O întreba din nou cine era individul.

— Vreau doar să schimb ceva, îi răspunse Muriel. Cred că treaba asta poate să ducă undeva. S-ar putea să mă căsătoresc.

— Să te căsătoreşti!

— Ce naiba, Larry, căsnicia nu-i o boală! *Tu* eşti căsătorit.

— Eh! ofta el.

Cu cinci ani în urmă, se însurase pentru a doua oară. I se păruse normal să facă asta. Nancy Marini, o asistentă medicală cumsecade, era sentimentală, amabilă şi se purta frumos cu băieţii lui. Dar, după cum îi spusese Nancy de mai multe ori în ultimul timp, el, Larry, nu renunţase la niciuna din hibele care duseseră la ruina primei sale căsnicii, la hoinăreală sau la faptul că relaţia

lui cea mai importantă era cu cadavrele pe care le găsea pe străzi. A doua sa căsătorie ţinea deja de domeniul trecutului, dar Larry prefera să-şi păstreze problemele doar pentru sine şi să nu le discute nici măcar cu Muriel.

— Ai zis întotdeauna că măritişul e un dezastru! îi reproşă el.

— Căsătoria mea cu Rod a fost un dezastru. Însă pe atunci aveam doar nouăsprezece ani. La treizeci şi patru de ani, Muriel ştia ce înseamnă să fii văduvă mai bine de cinci ani.

Era weekend-ul de 4 Iulie, iar hotelul Gresham era ciudat de tăcut la începutul după-amiezii. Directorul îi era dator lui Larry, care-l ajutase în câteva situaţii – clienţi care nu voiau să mai plece, un hoţ de buzunare care opera în hol… Avea grijă ca Larry să primească o cameră pentru câteva ore, de fiecare dată când solicita una. Când Muriel trecu pe lângă el, ducându-se spre oglinda, o apucă din spate şi se frecă de ea, cu buzele lipite de cârlionţii scurţi, negri, de lângă ureche.

— Tipul tău cel nou e la fel de amuzant ca mine?

— Larry, n-ai fost eliminat din Campionatul Naţional de Regulat! Ne-am distrat bine împreună.

Certurile erau ceva obişnuit în relaţia lor. Probabil chestia asta îi plăcea lui Larry mai mult decât sexul. Se cunoscuseră în timpul Facultăţii de Drept, în urmă cu şapte ani, când ambii începuseră prin a lucra noaptea. Muriel devenise o adevărată vedetă şi fusese transferată la divizia de

zi. Larry se hotărâse să-şi dea demisia, chiar înainte să câştige custodia fiilor săi, pentru că nu simţea nicio plăcere să lucreze acolo. Încercase să se potolească după divorţ, să nu mai intre în cârciumi, ba chiar să le schimbe părerea părinţilor şi fraţilor săi, care considerau munca în poliţie drept un lucru care nu era de el. În cele din urmă, Muriel şi întâlnirile lor ocazionale fuseseră, probabil, cel mai bun lucru cu care se alesese din această perioadă. Existaseră şi alte femei în viaţa lui – prea multe – de care se simţise atras, dar cu care nu se simţise cu adevărat bine. Îşi spuneau după aceea unul altuia cât de grozav fusese, dar exista ceva trist în tot ce se întâmplase. Dar nu şi în cazul lui Muriel. Cu dinţii ei rari şi cu nasu-i cărnos, suficient de lung ca să poată să desfunde chiuveta cu el, Muriel n-avea mari şanse să apară pe copertele revistelor. Dar, după ce se însurase de două ori cu femei frumoase, Larry simţea uneori că i se strânge un laţ în jurul gâtului când era cu ea, numai la gândul că ştia atât de puţin despre el însuşi.

Când Muriel îşi termină de pudrat pistruii de vară, Larry porni radioul. Toate posturile de ştiri vorbeau despre crime, dar Greer, comandantul poliţiei, nu furnizase amănunte.

— Mi-ar plăcea cu adevărat să preiau cazul ăsta, zise femeia. Lucra de trei ani şi jumătate ca procuror şi nu avusese şansa să i se repartizeze un caz important, nici măcar ca membru de rangul doi sau trei al echipei. Dar dacă-i spuneai lui

Muriel să se potolească, nu ajungeai la niciun rezultat. Privirile li se întâlniră în oglinda de pe masa de toaletă.

— Îmi place istoria, spuse femeia. Ştii despre ce vorbesc. Evenimentele mari. Consecinţele lor. Când eram fetiţă, mama îmi spunea mereu: „Încearcă să fii un om care face istoria!”

Bărbatul dădu din cap. Cazul acesta urma să fie unul important.

— I-au venit de hac lui Gus, zise Larry. Cineva o să fie prăjit pentru asta, nu crezi?

Pudriera pocni când fu închisă, iar Muriel îl aprobă cu un zâmbet trist şi zise:

— Toţi îl simpatizau pe Gus…

Augustos Leonidis fusese, timp de mai bine de treizeci de ani, proprietarul unui restaurant numit Paradise. Cartierul North End, în care se afla, începuse să decadă la scurt timp după ce deschisese restaurantul. Apoi, ultima fortăreaţă a cartierului împotriva declinului – micul aeroport Duăable – fusese abandonată de liniile aeriene importante la începutul anilor şaizeci, pentru că avea pistele prea scurte, iar avioanele cu reacţie nu puteau ateriza. Însă Gus, cu optimismul unui imigrant obraznic, refuzase să se mute. Era genul de patriot cum nu mai sunt, acum. Cum putea o zonă să fie „rea”, din moment ce se afla în America?

În ciuda cartierului, afacerea lui Gus

prosperase. Nu numai datorită faptului că ieşirea de est de pe autostrada naţională 843 trecea exact prin faţa uşii de la intrare a restaurantului, ci şi datorită micului dejun ajuns legendar, în care specialitatea casei era o omletă la cuptor, care avea dimensiunile unui balon, când era adusă la masă. Paradise ajunsese un loc important de întâlnire din ţinutul Kindle, unde oricine sosea se bucura de o primire entuziastă din partea proprietarului vorbăreţ, căruia i se spunea Gus cel Bun de atât de mult timp, că nu-şi mai aducea nimeni aminte de ce fusese poreclit aşa – fie din cauza meselor oferite gratis celor săraci, fie a activităţilor sale cetăţeneşti, fie a stilului său exuberant şi imbatabil. De-a lungul anilor, fusese nominalizat constant pe lista anuală din *Tribune* drept unul dintre cetăţenii cei mai simpatizaţi din ţinutul Kindle.

Când Larry sosi în apropierea restaurantului, poliţiştii de la patrulă făcuseră tot ce le stătuse în putinţă să se dea mari, parcându-şi maşinile lor negru cu alb de-a curmezişul carosabilului şi lăsând girofarurile în funcţiune. Tot felul de vagabonzi şi indivizi solizi fuseseră atraşi de spectacol. Era iulie şi nimeni nu purta prea multe haine, din moment ce clădirile vechi de apartamente din jur nu aveau instalaţii de aer condiţionat. Nişte fete amărâte, cu coafuri de fete

amărâte – câte o coamă zburlită de pâr drept sau îmbibat cu fixativ – stăteau pe trotuarul de vizavi, supraveghindu-şi pruncii. La curbă, mai multe dube ale posturilor TV se pregăteau să emită şi-şi ridicaseră antenele, care arătau ca nişte instrumente de bucătărie supradimensionate.

Muriel venise singură cu maşina ei, dar stătea lângă fereastra imensă a restaurantului, aşteptând s-o strecoare Larry în ancheta. În timp ce mergea, Larry îi făcu un semn, ca şi cum abia ar fi recunoscut-o, şi o salută. Chiar şi atunci când era îmbrăcată într-o ţinută lejeră, Muriel purta tocuri înalte, ca Minnie Mouse. Întotdeauna dorise să fie la înălţime, iar Larry bănuia că profita de ocazie ca să-şi scoată în evidenţă fundul drăguţ. Muriel ştia să se pună în valoare. Văzându-i pantalonii scurţi, albaştri, fluturând în vânt, Larry simţi un fior când se gândi la pielea ei, acum la adăpost de privirea celorlalţi.

Îşi arătă insigna celor doi poliţişti în uniformă, de lângă uşă. Înăuntru, la stânga, trei civili stăteau împreună, pe o bancă dintr-un separeu – un negru cu şorţ, o femeie zdrobită de durere, îmbrăcată într-un capot de culoare bej, şi un bărbat mai tânăr, cu umerii căzuţi şi cu un cercel suficient de mare pentru ca Larry să-l vadă de la zece metri. Cei trei păreau a-şi fi construit propriul univers, izolaţi de vârtejul activităţii poliţiei ce se desfăşura în jurul lor. „Angajaţi sau membri ai familiei, îşi spuse Larry, aşteptând să fie interogaţi sau să pună ei înşişi întrebări”. Îi făcu

semn lui Muriel, iar aceasta se aşeză lângă ei, pe unul dintre scaunele rotative de la barul cu răcoritoare, scaune care se întindeau în faţa tejghelei ca un şir de ciuperci. Scena crimei fusese cercetată de zeci de oameni – cel puţin şase tehnicieni în cămăşi kaki dădeau cu praf ca să ia amprente – dar atmosfera era deosebit de calmă. Într-un loc cu atât de mulţi oameni, de obicei e agitaţie, umor macabru şi mult zumzet. Dar în cazul acela, toţi fuseseră chemaţi într-o zi liberă, din mijlocul unui weekend de patru zile, ceea ce însemna că erau cu toţii îmbufnaţi sau somnoroşi. În plus, comandantul era de faţă. Un individ, prin excelenţă, sobru. Iar crima era groaznică.

Comandantul detectivilor, Harold Greer, se stabilise în micul birou al lui Gus de lângă bucătărie, iar echipa de detectivi pe care o chemase se adunase acolo. Surprinzător, Gus era un om ordonat. Deasupra biroului se aflau o cruce ortodoxă, un calendar cu fete, primit de la un furnizor de alimente, şi fotografii de familie, făcute în timpul unei călătorii în Grecia, presupuse Larry. Fotografiile, în care se vedeau soţia, două fiice şi un fiu, păreau a fi vechi de vreo cincisprezece ani. Dar acelea erau vremurile pe care Gus, ca mulţi alţi bărbaţi pe care-i cunoştea Larry, voia să şi le amintească, vremuri în care muncise din greu, pusese pe picioare o afacere, îşi întemeiase o familie. Soţia, zâmbind şi arătând destul de atrăgătoare în costum de baie, era aceeaşi cu sărmana femeie zdrobită de durere

care stătea lângă uşă.

Greer vorbea la telefon, astupându-şi o ureche cu un deget, îi explica unui individ de la primărie care era situaţia, în timp ce detectivii din încăpere îl priveau. Larry se duse la Dan Lipranzer, să se informeze. Lip, care avea isteţimea unui delincvent juvenil din anii cincizi, stătea singur într-un colţ, ca de obicei. Lipranzer părea întotdeauna răcit, chiar şi în iulie, şi arăta pleoştit, ca o pasăre ce năpârleşte. Fusese primul detectiv ajuns la locul crimei şi-l interogase pe şeful turei de noapte, Rafael.

Paradise se închidea doar de două ori pe an – de Crăciunul ortodox şi pe 4 Iulie, zilele de naştere ale lui Dumnezeu şi ale Americii, cele două lucruri pe care le respectase Gus. În toate celelalte zile era coadă la uşă, de la cinci dimineaţa până la amiază. Vânzarea scădea în celelalte ore, clientela constând îndeosebi în poliţişti, taximetrişti şi în personalul care călătorea cu avionul, venind sau ducându-se la aeroportul Duăable, care reînviase de când Trans Naţional Air începuse, în urmă cu câţiva ani, un program de servicii regionale.

Conform celor spuse lui Lipranzer de şeful turei de noapte, Gus venise ca să ia banii încasaţi şi-şi trimisese angajaţii acasă miercuri, 3 iulie, cu puţin înainte de miezul nopţii. Fiecare lucrător primise câte o sută de dolari din casă. Înainte de a pune plăcuţa cu „închis”, a intrat în restaurant Luisa Remardi, care lucra la Trans Naţional, ca

vânzătoare de bilete la aeroport. Era o obişnuită a localului şi Gus, care avea o slăbiciune pentru cliente, i-a trimis acasă pe Rafael, pe grataragiu şi pe picolo, urmând să se ocupe el însuşi de bucătărie. La un moment dat, în următoarea oră – sau în următoarele două ore – Gus, Luisa şi o a treia persoană au fost ucise. Ultima victimă era un alb de aproape patruzeci de ani, identificat provizoriu drept Paul Judson, atât pe baza numărului de înmatriculare al automobilului care se cocea încă la soarele de iulie în parcarea lui Gus cât şi pe baza declaraţiei de persoană dispărută, din ziua anterioară, depusă de soţia acestuia. Doamna Judson spusese că Paul trebuia să sosească la aeroportul Duăable în noaptea de 4 iulie, la ora douăsprezece şi treizeci de minute.

Rafael se întorsese a doua zi dimineaţa „la ora patru şi jumătate, ca să deschidă localul. Nu s-a sinchisit prea mult de dezordinea găsită, presupunând că Gus se grăbise să plece de îndată ce scăpase de clientă, ca să nu apară şi alţi consumatori. Pe la cinci dimineaţa, doamna Leonidis, Athena, telefonase disperată, pentru că Gus nu apăruse în ziua anterioară la cabana lor de lângă Skageon. Rafael a observat Cadillac-ul lui Gus în parcare şi a început să se întrebe dacă urma de sânge de lângă casa de marcat provenea într-adevăr de la carnea congelată pe care Gus o carase la bucătărie. Când a sosit grataragiul, au sunat la poliţie şi, după ce-au discutat un timp, au deschis uşa de la frigiderul din subsol, spetind să

mai fie cineva în viaţă. Nu mai era nimeni viu.

Pe la trei şi jumătate după-amiaza, Greer puse în furcă telefonul şi îi anunţă pe cei doisprezece detectivi pe care-i convocase că era momentul să se apuce de treabă. În ciuda căldurii de peste treizeci de grade Celsius, Greer purta o haină sport, din lână, şi cravată, ştiind că urma să apară la televizor. Avea un caiet de notiţe şi începu să anunţe sarcinile, pentru ca fiecare poliţist să ştie din ce unghi să examineze scena crimei. Harold urma să conducă ancheta, primind toate rapoartele de la un grup operativ. Asta îi putea impresiona pe reporteri, dar Larry ştia că rezultatul va fi că şase detectivi se vor călca pe picioare, făcând aceleaşi lucruri şi uitând cu toţii să facă altele. Peste o săptămână, Greer – în ciuda bunelor lui intenţii – va începe să se ocupe de alte cazuri, de hârtiile care se stinseseră pe biroul lui, iar poliţiştii îşi vor vedea şi ei de treburile lor.

Larry încercă să-şi stăpânească o grimasă, când Greer îl anunţă că va face echipă cu Wilma Amos. Wilma nu era bună decât de cuier pentru pălării. Iar asta însemna că Larry n-o să aibă nicio şansă să se afle în preajma celui ce conducea ancheta, în schimb, el şi Wilma fuseseră desemnaţi să cerceteze trecutul femeii-victima, Luisa Remardi.

— Să dăm o tură! zise Harold şi traversă bucătăria.

Harold Greer impresiona multă lume, pentru că era un negru solid, bun de gură, calm şi

ordonat. Pe Larry nu-l impresiona. Harold era un politician mai slab decât majoritatea ofiţerilor superiori din poliţie, dar era competent, făcea parte dintre puţinii poliţişti pe care Larry îi considera tot atât de deştepţi ca şi el.

Tehnicienii trasaseră o cărare, iar Harold îi instrui să meargă în şir indian şi să-şi ţină mâinile în buzunar. Un individ cu pregătire în criminologie ar fi spus că Greer e nebun, din moment ce aduce încă o duzină de indivizi la locul crimei. Exista riscul contaminării probelor şi, chiar dacă toţi ar fi purtat papuci de balet, avocatul apărării ar fi putut prezenta vizita ca fiind un lucru asemănător călătoriei lui Hannibal peste Alpi, însoţit de elefanţi. Dar Harold ştia că niciun anchetator n-ar fi simţit că i s-a încredinţat un caz până nu ar fi văzut scena crimei.

Unui copoi trebuie să-i dai să adulmece mirosul celui pe care trebuie să-l urmărească.

— Teoriile de lucru, anunţă Harold.

Stătea lângă casa de marcat, care se afla pe o vitrină din sticlă, în rafturile căreia erau aşezate trabucuri vechi şi batoane de zahăr. Pe partea exterioară a vitrinei, amprente de un purpuriu strălucitor arătau ca nişte ornamente.

— Teoria numărul unu, care-i destul de solidă: e vorba de un jaf armat care a luat-o razna. Casa de marcat e goală, punga cu banii ce urmau să fie depuşi la bancă a dispărut, iar victimele n-au ceas, portofel sau bijuterii. A doua teorie: am spus astăzi că a fost un singur făptaş. E o teorie destul

de slabă, dar îmi place din ce în ce mai mult. Gloanţele pe care le-am recuperat arată a fi toate de calibrul 38 şi au aceleaşi semne de ghinturi. A fost un singur ţintaş, sunt aproape sigur. Poate că au existat şi complici, deşi nu cred. Gus a fost ucis chiar aici. Stătea la casă şi încerca să telefoneze, când a văzut ce se întâmplă. Un glonţ în partea stângă a craniului. Painless spune – pe baza examinării preliminare – că a fost tras de la o distanţă de un metru sau doi, ceea ce înseamnă că trăgătorul se afla chiar lângă casă. Un jaf armat care a luat-o razna, repetă Greer. Harold scoase din buzunarul interior al hainei un stilou subţire din argint şi arătă sângele, o pată mare, uscată, pe linoleumul murdar, şi stropi pe telefonul verde, de pe perete. Apoi continuă: După ce individul l-a doborât pe Gus, s-a trezit că are o problemă serioasă, pentru că erau doi clienţi în restaurant. Şi aşa ajungem de la crimă gravă la crimă brutală şi abominabilă.

Cuvintele erau adevăraţi termeni artistici. O crimă „brutală şi abominabilă” conducea, în acel stat, la pedeapsa capitală.

— În loc să fugă pe uşă, ca un ticălos obişnuit, individul nostru a decis să lichideze martorii. Doamna Remardi a fost ucisă chiar aici. Un singur glonţ, în abdomen.

Harold coborî câţiva metri, până la un separeu care, în planul original al restaurantului, se afla vizavi de uşa din faţă. Probabil că atunci când Gus cumpărase localul, cu mult înainte de a se fi

extins, atât în est cât şi în vest, acesta avusese un aer medieval. De-o parte şi de alta a unui panou central se aflau două şiruri de separeuri, din scânduri de culoare neagră, cu aspect neregulat. În fiecare colţ se ridica, precum un turn, câte un cuier.

— Se pare că doamna Remardi a decis că singura ei şansă era să încerce să pună mâna pe pistol. Am găsit vânătăi pe braţele şi pe mâinile sale, iar un deget i-a fost rupt. Dar tentativa ei n-a avut succes. Stofa uniformei sale este arsă în jurul rănii, iar ţesuturile distruse, deci împuşcătura a fost de foarte aproape. Painless crede că glonţul a trecut prin ficatul şi prin aorta femeii, judecând după rana lăsată de glonţ. Deci, doamna Remardi a murit în câteva minute.

Tehnicienii scoseseră glonţul din panoul din centru. Un inel neregulat de sânge uscat rămăsese în jurul locului în care lemnul fusese găurit şi lăsa să se vadă scândura grosolană de pin de dedesubt. Asta însemna că Luisa murise în timp ce se ridica. O ceaşcă de cafea, cu o semilună lucitoare pe ea, de la rujul femeii, rămăsese pe masă, împreună cu o scrumieră plină de chiştoace.

— Dacă doamna Remardi ar fi văzut vreun complice, ar fi considerat că n-are niciun rost să încerce să lupte. Aşadar, iată încă un motiv pentru care cred că treaba a fost făcută de un singur individ.

Harold arătă sub masă o farfurie întinsă, murdară de sos de friptură, care căzuse şi se

spărsese în timpul încăierării. O bucată de grăsime de vită zăcea printre cioburi, împreună cu un pachet de ţigări, plin doar pe jumătate, şi cu o brichetă.

— Domnul Judson mânca în spate, în colţul de lângă fereastră. Rafael a strâns în dimineaţa asta de pe masa aceea o farfurie, un pahar şi o cutie de 7UP. În partea stângă a costumului domnului Judson există o dungă de praf, ceea ce sugerează că s-a băgat sub masă, să se ferească de împuşcături. Sau că, pur şi simplu, s-a ascuns. Dar asasinul l-a găsit. Judecând după urmele de paşi lăsate în pata de sânge şi de dâra de târâre, precum şi după lividitatea cadavrelor lui Gus şi Luisa, domnul Judson a fost obligat, sub ameninţarea armei, să care ambele trupuri în frigiderul din subsol.

Harold îşi conduse detectivii, ca pe nişte elevi de şcoală primară, pe lângă tejgheaua barului, unde Muriel continua să aştepte, apoi pe o uşă îngustă. Scara era luminată de un singur bec, iar grupul cobori pe treptele de lemn. În pivniţa cu zid din cărămidă, poliţiştii văzură o scenă impresionantă. Trei tărgi pe roţi stăteau în drum, în aşteptarea cadavrelor, care nu puteau fi mutate pentru că erau congelate. Medicul legist al poliţiei, Painless Kumagai, avea de efectuat mai multe teste şi măsurători, înainte de a permite ridicarea trupurilor. În timp ce grupul se apropia, Larry auzi vocea stridenta, cu accent, a lui Painless, care dădea comenzi echipei sale. Harold

îi făcu atenţi pe poliţiştii din spatele său la firul electric întins pe podea, care alimenta becurile cu halogen aduse de echipa lui Painless, pentru a face fotografii.

Folosind stiloul, Harold deschise mai larg uşa camerei frigorifice. Trupul lui Judson se afla chiar în pragul uşii. Harold le arătă pantofii cadavrului. Ambele tălpi erau cafenii, din cauza sângelui. Modelul tălpilor se potrivea cu urmele din restaurant. Painless şi oamenii lui, purtând mănuşi din cauciuc, lucrau în cealaltă parte a frigiderului.

— După ce domnul Judson a dus cadavrele în dulapul frigorific pentru alimente, a fost legat cu un cablu electric, i s-a pus un căluş improvizat dintr-o cârpă, apoi a fost împuşcat, în stil execuţie – în ceafă.

Stiloul de argint al lui Harold spintecă aerul ca o rachetă, arătând tot ce merita atenţie. Forţa împuşcăturii îl răsturnase pe Judson într-o parte.

— Apoi – presupun că pentru a-şi sărbători isprava – eroul nostru a sodomizat cadavrul doamnei Remardi.

Unul dintre medici se dădu la o parte, lăsând să se vadă trupul Luisei Remardi. După examinarea preliminară, legiştii o aşezaseră în poziţia în care fusese găsită, întinsă cu faţa în jos peste un morman de saci de douăzeci şi cinci de kilograme cu cartofi franţuzeşti congelaţi. În partea de sus a corpului era îmbrăcată în uniforma de culoare ruginie a companiei Trans Naţional. Glonţul care-i ieşise din trup făcuse o

mică ruptură în stofă, ca şi cum vesta i se agăţase de ceva, iar aureola de sânge pe care Larry o văzuse imprimată pe peretele separeului de sus era mai întinsă aici, întunecând materialul, ca o pată de vopsea. Fusta de la uniformă şi chiloţii roşii îi fuseseră traşi până la glezne şi, sub pulpanele bluzei albe, rotunjimea de pepene a bucilor rămăsese expusă în aer, despicata de elipsa întunecată a sfincterului anal, care se destinsese în momentul morţii. Cineva o violase chiar acolo – exista o roşeaţă, care însemna – dacă Harold avea dreptate – că acest lucru se întâmplase la scurt timp după moarte, atunci când mai fusese posibilă o reacţie.

— Rezultatul testului de viol e negativ, dar veţi găsi o bucată de ambalaj de prezervativ aici, în chiloţii ei, iar în jurul anusului se vede ceea ce pare a fi o urmă de lubrifiant.

La indicaţia lui Greer, un legist mai tânăr îndreptă raza unei lanterne, pentru a demonstra ultimul punct. Gelul nu se evaporase, din cauza frigului. Violatorii din zilele noastre se tem de SIDA şi au auzit de ADN. „Nu a existat niciun complice”, îşi spuse Larry. Nu, dacă lucrurile se desfăşuraseră astfel. Necrofilii şi sodomiştii nu dau spectacole cu public. Până şi canaliile ştiu ce-i ruşinea.

Harold dădu câteva ordine referitoare la procedura de urmat, apoi se îndreptă spre scară. Larry rămase în camera frigorifică şi-l întreba pe Painless dacă putea să mai cerceteze locul.

— Să nu atingi nimic, îi zise Painless. Legistul lucra în poliţie de două decenii şi ştia, ca o certitudine, că următorul poliţist era mai prost decât cel anterior.

Larry fusese primul care declarase că întreaga desfăşurare a anchetei i se părea foarte bizară, dar nu era singurul care credea asta. Jumătate dintre poliţiştii de la omucideri pe care-i cunoştea mărturisiseră, după vreo două whiskyuri, că simţiseră uneori prezenţa unor fantome care-i ghidau. Larry nu pretindea că înţelege despre ce-i vorba, dar răul la o asemenea scară părea să declanşeze un soi de conflict cosmic. De aceea, fără să ştie dacă avea vreun rost, începea deseori investigaţiile cu un moment de comuniune solemnă cu victimele.

Rămase lângă Gus timp de un minut. Dacă nu ţinea seama de membrii unor bande – care azi erau suspecţi, iar mâine erau ucişi – Larry rareori cunoscuse personal vreo victimă. Nu-l cunoscuse bine nici pe Gus, dar îi plăcuse agitaţia tipică a imigrantului şi apreciase omletele – primite întotdeauna gratuit. Dar Gus avea un anume talent, ca un profesor bun sau ca un preot înzestrat – stabilea legături directe cu ceilalţi. Îl simţeai.

„Sunt alături de tine, cumetre”, gândi Larry.

Glonţul pătrunsese în occipital prin ceafă, aruncând în afară fragmente de ţesut şi de oase. Gus se afla încă în aceeaşi poziţie în care fusese găsit, cu faţa pe o cutie de pateuri cu carne de vită

şi cu gura deschisă. Ca un peşte mort. Toţi arătau ca nişte peşti morţi-Ca întotdeauna în asemenea momente, Larry era extrem de lucid. Asta îi era meseria. Crimă. Ca orice om obişnuit, se gândea să-şi cumpere un furtun nou pentru grădină, se gândea cine va juca în partida de hochei de a doua zi sau cum să facă să ajungă la meciurile de fotbal ale băieţilor să-i Dar, într-un anumit moment al fiecărei zile, se cufunda în grota acoperită de licheni a crimei, se cufunda în acel întuneric umed, cutremurător, al unei minţi criminale.

Nu avea pentru ce să-şi ceară scuze. Crima făcea parte din viaţa oamenilor. Iar societatea exista ca s-o stăpânească. Pentru Larry singura slujbă mai importantă decât a lui era cea de mamă. „Citiţi lucrări de antropologie”, le spunea el civililor care-l întrebau. „Nu vedeţi scheletele alea abia dezgropate, cu securea de piatră încă înfiptă în cap? Credeţi că treaba asta s-a declanşat abia acum? Toţi au crima în ei”. Larry ucisese. În Vietnam. Doar Dumnezeu ştie pe cine împuşcase când trăsese cu o M-16 în beznă. Adevărul era că avusese ocazia să cunoască moartea mult mai bine. Într-o zi, în scurta perioadă când făcuse parte din patrule, aruncase o grenadă într-un tunel şi privise cum pământul e dat la o parte, iar trupurile zburaseră în sus, într-o fântână arteziană de praf şi sânge. Primul om fusese făcut bucăţi, ¡rămăsese doar trunchiul cu un braţ, picioarele plutind separat prin aer. Dar ceilalţi doi indivizi ţâşniseră din pământ întregi. Larry şi-i amintea

încă zburând prin aer, unul ţipând, celălalt murise probabil, dar avea întipărită pe chip o expresie pe care ai fi putut-o numi profundă. Asta e, se gândea individul – te-ai fi aşteptat să-ţi facă şi un semn. Larry revedea deseori expresia aceea. O vedea acum pe figura lui Gus. Cel mai important lucru din viaţă – moartea – îl umplea de fiecare dată pe Larry de o emoţie istovitoare, ce-i tăia răsuflarea, ca aceea produsă de o pictură realistă perfectă pe care o vezi într-un muzeu – de Hopper sau de Wyeth. Chestia aia: asta e.

Acesta era sfârşihil pentru victimă, momentul capitularii. Dar puţini o făceau de bunăvoie. Moartea fiind atât de iminenta şi de neaşteptată, fiecare om era redus la teroare şi dorinţă – dorinţa de a continua şi teama că nu vaxreuşi. Nimeni, considera Larry, nu putea să moară cu demnitate în asemenea circumstanţe. Cu siguranţă că Paul Judson, îngrămădit acum în uşa frigiderului, nu putuse. Era un locuitor alb din suburbie, unul cu aspect de om cumsecade, care abia începuse să piardă din păru-i blond, fin precum mătasea de porumb. Probabil că era tipul de persoană care nu-şi exterioriza emoţiile. Dar acum le exterioriza. Stând în genunchi, Larry văzu urme de sare în colţul ochilor lui. Paul murise, aşa cum ar fi făcut şi Larry, plângând să-i fie cruţată viaţa.

În cele din urmă, Larry se duse la Luisa Remardi şi – aceasta fiind în responsabilitatea lui – o examină cu cea mai mare atenţie. Sângele ei pătase sacii uriaşi pe care fusese ghemuit trupul,

dar murise sus, în restaurant. Despicate de glonţ, ca o clădire în urma exploziei unei bombe, arterele şi 01 anele distruse aruncaseră afară sângele pe care inima continuase prosteşte să-l pompeze. Luisa se moleşise mai întâi, apoi, pe măsură ce tot mai puţin oxigen ajungea la creier, începuse să aibă halucinaţii – probabil că unele dintre ele fuseseră îngrozitoare – până când visele ei se dizolvaseră în lumina infinită…

După ce legiştii îşi dădură acordul, se căţăra pe grămada de saci, să-i vadă faţa. Luisa era frumoasă, cu un pic de guşă, dar cu pomeţi plăcuţi, proeminenţi. Avea părul negru cu şuviţe de culoare deschisă şi, cu toate că lucra în tură de noapte, se fardase strident – un machiaj complicat în jurul ochilor ei mari, căprui. La gât se putea vedea linia unde se sfârşeau fondul de ten şi pudra, iar paloarea ei naturală rămăsese nemodificată. Era una dintre gagicile italiene – Larry cunoştea o mulţime – care se lăţeau după treizeci de ani, dar care nu încetau să se considere nemaipomenite.

Acum eşti fata mea, Luisa! O să am grijă de tine”.

Când ajunse sus, Larry îl căuta pe Greer, să vadă dacă poate s-o strecoare pe Muriel în anchetă. În drum se opri la o masă, unde un tehnician din echipa care strângea probele, un puşti numit Brown, inventaria conţinutul poşetei Luisei care fusese împrăştiat pe podea, Lângă uşă.

— Ai găsit ceva? întrebă Larry.

— Agenda cu adrese, răspunse Brown şi întoarse paginile cu mâna-i înmănuşată, ca să le vadă Larry.

— Frumos scris! remarcă Larry.

Restul era amestecul obişnuit: cheile casei, chitanţe, bomboane mentolate. Brown îi arată că sub învelişul de plastic al carnetului de cecuri erau ascunse două prezervative, cu ambalaj de culoare maro, precum cel găsit în chiloţii ei. „Ce-o fi însemnând asta, se întrebă Lariy, în afară de faptul că Luisa îşi cam făcea de cap? Poate că individul cel rău le găsise atunci când căutase portofelul în poşetă şi l-au apucat poftele…”

Nu poţi niciodată să reconstitui evenimentele cu exactitate. Larry ştia asta. Trecutul rămânea trecut, scăpând întotdeauna de eforturile de a-ţi aminti totul sau de cele mai bune tehnici ale criminaliştilor. Şi nici nu conta asta. Informaţiile esenţiale ajunseseră în prezent. Trei oameni muriseră. Fără demnitate, îngroziţi. Şi un cretin plin de cruzime jubilase de fiecare dată când apăsase pe trăgaci.

Stând în locul în care Luisa fusese ucisa, Larry închise ochii, să transmită un mesaj. Era sigur că undeva, probabil nu prea departe, un om simţise un spasm dureros în inimă.

„Vin să te caut, jigodie”, îi spuse Larry.

3

4 mai 2001

Fosta judecătoare

Gillian Sullivan, o femeie de patruzeci şi şapte

de ani, fusese eliberată de curând din închisoarea Federală pentru Femei, de la Alderson, Virginia de Vest. Acum stătea, fumând o ţigară într-o cafenea micuţa din Center City, şi-l aştepta pe Arthur Raven. Când vorbiseră la telefon, Raven – pe care-l cunoscuse cu un deceniu în urmă – se mulţumise să-i spună că voia s-o vadă în interes de serviciu. Ca şi alţi cunoscuţi de-ai ei părea că nu dorea ca Gillian să-şi imagineze că i-ar oferi sprijin şi consolare. Începuse să-i pară rău că venise, când îl văzu pe Arthur năvălind pe uşa de sticlă a localului, ţinând sub braţ o servietă plină cu acte.

— Doamna judecător, o saluta bărbatul, întinzându-i mâna.

Un salut ce sună fals. Nu obişnuia să-i spună „doamnă judecător” când discutau în particular, pe vremuri „înainte să-nceapă necazurile ei.

— Athur, ar fi mult mai potrivit să-mi spui Gillian.

— Scuză-mă.

— Să trecem peste asta.

Gillian strivi ţigara în scrumieră, dându-şi seama destul de târziu că bărbatul putea să nu suporte fumul. Cât fusese în închisoare, nu se plânsese nimeni din cauza asta. Fumatul era un privilegiu.

Pe vremuri, Gillian fusese procuror, ajunsese judecător, iar apoi delincvent judecat şi condamnat. Un exemplu exagerat, dar chiar şi cariera ei bizară reflecta dinamica baroului, care semăna foarte mult cu repertoriul unui teatru, în

care fiecare jurist interpreta pe rând alt rol. Procurorul care ţi-a fost adversar într-un caz putea să fie pe banca acuzaţilor, când îl vedeai data viitoare, ca la un deceniu după aceea să-ţi racoleze clienţii, ca avocat particular. Rivalităţile şi prieteniile se întăreau sau erau uitate pe măsură ce treceau anii, în timp ce succesele sau eşecurile sfârşeau undeva, în memoria comunităţii.

Înţelegând toate astea, Gillian nu considera însă că întâmplarea care făcuse să-l reîntâlnească pe micuţul şi amărâtul de Arthur ar fi mai uşor de acceptat. Cu treisprezece ani în urmă, după douăzeci de luni de aşteptare, Gillian primise prima ei slujbă la tribunal, audiind diferite cazuri de delicte şi de posibile procese penale. Arthur Raven era procurorul-adjunct delegat la Curtea condusă de ea. Ambii erau noi în funcţie, iar în momentul acela, ea fusese sigură că avea şanse mult mai mari de reuşită decât Arthur. În practica juridică întâlneai deseori oameni antrenaţi să pară fermecători, oameni ale căror gesturi sugerau candoare şi umilinţă, chiar şi atunci când acestea mascau un temperament vulcanic, ros de egoism şi ambiţie. La Arthur, ce se vedea aia şi era: o ardoare nepotolită şi o dorinţă de a învinge, vecină cu disperarea. În majoritatea cazurilor în care se aflase în faţa ei de-abia se abţinuse să nu-l sfătuiască să ia o pilula, ca să se potolească. Gillian recunoştea că nu fusese – nici măcar în opinia ei – un judecător prea amabil sau răbdător.

Dar cine putea s-o învinovăţească? Mai mult decât orice Arthur părea să creadă că succesul i-ar aduce reputaţia de învingător după care, în mod clar, tânjea.

— Cum ai dus-o? o întreba Arthur, de parcă n-ar fi pus o întrebare ridicola.

— Aşa şi aşa, răspunse ea.

Adevărul era că, după câţiva ani de încordare, îşi dăduse seama că nu mai era deloc încordată. Existau perioade de timp – aproape mereu acum şi asta dura de câţiva ani – când ruşinea provocata de situaţia în care ajunsese o înnebunea, o înnebunea în sensul că-şi dădea seama că gândurile ei o luau razna, ca o maşină aruncată de colo-colo pe un drum plin de gropi.

— Arăţi minunat, se strădui bărbatul să fie amabil.

Experienţa o învăţase pe Gillian că bărbaţii aveau întotdeauna motive suspecte să complimenteze o femeie – un pas către sex sau manipulare cu un scop ceva mai puţin grandios, îl întrebă direct despre ce era vorba.

— Ca să folosesc expresia ta, e ceva penibil. Am fost desemnat de Curtea de Apel a Statelor Unite să mă ocup de un caz. Un al doilea *habeas*. Rommy Gandolph. Îţi aminteşti numele?

Sigur că şi-l amintea. În anii în care fusese la Curtea Penală, doar în două cazuri dăduse sentinţe capitale. În celălalt caz, pedeapsa cu moartea fusese impusă de juraţi. De a lui Rommy Gandolph era responsabilă ea singură. Proces fără

juriu. Sentinţă fără juriu. Se gândise din nou la caz cu două luni în urmă, când primise o scrisoare de la Rudyard, plină de pretenţiile nebuneşti tipice ale unui puşcăriaş care, la zece ani după crime, se trezise brusc că are să-i împărtăşească nişte informaţii vitale. Probabil că era vorba de cineva pe care-l trimisese la închisoare şi care spera să iasă de acolo, ca s-o scuipe în ochi. Scotocind prin amintirile legate de procesul lui Gandolph, îi reveniră în minte fotografiile cadavrelor din camera frigorifică a restaurantului. În timpul procesului, unul dintre poliţişti îi explicase că frigiderul era atât de mare din cauza meniurilor variate pe care le oferea Paradise. O explicaţie bizara.

— Corect, zise Raven, după ce Gillian îi descrise cazul. Gus cel Bun. Dar ştii cum stau lucrurile. Trebuie să scotocesc peste tot. Sunt chiar momente în care mă las amăgit şi cred că s-ar putea ca individul să fie nevinovat. Am o parteneră care se străduieşte foarte mult şi descoperă lucruri uimitoare. Uită-te la asta!

Raven scoase mai multe foi de hârtie din servieta-i burduşită şi i-o întinse pe prima. Se părea că încerca să pună la punct o teorie, conform căreia, în momentul crimelor, Gandolph ar fi fost la închisoare pentru încălcarea condiţiilor din perioada în care fusese pus în libertate sub supraveghere. Se păstraseră puţine dosare de atunci, iar cazierul lui Gandolph nu oferea niciun fel de informaţii suplimentare. Dar Arthur găsise,

în ultimele zile, un document de transfer, care arăta că acest client al lui fusese dus la tribunal, în dimineaţa zilei de 5 iulie 1991, de la Casa de Corecţie.

— Muriel ce zice de asta? se interesă Gillian.

Muriel Wynn, care fusese procurorul stagiar în cazul acela, cu un deceniu în urmă, era acum procuror-şef adjunct şi avea mari şanse ca să-i urmeze lui Ned Halsey în funcţia de procuror-şef, după alegerile din anul următor. Gillian n-o simpatiza prea mult pe Muriel, care era tipul de femeie dură, aşa cum erau femeile care se remarcau acum prin tribunalele penale. Dar, sincer vorbind, părerea bună pe care o avusese cândva Gillian despre procurori, ţinând seama că fusese şi ea unul dintre ei, dispăruse complet în urma celor suferite în ultimii ani.

— Crede că poliţistul care îl supravegnea pe Rommy îl arestase în dimineaţa aceea, ca să nu lipsească de la tribunal, îi răspunse Arthur. Nu cred că s-a întâmplat aşa ceva într-o vineri, imediat după o sărbătoare, când n-are nimeni chef de muncă. Muriel mai zice că-i ridicol să cred că atât clientul cât şi avocatul lui nu şi-au dat seama că Rommy fusese la închisoare în momentul în care au fost săvârşite crimele. Dar Rommy n-a fost arestat decât după patru luni de la asasinate, iar el nu-i în stare să deosebească ziua de azi de cea de mâine.

Gillian ar fi pus pariu că Muriel avea dreptate, dar n-avea chef de discuţii în contradictoriu.

Având de-a face cu Arthur, se trezi gândind într-un fel pe care credea că-l uitase: încerca să fie nepărtinitoare. În ciuda eforturilor ei de a-şi păstra neutralitatea, bărbatul păru că-i simte scepticismul.

— Au existat o grămadă de dovezi, zise Arthur. Ştiu asta. Rommy a mărturisit de vreo douăzeci de ori. Iar dacă Iisus s-ar întoarce pe pământ şi ar depune mărturie în favoarea clientului meu, tot aş pierde procesul, cu dovezile pe care le am acum. Însă individul, potrivit cazierului său, nu a mai săvârşit infracţiuni însoţite de violenţă. Lucru pe care Molto şi Muriel l-au explicat în timpul procesului susţinând că omul meu se drogase, dar cercetările privind psihologia criminalilor afirmă că asta nu duce la violenţă. Deci, asta-i tot ce am.

— Cum de-ai fost desemnat de Curtea de Apel, Arthur?

— Indivizii îşi imaginează că firmele mari de avocatură au posibilitatea să facă aşa ceva. Iar cineva de acolo şi-a amintit că am experienţă, pentru că am reprezentat acuzarea în procesul lui Francesco Fortunato.

— Tipul care şi-a otrăvit familia?

— A omorât trei generaţii, de la bunici la nepoţi, şi râdea în gura mare în sala tribunalului de fiecare dată când era menţionat numele vreunei victime. Chiar şi aşa, aproape că am leşinat de emoţie când juraţii au anunţat sentinţa: pedeapsa cu moartea. De aceea m-am transferat la Delicte Financiare. Cred că aş fi murit dacă ar fi

trebuit să apăs butonul din camera de execuţie, deşi, în principiu, mai cred în pedeapsa capitală.

În mod ciudat, Gillian nu credea în asta acum, cum nu crezuse nici pe vremuri. Ca să rezume problema, aducea prea multă bătaie de cap. Cu un deceniu în urmă, după ce se terminase procesul lui Rommy Gandolph, avocatul individului, Ed Murkowski, recunoscuse faţă de ea că preferase un proces fără juraţi pentru că auzise nişte zvonuri în legătură cu opiniile ei. Dar nu fusese pusă acolo să facă legi. Dacă meritase cineva să fie executat, atunci acela fusese Gandolph.

— Şi ce vrei să afli de la mine, Arthur? Dacă m-am răzgândit între timp?

În momentul acela, nu-i păsa nimănui de opiniile ei. Iar ea nu avea nicio îndoială privind vinovăţia lui Gandolph – se lămurise în această privinţă cu luni în urmă, când sosise scrisoarea deţinutului de la Rudyard. Gillian îşi aminti o altă remarcă a lui Murkowski, făcută după anunţarea sentinţei, când toţi, inclusiv procurorul, discutaseră un timp în biroul ei, după ce fusese rostită condamnarea. Gillian comentase sec ideea apărării pe baza nebuniei, iar Ed răspunsese:

— Era oricum o idee mai bună decât ce voia el să povestească, doamnă judecător. Nu avea nimic de spus în apărarea lui, doar să-şi recunoască vina.

Se gândi să-i explice toate astea lui Arthur, dar acesta privea cu ochii lui negri în scrumieră, uitându-se la resturile cenuşii de parcă ar fi fost

frunze de ceai.[1] Apoi îşi dădu seama că Arthur urma să spună ce avea de spus.

— Curtea de Apel mă ucide cu amabilitatea sa, zise el. Probabil din cauză că m-a desemnat în postul ăsta. Mă rog să am şansa de a descoperi ceva, pentru ca indivizii să poată transmite problema Curţii Districtuale până-n 30 iunie, deci înainte de a decide dacă să-i permită lui Gandolph să solicite un nou *habeas*. Aşa că scotocesc pe sub fiecare piatră. Puse capăt efortului de a nu se uita la ea şi zise: Nu te supăra, trebuie să te întreb. Pe când lucrai în Tribunalul Penal şi audiai cazuri de vătămări, făceai ceea ce ţi-a provocat ulterior necazuri?

Conversaţia oricum nu-i făcuse plăcere lui Gillian, dar acum, când recunoscuse direcţia în care se îndrepta discuţia, simţi că o cuprinde un fior cunoscut.

— Aşa se spune?

— Gillian, te rog să nu glumeşti. Nici să nu te simţi insultată. Fac ceea ce trebuie să fac.

— Nu, Arthur, n-am primit bani pe când audiam cazuri penale. Nimeni nu mi-a oferit mită în cazul Rommy Gandolph – şi nici în vreun alt caz din perioada aceea. Treaba a început la Curtea Proceselor de Drept Comun, unde părea a fi o chestie obişnuită.

Femeia îşi scutură capul, atât din cauza absurdităţii situaţiei cât şi din cauză că remarca ei

---

1 Referire la ghicitul în frunze de ceai (n.tr.).

sunase ca o scuză.

— Bine, răspunse bărbatul, dar se vedea cât analizează cuvintele ca un jurist, cântărindu-le veridicitatea.

În timp ce-l privea făcându-şi socotelile, Gillian îşi spuse că Arthur nu arăta prea bine. Era scund, nu fusese niciodată prea elegant şi îmbătrânise prematur. Avea ochii înfundaţi în orbite şi încercănaţi, ceea ce sugera muncă în exces şi mâncare proastă. Părul i se rărise. Dar, mai rău decât toate, avea înfăţişarea plină de nerăbdare a unui ogar, gata să scoată oricând limba din gură. Îşi aminti că Arthur avea o problemă, avea nişte necazuri în familie, cu cineva bolnav incurabil. Poate că treaba asta îl consumase atât de mult...

— Dar cu băutura cum a fost, doamnă judecător?

— Cu băutura?

— Ai avut probleme cu alcoolul în timpul judecării cazului lui Rommy Gandolph?

— Nu.

— Nu beai?

Arthur era neîncrezător – şi avea motive, ştia şi ea.

— Aşa spune lumea?

— Nu contează ce spune lumea, dacă vei depune mânurie că nu beai mult în perioada aceea.

— Beam, Arthur. Dar nu exagerat.

— Nu în perioada aceea?

Gillian îşi plimbă limba prin gură. Raven îşi ratase ţelul, pentru că interpretase lucrurile în mod normal. Ar fi putut să-l corecteze sau săi răspundă: „N-am băut niciodată”, ca să vadă dacă Arthur va ajunge la concluzia corecta. Dar îşi aminti sfaturile pe care le dădea orice avocat cu experienţa unui martor pe care-l instruia cum să depună mânurie. „Răspunde la întrebarea care ţi-a fost pusă. Dacă-i posibil, pe scurt. Şi nu da de bunăvoie alte informaţii”.

— Nu, Arthur, nu beam în perioada aceea.

Îşi puse ţigările în poşeta din piele de căprioară şi o închise demonstrativ. Se pregătea să plece şi voia să afle dacă Raven terminase. În loc săi răspundă, acesta pierdu o secundă plimbându-şi degetul pe marginea ceştii de cafea. După care zise:

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare cu caracter personal, dacă nu te superi.

Probabil că voia s-o întrebe lucrul care-i uimea pe toţi. De ce? De ce, din moment ce avusese o carieră foarte promiţătoare, ajunsese la delincvenţă? Raven nu era prea diplomat şi n-ar fi ezitat, într-o situaţie în care politeţea i-ar fi făcut pe alţii să tacă. Simţi că o cuprind iarăşi resentimentele. De ce nu pricepeau oamenii că era o problemă pe care n-o înţelegea nici ea? Că şi acum prăbuşirea ei reprezenta un mister deplin? Dar întrebarea lui Raven se referea la ceva mult mai banal.

— Mă întreb de ce te-ai întors aici. Vreau să

spun că eşti în situaţia mea. Necăsătorită, fără copii…

Adică Raven ar fi plecat, dacă n-ar fi avut obligaţii. Gillian simţi o împotrivire instinctiva, la gândul de a se compara cu Arthur. Fusese o femeie singură, dar pentru că aşa dorise ea şi privise singurătatea ei ca fiind o opţiune temporară. Avea treizeci şi nouă de ani în seara în care agenţii federali apăruseră la uşa ei, dar căsătoria şi familia reprezentau trăsături importante ale portretului pe care şi-l schiţase pentru viitor.

— Mama mea era pe moarte. Iar Direcţia închisorilor voia să-mi ofere şansa de-a o îngriji. Sincer vorbind, a fost propunerea Direcţiei.

Ca şi alte răspunsuri pe care i le dăduse lui Raven, şi acesta fusese incomplet. Părăsise închisoarea fără niciun ban – guvernul şi avocaţii îi luaseră totul. Iar Duffy Muldawer, sponsorul ei, cum i se spunea în limbajul programelor de reabilitare, dorise să-i ofere o locuinţă. Împărtăşea şi ea, din când în când, uimirea lui Raven referitoare la faptul că se întorsese la ceea ce fusese, în toate înţelesurile cuvântului, scena crimei.

— Probabil că, după ce va expira termenul eliberării condiţionate, voi cere să mi se permită să mă mut în altă parte.

— Mama ta a murit?

— Acum patru luni.

— Condoleanţe.

Gillian ridică din umeri. Nu se lămurise încă ce simţea în legătură cu moartea părinţilor ei – deşi mult timp i se păruse o dovadă de tărie să nu se gândească la asemenea probleme. Avusese o locuinţă şi o copilărie mai rele decât ale multora, dar mai bune decât ale altora. Trăiseră în casa aia şase copii şi doi părinţi alcoolici, iar între ei exista o continuă stare de conflict şi rivalitate. Ca rezultat al felului cum fusese crescută, Gillian îşi dorise un singur lucru: să persevereze. De parcă ar fi fost din Pompei – puteai doar să fugi de ruinele fumegânde şi de atmosfera otrăvită. Civilizaţia trebuia reinventată în altă parte. Gillian credea doar în două lucruri: în inteligenţă şi în frumuseţe. Arăta minunat şi era deşteaptă, iar cu asemenea zestre nu avea niciun motiv de a fi ţinută pe loc de trecut. Jill Sullivan, cea născută în casa aceea, dispăruse atunci când Gillian ieşise în lume. Iar apoi se distrusese singură.

— Tatăl meu a murit acum trei luni şi nu mi-am revenit încă, zise Arthur, iar pe figură îi apăru, pentru scurt timp, o expresie îndurerată. M-a scos din minţi întotdeauna. Probabil că a fost fiinţa cea mai nervoasă care a călcat vreodată pe faţa pământului. Ar fi trebuit să moară de anxietate cu mulţi ani în urmă. Dar cicăleala lui mă făcea să-mi dau seama cât de mult îi păsa de mine.

Ochii lui Raven, umezi din cauza amintirilor, o priveau cu o expresie de tristeţe, arătând cât de rare erau asemenea persoane în viaţa lui. Arthur era ca un căţeluş ce-şi împinge botul umed în

palma ta. În clipa următoare, pâra stânjenit, fie din cauză că destăinuise prea multe, fie pentru că văzuse jena ei.

— Dar de ce-ţi povestesc toate astea?

— Probabil pentru că-ţi imaginezi ca o persoană ca mine n-are altceva mai bun de făcut, îi răspunse ea.

Tonul ei fusese normal şi Gillian crezu, în primul moment, că vorbele trebuie să fi avut alt sens decât păreau să fi avut. Dar nu avuseseră. Pentru o clipă, brutalitatea evidentă a replicii păru să-i zăpăcească pe amândoi. Figura palidă a lui Raven se crispă, apoi bărbatul se îndreptă, ţeapăn, şi-şi încheie un nasture la pardesiu, după care zise:

— Regret că te-am plictisit. Am făcut greşeala de a crede că avem ceva în comun.

Străduindu-se să se stăpânească, Gillian scoase pachetul din poşeta ei de piele să îşi aprindă o ţigară. Mâna îi tremura, când lua un bâţ de chibrit. Era periculos pentru ea să se lase pradă ruşinii. Dacă începea să facă asta, n-ar fi reuşit niciodată să mai iasă de sub muntele de gunoaie. Se uita la flacăra ce se întindea şi transforma lemnul în cenuşă. Auzi, dincolo de masa, cum se închidea fermoarul servietei lui Raven.

— Aş putea să te convoc pentru depoziţie sub jurământ, zise Arthur.

Touché, îşi spuse Gillian. Şi s-o facă praf, de îndată ce va avea ocazia. Merita aşa ceva.

— Vei accepta convocarea prin poştă? întrebă Raven, interesându-se cum să dea de ea fără să apeleze la biroul de supraveghere al deţinuţilor eliberaţi condiţionat.

Femeia îi răspunse că locuia în apartamentul de la demisolul casei lui Duffy Muldawer. Duffy, un fost preot romano-catolic, fusese şeful apărătorilor din oficiu din tribunalul condus de Gillian cu ani în urmă şi, ca urmare, oponentul permanent al lui Raven. Arthur nu-şi pierdu vremea cu întrebări politicoase, despre Duffy. În schimb, îşi notă adresa lui Duffy pe o agendă electronică, una dintre milioanele de minuni, fiecare mai mică decât cea anterioară, care deveniseră indispensabile americanilor în cei patru ani şi jumătate în care Gillian lipsise din lume. Fuioarele albastre de fum zăboviră între ei, iar o chelneriţă interveni pentru o clipă, întrebându-i dacă mai doresc cafea. Gillian aşteptă să plece fata, apoi zise:

— N-am avut niciun motiv să fiu grosolană cu tine, Arthur.

— Nu-i nimic, Gillian. Ştiu că ai considerat întotdeauna că-s un individ plictisitor.

Femeia zâmbi cu amărăciune, simţind totuşi un pic de admiraţie pentru Arthur. Acesta crescuse. Putea să se descurce singur. Şi avea succes. Încercă din nou:

— Nu mă simt în largul meu, Arthur. Şi cred că o să mă simt şi mai stânjenită dacă aş întâlni oameni pe care i-am cunoscut cândva. Aş avea

parte de amintiri dureroase.

O prostie, bineînţeles. La urma urmei, cine se simţea bine? în niciun caz Arthur Raven, urât şi neîndemânatic, singur cu necazurile lui de familie – acum îşi amintea că era vorba de o soră cu probleme psihice. Oricum, nimănui nu-i păsa de starea emoţională a lui Gillian. Nu că n-ar fi ştiut că suferea. Numai că-şi ziceau că merită acest lucru.

Fără să răspundă, Raven se ridică, spuse că vor păstra legătura, apoi se îndrepta spre uşă. În timp ce-l privea ieşind, Gillian îşi surprinse imaginea în oglinzile ieftine, cu ramă aurie, care acopereau stâlpii ce sprijineau tavanul restaurantului. Era deseori uimită când îşi vedea chipul, pentru că arăta mult mai bine decât se simţea. Îşi dădea seama că, la fel ca oţelul inoxidabil, putea să treacă nevătămată prin nenorociri. Era înaltă, robusta, iar timpul nu lăsase semne pe faţa ei. Mai pierduse din culoare. Părul ei blond-roşcat căpătase o nuanţă de cenuşiu, încărunţea. Ca la toate persoanele cu piele foarte albă, ca de porţelan, i se vedea fiecare rid. Dar amănuntele ce ţineau de moda – un costum de stofă, un şirag de perle, o coafură întărită cu fixativ – ajutau alura demnă pe care o avea. O poză pe care şi-o luase din adolescenţa, falsă ca toate autoportretele făcute de majoritatea adolescenţilor, dar la care nu renunţase niciodată, nici la aparenţa de putere exterioara, nici la sentimentul de amăgire absurdă pe care-l implica

aceasta.

Sigur că-l dezamăgise pe Arthur Raven. Îl minţise, apoi îl jignise, ca să fie sigură că n-o să ajungă să afle adevărul. Raven auzise zvonuri şi pălăvrăgeli despre ea, care circulaseră cu ani în urmă, atunci când se alesese praful de viaţa ei. Se spusese că era o beţivă – dar nu fusese. Se spusese că se îmbăta la prânz şi venea ameţită la tribunal, după-amiaza. Era însă adevărat că adormise uneori – nu doar o moţăiala de moment, ci punea capul pe masă şi era atât de dusă pe altă lume, că atunci când o trezea aprodul, putea să vadă în oglinda urmele mapei de piele de pe birou, care i se imprimaseră pe obraz. Lumea se amuzase de bombănelile ei neinteligibile şi de felul în care-i insulta pe ceilalţi, dar deplânsese faptul că îşi îneca în băutura inteligenţa sclipitoare care o făcuse să absolvească Facultatea de Drept de la Harvard şi o adusese în funcţia de judecător la numai treizeci şi doi de ani. Oamenii pălăvrăgeau despre faptul că nu fusese în stare să ţină seama de avertismentele repetate de a se potoli. Dar, în tot acest timp, Gillian ascunsese un secret teribil. Gillian Sullivan nu era o beţivă, aşa cum spunea legenda creată în jurul ei, nu era nici măcar o consumatoare de pilule, după cum bănuiau cei care lucrau la tribunal, pentru că respiraţia ei nu mirosise niciodată a alcool. Nu, Gillian Sullivan, fostă procuror-adjunct, apoi judecător la Curtea Superioară, era o drogată, dependentă de heroină.

Nu se injectase niciodată. Fiind o persoană care-şi preţuia înfăţişarea nu s-ar fi desfigurat nici măcar în cea mai disperată situaţie. În schimb, fuma heroina. Folosea un fel de pipă cu un tub, făcut din folie de aluminiu, cu care aspira fumul, pe măsură ce pulberea încălzita de transforma întâi într-un sirop cafeniu, apoi într-un delir usturător. Drogul acţiona încet, treceau mai degrabă minute decât secunde până, când o cuprindea un teribil torent de plăcere, dar Gillian fusese chibzuită în tot ce făcuse în viaţă şi acest fel de a se droga se potrivea cu imaginea ei despre sine, era mai curat şi mai greu de detectat – nu existau urme de injectare, nici sângerare a nasului, din cauza aspirării prafului.

Totul începuse din cauza unui bărbat. Nu începe întotdeauna aşa? Toby Elias era o fiinţă galanta, frumoasă, sofisticată. Asistent în Biroul procurorului general. Gillian se gândise să se mărite cu el. Într-o seară, Toby venise acasă cu un strop de heroină luată din probele unui caz la care lucra. Era o mostră „de gust”, pe care un traficant de droguri o oferise altuia, înaintea unei vânzări, prezentată apoi ca probă la proces şi nerestituită poliţiei după verdict. „De ce să nu încercăm?” o întrebase el. Toby reuşea întotdeauna să facă perversiunea să pară ceva elegant. O fermecase dorinţa lui plină de ironie de a nu respecta regulile pe care le respectau toţi ceilalţi. Au aspirat praful şi s-au făcut pulbere în prima seară, apoi au redus cantitatea în serile următoare. Îi

cuprinsese o pace nepământească, dar nu fusese ceva care să trebuiască repetat.

După o lună, Toby a fost călcat de un camion. N-a aflat niciodată dacă fusese un accident. Toby n-a murit. Luni de zile a fost doar un trup ce-a zăcut în pat, apoi o ruină într-un scaun cu rotile. Apoi, Gillian l-a părăsit. Nu era măritată cu el. Nu-i putea dedica viaţa, din moment ce el nu i-o promisese pe a lui.

Dar acela fusese un punct crucial. Toby nu-şi revenise niciodată. Nici ea. La trei-patru luni după aceea, Gillian furase pentru prima oară o probă. În timpul unui proces ce se desfăşurase în faţa ei, permisese chimistului apărării să desigileze punga cu dovezi, ca să cântărească heroina care fusese capturata. De data asta, valul de plăcere i se păruse mult mai delicios. Nu s-a mai mulţumit cu ocazii, a început să dea ordin să se facă teste pe care nu le solicitase nimeni, încuraja procurorii să lase probele în biroul ei peste noapte, în loc să le ducă înapoi în biroul procuraturii. Ulterior, furturile au fost descoperite, dar a fost bănuit un poliţist al tribunalului, care a fost surghiunit într-o circumscripţie de la periferie. După asta a trebuit să-şi cumpere marfa din stradă. Şi avea nevoie de bani…

Începuse să fie considerată o beţivă. Ca avertisment, fusese transferată de la Divizia de Procese Penale la Curtea Proceselor de Drept Comun, şi anume la Prejudicii, unde audia cazuri legate de furturi. Apoi cineva a aflat. Unul dintre

drogaţii pe care-i condamnase a recunoscut-o. O doamnă albă, drăguţă, care hoinărea prin cartierele ce arătau ca lovite de bombe, aflate doar la un kilometru de tribunal. Individul a povestit poliţistului care-l arestase. De la acesta, ştirea a ajuns la preşedintele Curţii de Drept Comun, un ticălos numit Brendan Tuohey, şi la complicele acestuia, Rollo Kosic. Kosic a vizitat-o, dar n-a pedepsit-o, ci i-a oferit bani. Doar bani. Ca să ţină seama de sfatul lui din când în când, atunci când dădea vreo sentinţă. Iar pentru asta urma să primească alţi bani.

Şi ea a acceptat, cu regret, iar viaţa ei devenise mizerabilă între momentele în care se droga. Într-o seară a ciocănit cineva la uşă şi a urmat o scenă din *1984* sau din *Daikness at Noon*. Pe treptele din faţa uşii se aflau un procuror şi agenţi ai FBI-ului. Era acuzată pentru luare de mită, nu pentru folosire de narcotice. Plânsese şi vorbise aiurea, îndată ce indivizii plecaseră.

După seara aceea, se dusese la Duffy, proprietarul ei actual, un alcoolic care se tratase şi care avea o experienţă vastă în calitate de consilier, de pe vremea când fusese preot. Era trează când fusese condamnată, viciul rămânând singurul ei secret dintr-o perioadă în care se simţise ca şi cum ar fi fost biciuită goală şi obligată să meargă în lanţuri pe strada principală. Nu avea de gând să retrăiască toate lucrurile acelea, în niciun caz pentru Arthur Raven sau pentru un asasin care fusese suficient de animalic,

încât să violeze o moartă.

Dar răutatea subită de care dăduse dovadă faţă de Arthur o şocase. De parcă descoperise o fisură în solul de sub picioarele ei. Dorind să fie scutită de o viitoare ruşine, reuşise să o provoace. Ore în şir avea să fie urmărită de Raven şi de felul în care gura lui scosese un „o!” neîncrezător, auzindu-i remarca. Avea nevoie de Duffy în seara aceea, de sfaturile lui calme, ca să nu se prăbuşească.

Fiindu-i limpezi toate acestea, se ridica de la măsuţă şi se privi din nou în oglindă. Pe dinafară se vedea o femeie slabă, elegantă, îngrijit îmbrăcată. Dar în ea se afla adevăratul duşman, un ego demonic, care, chiar şi după nenorocire şi închisoare, rămăsese nesatisfăcut, nepotolit şi – cu excepţia dorinţei lui de a o vedea suferind – necunoscut.

4

5 iulie 1991

Procurorul

Un vaiet, pornit din senin, se auzi de pe banca din faţa lui Muriel, adică vizavi de barul pentru răcoritoare la care stătea aceasta, speriind-o groaznic pe doamna procuror. Un negru cu un şorţ lung, probabil bucătarul, se ridicase în picioare, iar eventualitatea plecării acestuia păru să reîmprospăteze suferinţa femeii care stătea acolo. Femeia, oacheşă şi slabă, se atârnase de negru. Bărbatul mai tânăr, cu un cercel strălucitor în ureche, stătea neajutorat lângă cei doi.

— Văduva, şopti unul dintre tehnicieni, dând cu praf pe vitrina din faţa casei de marcaj. Nu vrea să se ducă acasă.

Bucătarul o conduse la bărbatul mai tânăr, care puse cam lipsit de chef un braţ pe umărul ei, iar doamna Leonidis se agăţă de el cu un gest violent. Într-unul din momentele ei de luciditate rece, pentru care fusese remarcată în cadrul biroului procuraturii, Muriel îşi dădu brusc seama că văduva lui Gus trecea prin toate manifestările obişnuite de durere. Plânsetele, ţipetele ţineau de datoria ei. O reacţie mai sincera, provocată de moartea soţului său, adică jalea cea adevărată sau uşurarea, se va ivi mult mai târziu şi nu de faţă cu alţii.

Încă din ziua în care debutase ca procuror, Muriel avusese o înţelegere instinctiva a supravieţuitorilor actelor de violenţă. Nu era convinsă că fusese foarte legată de părinţii ei sau de un alt om, inclusiv de soţul ei care decedase, într-atât încât să fie interesată profund de soarta acestora. Dar îi păsa de aceste victime, cu o putere ce egala furia exploziilor nucleare din soare.

Nu avusese nevoie de mult timp ca să-şi dea seama că suferinţa lor era provocata nu numai de pierderea pe care o suferiseră, ci şi de natura imposibil de măsurat a acesteia. Durerea lor nu fusese provocată de o calamitate adusă de soartă, cum ar fi, de exemplu, un taifun, sau de un duşman iraţional şi accidental, precum o boală, ci

de o greşeală omenească, de voinţa dementă a unui agresor şi de eşecul raţiunii şi al legilor, menite să-l oprească. Victimele erau îndreptăţite să creadă că n-ar fi trebuit să li se întâmple asemenea lucruri – întrucât, conform legii, asemenea lucruri nu trebuiau să se petreacă.

Când doamna Leonidis reuşi să se stăpânească, se duse la toaletă, trecând pe lângă Muriel. Tânărul, care o însoţise până la jumătatea drumului, o privi pe Muriel cu timiditate, după ce uşa toaletei se închisese.

— Nu pot să vorbesc cu ea, îi explică el lui Muriel. Surorile mele vin încoace, din afara oraşului. O vor lua de aici. Pe mine nu mă ascultă nimeni…

Tânărul arăta blând şi sperios. Începuse să chelească şi avea părul tuns scurt, ca un recrut din armată. Fiind aproape, Muriel văzu că avea ochii umezi. Îl întrebă dacă era ruda cu Gus.

— Sunt fiul lui, răspunse el, cu un ton lăudăros. Fiul din Grecia. Individul găsea un umor amar în ceea ce spusese. Se prezentă ca fiind John Leonidis şi-i întinse o mână transpirată. Slavă Domnului! exclamă el, după ce Muriel se prezentă la rândul ei, spunându-şi numele şi funcţia. Asta aştepta mama mea: să discute cu procurorul, mai zise el şi scotoci în buzunar, până-şi dădu seama că ţinea pachetul de Kools în mână. Pot să vă întreb ceva? continuă el, aşezându-se pe scaunul de lângă ea. Sunt suspect?

— Suspect?

— Nu ştiu ce să zic, îmi trec prin minte tot felul de lucruri, îmi imaginez că singura persoană care ar fi vrut să-l omoare pe Gus sunt eu.

— Şi l-ai omorât? îl întrebă Muriel, pe un ton obişnuit.

John Leonidis se uită la capătul arzând al ţigării. Avea unghiile de la degete roase până la carne.

— N-am avut niciodată un asemenea curaj, mărturisi el. Dar toată chestia aia cu „Gus cel Bun”… Numai de ochii lumii. Acasă se purta ca un porc. O punea pe mama să-i taie unghiile de la picioare. Vă puteţi imagina aşa ceva? Vara, stătea ca un sultan la soare, pe veranda din spate, în timp ce ea îi făcea pedichiura! Să-ţi vină să vomiţi!

John dădu cu amărăciune din cap, apoi, din senin, începu să plângă. Muriel fusese la cuţite cu tatăl ei, înainte ca acesta să moară cu doi ani în urmă, aşa că înţelese imediat vârtejul de sentimente confuze ce-l copleşise pe John. Tom Wynn fusese preşedintele sindicatului local de la fabrica Ford de lângă Fort Hill, un om care vorbea despre frăţie la uzină şi era plin de furie acasă. La scurt timp după moartea lui, mama ei se recăsătorise cu directorul şcolii în care preda, iar acum era mai fericită în dragoste decât fusese Muriel vreodată. Ca şi John, Muriel rămăsese să se chinuie cu emoţiile inutile care însoţesc orice lucru neterminat. În timp ce John se străduia să se stăpânească, ciupindu-se de nas, Muriel îşi puse mina pe cea a tânărului, aflată pe tejgheaua

barului.

Între timp, mama lui John ieşise de la toaletă, iar tânărul îşi reveni. După cum prevăzuse John, de îndată ce Muriel îi fu prezentata ca doamna procuror, Athena Leonidis, care fusese copleşită de durere cu o clipă înainte, se stăpâni, ca să-şi transmită mesajul.

— Ar trebui să moară, vreau să moară gunoiul care i-a făcut asta lui Gus al meu! Să moară! Vreau să văd cu ochii mei! N-o să am linişte până n-o să văd asta!

Apoi îşi pierdu iarăşi cumpătul şi se prăbuşi peste fiul ei, care-i aruncă o privire înnegurată lui Muriel, peste umărul mamei sale.

Muriel o înţelegea pe doamna Leonidis. Şi ea credea în pedeapsă. Mama ei, învăţătoare, era genul sensibil, care întorcea şi celălalt obraz, dar Muriel fusese de acord cu tatăl ei, care justifica unele acţiuni violente din viaţa sindicatului spunând că oamenii nu vor fi buni din proprie pornire şi că au nevoie să fie îndrumaţi. Într-o lume ideală, poţi să dai o medalie fiecărui om cu o viaţă dreaptă. Dar nu-i destul cositor, nici destul timp ca să faci asta în viaţa adevărată. Aici e nevoie de altfel de lucruri, pentru ca cei buni să primească totuşi ceva pentru strădania lor. Celor răi le revenea durerea fizică. Nu pentru că suferinţa lor ar produce vreo bucurie. Ci pentru că şi cei buni suferă – povara restricţiilor, înfrânarea… Cei buni merită o răsplată pe măsură. Crima impune pedeapsa cu moartea. Asta făcea

parte din reciprocitatea fundamentală care constituie legea.

Apăru comandantul detectivilor, Harold Greer. O sfătui pe doamna Leonidis să se ducă acasă. De fapt, voia să discute cu Muriel. Greer o invită în micul birou al lui Gus.

— Aştept de două ore să vină cineva de la biroul procuraturii. Nu reuşesc să-l găsesc pe Tommy Molto.

Molto, şeful de la Omucideri, fusese recent numit din nou în funcţie, ca angajat civil, după ce fusese concediat pentru o presupusă înscenare împotriva unui acuzat. Nimeni nu ştia prea bine ce se putea face cu Tommy. Greer continuă:

— Larry zice că eşti deşteaptă.

Muriel ridică din umeri şi replică:

— Ţineţi seama de sursa informaţiei.

Sobru de felul lui, Greer reuşi totuşi să chicotească încântat. Larry nu avusese niciodată un şef pe care să nu-l transforme în rival.

— Bine, dacă eşti destul de deşteaptă ca să obţii un mandat de percheziţie într-un weekend de sărbătoare, atunci pentru mine eşti destul de deşteaptă, îi zise Greer.

Muriel sfârşi prin a-şi lua notiţe pe una dintre foile verzi folosite de chelneri pentru a scrie comenzile. Harold avea nevoie de mandate de percheziţie pentru maşinile din parcare şi ca să verifice locuinţele angajaţilor lui Gus. Înainte să se despartă.

Muriel se simţi obligată săi repete vorbele lui

John Leonidis, că ar fi vrut să-şi omoare tatăl.

— Ce naiba! exclamă Harold, încruntându-se, pentru că nimănui nu-i place să lovească pe cineva care abia a suferit o pierdere grea.

— A zis asta din cauza şocului, spuse Muriel. Ştii cum e. Ai familie?

— Ştiu, mormăi Greer, care avea şi el familie. Obţine-mi mandatele alea! Şi lasă-mi numărul tău de telefon, în cazul în care o să am nevoie şi de altceva.

Muriel n-avea idee unde să găsească un judecător care să-i semneze un mandat la ora patru după-amiaza, vineri, într-un weekend de sărbătoare. După ce Harold pleca, femeia rămase în biroul cel mic, simţindu-se copleşita de tristeţe din cauza fapâż (llâi că se afla atât de aproape de lucrurile lui Gus, apoi sună

!

S-acasă la judecătoarea de cazuri penale. Gillian Sullivan, ultima feti care ar fi vrut Muriel să aibă de-a face, părea, ca de obicei, beată şi somnoroasă, dar era disponibilă. Muriel se îndreptă spre biroul pe care-l avea la primărie, unde trebui să-şi dactilografieze singura mandatele.

Era emoţionată. În procuratura exista o regulă: dacă ai pus mâna pe un caz, al tău era. Regula îi împiedica pe procurori să se implice în răfuieli personale şi nu-i lăsa pe cei cu sprijin politic să-şi aleagă cazurile pe sprânceană. Chiar dacă ajunsese prima, se putea să ocupe locul al

treilea în echipă, pentru că urma să se solicite pedeapsa capitală. Procuratura ar ezita să solicite pedeapsa cu moartea doar în cazul în care John şi Athena ar declara că nu vor să mai fie şi alţi morţi, dar se văzuse că familia Leonidis nu avea o asemenea intenţie. Deci, va avea loc un proces, un proces mare. Muriel urma să-şi vadă numele pe prima pagină din *Tribune*, înainte să se termine toată povestea. Perspectiva o făcu să simtă furnicături prin tot trupul.

Pe când era copil, se temuse mult timp de moarte. Zăcea în pat tremurând, dându-şi seama că lungul drum spre maturitate nu face decât s-o aducă mai aproape de clipa de întunecime înfiorătoare de la sfârşitul vieţii. Totuşi, cu timpul, acceptase sfatul mamei sale. Exista o singură cale de salvare: să laşi un semn, să laşi în urma ta ceva care să nu se volatilizeze în eternitate. Dorea ca, după o sută de ani, cineva să spună: „Muriel Wynn a făcut lucruri bune şi o ducem cu toţii mai bine”. Nu se gândise niciodată că un asemenea lucru ar fi uşor. Realizarea acestui ţel implica muncă asiduă şi risc. Dar era important să facă dreptate pentru Gus şi pentru toţi oamenii aceia. Era de datoria ei, ce nu se termina niciodată, să pună umărul pentru a stăvili impulsurile acelea îngrozitoare care ameninţau să cuprindă întreaga lume.

Când plecă, îl găsi pe Larry stând pe trotuar, în faţa restaurantului, cu Stanley Rosenberg, un reporter cu figură de şobolan, care lucra pentru

Channel 5. Stanley îl linguşea, cu toate jă Larry îi spusese de mai multe ori să discute cu Greer, şi, în cele din urmă, Starezek, care nu prea dădea informaţii ziariştilor, pur şi simplu plecă.

— Sunt nişte şacali, îi zise lui Muriel, care mergea alături de el, pentru că maşinile lor se aflau în aceeaşi direcţie.

Femeia simţea durerea pe care o lăsaseră în urmă însoţind-o pe străzi, ca o duhoare ce-ţi rămâne în haine.

— Deci, Harold te-a luat în echipă?

— Ai făcut treabă bună, recunoscu ea.

Ajunseră la Honda ei. Femeia îi mulţumi lui Larry, dar bărbatul o prinse de mână şi o întrebă:

— Cine-i?

Când, în cele din urmă, îşi dădu seama ce voia, îi spuse s-o lase în pace.

— Crezi că n-o să aflu?

Se mai certară un pic, înainte ca femeia sa cedeze şi să mărturisească:

— Talmadge.

— Talmadge Lorman?

— Chiar el, Larry. Câţi oameni ai întâlnit în viaţa ta pe care să-i cheme Talmadge?

Talmadge, fost membru al Congresului, iar acum avocat renumit în probleme de drept comercial şi lobbyist, fusese profesorul lor de probleme contractuale, pe vremea când Larry şi Muriel urmaseră Facultatea de Drept. Soţia lui Talmadge murise cu trei ani în urina, la patruzeci şi unu de ani, bolnavă de cancer la sân. Faptul că

şi soţul lui Muriel murise prematur îi apropiase pe cei doi. Fusese o relaţie încinsă, dar ocazională, după cum păreau a fi toate relaţiile lui Muriel cu bărbaţii. Însă, cu timpul, relaţia evoluase. Cele două fiice ale lui Talmadge urmau colegiul şi bărbatul se plictisise să fie singur. Iar lui Muriel îi plăcea desfăşurarea de forţe din jurul lui. De fiecare dată când era cu Talmadge, avea impresia ca asistă la evenimente majore.

— Chiar ai de gând să te măriţi cu Talmadge Lorman?

— N-o să ne căsătorim. Ţi-am spus că am impresia că s-ar putea, că-i posibil, cât probabil ca legătura asta să ducă la ceva. În clipa asta, căsătoria se află la un milion de kilometri. Am vrut doar să-ţi explic de ce n-o să vin în fugă de fiecare dată când o să fluieri.

— Când o să fluier?

Poate din cauza conversaţiei, care părea bizară, Muriel simţi că o cuprinde o stare de detaşare, de parcă ar fi urmărit scena de undeva de deasupra, din afara propriei persoane. I se întâmplase deseori în ultimii ani să aibă asemenea momente, când adevărata Muriel părea a fi prezenta, dar nedetectabilă, ca un sâmbure mărunt, care exista, dar nu avea formă vizibilă. Fusese o adolescentă obişnuită, rebelă, care credea că lumea întreagă e o cacealma. Într-un fel, nu depăşise momentul acela. Ştia că fiecare trebuia să se descurce singur. Asta o făcuse să urmeze Dreptul – îşi dăduse seama că unul dintre

aspectele meseriei de avocat era acela de a cerceta dincolo de aparenţe. Dar aceeaşi convingere o făcea săi fie greu să se apropie de ceilalţi.

De aceea se întâlnea din când în când cu Larry – pentru cât cunoştea. Era deştept, mai mult deştept decât drăguţ, şi-i plăcea umorul lui arţăgos, precum şi faptul că şi el se simţea în siguranţă cu ea. Era un bărbat solid. Cu ascendenţă poloneză şi germană, cu ochi albaştri, nevinovaţi, cu figură mare, rotundă şi păr blond, care începuse să se rărească. Un tip mai degrabă masculin decât arătos, dar plin de şarm natural. A-şi face de cap cu el însemna să revină la soiul ăla de dezmăţ care-i marcase anii tinereţii, când îşi închipuia cât o răzvrătită, dacă era fluşturatică. Dar individul era căsătorit – şi poliţist până-n măduva oaselor. De data asta îşi spuse ceea ce-i spusese şi lui: trebuia să se despartă.

Se uită în jur, să fie sigură că nu-i vede cineva, şi-l apucă de un nasture de la cămaşa largă, sintetică, pe care o purta sub o haină sport din poplin. Îl trase cu familiaritate, într-un gest ce se dorea a fi o rugăminte de iertare. Apoi întoarse cheia în contactul maşinii. Motorul porni, iar inima începu să-i bată puternic, atunci când îşi aminti de cazul de care urma să se ocupe.

5

3 octombrie 1991

Conducătorii anchetei în drum spre aeroportul Duăable, unde spera să afle mai multe despre

Luisa Remardi, Larry se opri în Point, să vadă o casă. Cu zece ani în urmă, imediat după ce rezolvase cazul asasinării unui agent de bursă, Larry se apucase de revânzări, renunţând la locuinţă cam la fiecare optsprezece luni, pentru sume frumuşele. Când era mai tânăr, considera munca în sprijinul legii doar o etapă a vieţii sale. Îi plăcea slujba aceea, dar până să renunţe la Facultatea de Drept şi să accepte intrarea în poliţie, îşi imaginase pentru sine un viitor strălucit, ceva care să-l ducă printre cei din elita puterii. Acum, oricare i-ar fi fost cândva aspiraţiile, se mulţumea cu ce avea.

În după-amiaza aceea de toamnă blândă, Larry examină casă, despre care aflase de la un agent imobiliar că va fi pusă în vânzare la sfârşitul săptămânii. Point, care rămăsese mult timp un sanctuar pentru clasa mijlocie afro-americană – redusă ca număr – din ţinutul Kindle, începuse să atragă oameni singuri sau familii tinere de toate rasele, care căutau case cu preţ mai bun, în apropiere de Center City. Casa aceea mare, cu arhitectura victoriană, îi atrăgea ca un magnet pe tinerii prosperi. Fusese împărţită în apartamente, dar multe dintre caracteristicile iniţiale rămăseseră intacte, inclusiv platformele pătrate din jurul foişoarele de la capetele clădirii şi gardul originar din fier forjat, cu vârfuri ca de lance, în care se înfipseseră grămezi de frunze galbene.

Mai era şi un spaţiu mare, bătut de soare, într-un colţ, unde putea planta margarete mexicane,

năsturei, dălii, gladiole, gălbenele şi părăluţe, ca să aibă flori din mai până-n octombrie. Cu timpul, descoperise că banii investiţi în grădinărit aduceau un câştig de trei la unu, prin îmbunătăţirea aspectului casei. Ciudat, dar grădinăritul devenise, treptat, partea plăcută a trudei sale. Bunicul său fusese fermier în Polonia. Iar Larry se întorsese la aceeaşi ocupaţie. Îi plăcea să aibă de-a face cu lucruri de care nu-i păsase mai înainte. În miezul iernii se gândea la îngheţul solului, la microbii care erau omorâţi, la zăpada care hrănea pământul. Urmărea înălţimea soarelui şi aprecia vremea în funcţie de nevoia de ploaie. Acum nu se mai gândea, ca altă dată, că pământul era mai puţin important decât asfaltul.

Trecuse de ora patru după-amiază când ajunse la aeroport. Desfăşurarea de forţe pe care-o adunase Harold Greer la Paradise se vânturase prin Tri-Cities timp de cinci săptămâni dar, după cum anticipase Larry, Greer nu avea nicio şansă să conducă o anchetă din comandamentul poliţiei, aflat în edificiul măreţ, din piatră, cunoscut sub numele de McGrath Hall. Acesta semăna cu un palat medieval, plin de zvonuri despre cine se regulează cu cine şi ce jigodie e în graţiile şefilor. Nu se făcea muncă serioasă de investigaţie, poliţiştii îşi pierdeau timpul făcând politică şi pălăvrăgind. Prin august, FBI-ul crezuse că arestase vinovatul undeva, în Iowa. S-a dovedit că nu era cel căutat, dar, între timp, majoritatea poliţiştilor se întorseseră la vechile lor ocupaţii.

Din câte ştia Larry, el era singurul din echipa de intervenţie care scria rapoarte mai des decât unul la două săptămâni.

Luisa se dovedise a fi suficient de enigmatică, încât să fie încă interesat de cazul ei. Autopsia făcuse să apară întrebări privind circumstanţele reale ale morţii femeii. Painless identificase un număr de stropi superficiali în jurul anusului ei, stropi în care existau urme slabe de sânge. Morţii nu sângerează. Teoria de moment a lui Larry era că Luisa îndurase un prim viol, sperând să-şi salveze viaţa. Dar ce făcuse Judson – a treia victimă, cel care cârase mai târziu trupul femeii la subsol – în timpul în care Luisa fusese violata? Fusese ameninţat cu pistolul de un complice?

Larry parca în faţa centrului administrativ, construit recent de iN Air. Odată cu apariţia avioanelor cu reacţie care aveau nevoie de piste de aterizare mai scurte, Trans Naţional îşi reluase activitatea la Duăable, servind o clientelă aparte, compusa din oameni de afaceri şi cartofori. Compania aeriana oferea zboruri fără mare confort, către alte oraşe din Vestul Mijlociu, către Las Vegas şi către Atlantic City. Zboruri la orice oră din zi. Programul avusese un succes uluitor. Alte trei companii aeriene naţionale cumpăraseră terminale, iar autoritatea aeriana a ţinutului autorizase o extindere masivă a aeroportului, spetind să reducă balamucul de la aeroportul Tri-Cities, unde aglomeraţia nu se reducea nicio clipă din zi. Un hotel important şi mai multe

restaurante apăruseră în vecinătatea aeroportului, iar în deschisese recent, cu mare fast, noul centru administrativ, într-un loc în care fusese prevăzut cu cinci ani în urmă să se ridice un cartier de locuinţe, dar proiectul dăduse greş. Clădirea din beton avea în faţă un portic fusiform din sticlă. O construcţie nouă tipică: ziduri subţiri şi lumini strălucitoare. Lui Larry nu-i plăceau prea mult construcţiile moderne.

Ceruse serviciului de pază de la în săi aranjeze altă întâlnire cu Geneviève Carrière, o vânzătoare de bilete pe care toată lumea o considera cea mai bună prietenă a Luisei. Nancy Díaz, fostă poliţistă a comitatului, ca mulţi dintre membrii serviciului de pază, o chemase deja pe Geneviève în biroul său când sosi Larry şi-l lăsă pe acesta singur cu ea, ducându-se să-şi vadă de treabă. Înainte de a pleca, îi zise lui Larry:

— Erno vrea să discute cu tine, după ce termini.

Erno Erdai era şeful serviciului de pază al liniei aeriene şi supraveghea activitatea de pe aeroport. Larry îl cunoştea de mulţi ani – fuseseră împreună la Academia de Poliţie –, dar Erno nu se obosise să-l salute pe Larry, când acesta venise pe acolo la începutul anchetei, să cerceteze situaţia. Acum Erno voia, probabil, săi arate lui Larry cât de mare ajunsese.

Biroul lui Nancy avea o masa din imitaţie de lemn şi tuburi fluorescente cu lumina puternică, pentru a nu se remarca lipsa ferestrelor.

Geneviève, îmbrăcata într-o uniforma de culoarea prunei, stătea cu picioarele încrucişate ia glezne, sobră ca o învăţătoare – ceea ce şi fusese, înainte să lucreze la aeroport, îşi întreţinea bărbatul, care studia medicina, şi găsise că munca de aici era mai uşoară şi mai bine plătită, mai ales că putea să stea acasă în timpul zilei şi să aibă grijă de copilul lor de un an. Cam durdulie, cu o cruciuliţă de argint la gât, Geneviève avea obrajii rotofei, accentuaţi un pic de dinţii ca de iepure. Era obişnuită să-şi ridice bărbia şi să privească oamenii în ochi, atunci când vorbea cu ei, iar Larry crezuse că detectase un tremurat, că-i ascunsese ceva în ziua în care o interogase, cu două luni şi jumătate în urmă.

Vorbiră puţin despre copilul femeii. Larry discutase ultima oară la ea acasă, iar ea îi pusese pe masă un portofel din piele, cu fotografii. De data asta, Larry îi spuse că voia să discute despre bani.

— Despre bani? îl întrebă Geneviève. Nu ştim prea multe despre bani. Aş vrea să ştim mai multe.

— Nu, o corectă Larry, vreau să vorbim despre banii Luisei.

Chestia asta o zăpăci şi mai mult pe Geneviève. Carminé, w spuse ea, adică fostul soţ al Luisei, îi plătea pensia alimentară cu întârziere de câteva luni, iar Luisa era mereu strâmtorată. Locuise împreună cu mama ei, o femeie în vârstă, şi cu cele două fiice ale sale. Se transferase cu cinci ani în urmă de la un aeroport mare la

Duăable şi lucra în ture alternative cu Geneviève, de la opt seara la şase dimineaţa într-o zi, de la şase după-amiaza până la miezul nopţii în următoarea zi, fiind singură la casă în timp ce avioanele veneau şi plecau la Las Vegas. Programul îi permitea să-şi ducă dimineaţa fetele la şcoală şi să le vadă când se întorceau, ba chiar să fie acasă la cină, în zilele fără soţ. Dormea în timpul zilei.

Din discuţii, Larry înţelesese că Luisa era o fată crescută la oraş, focoasă, prinsă în vâltoarea vieţii de familie. Avusese copii cu Carminé şi apoi relaţia se împotmolise – poate femeia luase câteva kilograme, poate îi amintea lui Carminé într-un mod neplăcut de mama lui sau de-a ei… După ce bărbatul o părăsise, Luisa rămăsese cu o ipotecă mare la West Bank, pentru casa ei de vis, cu patru dormitoare. Dar fusese hotărâtă să nu-şi facă fetele să sufere pentru prostia tatălui lor. Rezultatul a fost că era plină de datorii. Avea o mulţime. Larry descoperise că, în urmă cu un an, avea un minus de treizeci de mii de dolari pe cartea ei de credit. Apoi începuse să trimită băncii cecul cu tot salariul ei. Atunci cu ce plătea alte lucruri, precum nota de la băcănie sau pachetele pentru şcoală? Se dovedi că achita cu bani gheaţă. Luisa avea bani la ea, oriunde se ducea.

Dacă exista vreun alt detectiv în Departamentul Omucideri care să ştie cum să descopere secretele financiare ale cuiva, atunci Larry nu-l întâlnise încă şi se simţea mândru când

înşiră pe masă, în faţa lui Geneviève, documentele pe care le primise de la bancă. Luisa era prietena cea zânatica a lui Geneviève – vorbea mai urât, petrecea mai multe nopţi prin cluburi şi-i treceau prin pat mai mulţi bărbaţi decât ar fi visat vreodată Geneviève. Larry bănuia că Geneviève auzise multe, dar femeia clătină din cap, uluită.

— N-am auzit nimic despre aşa ceva! Jur!

Când vezi prea mulţi bani gheaţa, îţi imaginezi că nu-i ceva curat, iar Larry verificase în NCIC, baza naţională de date a FBI-ului despre criminali, numele tuturor celor trecuţi în carnetul cu adrese al Luisei. Nu descoperise nimic. Încerca să găsească împreună cu Geneviève o explicaţie mai puţin scandaloasă pentru provenienţa banilor. Existase oare în viaţa Luisei vreun bărbat mai în vârstă?

— Dacă a existat vreunul, îi răspunse Geneviève, eu n-am auzit. Nu prea îi mai păsa de bărbaţi. Mai ales după ce-o părăsise Carmine. Oricum, n-o interesa o relaţie. Ştii, se distra sâmbătă noaptea, dar n-a pomenit niciodată de vreun amant.

— Ştii de vreo altă activitate care ar putea explica provenienţa banilor?

— De exemplu?

— Droguri, replică Larry şi aşteptă o reacţie, dar Geneviève părea şocată cu adevărat. Am găsit lucrul ăsta în dosarul ei personal, îi explică Larry.

Pentru siguranţa avioanelor, toţi angajaţii societăţii în trebuiau să dea, trimestrial, câte o

probă de urină. Cu două luni în urmă, proba Luisei nu ieşise bine. Apoi, în timp ce serviciul de securitate al companiei făcea investigaţii, primise o informaţie anonimă că Luisa vindea droguri prin localuri. Fusese anunţat sindicatul stewarzilor şi se solicitase o percheziţie imediată, la care Luisa se supusese, după câteva obiecţii pline de furie. Percheziţia n-a dat niciun rezultat, iar la o nouă examinare, proba ei s-a dovedit negativă. Dar după ce Larry văzuse cu ce bani umbla, se gândise că s-ar fi putut să fie ceva adevărat în toată povestea aceea. Un angajat al unui aeroport are posibilităţi deosebite, dacă vrea să se implice în importul de droguri.

Geneviève avea altă teorie.

— A fost o înscenare. Mi-a povestit totul. Lu era furioasă. Nu avusese niciun necaz în zece ani, de când lucra la compania aeriană. Şi pe urmă au percheziţionat-o. Nu-i ceva dubios?

— Bine. Atunci, cine i-a înscenat chestia aia?

— Luisa avea gură mare. Ştii cum se întâmplă. Probabil că a supărat pe cineva.

— Şi nu ştii pe cine?

Geneviève se uită la Larry, de parcă ar fi avut în minte un nume, două, dar nu avea de gând să repete greşeala Luisei şi să spună ce gândea. Poliţistul se strădui s-o facă săi destăinuie ce ştia, dar femeia se mulţumi să-i zâmbească şi să-şi dea ochii peste cap. Se făcuse târziu. Larry nu voia să-l scape pe Erno, aşa că o lăsă pe Geneviève să plece, spunându-i că s-ar putea s-o contacteze din

nou. Femeia nu păru încântată de această posibilitate. Un aspect nenorocit al muncii de poliţist consta în faptul că trebuia să se certe deseori cu oameni ca Geneviève, pe care-i simpatiza. Ştia Geneviève de unde proveneau banii Luisei? Şaptezeci şi trei la sută dintre americani ar fi răspuns afirmativ. Numai că Geneviève era convinsă că treaba aceea n-avea nicio legătură cu uciderea Luisei. Într-un fel sau altul, femeia apăra amintirea prietenei sale, iar Larry o respecta pentru asta. Poate că o ajuta un unchi mafiot. Poate că mama Luisei, o femeie de modă veche, îşi escrocase foştii vecini din Kewahnee sau, mai degrabă, îşi împrumuta fata cu banii pe care-i păstrase sub saltea.

Petrecu vreo câteva minute dând târcoale unei plante dintr-un ghiveci de lângă uşa lui Erno, înainte ca secretara acestuia să-l poftească înăuntru. Şeful serviciului de pază de la în îşi avea sediul la un aeroport mai important al companiei, aşa că Erno era cel mai mare în funcţie aici. Avea un birou prea spaţios pentru mobila pe care o primise. Lumina ce pătrundea prin ferestrele largi făcea să strălucească masa sa de lucru, pe care nu se afla nimic, nici măcar praf.

— Pot să te întreb ce ştii? zise Erno, după ce se aşezaseră. Birocraţilor din Center City le place să afle ei primii şi se înfurie dacă citesc în ziare despre un angajat de aici.

Erno fugise din Ungaria în 1956, după ce rusnacii îi spânzuraseră tatăl de stâlpul de

telegraf din faţa casei familiei sale. Avea o urmă de accent, care se simţea în vorbirea lui ca o muzică de fond nepotrivită: lungea unele vocale şi scotea unele sunete din fundul gâtului. Era tipic pentru Erno faptul că se purta de parcă nimeni nu i-ar fi remarcat accentul. Era un individ care voia să pară că le ştie pe toate şi de aceea se silea să afle ce descoperise Larry. Însă curiozitatea lui îi oferea lui Larry posibilitatea de a-l manevra. În loc să-i răspundă, poliţistul deschise un carneţel cu foile prinse într-un arc spiralat şi îi zise că n-a găsit nicio informaţie despre percheziţia legată de narcotice, percheziţie menţionată în dosarul Luisei. În timp ce se gândea cât l-ar costa să recunoască adevărul, Erno îşi muşcă buzele, apoi se aplecă, atât cât să-şi proptească ambele coate de masa.

— Nu vreau să notezi ce-o să-ţi spun. Cred că băieţii mei au fost cam nervoşi. Tânăra aceea, Luisa, din câte am auzit, crea probleme. Ai văzut în dosar ce caracterizare avea. „Nedisciplinată”. Apare de mai multe ori. Aşa că presupun că a făcut ceva scandal când analizele i-au ieşit prost, iar treaba asta l-a făcut pe un individ bănuitor să devină şi mai bănuitor.

Erno spuse ultima frază strâmbându-se. Sugera că oamenii lui aranjaseră „proba”, ca să aibă motiv s-o percheziţioneze. Chestii din astea se întâlneau şi în poliţie. Geneviève avusese dreptate. Luisa avusese parte de necazuri pentru că vorbea prea mult.

— Deci, e o pistă falsă?

— Complet! îl aprobă Erno, cu autoritate, după care scotoci în sertarul biroului şi scoase o scobitoare, pe care o vârî în colţul gurii.

Erno era un tip slab şi agitat, cu o figură îngustă, de tip slav, cu un nas lung, subţire, şi sprâncene atât de blonde, că abia le vedeai. Larry nu-i agrease niciodată. Erno avea un fel enervant de a se purta şi se încrunta deseori, de parcă i-ar fi mirosit ceva rău – poate chiar persoana de faţă. Probabil că ar fi fost un poliţist bun, suficient de deştept şi care şi-ar fi luat slujba în serios, dar nu ajunsese poliţist. Pe când era în Academie, în urma unei dispute familiale şi-a împuşcat şi ucis soacra. Ancheta a ţinut seama de mărturia soţiei lui Erno, care a confirmat că bătrâna a vrut să-l ucidă pe Erno cu un cuţit, dar poliţia n-a acceptat în rândurile sale un individ care ucisese pe cineva cu revolverul de serviciu, înainte de a fi primit insigna.

Dar, ca o ironie a sorţii, lucrul acesta fusese în favoarea lui Erno. Nişte poliţişti de la Academie îi făcuseră legătura cu serviciul de pază de la în Acum menţinea liniştea pe aeroport, îi va ajuta pe vameşi să captureze droguri şi avea grijă să nu urce nimeni în avion, dacă nu avea bilet. Lucra în costum şi cu cravată. Ajunsese să aibă o casă drăguţă în suburbie, contribuţie la pensie, acţiuni ale companiei aeriene şi conducea o echipă numeroasă de foşti poliţişti. O ducea bine. Dar mulţi ani fusese doar un individ care ar fi vrut să

ajungă poliţist şi care frecventa barul Ike’s, localul de la Tri-Cities apreciat de apărătorii legii. Voia să aibă armă, insignă şi etichetă de tip dur. Zăbovea la o bere şi asculta poveştile poliţiştilor cu mutra unui ratat de vârstă medie, care aude vorbindu-se despre lucruri pe care alţii le-au realizat la vârsta aceea, inclusiv Larry.

— Ce-i cu povestea cu drogurile? se interesă Erno. Credeam că Greer îşi imaginează că a fost împuşcată de un hoţ. S-a aflat în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

— Probabil. Dar fata asta, Luisa, primea o grămadă de bani de undeva.

Asta păru să-l dea gata pe Erno. Larry ştia, din proprie experienţă, că Erno era un om zgârcit, foarte interesat de bani, mai ales de ai lui. Nu se lăuda. Când vorbea despre acţiunile pe care le deţinea, semăna mai degrabă cu un individ care se lăuda că are colesterolul scăzut, de parcă ar fi avut noroc. Îi amintea lui Larry de unele dintre rudele sale poloneze în vârstă, care puteau povesti istoria fiecărui dolar cheltuit sau câştigat. O chestie care ţinea de Lumea Veche, unde banii însemnau siguranţă. Dacă erai poliţist la Omucideri, aflai două lucruri despre bani. Primul era că oamenii mor din cauza banilor. Doar din cauza dragostei se murea mai des. Al doilea era că n-aveai niciodată destui bani când îţi suna la uşă omul negru.

— De unde avea banii? întrebă Erno.

— Asta voiam să aflu de la băieţii tăi. A furat

ceva?

Erno rămase pe gânduri, analizând întrebarea. Dincolo de strada, pe pista nord-sud, un Boeing 737 ateriza ca o raţă ce se aşază pe un lac. Avionul, o minune din nituri şi aluminiu, se abătu un pic de la centrul pistei, dar se corecta imediat. Larry presupuse că ferestrele lui Erno aveau strat triplu de geam, pentru că nu se auzea niciun zgomot.

— Nu fura bilete, dacă la asta te-ai gândit, răspunse Erno.

— Mai degrabă mă întrebam dacă n-a băgat mâna în casă.

— Nicio şansă. Se face socoteala foarte exact, atunci când avem bani gheaţă.

— Şi de ce crezi că n-a furat bilete?

— Bilete? E lucrul cel mai uşor de furat. E vorba de o bucată de hârtie care valorează o mie de dolari pe stradă. Dar oamenii care fac asta sunt prinşi întotdeauna.

Erno îi înşira procedurile. Casierii emit bilete, de obicei pe calculator, uneori le scriu de mână. Biletul nu-i valabil până nu e identificat casierul care a emis biletul, fie prin codul de pe calculator, fie – în cazul biletelor scrise de mână – prin ştanţa casierului, o placă din metal ce se potrivea într-o maşină asemănătoare unui imprimator de cărţi de credit, care era folosită pentru a valida bilete necompletate.

— De fiecare dată când cineva călătoreşte, contabilitatea compară tichetul de zbor cu plata

făcută. Dacă nu s-a plătit, sunt anunţat prin telefon. Iar prima uşă la care batem este cea a vânzătorului de la casa de bilete.

— Şi? Telefonul tău sună?

— Un bilet, două, din când în când. Dar nimic care să aducă mii de dolari cuiva, dacă despre asta vorbeam. Nu lipseşte nicio ştanţă. Asta ar fi fost ceva important. Compania e dură în privinţa asta. Te caută şi-şi recuperează banii, nu contează cât vorba de un dolar şi nouăzeci şi cinci de cenţi. Toleranţă zero! Şi are efect. I-a speriat pe toţi. Cum a mers discuţia cu Geneviève? Avea idee unde-şi ascundea Luisa copacul care făcea bani?

— Cele trei maimuţe, bombăni Larry[2].

— Adevărat? se miră Erno.

— Adevărat. Exista vreo şansă să fie în acelaşi rahat ca şi Luisa?

— Să nu spui niciodată „niciodată”! Dar o să spun. E prea virtuoasa. Respectă toate regulile. De ce n-o citezi în faţa juraţilor? Cineva ca ea n-ar minţi, după ce ai pune-o să jure pe Biblie. Pun pariu că aşa o să afli ce-a făcut Luisa.

Era o idee bună, iar Larry şi-o notă în carneţel, fiind însă convins că Muriel şi Tommy Molto n-o vor accepta. Dacă o chemau în faţa juraţilor însemna să aibă de-a face cu avocaţii apărării, care o să zbiere din răsputeri că persecutau o persoană albă, cumsecade, doar pe baza unei simple bănuieli.

---

2 Aluzie la statuetele care reprezintă dictonul mafiot: „Nu auzi, nu vezi, nu spui nimic" (n.tr.).

Erno admise pe Larry dacă se mai gândise şi la altceva.

— Nu prea mi-a rămas mare lucru de făcut, recunoscu Larry. N-o văd pe Luisa ţinând un jurnal – mai ales că jumătate dintre oamenii care vin aici sunt în drum spre Las Vegas.

Erno recunoscu că spusese un lucru logic.

— Ce fel de probleme ai aici? se interesă Larry.

— Avem de-a face cu un oraş mic. Singura noastră problemă o reprezintă vagabonzii, pe timp de iarnă. Golanii care hoinăresc pe străzile din North End vor să stea într-un loc cald. Îi găsim pretutindeni: în toalete, în spatele benzii rulante pentru bagaje… Fură, sperie pasagerii, vomită pe podele…

— Dar curve?

Există mulţi bărbaţi care călătoresc singuri şi care caută pe cineva să le ţină de urât. O tânără precum Luisa, îmbrăcata în uniforma companiei aeriene, putea să treacă drept însoţitoare de bord şi să atragă atenţia cuiva – în timpul prânzului, al pauzei de cafea, după serviciu, în momentele fără activitate ale nopţii, când nimeni nu face nimic. Dar, după cum sublinie

1LV 79

Erno, nu se găsea nicio cameră de hotel în jur pentru ca o tânără să desfăşoare o asemenea activitate.

— Nu pot să spun că m-ai ajutat prea mult, bombăni Larry.

Erno îşi trase limba într-o parte a gurii, chestie care în cazul lui putea fi considerată drept zâmbet.

— De fapt, zise el, mişcându-şi scobitoarea, s-ar putea să am ceva pentru tine. Nu ştiu dacă merită să vorbesc despre aşa ceva. Există un puşti – eh, nu-i puşti – un tip pe care-l cunosc. Mda, nu-i chiar un tip oarecare. Larry, o să fiu sincer. E nepotul meu. Nu cred că o să-ţi dai seama de asta, atunci când o să-l întâlneşti.

— Nu arată la fel de bine?

— Nu, arată bine. Tatăl lui a fost un armăsar arătos, iar el este tot un armăsar arătos. Dar are altă culoare a pielii decât mine sau decât tine.

— Aha! exclamă Larry.

— Sora mea… Pe când eram puşti, în South End, toţi bătrânii ziceau să-i alungăm pe nubieni din oraş. Ştii, ne învecinam cu ei din trei părţi şi nu voiam să avem de-a face cu ticăloşii ăia cafenii, cu drogurile şi cu târfele lor. *Fekete*. Negru. Aşa se zice în ungureşte. Tot timpul auzeai: „*fekete*!”, de parcă ar fi fost un blestem. Deci, după cum era normal, au existat fete care, la o anumită vârstă, au zis: „Se va ia dracu’, mamă, tată, cu tot rahatul vostru romano-catolic!” Ideea lor de a trăi periculos era să se repeadă cât de iute puteau la primul tip negru pe care-l întâlneau, ca să-l agaţe. Sora mea mai mică, llona, a fost una dintre unguroaicele liberale care nu se mai sătura să aibă de-a face cu negrii. Şi aşa a apărut pe lume nepotul meu. Părinţii mei nu ştiau pe cine să

omoare mai întâi, pe soră-mea sau pe ei înşişi, aşa că fratele cel mare, onoratul tău prieten, s-a grăbit să le dea o mână de ajutor. Dar e vorba de o telenovela cu vreo şase sute de episoade. Ai timp pentru o versiune prescurtata? O să te ajute să înţelegi restul poveştii.

— O să fac ore suplimentare, zise Larry.

pl. 80

— Deci, ca să lămurim lucrurile, puştiul e un copil fără tată, cu pielea cafenie. Vechiul cartier nu-l putea ajuta cu nimic şi nici el nu era de vreun folos cartierului. Sora mea încerca să facă bine şi nu reuşea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. L-a trimis la o şcoală publică, în loc să-l trimită la Saint Jérôme, iar acolo nu era singurul puşti negru, aşa că a ajuns curând ceea ce e acum, un puşti negru, vorbind ca negrii, umblând cu bande de cartier şi drogându-se. Iar eu am fost tot timpul ca un individ cu jăratic în mână, străduindu-mă să-l scot din chestiile alea. A fost condamnat prima oară pentru T’s and Blues, un analgezic sau un sirop de tuse, care se vindea cu reţetă, cel mai ieftin drog prin anii optzeci, înainte de cocaină. Am pus pilele în mişcare şi am reuşit să fie trimis la o fermă de reeducare. Numai că am început să cred că la indivizii ăştia e vorba de ceva genetic. A continuat să ia droguri. Le-a încercat pe toate. De inteligent, era foarte inteligent. Dar îl rodea chestia cu rasa. O urăşte pe maică-sa, mă dispreţuieşte pe mine… Nu putem săi spunem ce să facă, pentru că nu ştim cum e să fii un negru

într-o Americă alba. Oho, poate să-ţi ţină cele mai grozave discursuri pe care le-am auzit vreodată! M-am străduit săi găsesc de lucru aici, când am deschis centrul ăsta, dar el trebuia să fie un şef mare, nu un negrotei de rând, care să stea lângă detectorul de metale! Şi voia să călătorească! Aşa că s-a înrolat în armată. L-au dat afară după opt luni – pentru droguri, bineînţeles – deci l-am trimis în ţara străbună. Nu-şi are rădăcinile aici, zicea el, şi a tulit-o în Africa. Dar ce crezi că s-a întâmplat? Acolo nimeni nu juca baschet, nici nu se strângeau la colţul străzii, ca acasă. Aşa că s-a întors şi a zis cât pregătit să se poarte ca un adult. A decis că vrea să lucreze în industrie.

— Care industrie?

— Călătorii aeriene. Să vadă lumea şi să fie plătit pentru asta. O chestie absolut ridicolă, pentru că toate companiile aeriene depun mari eforturi să se ferească de droguri, mai degrabă ar angaja un urangutan decât un puşti care a fost condamnat pentru consum de stupefiante. Dar, după atâta timp, cunosc o grămadă de chestii despre agenţiile de călătorii. Deci, m-am ploconit la cine trebuia şi a fost angajat la Time To Travel. Să mă bată Dumnezeu, dar s-a descurcat bine! Collins – aşa-l cheamă, Collins – a obţinut colaborarea şi licenţa de agent. Îi place să poarte costum şi cravată. Îi place să discute cu oamenii. Se pricepe la calculatoare. A fost promovat agent, nu mai e doar funcţionar. Şi, timp de cinci minute, mi-am zis că o să meargă, că puştiul va reuşi. Dar,

bineînţeles, s-a apucat iar de droguri şi a fost prins vânzându-le. S-a ales cu trei ani. Şi cu continuarea primei condamnări. A făcut optsprezece luni. A pierdut licenţa de agent de voiaj în statul ăsta. A aflat de asta când a ieşit şi chestia l-a supărat mai mult decât timpul pierdut în puşcărie. I-am spus să se mute, să scape de influenţa celor din anturaj. Există treizeci şi şase de state în care licenţa lui e valabilă. Dar ştii dinainte cum s-a sfârşit treaba: m-a sunat săptămâna trecută. S-a întors.

— E la puşcărie sau la spital?

— La hotelul cu zăbrele.

— Pentru ce?

— A fost prins de o razie în timp ce cumpăra droguri.

— Cât?

— Şase zone, cum se zice pentru şase uncii. Încadrat la clasa X.

— Nasol.

— Foarte nasol. Asta îl face să fie un triplu X.

Triplu X, adică trei condamnări pentru narcotice, însemna închisoare pe viaţă, fără eliberare condiţionată, dacă nepotul lui Erno nu le oferea ceva procurorilor. Larry nu ştia unde voia să ajungă Erno, care cunoştea o grămadă de tipi de la Narcotice, pe care să-i roage să-l ajute.

— Aş zice că va trebui să-şi dea drumul la gură, zise Larry.

— Mda… numai că el îşi imaginează că o să arate ca o strecurătoare dacă toarnă pe vreunul

dintre gangsterii cu care face afaceri. S-ar putea să aibă altceva. Ştii, m-a sunat de fiecare dată când vor să-l stoarcă de informaţii. I-am spus să nu se mai atingă de telefon, dar ce pot să fac? Ieri plângea, iar printre hohote a zis că a auzit ceva sau a văzut ceva legat de cazul tău.

— De cazul ăsta?

— Aşa a spus. A zis că a văzut un individ cu bijuterii. Şi crede că bijuteriile aparţin uneia dintre victimele tale.

— Căreia?

— Nu mă întreba. Ştiam că o să vii şi i-am promis că o să-ţi spun. Cinstit vorbind, având în vedere că-l cunosc pe Collins cum îl cunosc, cred cât doar pălăvrăgeală de puşcăriaşi – Rudy i-a spus lui Trudy care i-a zis lui Judy. Dar dacă ştie ceva, dacă-ţi dă informaţii, va trebui să-l scoţi de acolo.

— N-o să fie nicio problemă, îi făgădui Larry, dar ar fi bine să nimerească drept la ţintă.

— Ar fi grozav!

Larry îşi notă numele: Collins Farwell. Începuse să se întunece când părăsi clădirea, iar dincolo de stradă un avion cu sigla în zigzag a companiei în se îndrepta spre cer cu o forţă cutremurătoare. Larry se simţi fericit, fără să-şi dea seama la început din ce cauză. Apoi înţelese: trebuia s-o sune pe Muriel Wynn.

15 mai 2001

Scrisoarea lui Gillian

Intrând în clădire din ploaia de afară, Gillian

Sullivan arăta aşa cum i se păruse întotdeauna lui Arthur Raven că arată: de-o frumuseţe calmă şi senină. Îşi scutură umbrela în holul spaţios de la intrarea în firma de avocatură O'Grady, Steinberg, Marconi şi Horgan, apoi îşi scoase pelerina de ploaie din plastic. Părul ei scurt, zbunit, se pleoştise un pic în aerul umed, dar era îmbrăcată elegant, într-un costum de culoare închisă.

Arthur o conduse într-o cameră de şedinţe, dominată de o masă din granit verde, cu dâre albe. Prin ferestrele cu ramă din oţel ale clădirii IBM se zărea, la treizeci şi şase de etaje sub ei, râul Kindle, scăldat în lumina slabă a serii. Gillian telefonase cu o zi înainte şi-i spusese fără ocolişuri că au ceva de discutat, încheiase convorbirea cerându-şi încă o dată scuze pentru că fusese grosolana în timpul ultimei lor întâlniri. Arthur îi răspunsese că uitase incidentul. Avea obiceiul bine înrădăcinat de a evita orice supărare care ar fi putut să apară în relaţiile lui cu femeile, iar în acest caz, ca în multe altele, ar fi putut săi prevadă reacţia. Nu poţi să te aştepţi să fie cineva politicos cu tine, după ce i-ai sugerat că fusese prea beat sau prea corupt ca să-i pese de viaţa altcuiva.

Arthur ridică telefonul, ca s-o anunţe pe Pamela. Înainte ca aceasta săi răspundă, o întreba pe Gillian dacă lucra undeva.

— Vând cosmetice la Morton.

— Şi cum e?

— Îmi petrec ziua făcând complimente de-o

sinceritate îndoielnică. Dar primesc un cec la două săptămâni. Cheltuiesc majoritatea banilor ca să-mi completez garderoba. Mă consider competentă. Machiajul şi hainele sunt singurele lucruri la care mă pricep, în afară de legi.

— Ai fost întotdeauna eleganta, îi spuse Arthur.

— Nu m-am simţit niciodată elegantă.

— Oh, arătai ca o regină! Chiar aşa! Eram îndrăgostit de tine, mărturisi Arthur.

Se simţea ca un şcolar care stătea lângă catedra învăţătoarei, dar stânjeneala sa îi provocă femeii doar un zâmbet trecător. Sigur, „îndrăgostit” nu era chiar cuvântul potrivit. Pasiunile lui Arthur nu erau atât inocente, cât rare. Fanteziile lui, vii şi pline de patima, treceau repede. Cam la şase luni o dată – şi asta începând de pe la doisprezece – treisprezece ani – se îndrăgostea cu disperare de câte o femelă minunată şi intangibilă, care-i copleşea gândurile, ca un miraj. Gillian Sullivan, fata-minune a tribunalului, cu fizic atrăgător şi strălucitor de inteligentă, fusese tocmai potrivita pentru un asemenea rol, iar el se înamorase lulea aproape imediat după ce fusese repartizat la judecătoria ei. Când era la bară sau în conferinţe de instruire, adică atunci când se afla în apropierea judecătoarei – întotdeauna elegantă şi parfumată – fusese deseori obligat să-şi ţină dosarul galben într-o poziţie strategică, pentru a ascunde o erecţie. Nu fusese singurul procuror-adjunct care

simţise atracţie carnală faţă de Gillian. Mick Goya, care băuse ceva într-o cârciumă de lângă tribunal, o văzuse pe Gillian trecând, calmă şi eleganta ca un palmier, şi exclamase: „Aş regula un perete, dacă aş crede că ea e în spatele lui!”

Chiar dacă trecuse mult timp de la prăbuşirea lui Gillian, femeia continua să-l obsedeze pe Athur. Necazurile prin care trecuse o făcuseră să scadă în greutate, putea fi considerată slăbuţă, dar arăta mult mai bine decât atunci când o văzuse ultima oară, cu ani în urmă, palidă şi zăpăcită de băutură. Dar pe Arthur, fiind sentimental, îl emoţionase perspectiva vizitei ei.

Pamela apăru şi le strânse mâinile, destul de oficial, fără să se străduiască să zâmbească. Faptul că-l condamnase pe Rommy la moarte părea suficient ca Gillian să figureze pe lista duşmanilor Pamelei, dar, de fapt, tânăra fusese şocată când Arthur îi explicase prin ce trecuse Gillian. O judecătoare care primea mită! Observând comportarea rece a Pamelei, Arthur îşi dădu seama că Gillian provoca de obicei asemenea reacţii, îndeosebi când se aventura în sanctuarele legii. Dăduse dovadă de curaj venind acolo.

Cei trei se aşezară împreună, la un capăt al mesei de granit, unde cădea lumina arămie. Arthur îi spusese Pamelei că se putea ca întâlnirea lor, ce avusese loc cu zece zile în urmă, să o fi făcut pe judecătoarea Sullivan să-şi amintească vreun amănunt. Dar, în loc să le povestească, Gillian îşi deschise poşeta.

— Am ceva ce-ar trebui să vedeţi.

Scoase un plic alb. Chiar înainte să i-l înmâneze lui Arthur, acesta îşi dădu seama de unde provenea. În colţul din stânga sus, plicul avea tipărită adresa închisorii Rudyard, cu numărul deţinutului scris de mină, cu cerneală.

În plic se găsea o scrisoare din luna martie a acelui an, scrisă cu grijă de mână, pe două foi galbene. În timp ce Arthur citea, Pamela privea peste umărul lui.

Dragă doamna judecător.

Mă numesc Erno Erdai, sunt deţinut în secţia de securitate maximă din Rudyard şi efectuez o pedeapsă de zece ani pentru că am împuşcat un om, în autoapărare. Voi fi eliberat în aprilie 2002, dar nu mă aştept să apuc acest moment, pentru că am cancer şi nu mă simt bine. Probabil că nu vă amintiţi de mine, dar am fost şeful adjunct al serviciului de pază al companiei aeriene m şi am răspuns de aeroportul Duăable. Am venit în judecătoria dumneavoastră de vreo două ori, când am depus plângeri referitoare la problemele aeroportului, de obicei legate de pasageri clandestini. Oricum, nu încerc să vă trezesc amintiri, deşi am mult timp la dispoziţie pentru aşa ceva, dacă vă interesează. (Asta e o glumă.)

Vă scriu pentru că am informaţii referitoare la un caz pe care l-aţi judecat şi în care aţi condamnat un om la moarte. Individul se află acum în secţia pentru condamnaţi la moarte de aici şi este programat să fie următorul care va

face Drumul, deci e ceva urgent, pentru că mă aştept ca lucrurile pe care le am de spus să schimbe complet ceea ce urmează să se întâmple.

Nu e genul de lucruri despre care îmi place să vorbesc şi, de fapt, am pierdut o grămadă de timp încercând să atrag atenţia oamenilor potriviţi. Cu doi ani în urmă i-am scris detectivului care s-a ocupat de caz, Larry Starezek, dar acesta nu mai e interesat de mine acum, când nu-i mai pot face niciun bine. Am scris şi la Biroul Avocaţilor din Oficiu, dar indivizii nu răspund la scrisorile clienţilor lor, cu atât mai puţin unui deţinut de care n-au auzit niciodată. Am petrecut mulţi ani fiind pe jumătate poliţist, dar n-am întâlnit niciodată un avocat din oficiu care să-mi placă sau în care să am încredere. Poate că dumneavoastră aţi avut experienţe mai bune. Dar mă abat de la subiect.

Dacă n-aţi fi avut probleme, probabil ca v-aş fi contactat mai devreme. Am auzit că aţi fost eliberata şi, din punctul meu de vedere, mă simt poate mai bine să discutăm acum. Puşcăriaşii nu te judeca. Sper că doriţi se va osteniţi să reparaţi ceva despre care n-aţi avut informaţii corecte. Scrisoarea pe care v-o trimit va fi citită – probabil ca ştiţi acest lucru – de aceea nu spun mai multe acum. Nu ştiu cum vor reacţiona oamenii de aici la chestia asta. E ceva distanţă, dar trebuie să veniţi aici şi să auziţi cu urechile dumneavoastră. Dacă o să mă priviţi în ochi, o să ştiţi că nu mint.

Al dumneavoastră sincer.

Erno Erdai

Pamela îl strânsese pe Arthur de umăr – probabil când citise că deţinutul avea informaţii care ar schimba lucrurile în privinţa execuţiei ce urma să aibă loc – iar ca rezultat, bărbatul simţi cât cazul s-o sfătuiască din nou să fie prudentă. Scrisoarea nu menţiona numele lui Rommy. Iar deţinuţii – care erau, literalmente, cei mai răi oameni din lume – găseau întotdeauna noi metode de a atrage atenţia.

Gillian le aştepta reacţia. Arthur o întrebă dacă-şi amintea de acest Erno Erdai, dar judecătoarea clătină din cap.

— De ce eşti sigură că vorbeşte despre clientul meu?

— Pentru că am dat doar două sentinţe de condamnare la moarte, iar al doilea individ, McKesson Wingo, a fost executat în Texas, cu mult timp în urmă. Mai mult, Starezek a fost detectivul care a anchetat cazul respectiv.

Se întoarse către Pamela, aşteptându-se s-o vadă jubilând, dar tânăra examina plicul în care sosise scrisoarea lui Erdai, concentrându-se, după cât se părea, asupra timbrului poştal.

— Ai primit scrisoarea în martie? zise ea, întorcându-se spre Gillian. Şi ai stat, pur şi simplu, timp de două luni?

Tonul ei certăreţ îl surprinse pe Arthur. În general, Pamela îşi păstra modul de comportare caracteristic generaţiei sale, adică o vagă amabilitate, ce sugera că nu exista nimic în viaţa

asta care să merite osteneala unei neînţelegeri.

— Acum suntem cu toţii aici, îi spuse cu blândeţe Arthur.

Dar era evident că Pamela avea dreptate. Gillian trăsese de timp, întrebându-se ce să facă sau dacă trebuia să facă ceva.

— M-am gândit la ea după ce ne-am întâlnit, îi spuse Gillian lui Arthur.

Pamela nu era mulţumită de răspuns:

— Dar te-ai dus să-l vezi pe omul acela?

— Nu-i treaba mea, domnişoară, răspunse Gillian, încruntându-se.

— Şi să priveşti cum este executat un nevinovat este?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Arthur, întinzând palma către Pamela, ca un poliţist de la circulaţie.

Tânăra tăcu, dar aruncă o privire furioasă către Gillian. Bărbatul o întrebă pe judecătoare dacă îi dă voie să copieze scrisoarea, iar Gillian, cu figura ascunsă după mâna subţire, pistruiata, dădu din cap. În timp ce Pamela înhaţă paginile, Arthur era convins că Gillian Sullivan se întreba de ce se ostenise să vină acolo.

Pe vremea când Gillian slujise legea, atât ca procuror cât şi ca judecător, îşi impusese să nu i se citească niciodată nimic pe figura. Nu conta cât de obraznici erau avocaţii, ea nu le oferea plăcerea unui răspuns emoţional. În timp ce tânăra partenera a lui Arthur, cu ghete până la glezne şi fustă din piele, ieşea din încăpere, Gillian

voi să-i dea un sfat. Să-i spună: „Stăpâneşte-te!” Dar Pamela i-ar fi răspuns, pe bună dreptate, că nu-şi dorea să fie ca ea.

— Cu ce-o hrăneşti, Arthur? îl întrebă Gillian, după ce uşa se închise. Cu benzină?

— Va fi un avocat foarte bun, îi răspunse bărbatul, pe un ton care sugera că nu-i chiar un compliment.

— Primesc tot timpul scrisori de la puşcăriaşi, Athur. Nu-mi dau seama cum mă găsesc. Şi-s numai prostii. Pe lângă previzibilele fantezii pornografice, inspirate de amintirea unei femei atrăgătoare unor bărbaţi răi închişi undeva, mai sunt şi diferite mesaje, nu foarte deosebite de cel al lui Erdai, trimise cu speranţa puţin probabilă că judecătoarea ar regândi anumite cazuri şi că le va repara, acum, după ce ştie cum e la puşcărie. Nu pot să le iau în serios. Ştii cum e cu scrisoarea asta, Arthur. Gangsterii sunt întotdeauna gata să-l ajute pe unul de-al lor.

— Erno Erdai? După nume, pare alb. Rommy e negru. Şi e prea ciudat ca să facă parte dintr-o bandă. Nu se pomeneşte de vreo bandă în dosarul lui.

— Au tot felul de alianţe în închisoare. Ca în Războiul celor Două Roze.

Arthur dădu din umeri şi spuse că singurul mod de a afla despre ce-i vorba e să se ducă şi să discute cu Erdai.

— Cred că ar trebui să te duci tu. De aceea ţi-am adus scrisoarea.

— Spune în scrisoare că vrea să discute cu tine.

— Fii serios! îi zise Gillian şi căută ceva în poşetă. Pot să fumez aici?

— Aici nu se fumează, îi explică Raven.

Exista o sală undeva, dar aerul de acolo era atât de încărcat, că ar fi putut să respire direct scrumul. Gillian închise poşeta, decisă, ca întotdeauna, să-şi stăpânească pofta.

— N-ar fi fost oportun să mă duc acolo, zise ea.

Raven se strâmbă, poate încercând să nu zâmbească. Iar femeia înţelese imediat. Nu mai exista nicio autoritate care s-o pedepsească pentru lipsă de etică, nu mai era nimeni care s-o izgonească de la bară sau săi revoce licenţa în drept. Toate astea fuseseră deja făcute. În faza asta, orice lucru pentru care nu putea fi băgată la închisoare era bun.

— Gillian, nimeni n-o să mă blameze – nici pe tine, de altfel – dacă vom face tot ce trebuie ca să auzim povestea aia. Individul n-o să reuşească nimic, având în vedere ce părere are despre avocaţi.

— Ar putea să discute cu tine.

— Sau să nu mă agreeze şi să refuze să mai discute cu cineva. Gillian, au rămas doar şase săptămâni până când Curtea de Apel va decide dacă-l va executa pe omul acela. În faza asta, nu-mi permit să pierd timpul sau să ratez ocaziile.

— Nu pot să merg la Rudyard, Arthur.

Numai gândul la închisoare făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Nu mai voia să simtă aerul acela ucigător, nici să aibă de-a face cu realitatea pervertită a puşcăriaşilor. Petrecuse cea mai mare parte a timpului în izolator, despărţită de majoritatea deţinutelor, pentru că Direcţia închisorilor nu putea să afle cine era sora sau fata cuiva pe care Gillian îl judecase şi-l condamnase şi care, ca rezultat al acestui lucru, avea intenţii criminale. Asta fusese bine. Rareori se întâmpla să fie închisă cu alte deţinute, de obicei femei gravide când intraseră în puşcărie sau care fuseseră despărţite de celelalte ca pedeapsă pentru că săvârşiseră vreo infracţiune. Toate erau victime, în mintea lor şi, uneori, şi în fapt. Majoritatea nu aveau nicio şansă să-şi refacă viaţa şi urmau să se ducă la fund. Unele erau deştepte. Multe erau o companie plăcută. Dar, dacă le cunoşteai, descopereai, mai devreme sau mai târziu, defecte de caracter mari cât Gibraltarul: minţeau, aveau un temperament vulcanic cât Vezuviul şi înţelegeau deformat lumea, ca şi cum ar fi suferit de un daltonism care le împiedica, pur şi simplu, să vadă unele aspecte ale normalităţii. Ţinuse toate astea pentru sine, le ajutase în probleme juridice şi i se spunea, judecătoarea”, în ciuda eforturilor ei de a le descuraja. Se părea că tuturor celor de acolo – deţinute sau gardiene – le făcea plăcere să ştie că unul dintre cei puternici se prăbuşise.

Dar Raven nu avea de gând să renunţe.

— Nu vreau să-ţi ţin predici, dar acest Erdai ştie ceva. Tu ai dat sentinţa. L-ai găsit pe omul acela vinovat şi l-ai condamnat la moarte. Nu crezi că ai o anume responsabilitate, dacă individul de care mă ocup nu merita să fie condamnat?

— Arthur, îţi spun deschis că am făcut mai mult decât trebuia.

Se frământase câteva zile, înainte să se hotărască să-i aducă scrisoarea. Ştia cât o prostie să rişte să-l întâlnească pe Raven, care putea să devină mai precis în întrebările privind trecutul ei. Nu simţea că are vreo obligaţie faţă de lege, ale cărei stratageme şi subtilităţi o încântaseră cândva, dar care, ca un suveran, o exilase din regatul său. Însă o durea, când îşi amintea remarca plină de cruzime pe care i-o aruncase lui Arthur. Nu legea o obliga să fie aici, ci regulile pe care le stabilise ea însăşi, cu ajutorul lui Duffy, sponsorul şi proprietarul locuinţei sale. „Fără prostii, fără distrugerea cu nepăsare a altora sau a ta. Dacă-i nevoie, căieşte-te!”

Tânjind după nicotină, se ridică şi se duse într-un colţ al încăperii. În lunile de când ieşise din puşcărie nu călcase în vreun birou de avocatură, iar atmosfera de prosperitate de aici i se părea caraghioasă. Toţi se îmbogăţiseră în anii în care ea lipsise. Era de neimaginat că oameni obişnuiţi lucrau într-un asemenea lux – mobilă scumpă, granit, serviciu suedez de cafea, din argint, fotolii acoperite cu piele moale de viţel… Nu-şi dorise niciodată aşa ceva. Însă îi era greu să-l vadă

răsfăţat de noroc pe Arthur Raven, un individ competent şi harnic, dar nu foarte talentat.

În timp ce o privea, Raven îşi aranjă părul rar, cu un gest automat. Ca de obicei, Arthur părea că muncea din greu – avea cravata lărgită la gât, pete de cerneală pe mâini şi pe manşetele cămăşii. Femeia căută, intuitiv, o cale ca să-l destindă.

— Ce mai face sora ta, Arthur? îmi amintesc bine? Era bolnavă?

— E schizofrenică. Am internat-o într-un azil, dar trec pe acolo tot timpul. Ultimele cuvinte ale tatălui meu au fost: „Ai grijă de Susan!” Lucru care nu m-a surprins. Îmi spunea chestia asta de când am împlinit doisprezece ani.

— Nu mai ai alte rude?

— Am rămas doar eu şi Susan.

— Când a murit mama ta?

— Mama e bine sănătoasă. S-a spălat pe mâini de toate acum treizeci de ani, când s-a îmbolnăvit Susan. A stat mult timp în Mexic, apoi s-a întors aici. Are un soi de concepţii liberale, nu se potrivea deloc cu tatăl meu. Şi-a cumpărat o locuinţă mică aici, în Center City, şi-şi câştigă existenţa ca model pentru clasele de desen după natură, de la şcoala Muzeului de Artă.

— Model *nud*?

— Bineînţeles. Zice că trupul omenesc arata minunat la orice vârstă. Presupun că, de fapt, asta-i o provocare la adresa ridurilor… Raven zâmbea oarecum ruşinat de cele mărturisite.

— Te întâlneşti cu ea?

— Din când în când. E ca şi cum aş vizita o rudă îndepărtată. Pe când eram în liceu, aveam doi prieteni negri, care fuseseră crescuţi de bunicile lor. Îşi cunoşteau mamele aşa cum o cunoşteam şi eu pe a mea – ca şi cum ai avea un amic mult mai în vârstă. Aşa am crescut Ce mai ştii despre mine?

Zâmbi la fel ca înainte. Se vedea că doamna Raven se afla la polul opus lui May Sullivan, care voise să fie cea mai importantă din viaţa tuturor membrilor familiei. Avea o inteligenţă sclipitoare, dar când Gillian venea acasă, după-amiaza, de la St. Margaret, găsea în bucătărie sticla de triplu sec deja deschisă. Serile treceau într-o încordare plină de suspans. Cu cine se va certa mami? Va ţipa sau, aşa cum se întâmpla de multe ori în timpul scandalurilor cu tatăl lui Gillian, va sări la bătaie? Furia ei făcea ca locuinţa – în care trăiau zece oameni – să fie cuprinsă, ore în şir, de-o tăcere îngrozită.

Arthur, care păruse că agreează interesul lui Gillian faţă de el, reveni la strădania de a o convinge să-l viziteze pe Erdai. Femeia îşi aminti că disciplina fusese una dintre calităţile lui profesionale.

— Nu ştiu cum să te conving, zise Arthur. Nu-ţi cer prea mult. Doar să-mi deschizi calea către individ.

Raven îi promise că, dacă voia, nu trebuia să asculte povestea lui Erdai. Îi făgădui că o va duce el însuşi, ca să fie siguri că toată povestea, cu tot

cu drumul dus-întors, nu va dura mai mult de-o zi.

— Gillian, n-am vrut cazul ăsta. Curtea mi l-a pus în spinare, ca pe o şa. N-am mai avut o zi liberă de patru săptămâni. Dar îmi fac datoria. Şi mă văd silit să-ţi cer ajutorul.

tir

Arhur întinse către ea braţele-i scurte, având o mutră plângăcioasă şi arătând dezarmant de umil. Zâmbea aşa cum zâmbise în timp ce-i vorbise despre mama sa: asta era tot ce ştia şi nu aveai de ales, trebuia să accepţi. Gillian îşi dădu seama că era un om cumsecade. Îşi dorise să fie un om cumsecade, un om care ştia despre sine mai mult decât ar fi crezut ea. Era un tip harnic, care făcea lucrurile bine şi se temea să nu greşească, dar care ştia – după cum îi spusese atunci când se întâlniseră ultima oară – ca unele persoane, asemenea ei, îl considerau plictisitor. Gillian îşi dădu seama că în privinţa asta greşise. Nu era singura ei greşeală, ci doar una dintre ele. Ar fi trebuit să manifeste mai mult respect faţă de Arthur şi de cei asemenea lui. Şi-şi dădu seama că asta ar fi însemnat un pas spre reabilitarea ei. Pentru că – înţelese ea acum – dorea să se reabiliteze. Undeva, într-un loc ascuns al minţii, îşi dorise tot timpul ca atunci când îşi va recăpăta puterile să se schimbe şi să se refacă, să-şi umple cu o putere mai mare urciorul fără fund pe care-l golise în viaţă.

— O să vin, răspunse ea.

De îndată ce rosti cuvintele, acestea părură

porţelanuri preţioase, dărâmate de pe o etajeră. Le văzu căzând şi le văzu impactul – lumina ce se întinsese pe figura lui Raven – bănuind de îndată că făcuse o greşeală fatală. Dorise doar o viaţă sigură, anesteziată. Trăise conform unui plan zilnic – să-şi ia calmantele şi să reducă orice contact cu viaţa de dinainte. Simţi panica naturală a fostului dependent de droguri la gândul că îşi încălcase hotărârea.

În timp ce-o conducea către frumosul hol de la intrare, Raven o copleşi cu manifestările sale prosteşti de mulţumire şi recunoştinţă. Îşi recupera umbrela uda şi pelerina. Un covor uriaş, în culori luminoase, opera unui artist modem care trecuse de la pictură la textile, acoperea parchetul lustruit, iar Gillian, încă profund şocată, privi formele abstracte. Se întâlnise de două ori cu Arthur Raven în două săptămâni, de parcă intervenise un spirit ce-i vorbise, ca un elf care bântuia un copac…

Îşi luă brusc rămas-bun şi intră în ascensorul de mare viteză, nemulţumită de sine şi de senzaţia ce-i fremăta în piept, ca o flacără în colţul unei cuşti. Nu avea să dureze prea mult, aşa că nu trebuia să decidă dacă merita să-şi facă iluzii.

4 octombrie 1991

Închisoarea

Mulţi deţinuţi îşi dădeau nume false, când ajungeau la Casa de Corecţie. Dacă apărătorii legii descopereau că aveai cazier, aveai mai puţine şanse să faci contestaţie sau să ieşi pe cauţiune.

Aşa că atunci când infractorii erau arestaţi, aveau tendinţa să uite cum îi striga mămica. De obicei treceau câteva săptămâni, până când Divizia Identificări de la McGrath Hall compara cele zece amprente din dosar cu ce se afla în fişiere şi descoperea cine era fiecare.

Din nefericire pentru el, Collins Farwell fusese identificat repede. Deşi spusese în timpul arestării că se numeşte Congo Fanon, în momentul în care Larry o sunase pe Muriel se ştia că individul folosise un pseudonim. Muriel lucra la un caz de jefuire de bancă, dar accepta să-l întâlnească pe Larry la închisoare, după ce termina treaba la tribunal. Când sosi, bărbatul o aştepta pe unul dintre blocurile de granit din hol, care serveau drept bănci. Ochii lui mari, albaştri, o priviră cu dor, în timp ce se apropia.

— Eşti foarte elegantă, îi spuse Larry.

Muriel se îmbrăcase pentru tribunal într-un costum roşu şi se fardase mai tare decât pe vremea când stătea în birou şi scotocea prin dosare. Cu un gest exagerat de familiar, Larry îi atinse unul dintre cerceii mari.

— E african?

— Exact.

— Foarte frumos!

Femeia întrebă despre ce e vorba, iar Larry îi oferi o versiune mai amănunţită decât cea spusă prin telefon, când o anunţase despre ce-i povestise Erno cu o zi înainte. Era ora cinci după-amiază, iar prizonierii erau închişi pentru apel, ceea ce

însemna că mai aveau de aşteptat, dacă voiau să-l interogheze pe Collins.

— Vrei să vedem cum arată? întrebă Larry.

Se legitimară şi se căţărară pe pasarela din bare, din faţa celulelor. Muriel se chinui puţin. Nu avusese timp să-şi schimbe pantofii şi nu-i era uşor să se suie cu tocuri înalte pe gratii. Dacă s-ar fi împiedicat, situaţia putea să fie mai neplăcuta decât un moment de stânjeneală. Civilii – atât bărbaţi cât şi femei – erau instruiţi să se ţină la distanţă de celule. Nişte bărbaţi fuseseră strangulaţi cu cravatele lor, iar femeile, bineînţeles, o păţiseră şi mai rău. Ajutoarele şerifului, care serveau ca paznici, stabiliseră un *modus vivendi* cu deţinuţii şi nu se grăbeau să intervină.

În timp ce mergeau, îndurară scenele obişnuite din închisoare – figuri întunecate, duhoare, insulte şi aluzii sexuale aruncate în spatele lor. În câteva celule, oamenii întinseseră cearşafuri, împărţind spaţiul şi aşa redus. Lipiseră fotografii de zăbrele – ale familiei sau poze cu fete, decupate din reviste. În timpul apelului, deţinuţii leneveau sau dormeau, ascultau radioul sau se strigau între ei, de obicei în vorbirea codificată a bandelor. Un poliţist într-o uniforma bej, un negru solid, veni să-i însoţească, atunci când trecură prin ultima poartă de la etaj. Individul era evident furios, pentru că fusese deranjat. Lovi de două ori cu bastonul în zăbrele ca să le arate că ajunseseră la celula lui Collins şi plecă, trecându-şi bastonul

peste bare, ca să ştie băieţii că se afla acolo.

— Care din voi e Collins? îi întrebă Larry pe cei doi bărbaţi din celulă.

Unul stătea pe closet, iar celălalt juca o partidă de cărţi, printre zăbrele, cu deţinutul din celula alăturata.

— Nu pot să am o clipă de intimitate! bombăni Collins către Muriel, de pe closetul din oţel inoxidabil, însă continuând să-şi facă treaba, fără să-i pese de nou-sosiţi.

Aceştia se dădură imediat ceva mai încolo. Când revenire, Collins îşi trăgea fermoarul salopetei portocalii.

— Sunteţi de la Narcotice? îi întrebă Collins, când Larry îşi flutură insigna.

Collins Farwell avea pielea de culoarea cafelei cu lapte, ochi căprui şi un ciuf bine tuns, în stil african. După cum i se spusese lui Larry, era solid şi arătos. Avea ochii aproape portocalii şi fosforescenţi, ca de pisică. Se vedea cât conştient că arată bine. În timp ce se uita la Muriel, Collins îşi aranja salopeta pe umeri, să fie sigur că stă cum trebuie.

— De la Omucideri, îi răspunse Larry.

— N-am omorât pe nimeni. Probabil că aţi venit după alt negrotei. Nu-s ucigaş. Eu sunt amant.

Collins fredona un fragment din cântecul lui Otis Redding, ca să-şi demonstreze spusele, provocând un amuzament teribil în multe celule, de deasupra şi de dedesubt După asta, Collins se

întoarse, îşi trase fermoarul salopetei şi se îndreptă către closet. Se uită drept în ochii lui Muriel, aşteptându-se ca aceasta s-o ia la fugă. Femeia îi înfruntă privirea, timp de un minut.

— Ce părere ai? întrebă Larry, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

— Arată al naibii de bine! răspunse Muriel. Individul semăna cu febleţea mamei ei, Harry Belafonte.

— Să văd dacă putem să căpătăm o poză de-a lui, să ţi-o înrămez. Oare pierdem timpul degeaba? Femeia vru să ştie la ce se gândea Larry. Cred cu un puşcăriaş obişnuit, de tot rahatul. Dar o să pierd o oră, dacă vrei şi tu.

După ora de masă, când Collins se întorcea printre ceilalţi, puteau să-l cheme jos şi să-l interogheze, fără prea mult tărăboi. Când ajunseră în biroul administraţiei, Larry îi ceru ofiţerului de serviciu să facă aranjamentele necesare, spunându-i doar că trebuia să-l interogheze pe Farwell, în legătură cu o crimă. Jumătate din cei închişi acolo făceau parte dintr-o bandă sau aveau legături cu vreo bandă, aşa că s-ar fi răspândit repede zvonul, dacă s-ar fi crezut că Farwell colabora cu poliţia. Ofiţerul de serviciu îi conduse pe Muriel şi pe Larry într-o mică încăpere pentru interogatorii, un trapezoid din plăci de plastic ieftin, purtând în partea de jos a pereţilor urme de tocuri de pantofi. Se aşezară pe nişte scaune din plastic care, ca şi măsuţa dintre ele, fuseseră fixate în podea cu şuruburi groase.

— Ce mai face Talmadge? întrebă Larry şi se uită imediat în altă parte, ca şi cum i s-ar fi făcut ruşine, de îndată ce rostise vorbele.

v Mulţi oameni pomeneau de Talmadge în prezenţa lui Muriel. Cu o săptămână în urmă, în ziare apăruse o fotografie, făcută la o întrunire pentru strângere de fonduri. Dar nu era un subiect de discutat cu Larry.

— Larry, nu mi-am închipuit că eşti gelos.

— A fost doar o chestie de politeţe, protestă bărbatul. Ca o discuţie despre vreme. Sau: „Ce mai faci? Dar familia ta?”

— Aha!

— Deci?

— Potoleşte-te, Lany! Mă întâlnesc cu omul ăla. Iar noi ne-am distrat de minune.

— Şi n-o să te mai întâlneşti cu mine.

— Larry, nu-mi amintesc să ne fi întâlnit foarte des. Din câte ştiu, nu te-ai gândit niciodată la mine când nu erai excitat.

— Şi ce-i rău în asta? o întreba Larry. Femeia se enervă, apoi îşi dădu seama că se distra pe socoteala ei. De acum, o să-ţi trimit flori în fiecare zi şi bilete de amor.

„Bilete de amor!” Larry te surprindea întotdeauna. Dar femeia abia dacă se uită la el.

— O să-ţi las un timp de gândire, mai zise Larry. Cred că ai nevoie.

— Am nevoie de timp, Larry…

Când Muriel închise ochii, genele păreau să i se fi lipit de la rimei. Larry, care se baza pe

instinctele sale, îşi dădu seama că se întâmpla ceva. Cu două nopţi în urmă, pe când Talmadge pleca din locuinţa ei, îşi dusese mâna la piept şi spusese: „Poate ar trebui să începem să ne gândim să transformăm relaţia asta în ceva permanent”. Muriel ştiuse de la început că spre asta se îndreptau, dar declaraţia o emoţionase. În felul ei, se străduise din greu să nu se gândească la ceea ce tocmai îi spusese Talmadge, declaraţie care avusese ca urmare faptul că nu se mai putuse gândi la altceva.

Era ca şi cum s-ar fi uitat în jos, în Marele Canion. Prima ei căsătorie, care constituise rareori un subiect de meditaţie pentru ea, avusese loc cu mult timp în urmă. Se măritase la nouăsprezece ani, când oamenii fac o grămadă de tâmpenii, închipuindu-şi că a dat lovitura. Rod fusese profesorul ei de engleză în liceu; era un tip inteligent, sarcastic şi rămăsese neînsurat până la patruzeci şi doi de ani – iar ei nu-i trecuse prin cap să se întrebe de ce. În vara în care absolvise şcoala îl prinsese într-un colţ şi flirtase de zor cu el, pentru că descoperise în anii aceia că îndrăzneala sexuală poate face minuni în cazul unei fete a cărei înfăţişare nu-i făcea pe şoferi să-şi oprească maşinile în plină stradă. Îl urmărise, îl rugase s-o însoţească la prânz, să meargă la film – toate în glumă. Părinţii ei fuseseră îngroziţi când îi anunţase că se va mărita. Trăsese din greu şi-şi terminase colegiul în cinci ani, apoi predase la o şcoală de stat, făcând Facultatea de Drept la seral.

Sigur, odată cu trecerea timpului farmecul lui Rod se pierduse. Eh, nu fusese chiar aşa. Rămăsese unul dintre indivizii teribil de amuzanţi pe care-i cunoscuse – beţivul înţelept de la capătul barului, care recita cele mai bune replici din comediile engleze. Dar, altfel spus, tipul fusese un om necopt. Un băiat sclipitor, care se complăcea în propria nefericire şi care ştia lucrul ăsta, pretinzând deseori că problema lui fundamentala în viaţă era faptul că nu putea să ţină un pahar, o ţigară şi o telecomandă cu doar două mâini. Probabil că era homosexual, dar fusese prea laş ca să accepte acest lucru. Sigur era doar că nu fusese prea mult timp interesat să facă sex cu ea, după ce se căsătoriseră. Din al treilea an al mariajului, lipsa lui de interes sexual o dusese spre relaţii cu alţi bărbaţi. Rod ştia şi nu se sinchisea. Mai mult, se enerva de fiecare dată când Muriel pomenea de divorţ. Nu îndrăznea să-i spună mamei lui aşa ceva. Aceasta era tipul de femeie severă, imperturbabilă, din lumea bună, căreia Rod ar fi trebuit de mult să-i spună să-l lase în pace. În schimb, îi permisese să-l judece. Până în ziua în care a murit Din cauza unui accident coronarian pe care moartea prematură a tatălui şi a bunicului său îl prevestiseră. În ciuda avertismentelor, Rod nu se sinchisise şi se ducea la doctor doar ca să-şi bată joc de acesta. Însă pierderea fusese neaşteptat de puternica pentru Muriel, nu numai din cauza lui Rod în sine, ci mai ales din cauza a ceea ce însemnase el pentru ea pe

când avusese doar nouăsprezece ani.

Când te-ai măritat cu un bărbat suficient de bătrân ca să-ţi fie tată, poţi să priveşti în urmă şi să-ţi spui: am tras nişte învăţăminte. Dar, cu timpul, motivul ei intim devenise identificabil şi familiar: dorise să facă ceva cu viaţa ei. Rod, un beţiv iresponsabil, şi Talmadge, mereu tot mai puternic, nu aveau în comun nici măcar cât au o piatră şi o plantă. Iar cincisprezece ani – cât trecuse de când se măritase prima oară – însemnau literalmente o viaţă de om. Dar senzaţia că fusese neînţeleasă şi că se considerase ea însâşi neînsemnată continua s-o chinuie. Însă voia să pară decisă, faţă de Larry.

— Nu pot să cred că Talmadge înseamnă atât de mult pentru tine, zise Muriel.

— Nu ştiu, răspunse bărbatul. Am impresia că eu sunt cel care pierde.

Mai spuse că urma să divorţeze, iar de data asta părea că vorbeşte serios. Fusese cu Nancy la o avocată, o femeie care încercase la început să-i împace. Nu aveau probleme cu proprietăţile.

Singura problemă erau băieţii lui. Nancy se ataşase de ei şi propusese să-i primească în custodie. Larry refuzase furios. Pentru moment, se aflau într-un impas, dar îşi imagina că vor rezolva problema într-un fel. Amândoi voiau să fie liberi.

— Păcat, zise Larry.

Părea să fie sincer. Nu se osteni să se uite la ea. Spre meritul său, Larry nu se prefăcea niciodată.

De afară se auzea muzica familiară de puşcărie, cea a zăngănitului de lanţuri. Un paznic ciocăni la uşă şi-l împinse pe Collins Farwell în încăpere. Acesta avea un lanţ prins de brâu, iar mâinile şi picioarele îi erau încătuşate. Poliţistul îl aşeză pe Collins la o masă alăturată şi-i prinse lanţul de la gleznă de o încuietoare înfiptă în podea.

— Vreau o reducere a pedepsei, omule, zise Collins, de îndată ce poliţistul ieşi pe uşă.

— Oho! replică Larry. Ia-o mai încet, amice.

Poate ar trebui să începi cu a spune „bună ziua”.

— Am zis că vreau o reducere a pedepsei, răspunse Collins.

Acum, când nu mai era în celulă, accentul lui devenise mai apropiat de cel al albilor. Se adresase lui Muriel, pârând că-şi dă seama că ea era procurorul, care urma să decidă.

— Ce cantitate de droguri aveai când te-au arestat?

Collins îşi frecă faţa, pe care îi crescuse o barbă creaţă, nerasă de mai multe zile. Probabil o chestie de modă. Fiind în puşcărie, Collins nu putea fi interogat fără să i se repete avertismentul *Miranda*. În logica întortocheată a legii, orice ar fi spus acolo nu putea fi folosit împotriva lui. Muriel îi explică toate astea, dar Collins fusese destul de des prin zonă ca să priceapă şi singur. Profită de ocazie ca să-şi stabilească tactica.

— Am avut un sfert de kilogram, omule, zise el

în cele din urmă. Până tipii de la Narcotice şi-au luat porţia. Acum au rămas şase uncii. Destul ca să fie vorba de un X.

Collins izbucni în râs, amintindu-şi de depravarea poliţiei. Poliţiştii vând câte două uncii pe stradă sau folosesc ei înşişi drogurile. Iar el urma să fie condamnat la închisoare pe viaţă, fără drept la eliberare sub supraveghere.

— Ce-ar fi să ne spui ce ştii? îi zise Muriel.

— Ce-ar fi să-mi spui cum e cu reducerea pedepsei şi să încetezi să te porţi de parcă aş fi un negrotei tâmpit, pe care abia l-a prins poliţia?

Larry se ridică. Se dezmorţi un pic, dar, după cum se dovedi după aceea, se prefăcuse, ca să ajungă în spatele lui Coilins. Ajuns acolo, apucă lanţul prins de podea şi trase de el, strângându-l în jurul mijlocului tânărului. Muriel îi aruncă lui Larry o privire de avertisment, dar bărbatul ştia cât de departe putea să meargă. Puse mâna pe umărul lui Coilins şi-i zise:

— Eşti cam obraznic, amice! Nu trebuie să ne spui nimic. Chiar nu trebuie. Noi o să plecăm, iar tu o să te alegi cu condamnarea pe viaţă. Dacă vrei să scapi, atunci să începi prin a te purta cum se cuvine. Pentru că nu văd niciun şir de procurori care să stea la uşă, aşteptând să-ţi propună un târg mai bun.

Când Larry dădu drumul lanţului, Coilins se uită la el cu insolenţă, apoi îşi îndreptă privirea spre Muriel. Împotriva propriei voinţe, aceasta se simţea atrasă de el. Nici Coilins nu-şi dădea prea

bine seama cât de jigodie era. Muriel îi făcu un semn lui Larry, apoi ieşiră amândoi şi începură să discute abia după ce gardianul intră în încăpere, ca să păzească deţinutul.

— Nu-mi place să mă târguiesc cu furnizorii de droguri, zise Larry. Se pricep la asta mai bine decât mine.

Muriel izbucni în râs. Larry putea să se ia în băşcălie. Asta era o chestie pe care Talmadge n-o s-o înveţe niciodată. Larry purta încă haina pe el, o jachetă din piele neagră şi, în timp ce şuşotea cu el în liniştea închisorii, simţea căldura de animal ce radia întotdeauna din făptura lui masivă.

— Nu ştiu dacă avortonul ăsta nu încearcă să obţină ceva de la noi, fără să ne ofere nimic, zise Larry, sau dacă ne poate face foarte fericiţi.

— Putem afla într-un singur fel. N-am venit să ne uităm la vitrine. Trebuie să ne spună ce ştie. Şi după ce scuipă tot, o să vedem dacă se verifică. Dacă ne dă pe mână un asasin şi depune mărturie, atunci s-ar putea ca cei de la Narcotice să descopere că are mai puţin de şase uncii şi să-i dea între zece şi doisprezece ani. Dar n-o săi promit nimic de capul meu.

Larry dădu din cap. Era un plan bun. Muriel îl apucă de braţ, înainte să apuce să se întoarcă.

— Ar trebui să mă laşi pe mine să discut. Cred că ai jucat deja rolul poliţistului celui râu.

Când se întoarseră, Muriel explică regulile târgului. După ce avusese timp de gândire, Collins căpătase un ton mai agreabil, dar refuză

propunerea.

— N-am spus nimănui că am să depun mărturie, omule. O să fiu închis ceva timp, nu-i aşa? Indiferent ce o să spun, tot o să fiu închis. Muriel dădu din cap. Atunci o să trec prin momente grele, dacă o să depun mărturie. Gangsterilor nu le place să te întâlneşti de două ori cu oamenii statului.

— Nu-ţi închipui că eşti martorul pe care l-am visat. Un triplu X care depune mărturie ca să scape de condamnarea pe viaţă nu convinge juriul aşa cum ar face o călugăriţă. Dar dacă nu susţii ceea ce ne vei spune, vorbele tale nu valorează nimic.

— Nu pot să depun mărturie. Puneţi-mă la cutia de minciuni, de acord, dar nu merg acolo. Sunt informator confidenţial.

Continuară tot aşa câteva minute. Muriel voia să depună mărturie. Avea impresia că individul se va descurca, deşi nu prea merita să te ocupi de un caz care avea nevoie de un martor triplu X. În cele din urmă, se oferi să încerce săi obţină o reducere a pedepsei numai dacă informaţiile lui Collins duceau la condamnarea vinovatului. Şi trebuia să audă chiar atunci ce avea de oferit.

— Şi dacă o să mă înşeli, omule? Dacă o să-l arestezi pe tip şi o să uiţi de mine? Cu ce o să mă aleg? Ochii lui Collins, o umbră de lumină, se aţintiră asupra lui Larry, de parcă individul se întreba dacă o să-l fraiere a se a.

— Credeam că unchiul tău ţi-a spus că poţi să

ai încredere în mine, replică Larry.

— Unchiul meu! Omule! exclamă Collins, izbucnind în râs când se gândi la Erno. Ce ştie el? Omule, dacă rujezi un porc, tot porc rămâne!

Fără să vrea, Muriel zâmbi, dar Larry se crispă. Cuvântul „porc” mai amintea şi-n zilele acelea de insulta adresată pe vremuri poliţiştilor. Muriel îl prinse de braţ şi-i spuse lui Collins că asta era tot ce-i putea oferi, dacă voia să accepte.

Collins îşi roti capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi potolească vreo durere.

— Eram în taverna aia. Lamplight.

— Când? întrebă Muriel.

— Săptămâna trecută. Chiar înainte să fiu înhăţat şi apare un tip. Ştii, un zdrenţăros de pe stradă.

— Cum îl cheamă?

— Indivizii de acolo îi spuneau Squirrel[3]. Nu ştiu de ce. Probabil pentru cât ţicnit. Oricum, eu pălăvrăgeam cu nişte tipi, iar Squirrel se învârtea pe acolo, vânzând nişte rahaturi.

— Ce fel de rahaturi vindea? întreba Larry.

— Săptămâna trecută vindea aur. Lănţişoare. Iar când le-a scos din buzunar mai avea ceva – cum naiba se cheamă lănţişorul ăla pentru femei, cu o figură atârnată de el?

— Medalion? îşi dădu cu părerea Muriel.

Collins pocni din degetele-i lungi şi continuă:

— Unul dintre fraţii de la bar voia să-l vadă,

---

3 Veveriţa. Există o expresie în engleză: „Nebun ca o veveriţa" (n.tr.).

iar Squirrel l-a arătat, dar a zis: „Nici vorbă, omule, nu-i de vânzare!” L-a întors şi l-a deschis – ştii, în partea de jos a figurii are o încuietoare – şi avea înăuntru două poze mici, doi copilaşi. „Neamurile o să dea o grămadă de bani pentru asta”, a mai zis el. Neamuri? Să mă ia naiba dacă am priceput despre ce vorbea. Mai târziu m-am dus la toaletă şi l-am întâlnit din nou şi amândoi aveam chef de-o şuetă, aşa că l-am întrebat: „Ce-ai vrut să spui când ai pomenit de *neamuri*? „Doamna de la care am luat asta e acum la doi metri sub pământ. Am curăţat-o”. Omule, fratele ăla nu arăta ca unul care ar fi omorât pe cineva. I-am zis: „Omule, eşti drogat?” „Pe cuvântul meu, mi-a răspuns el, am împuşcat-o, pe ea şi pe încă doi, pe 4 Iulie. Ai văzut la televizor, omule, am fost faimos şi toate celea. Am luat o grămadă de rahaturi de la ei toţi, dar am scăpat de ele, în afară de bucata aia, pen’ că nimeni n-o să-mi dea pe ea cât o să-mi dea neamurile ei. Ca s-o răscumpere, după ce s-or potoli lucrurile, că am nevoie de bani ca să închiriez o casă în care să stau”.

Collins dădu din umeri, fără să ştie nici el ce să creadă.

Larry îi ceru săi descrie medalionul. Multe dintre lucrurile furate de la victime fuseseră descrise în ziare, iar Larry căuta vreun amănunt care nu fusese dezvăluit publicului.

— Mai ştii ceva? îl întrebă Muriel, după ce Collins îi răspunsese lui Larry.

— Nu cred, mormăi Collins.

— Nu ştii numele întreg al individului? se interesă Larry.

— Nu-l ştiu, omule. Cred că cineva i-a zis Ronny sau ceva de genul ăsta.

— Crezi că minţea, când a zis că a omorât trei oameni?

Collins se uită la amândoi. De data asta nu se mai prefăcea.

— S-ar putea să fi minţit, răspunse el. În clipa asta sper că n-a minţit, dar ştii cum e, dacă un tip e sonat, poate să spună orice. Se lăuda, asta-i sigur.

Collins îşi făcea bine treaba, îşi spuse Muriel, spusese adevărul. Dacă la sfârşitul zilei se dovedea că Squirrel nu era individul pe care-l căutau, o să pună totuşi o vorbă bună pentru el.

Larry îi mai puse câteva întrebări, la care Collins nu ştia să răspundă. După aceea îl trimiseră înapoi în celulă. Nu vorbiră despre el până când nu ajunseră în stradă, afară din imensa fortăreaţă care era Casa de Corecţie.

— Crezi că a fost cinstit? întrebă femeia.

— Probabil. Dacă ar fi minţit, ar fi spus ceva mai consistent.

Muriel fu de acord, dar vru să ştie dacă îşi închipuia că

Farwell e implicat în crimă.

— Dacă este, iar Squirrel îl toarnă, atunci Collins s-a ars. Ştie foarte bine asta, aşa că pun pariu că nu-i implicat.

În privinţa asta şi Muriel vedea lucrurile în acelaşi fel. Mai întrebă cât din cele spuse de Collins despre medalion apăruse în ziare.

— N-am spus nicăieri că se deschidea, răspunse Larry. Înăuntru sunt pozele de la botez ale fetelor Luisei. Ştii ce mă face să cred că spune adevărul? Chestia aia are o mare valoare sentimentală. E un fel de moştenire de familie, din Italia. Mama o avea de la mama ei, care o avea de la mama ei… Vagabondul ăla, Squirrel, aflase într-un fel ceva…

— Vrei să-l suni pe Harold?

— Vreau să-l văd mai întâi pe Squirrel.

Asta însemna că lui Larry îi era teamă că şeful putea să pună un alt detectiv să-l urmărească pe vagabond. Poliţiştii urmăreau statistica arestărilor făcute de ei, de parcă aceasta ar fi fost o tabela de marcaj a unui meci ce avea loc în McGrath Hall. Larry, ca toţi ceilalţi, voia să aibă scorul cel mai mare.

— N-o săi spun nimic lui Molto, îi replică Muriel.

Statură în frigul pătrunzător, atraşi, ca în multe alte situaţii, de viteza cu care se înţelegeau. Scoteau aburi când respirau, iar aerul avea aroma sumbră a toamnei. Într-o parte a închisorii se formase coada pentru vizita de seara, în principal femei tinere, majoritatea cu un copil sau doi. Copiii plângeau.

Larry o privi îndelung, în lumina slabă, şi-i propuse:

— Ai timp de-o răcoritoare?

Femeia se uită la el, mijindu-şi un ochi, apoi răspunse:

— Sună cam periculos…

— Ţie îţi place pericolul, replică el.

Asta era adevărat. Întotdeauna îi plăcuse pericolul. Iar Larry era un pericol. Dar Muriel avea de gând să se poarte matur.

— Avocatul apărării o să încerce să dea lovitura mâine. Trebuie să-mi pregătesc contrainterogatoriul. Schiţă un zâmbet, menit să exprime doar o umbră de regret, apoi se răsuci şi se duse către biroul procuraturii, de peste drum.

— Muriel! o strigă Larry.

Când femeia întoarse capul, îl văzu cu mâinile în buzunarele jachetei sale lungi. Gura i se mişca, dar se vedea ca nu ştia ce să spună. Rămaseră faţă în faţă în noapte, lăsând ca numele ei, ca un ecou slab, îndurerat, să fie ultimul cuvânt rostit.

8 octombrie 1991

Squirrel

— Squirrel? întrebă Carney Lenahan. Îl căutăm deja pe idiotul ăla.

— Ce-i cu el? se interesă Larry. E dependent de droguri?

Îi răspunse Christine Woznicki, partenera lui Lenahan:

— E o belea.

Apoi îi spuse lui Larry numele adevărat al lui Squirrel: Romeo Gandolph. Larry şi-l notă. Se aflau în camera poliţiştilor din Secţia Şase, puţin

după ora şase după-amiaza. Comandantul din tura aceea abia terminase de făcut rezumatul ultimelor evenimente, iar doi poliţişti se pregăteau să plece în patrulare. Woznicki arăta extraordinar de bine, dar afişa o duritate şi o asprime care-l făceau pe Larry să-şi amintească de o curea pentru ascuţit briciul. Probabil că aşa era felul ei, dar lui Larry nu-i păsa. Tatăl ei lucrase în poliţie, pe vremea când Larry îşi începuse cariera aici, în Secţia Şase, cu cincisprezece ani în urmă. Stan Woznicki lucrase şi cu Carney. „Cu cât trăieşti mai mult, cu atât roata este mai mare”, îşi spuse Larry.

— E un hoţ, asta e, zise Lenahan. Şi tăinuitor de lucruri furate. Fură sau vinde, de preferinţă amândouă. Mai rău ca un ţigan. Avem parte de prezenţa lui aici cel puţin o dată pe lună. Ed Norris l-a prins ieri.

— De ce?

— Tâmpeniile obişnuite. *Lady* Carroll are un magazin de peruci. Aşa îşi zice, *Lady* Carroll. Deci, *Lady* Carroll a fost cam zăpăcită şi n-a încuiat uşa din spate. Iar pasărea asta de colivie.

Squirrel, e specializat în uşile din spate, aşa ca a intrat, s-a ascuns în toaleta şi a aşteptat să se închidă magazinul. Ieri-dimineaţă, jumătate din marfa femeii făcuse picioare. Şi jumătate dintre prostituatele din cartier purtau o chică nouă. Aşa că Ed l-a adus pe Squirrel să zăbovească pe aici până seara, numai că individul n-a vrut să coopereze. El a fost. Crede-mă! Sunt sigur că a ascuns restul mărfii.

Carney arăta de parcă ar fi fost în prag de pensionare şi mai avea doar o zi până să împlinească şaizeci de ani. Totul era cenuşiu la el. Chiar şi figura lui arăta cenuşie, în lumina slabă din încăpere. Lui Larry îi plăceau poliţiştii de felul acela. Văzuseră tot ce se putea vedea, făcuseră tot ce se putea face, dar în ei rămăsese totuşi ceva bun. Când Larry îşi începuse munca, în 1975, Carney se plângea încă de faptul că poliţia cumpărase maşini cu aer condiţionat. Asta ducea la necazuri, zicea el, pentru că încuraja elementele leneşe, care nu voiau să iasă din maşină atunci când trebuia.

— Avea ceva la el? întrebă Larry. Atunci când l-a arestat Norris.

Lenahan aruncă o privire spre Woznicki, iar aceasta dădu din umeri şi răspunse:

— Scapă repede de tot ce fură.

Larry spuse că ar vrea să vadă raportul lui Norris. Când întreba dacă Squirrel avusese vreo legătură cu Gus, Carney izbucni în râs.

— Ăştia doi erau ca mangusta şi cobra. Gus îşi imagina că Squirrel voia săi fure banii din casa de marcat. Presupun că a încercat să-şi vâre mâinile acolo. Dacă Gus îl găsea pe Squirrel la tejghea, bând o cafea, îl dădea afară.

La Paradise, toţi cei care îşi plăteau nota erau egali. Şefii de bandă stăteau alături de politicieni şi de curve de douăzeci de dolari. Dacă apăreau necazuri – puşti din zonă care făceau tărăboi, vagabonzi care uitau să mai plece sau idioţi ca

Squirrel – Gus prefera să le rezolve singur, chiar dacă se afla vreun poliţist în unul dintre separeurile sale.

— L-am văzut odată pe Gus fugârindu-l cu un cuţit de bucătărie, povesti Lenahan. Nu cred că ăştia doi îşi scriau bileţele de dragoste.

Larry simţi că-l străbate un fior. Asta era făptaşul! Squirrel.

— Cum e cu drogurile? întrebă Larry. Ia ceva?

— N-are nicio preferinţă, îi răspunse Woznicki. Se droghează ca şi ceilalţi. Un timp a mirosit vopsea, adăugă ea, referindu-se la toluen. S-ar putea ca o parte din problemele lui să vină de aici. Îi lipseşte o doagă. Şi-şi trăieşte viaţa. Vrea să fure atât cât să fie complet drogat când se lasă noaptea şi să uite cât de ciudat este. Nu trebuie să-l întrebi pe Buddha, ca să afli asta.

— Umblă cu pistol? vru să ştie Larry.

— Nu, din câte am văzut eu. De fapt, e un fel de căţeluş amârit, zise Christine. Dă din gură, dar nu-l cred în stare să se războiască. Îţi imaginezi cât individul care l-a curăţat pe Gus?

— Încep să cred cât aşa.

— N-are rahatul ăsta atâta curaj!

Mirându-se, Woznicki îşi strâmbă pentru o secundă figura îngustă, cu fălci lungi. Asta era una dintre lecţiile triste ale vieţii din poliţie. Oamenii aveau tendinţa să fie mai răi decât te-ai fi aşteptat, în loc să fie mai buni.

Lenahan şi Woznicki plecară să-şi facă rondul. Larry se duse în biroul din faţă şi îi ceru

funcţionarului de la dosare săi arate documentele. Cazierul lui Rommy urma să sosească prin fax, peste o jumătate de oră, dar funcţionarul îi spuse că raportul lui Norris, din seara trecută, putea să fie încă în dosar. În timp ce individul scotocea prin hârtii, Larry îl suna pe Harold Greer.

Harold era într-o şedinţă, lucru care nu conta. Larry vorbi cu Aparicio, mâna dreaptă a lui Harold, un individ prea amabil ca să pună întrebări. Larry trebui să mai dea un telefon.

— Vrei un mandat? îl întreba Muriel, care se afla în biroul ei, aşteptând decizia juriului.

— Încă nu. Dar fii pregătită.

— Ca întotdeauna, îi răspunse Muriel.

„Ca întotdeauna”, îşi spuse el. Ce naiba însemna asta? în seara trecută, stând în faţa închisorii, se uitase la Muriel, care era îmbrăcată în hainele cu care se ducea la tribunal şi avea pantofi roşii, cu tocuri înalte, şi simţise deodată că lumea era doar un spaţiu gol. Sentimentul care îl legase de ea fusese cel mai sigur lucru din lume. Puterea acelei senzaţii – care nu consta doar în valul de dorinţă, ci era şi un dor nedefinit – îl lăsase fără cuvinte după ce-i rostise numele.

— Ca întotdeauna, mormăi el, punând telefonul în furcă.

După încă o oră, ceru dispecerului să dea de Lenahan şi

Woznicki. Aceştia se aflau la câteva străzi de el şi-i întâlni în spatele clădirii poliţiei. Trecuse de amiază şi acolo era o înghesuială ca într-un mare

centru comercial.

— Gata? îl întrebă Woznicki, prin fereastra maşinii de patrulare. Ai găsit raportul?

— Da.

— L-am sunat pe Norris, puţin mai devreme.

— Bine. Acum am nevoie de ajutor ca să-l umflu pe Squirrel. Unde-l pot găsi?

— De obicei pe stradă, răspunse Lenahan. Nu-i destul de rece ca să-şi caute un adăpost în aeroport. Dar, indiferent pe unde-şi face micile învârteli, o să-l găsim într-o anumită pizzerie de pe Duhaney.

— Ce face acolo?

— Mănâncă. Nu ştiu dacă din cauza emoţiilor sau pentru cât e foame.

— Probabil că-i e foame, zise Woznicki. Urcă, să dăm o raită.

În ziua aceea, Squirrel renunţase la pizza. După vreo două ore, s-au dus în cârciuma în care Collins spusese că-l întâlnise pe Gandolph. Se numea Lamplight şi era de mirare că avea un nume. Arăta ca o văgăună. Îţi dădeai seama că o să ai necazuri doar când vedeai un local care avea ferestrele acoperite cu obloane pentru ciclon, atunci când era deschis. Lângă uşă se găsea un bar mic, cu marfa încuiată în spatele unor gratii grele, iar în spate se afla un salon întunecos. Larry mai văzuse aşa ceva de mii de ori: ardeau doar câteva becuri, incluzându-le şi pe cele de la reclamele luminoase pentru bere, iar la lumina lor, tot ce se vedea era învechit, murdar şi distrus.

Lambriurile din încăpere arătau atât de vechi, că începuseră să se destrame, ca nişte haine uzate. Toaleta din singurul closet era pătată şi avea scaunul crăpat în două, iar rezervorul spart curgea tot timpul. Chiar de la intrare, localul puţea a putregai şi, oarecum, a pierdere de gaze. În încăperea din spate se găseau clienţi toată ziua, mici grupuri de tineri care discutau despre lucruri pe care nu le credea nimeni şi care se strângeau din când în când pe la colţuri şi vindeau droguri. După toate probabilităţile, asta îl adusese pe Collins aici.

Afară, pe trotuarul de lângă uşă, lucrurile arătau la fel: curve zgomotoase, care încercau să agaţe clienţi, invalizi sau indivizi cu înfăţişare ciudată… O mulţime de beţivi. Când apărură cei trei poliţişti, o tuliră cu toţii. Carney şi Christine se duseră la uşa din faţă, iar Larry ocoli pe alee, pentru eventualitatea în care Squirrel ar fi preferat să iasă prin uşa din spate.

După un minut, auzi cât fluieră Lenahan.

— Detectiv Starezek, fă cunoştinţă cu Romeo Gandolph! îi zise Carney, împingând un individ costeliv, cu înfăţişare de nebun şi cu nişte ochi care luceau ca luminile unei farfurii zburătoare, privind tot timpul în jur.

Nu trebuia să convoci juraţii ca să-ţi dai seama de ce i se zicea Squirrel. Larry îl împinse către maşina poliţiei şi-l puse să stea jos. Rommy se smiorcăia, întrebând de mai multe ori ce făcuse.

— Unde-i medalionul? vru să ştie Larry.

După cum se aştepta, Romeo răspunse că nu ştia nimic despre un asemenea obiect.

— Rahat! exclamă Larry.

Ar fi fost culmea ca Gandolph să fi păstrat medalionul luni de zile şi să-l fi vândut tocmai acum! Larry îi descrise bijuteria, dar Squirrel o ţinu morţiş că nu văzuse aşa ceva.

Larry îşi aminti că Erno îl avertizase în privinţa lui Collins. N-ar fi fost prima oară când un informator puşcăriaş îi turna gogoşi. Se pregătea să-i dea drumul lui Squirrel, când, pe neaşteptate, Lenahan îl apucă pe Gandolph de ciuful zburlit şi-l împinse pe bancheta din spate a maşinii. Squirrel se văita cât doare braţul, pentru că fusese încătuşat toată seara anterioară de un inel de fier, prins în perete deasupra capului său.

Când ajunseră la Secţia Şase, Lenahan îl împinse pe Rommy pe o bancă – Rommy ştia foarte bine unde trebuia să se aşeze – apoi îl apucă pe Larry de braţ. Acesta îşi dădu seama că era vorba de ceva grav din felul în care Carney se uita în jur.

— N-ai să găseşti niciun raport din seara trecută.

— De ce?

— Pentru că nu se pomeneşte nicăieri de medalionul ăla.

Larry scoase un geamăt. Era prea bătrân pentru asemenea tâmpenii.

— Carney, ştiu că nu-i vina ta, dar nenorocitul ăsta o să-mi spună că a avut medalionul seara

trecută, când a fost arestat. Ştii că aşa a fost. Ce-o săi spun lui Harold?

— Am înţeles, zise Carney. O să fac tot ce se poate. L-am căutat pe Norris toată ziua. E pe drum. Prietena lui jură că a plecat către noi.

Au fost întrerupţi de un funcţionar. Larry era căutat la telefon. Îşi imagină că era vorba de Muriel, dar îl căuta Greer. Larry încercă să pară bucuros.

— Cred că am descoperit ceva care să lămurească problema, domnule comandant, zise el, după care îi dădu lui Harold o serie de amănunte.

— Cu cine eşti, Larry?

Ştia că Harold se referea la detectivii din grupul de intervenţie operativ, dar făcu pe prostul şi-i menţiona pe Lenahan şi pe Woznicki.

— Călăreţul Singuratic acţionează din nou, comentă Greer, apoi îi spuse lui Larry că va trebui să cheme un detectiv de la Omucideri.

Când Larry puse telefonul în furcă, văzu că-l aştepta un negru solid, care purta o scurtă din piele şi o cămaşă descheiată, care nu-i acoperea toată burta. Zâmbea de parcă ar fi vrut să-i vândă ceva. Individul era Norris.

— Am auzit că ai nevoie de asta, zise Norris şi scoase medalionul din buzunar. Nici măcar nu se ostenise să-l pună într-o pungă din plastic.

De când lucra în poliţie, Larry avea ca principiu vechea zicală „trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască”, ştiind foarte bine că papa n-o să-l

declare sfânt. Dar îşi făcea treaba. Poate că de-aia era atât de mândru de el însuşi. Venea în fiecare zi la slujbă – nu ca să tragă un pui de somn, ca să bată drogaţi sau ca să se ascundă undeva în secţie şi să-şi aranjeze un lung concediu medical. Îşi făcea treaba, ca oricare alt poliţist bun pe care-l cunoştea. Dar asta era prea mult! înhaţă medalionul din mâna lui Norris. Pozele de la botez era înăuntru, doi copilaşi încă ameţiţi de călătoria dură din timpul naşterii.

— Cine dracu' te crezi? se răsti Larry la Norris. Ai arestat un individ care avea în buzunar bijuterii prezentate la televizor timp de o săptămână, pentru că aparţineau victimei unui asasinat. Iar individul pe care l-ai umflat avusese cu o altă victimă un conflict despre care ştia toată lumea. Şi tu la ce te-ai gândit? Cât de mulţi bani poţi să obţii dacă, vinzi nenorocita aia de dovadă! Sper că nu mai ai pe-acasă fraţi care să-ţi semene!

— Potoleşte-te! Nu-i omul pe care-l cauţi. Ăsta-i doar un hoţ mărunt. N-a vrut să colaboreze, aşa că l-am învăţat minte. Ce rău am făcut?

— Ce rău? Am o dovadă grozavă! Care nu-i trecută în registrul cu dovezi! Cum săi dovedesc avocatului că ai găsit chestia asta la clientul lui?

— Nu-mi vinde gogoşi, omule! Toţi cei de aici ştiu cum se obţine o mărturie.

Larry îi întoarse spatele, dar Norris strigă după el:

— Dacă-i vinovat de crimă, ar trebui să mă aleg şi eu cu ceva! Larry nu se osteni săi

răspundă. Nu se putea discuta cu un asemenea individ.

22 mai 2001

A

Înăuntru

Gillian fumă o ultimă ţigară înainte să intre în închisoarea de Maximă Securitate pentru Bărbaţi, de la Rudyard. Stătea cu spatele către puşcărie, privind strada frumoasă din Vestul Mijlociu, cu case mici, ale căror pajişti înverziseră de curând, şi arţarii din parc, acoperiţi de frunze noi. Arthur stătea încă în automobilul său scump, vorbind la telefonul din maşină cu cineva de la birou. Pe drum, referindu-se la munca sa spusese:, 3 aronul jafurilor apărat de mine împotriva baronului jafurilor apărat de tine”. Dar, ca toţi avocaţii *in medias res*, părea să se fi dedicat complet acestei activităţi, convingându-şi clienţii şi punând la punct strategii pentru acel război aprig al cuvintelor, reprezentat de litigiile de drept civil.

De dragul lui Gillian, Arthur o lăsase la firmă pe tânăra şi agresiva sa parteneră. În timp ce goneau pe autostradă, printre câmpurile cu porumb, în care plantele ţâşniseră din pământ, agitându-şi frunzele verzi ca nişte mâini ce le urau bun venit, Arthur şi Gillian discutaseră, plini de amabilitate. Bărbatul îi povestise ceea ce aflase despre Erno Erdai, deţinutul pe care urmau să-l vadă, vorbiseră îndelung despre Duffy Muldawer, proprietarul locuinţei lui Gillian, pe care Arthur îl întâlnise în timpul dimineţii, când cei doi îşi

amintiseră despre bătăliile lor din tribunal, care avuseseră loc cu ani în urmă, pe vremea când Arthur era procuror-adjunct în acelaşi tribunal ca şi Gillian.

De fapt, Duffy nu prea fusese avocat – urmaşe Facultatea de Drept ca o compleSSuăiţor sale preoţeşti şi sfârşise ca avocat din oficiu atunci când dragostea – care, din nefericire, nu durase – îl făcuse să-şi abandoneze vocaţia. Harul său adevărat se afla în prima lui chemare. Gillian descoperise lucrul acesta în 1993, atunci când începuse unul dintre celebrele programe în doisprezece paşi. Se aştepta la o condamnare, deci trebuia să se vindece, dar nu suporta văicărelile, formulele standard şi grupurile de drogaţi care-şi expuneau necazurile. Disperata, apelase la Duffy, care se oferise s-o ajute, atunci când apăruseră în presă primele articole despre ea. Fusese singurul căruia i se confesase cu adevărat. Fără el nu şi-ar mai fi revenit niciodată.

Pentru că discuţia lui Arthur la telefon începuse s-o plictisească, Gillian îşi stinse ţigara, strivind-o cu piciorul, apoi se privi într-unul din geamurile fumurii ale automobilului. Purta un costum David Dart cu pantaloni, perle şi cercei din aur. Intenţiona să arate sobru şi să atragă cât mai puţin atenţia. Dar Arthur, care o privise prin parbriz în timp ce-şi termina convorbirea la telefon, părea să nu-şi fi dat seama de intenţia ei şi-i zise, în timp ce ieşea din maşina:

— Arăţi minunat, ca de obicei.

Vorbise cu acelaşi entuziasm pe care-l manifestase în birou. Simţi la Raven, ca şi în cazul altor bărbaţi, un apetit sexual nedomolit. Dar îi ştia prea bine pe bărbaţi. Începuse să poarte la serviciu o verigheta din plastic. Se părea că vânzătoarele aveau aceeaşi reputaţie ca şi infirmierele sau ca fetele care zăboveau în cârciumă la ora închiderii. Raionul ei era deseori vizitat de bărbaţi. Uneori, câte unul părea că o cunoscuse pe vremuri, iar printre ei existau câţiva indivizi care – fără vreun motiv justificat – o priveau ca pe o tipă uşor de agăţat. Îi respingea pe toţi. Sexul n-o atrăsese prea mult niciodată. Prea multă şcoală catolică sau ceva de genul ăsta… îi plăcea să fie atrăgătoare, asta îi creştea puterea. Dar mecanica dragostei, ca şi dragostea în sine, nu i se păruse ceva satisfăcător.

Îi mulţumi lui Raven pentru amabilitate şi se întoarse cu faţa către închisoare, încercând să se decidă. Decenii la rând, lui Gillian îi apăruse în faţa ochilor, în asemenea momente, imaginea unei bile de rulment, lustruite, sclipitoare şi impenetrabile. Tot asta era în mintea ei şi atunci când ajunseseră la poarta din faţă a puşcăriei.

Arthur purtă toate discuţiile necesare cu paznicii. Plănuiseră ca ea să-l viziteze singură pe Erdai, care o aştepta, în speranţa că acesta va fi de acord să-l întâlnească apoi pe Raven. Nu ştia ce o s-o aştepte, dar rapoartele poliţiei şi celelalte documente pe care i le arătase Arthur făceau ca povestea lui Erdai să pară neplăcută, ca şi a ei.

Făcuse o carieră impresionantă, de la cadet la Academia de Poliţie la o poziţie importantă la ÎN,. apoi, într-un moment inexplicabil, pierduse totul. În februarie 1997, Erdai se dusese la Ike’s, un local bine cunoscut de poliţişti, unde s-a certat cu un individ numit Faro Cole. Conform declaraţiei ulterioare a lui Erdai, îl anchetase cândva pe Cole, pentru furtul unui bilet de avion. Cole – descris în documente ca un negru de vreo treizeci de ani – intrase în cârciumă şi scosese la iveală un pistol, apoi ţipase că fusese vina lui Erdai că se nenorocise. Mai mulţi poliţişti din local îşi îndreptaseră armele spre Cole, iar individul ridicase braţele în aer, ţinând încă pistolul în mână, dar de ţeava, nu cu degetul pe trăgaci. În cele din urmă, după scurte negocieri, îi dăduse pistolul lui Erdai şi fusese de acord să iasă afară împreună cu acesta, ca să stea de vorbă. După doar cinci minute, Cole năvălise înăuntru pe uşa barului. Conform tuturor relatărilor, Erdai, care se afla la doi metri în urma lui, îl doborâse pe tânăr cu o singură împuşcătura în spate.

Erdai afirmase, fără şanse de crezare, că trăsese în autoapărare, dar găsise puţină înţelegere, mai ales în lumina a ceea ce arătase raportul balistic. Fusese acuzat de tentativă de crimă. Cole, care se vindecase, recunoscuse printr-un avocat că fusese drogat, cât provocase pe Erno şi acceptase chiar ca avocatul lui

Erdai să pledeze pentru îngăduinţa Curţii. Dar, întracât Erno îşi împuşcase şi ucisese soacra, cu

multe decenii mai înainte, Biroul Procuraturii prelinsese că i se oferise deja o a doua şansă. Erdai fusese încadrat la săvârşirea de violenţă cu armă de foc şi primise o condamnare de zece ani, ceea ce i-ar fi permis să iasă din închisoare după cinci ani, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit de cancer la plămâni, în faza a patra. Direcţia închisorii îi confirmase lui Arthur că şansele de vindecare ale lui Erdai erau reduse. Cu toate acestea, Comitetul de Revizuire a Pedepselor Deţinuţilor refuzase solicitarea acestuia de comutare a pedepsei sau de învoire medicală, aşa cum refuza toate cererile. Erdai avea să moară acolo, iar acest lucru i se păru îngrozitor lui Gillian, care aştepta pe bancă, alături de Arthur.

— E încă lucid? îl întrebă ea pe Arthur.

— Aşa spune echipa medicală. Chiar atunci îşi auzi strigat numele. O să vezi chiar tu cum stau lucrurile.

— Exact, răspunse ea şi se ridică.

Din câte îşi dădea seama Gillian, Erdai era ultima speranţă a lui Rommy Gandolph, iar Arthur devenise de-a dreptul nervos acum, când se apropia momentul adevărului. Bărbatul se ridică în picioare şi, urându-i noroc, îi întinse o mână transpirată. Apoi Gillian plecă, condusă de o gardiană. Când poarta principală a clădirii cu celule se închise în urma lor, Gillian simţi că i se opreşte inima. Probabil că scosese un sunet, pentru că gardiana se întoarse şi o întrebă cum se simte.

— Bine, îi răspunse Gillian, dar simţi că se înroşise la faţă.

Gardiana, care lucra în infirmeria către care se îndreptau şi care se prezentase drept Ruthie, era o femeie solidă, cu părul drept. Nici măcar închisoarea n-o făcea să-şi piardă veselia, iar comentariile ei neobosite pe diferite teme – despre Erdai, despre noua clădire sau despre vreme – reprezentau o destindere bine venită.

Când ajunseră, Gillian văzu că infirmeria era o clădire separată, cu două etaje, legată de clădirea principală printr-un hol întunecos. O urmă pe Ruthie prin coridor, către un grup de două uşi cu gratii. Un gardian stătea într-o cameră de comandă dintr-o parte, supraveghind intrările şi ieşirile printr-un geam rezistent la gloanţe. Ruthie ridică permisul de vizitator ce atârna de gâtul lui Gillian şi se auzi cum se deschide uşa.

În spitalul închisorii exista o libertate bizară. Parcă ai fi intrat într-un azil. Cei condamnaţi pentru crime grave erau legaţi cu cătuşele de pat, dar numai dacă făceau probleme. Iar în curte până şi asasinii se plimbau liberi. În secţia în care o conduse Ruthie pe Gillian, doi gardieni în uniforma stăteau în colţuri, pe scaune pliante, ridicându-se din când în când şi plimbându-se, aparent fără vreo ţintă. În salonul în care intrară, Ruthie trase o perdea. În spatele acesteia, în pat, stătea Erno Erdai.

În momentul acela se refăcea după a doua operaţie de extirpare a unui lob pulmonar. Citea o

carte. Patul de spital fusese ridicat, ca să se poată sprijini. Purta un halat uzat de spital şi avea o perfuzie în braţul stâng. Erdai era slab şi palid, cu un nas lung, de tip slav. Când îşi ridică privirea, se uită îndelung la Gillian, apoi tuşi puternic. După ce-şi reveni, îşi întinse mâna.

— Vă las să vorbiţi, zise Ruthie.

Dar nu plecă. Aduse un scaun din plastic pentru Gillian, după care se duse în cealaltă parte a salonului şi se prefăcu că se uită în altă parte.

— L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, zise Erdai. Avea o urmă de accent străin, de parcă ar fi trăit într-o casă în care engleza era a doua limbă. La Academie. A fost instructorul meu. Ne preda tactici stradale. Se pricepea. Scotea untul din toţi.

Erno zâmbi. Avea un depresor pentru limbă într-un colţ al gurii şi-l mesteca periodic. Gillian auzise deseori despre tatăl ei, dar îi era greu să se împace cu om pe care-l văzuse de atâtea ori bătut de mama ei. Dorise cu disperare să riposteze. Era înalt de un metru şi nouăzeci de centimetri şi şi-ar fi doborât nevasta, dacă i-ar fi tras o scatoalcă. Dar era speriat de May, ca şi ceilalţi. Gillian îl unse din cauza asta.

— Presupun că nu vă mai amintiţi că ne-am întâlnit la tribunal, îi zise Erdai.

Părea că-i important pentru el să-i fi rămas în amintire, dar Gillian nu consideră că trebuia să fie amabilă, aşa că-i răspunse:

— Regret, dar nu-mi aduc aminte.

— Eu vă ţin minte. Arătaţi mult mai bine. Vă

supăraţi dacă vă spun asta? Se pare că nu mai beţi.

— Nu mă supăr.

— N-am vrut să vă simţiţi stânjenită. Şi eu am băut prea mult. Numai că eu nu-s ca dumneavoastră. M-am apucat din nou. Vă închipuiţi cum e marfa de aici, făcută de deţinuţi. Are acelaşi gust ca propria-ţi viaţă. Dar o beau şi aşa, când am ocazia.

Erno dădu din cap, apoi se uită la cartea care rămăsese deschisa în mâinile lui. O istorie a celui de-Al Doilea Război Mondial. Gillian îl întreba dacă-i plăcea cartea.

— E bună. Am ceva de făcut. Citeaţi mult când aţi fost în închisoare?

— Citeam. Nu atât de mult cât aş fi vrut. Uneori încerc să-mi amintesc ce am făcut acolo, dar nu prea îmi aduc aminte de nimic. Cred că am petrecut o grămadă de timp privind în gol.

Erau o mulţime de lucruri la care trebuise să renunţe. Să nu se mai gândească la faptul că fusese judecător; un cetăţean respectabil. Trebuise să uite cu desăvârşire de justiţie, la care în multe privinţe se redusese viaţa ei. Ar putea spune acum că trecuse prin arestare, proces şi primul an de închisoare având parcă în minte un fel de ecran cu zgomot de fond. Aparatul funcţiona, dar nu recepţiona niciun semnal. Uneori plângea noaptea, de obicei trezită din somn de un vis, şi trecea prin momente cumplite când îşi dădea seama că nu se afla acasă, în pat,

aşteptându-şi procesele de a doua zi, ci acolo, în închisoare, fiind doar o deţinută, un gunoi. Se prăbuşise tot mai jos, de parcă ar fi căzut într-un puţ ce ducea în centrul pământului. Ceea ce simţise în acele momente, pe care ar fi fost bucuroasă să le uite pentru totdeauna, îi reveni în minte pentru o clipă. Se strădui să-şi păstreze calmul.

— Deci, vreţi să-mi ascultaţi povestea? o întrebă Erdai.

Gillian îi povesti despre Arthur. Ea venise doar pentru că avusese impresia că e ceva important pentru Erno, dar avocatul apărării era mai potrivit ca să asculte ce avea el de spus.

— De aceea a venit avocatul! se lămuri Erno. Crezusem că v-a însoţit ca să vă sfătuiască. Bine, n-are decât să se învârtească pe-aici ca să potrivească apoi lucrurile după cum îi convine. Pentru că aşa fac ăştia, nu? Orice, doar să le apară numele în ziare.

— Fii sigur că n-a venit să facă cercetări despre dumneata. Dacă vă e teamă că…

— Nu mi-e teamă de nimic, o întrerupse bolnavul. Ce poate să-mi facă? Să mă condamne la moarte? o întrebă Erdai, uitându-se la picioarele sale, acoperite de cuvertură, de parcă ar fi fost emblema faptului că era muritor, iar el putea pricepe lucrul ăsta în câteva clipe. Ştii, m-a preocupat faptul că Gandolph e aici. Nu-i vedem niciodată pe oamenii în galben1, dar ştiam că se află peste drum. Îl aveam pe conştiinţă M-am

gândit că o să ies de aici, aşa că de ce să-mi mai bat capul cu el? Dar acum lucrurile stau altfel. Individul a făcut puşcărie pentru tot ce zic ei că ar fi făcut, dar nu l-au prins.

Îşi folosi limba ca să mute tubul în altă parte a gurii şi zâmbi. Gillian, zăpăcită complet de discurs, se gândi să-l întrebe ceva, dar renunţă.

— Nu gândeam şi noi aşa pe vremuri? o întrebă Erno. Toţi indivizii ăştia au făcut ceva.

Femeia se îndoia că fusese atât de cinică. Nu-i crezuse pe mulţi dintre acuzaţi care susţineau că-s nevinovaţi, dar nu încheiase socotelile vârându-i la puşcărie, pentru că – mai mult

Oamenii în galben – aşa sunt numiţi condamnaţii la moarte, datorită culorii galbene a salopetei pe care o poartă până la executarea sentinţei (n. red.).

ca sigur – erau ei vinovaţi de ceva. Dar nu dorea să se certe cu Erdai. Individul dădea dovada de asprime. Avea dreptate, aşa se întâmplase întotdeauna, dar Gillian simţea ca în supărarea lui se ascundea ceva. Ceva profund. Nu-şi dădea seama dacă era vorba de ceva căruia trebuia să-i ţină piept sau de ceva care pusese stăpânire deja pe el.

— Trebuie să recunosc că nu mi-am închipuit că o să vă văd la faţă. Voiam doar să aflu dacă există cineva care să aibă curajul să facă aşa ceva – să se abată de la calea sa ca să facă dreptate. Nu mi-a plăcut să fiu singurul prost. Mi-am îmbunătăţit mult părerea despre dumneavoastră,

pentru că aţi venit.

Femeia îi răspunse că nu mai avea ce pierde, în afară de ziua aceea.

— Oh, ba da, îi zise Erno. De îndată ce vor încerca să afle cu ce s-a greşit în cazul acesta, ziarele vor dezvălui totul. Şi despre dumneavoastră. Ştiţi că o vor face.

Gillian nu se gândise la asta, nu încă, pentru că nu avusese nicio idee despre ce va spune Erdai. Dar, după ce o avertiză, simţi cum îi îngheaţă sângele în vine. Singurul refugiu pe care-l avea era să treacă nebăgată în seamă. Apoi, într-o secundă, teama dispăru. Va continua, chiar dacă va redeveni o cauze *célèbre*. Se întorsese în Tri-Cities ştiind că, dacă nu va privi totul din nou, cu calm, nu se va împăca niciodată cu cele întâmplate. Nu se simţea încă pregătită să plece. Dar va fi, într-o zi. Plecarea rămânea o parte a planului său.

Erdai o privea, fără jenă.

— Credeţi că ar trebui să discut cu avocatul ăla?

— E un tip drăguţ. Cred că va fi corect.

Erno o întreba cum se numea avocatul, spetind să-l fi cunoscut. Îşi aminti că auzise de un Raven de la Biroul Procuraturii, dar nu avusese de-a face cu el.

— Dacă aveţi informaţii care să demonstreze că Gandolph nu trebuie executat, atunci Arthur trebuie să le audă.

— Da, am informaţii, zâmbi Erno. N-a făcut

nimic.

— Cine? Gandolph?

— E nevinovat, zise calm Erdai şi o privi un timp. Nu credeţi, nu-i aşa?

Era o întrebare logică, iar Gillian nu pierdu vremea înainte să-i răspundă:

— Nu.

Cât fusese în închisoare, cel puţin jumătate dintre deţinute susţineau că erau nevinovate. Cu trecerea timpului, ajunsese să le creadă pe câteva. Se putea ca numărul nevinovaţilor să fie ceva mai mare într-o închisoare ca aceasta, în care deţinuţii fuseseră trimişi de o justiţie ce acţionase uneori conform unor principii generale. Însă fusese foarte atentă cu ani în urmă, atunci când Rommy Gandolph se aflase în sala ei de judecată. Pe vremea aceea heroina reprezenta încă o distracţie, deci putuse să înţeleagă gravitatea unui caz capital. Deşi se afla în prezenţa lui Erno, nu putea să accepte că se înşelase, că se înşelaseră cu toţii – Molto, Muriel, detectivul Starezek, chiar şi Ed Murkowski, avocatul apărării, care recunoscuse în particular cât considera vinovat pe Gandolph.

— Nu, zise Erno, iar ochii lui, deschişi la culoare, se aţintiră asupra ei un timp. Nici eu n-aş crede.

Îl cuprinse un alt acces de tuse. Gillian îl privi zguduindu-se şi aşteptă până să-l întrebe ce-a vrut să spună. Dar când Erdai termină, respiră profund de câteva ori, după care îi zise, hotărât:

— Bine, spuneţi-i avocatului că o să mă

întâlnesc cu el. Acum o să mă ducă jos, la nişte analize. Aduceţi-l aici peste vreo oră.

După aceea, Erno îşi luă cartea. Conversaţia se încheiase. Nu se osteni s-o privească atunci când ea îşi luă rămas-bun.

8 octombrie 1991

Mărturisirea

Când apăreau la televizor, criminalii erau, de obicei, genii ale răului, cu poftă de a ucide. Larry întâlnise de două ori în cariera sa aşa ceva: un avocat şi un director care puseseră la punct planuri diabolice ca să scape de nevastă, respectiv de partenerul de afaceri. Dar membrii bandelor, adică indivizii cu care avea de-a face Larry, se împărţeau în două grupe: cei de soi rău, care începeau prin a tortura pisici la vârsta de şase ani, şi cei care primiseră atâtea şuturi în fund, încât învăţaseră să facă acelaşi lucra altora, adică tipi care apăsau pe trăgaci doar ca să dovedească faptul că măcar o dată nu erau dispuşi să înghită rahatul oricui. Din categoria asta făcea parte Squirrel.

Stăteau la o masă pătrată din oţel, dintr-o celula mică din Secţia Şase, de parca Gandolph ar fi fost un oaspete invitat la masă. Larry ştia că nu-i bine să discute cu Squirrel fără martori, dar Woznicki şi Lenahan fuseseră chemaţi la datorie, pentru că avusese loc o spargere. Larry îşi imagina că va limuri repede lucrurile cu individul, dacă-l va pune în faţa dovezilor.

— Ai văzut vreodată asta? îl întrebă Larry.

Medalionul se afla pe masa cenuşie, între cei doi bărbaţi. Pe un fond cafeniu fusese gravat profilul unei femei cu guler de dantela. Obiectul arăta foarte frumos, dar Squirrel fusese destul de deştept ca să nu se atingă de el. Răspunsul îi rămase în gât.

— Nu-mi amintesc, omule, zise el, în cele din urmă. E o chestie drăguţă. Ar trebui să-mi amintesc, dacă l-aş fi văzut.

— Îţi baţi joc de mine, Squirrel?

— Nici vorbă, omule. Nu-mi bat joc de poliţie.

— Ba îţi baţi joc de mine. Am medalionul de la poliţistul care l-a luat de la tine. Spui că-i mincinos?

— N-am spus cuvântul mincinos. Tu l-ai spus.

— Deci, poliţistul minte?

— Nu ştiu nimic despre asta, zise Squirrel, trecându-şi degetul de-a lungul unei inscripţii săpată în masă de vreun tânăr neimpresionat de locul în care se afla. Mai degrabă hoţi. Hoţii mint. N-am dreptate?

— Suntem la ora de filosofie? N-am văzut vreo tăbliţă pe uşă. Te întreb din nou. E al tău?

— Nnnu. N-ar trebui să am aşa ceva.

Larry zâmbi. Individul era atât de prost, că începea să-ţi placă.

— Ştiu că n-ar trebui să ai aşa ceva. Dar îl aveai, nu-i aşa?

În ochii lui Squirrel se citea nesiguranţă. Puştiul era prea încordat.

— Ştii, ar trebui să mă duc.

— Să te duci?

— Da, la băieţi, zise Gandolph, zâmbind de parcă ar fi spus ceva deştept.

Îi lipseau câţiva dinţi din partea stângă a gurii. Larry observă că Squirrel începuse să bată din picior.

— Stai aici şi ţine-mi puţin companie. Vreau să aflu mai multe despre medalionul ăsta.

— Poliţia l-a furat de la mine.

— Nu-i adevărat. Eu sunt poliţist. Ţine, ţi-l dau înapoi. Da? Ţine-l!

Squirrel rezistă tentaţiei de a-l lua.

— Cum de-a ajuns pe mâna ta?

— Mmmm… făcu Rommy, apoi se frecă îndelung la gură.

— Cred că ar fi mai bine să spui ceva. Medalionul ăsta te va băga în belele. E furat. Ai mai fost arestat pentru posesie de bunuri furate. Iar eu cred că tu eşti cel care l-a furat.

— Nnnuuu, zise Squirrel.

— Cunoşti o femeie pe nume Luisa Remardi?

— Cine? întrebă individul, aplecându-se înainte, fără să reuşească să se prefacă prea bine; când auzise numele Luisei, ochii i se făcuseră cât nişte boabe de cafea.

— Ajută-mă, Squirrel! Medalionul ăsta este al Luisei. Dacă n-o cunoşti pe Luisa, de unde-l ai?

Figura lui Gandolph se crispa, de parcă ar fi analizat problema.

— L-am luat de la altă doamnă, zise el, în cele din urmă.

— Adevărat?

— Da, mi l-a dat să-l ţin, pentru că-mi era datoare pentru ceva.

— Pentru ce-ţi era datoare?

— Pentru un serviciu pe care i l-am făcut. Nici nu-mi amintesc prea limpede.

— Şi care-i numele doamnei?

— Omule, ştiam că o să mă întrebi. Cum naiba o cheamă?

— Exact. Numele ei este „Cum-naiba-o-cheamă”, zâmbi Larry, dar asta nu însemna nimic pentru Squirrel, nu se prindea de poantă. Ce zici, Squirrel? O să dau un telefon, o să mergem la sediul central al poliţiei, iar acolo o să dai proba cu detectorul de minciuni şi o să-i povesteşti ofiţerului despre doamna Cum-o-cheamă. Crezi că o să treci testul? Eu nu cred. Dar hai să aflăm. Bine?

— Nu ştiu nimic despre cutia pentru minciuni, zise Squirrel, apoi se strâmbă, sperând să fie amuzant. Omule, lasă-mă să ies. O să explodez dacă mai aştept!

— Ştii că medalionul a fost furat?

— Hai, omule! Lasă-mă să mă duc! Sunt gata să mă cac în pantaloni!

Larry îl prinse de încheietura mâiniişi-l privi drept în ochi.

— Dacă te caci în pantaloni, te fac să-ţi mănânci rahatul! zise Larry, apoi aşteptă o secundă, ca Gandolph să aibă timp să-l înţeleagă. Hai, spune-mi, Squirrel! L-ai întâlnit vreodată pe

Gus Leonidis? Pe Gus cel Bun? îl cunoşti?

Gandolph privea în jur, cu ochi plini de groază.

— Nu cred că-mi amintesc numele ăsta. Leo şi mai cum?

Larry menţiona numele lui Paul Judson. Squirrel negă că l-ar fi cunoscut.

— Ţinând seama de ce-am auzit, sunt sigur că, dacă o să-ţi dau jos pantalonii, o să găsesc urmele pe care le-a lăsat gheata lui Gus pe fundul tău. Pentru că ţi-a tras foarte des şuturi!

Squirrel nu se putu abţine să nu râdă.

— Asta-i bună!

Dar amuzamentul îi trecu repede şi începu din nou să privească în jur.

— Omule, dacă mai rid o dată, o să-ţi trântesc un rahat pe podea!

— Acum ştii cine-i Gus cel Bun?

— Da, bine, ştiu.

— Iar medalionul ăsta a fost furat de la o doamnă, în restaurantul lui Gus.

Dură mult până când Squirrel înţelese.

— Ce zici de asta? întreba Squirrel. L-am furat în restaurantul lui Gus. Ce zici de asta?

Larry îl strânse de încheietură, de data asta mai tare.

— Ţi-am spus să nu-ţi baţi joc de mine! Squirrel întoarse capul şi dădu nebuneşte din picior. Squirrel, de unde ai medalionul?

— De la o doamnă.

Larry îşi desprinse cătuşele de la brâu şi prinse o brăţara în jurul încheieturii lui Squirrel,

pe care o ţinea încă în mina sa.

— Omule, nu mă băga la puşcărie! Omule, tipii din închisoare sunt răi cu mine! Chiar sunt! Eu sunt neutron, omule. Sunt răi cu mine. Voia să spună cât neutru, că nu face parte din nicio bandă şi, drept urmare, prada tuturor. Hai, omule! Măcar lasă-mă la toaletă mai întâi! Bine?

Larry prinse cealaltă brăţară a cătuşelor într-o încuietoare din spatele lui Gandolph.

— Mă duc la şef, zise Larry.

Întârzie destul şi se întoarse peste douăzeci de minute. Squirrel se chircea, legănându-se pe scaun.

— Al cui e medalionul?

— Al cui zici tu, omule!

— Şi cum a ajuns la tine bijuteria unei moarte?

— Lasă-mă să mă duc, omule! Te rog să mă laşi!

— L-ai omorât pe Gus.

Squirrel începu să geamă şi să se vaite, aşa cum făcuse şi în maşină, pretinzând cât gata să izbucnească în lacrimi.

— Bine, l-am omorât. Lasă-mă să mă duc. Încep să fac pe mine, omule!

— Şi pe mai cine?

— Ce?

— Pe cine ai mai omorât?

— N-am omorât pe nimeni. Hai, omule!

Larry îl lăsă iar singur o oră. Când se întoarse, în cameră puţea groaznic.

— Doamne, Dumnezeule! Iisuse! exclamă

Larry şi deschise o fereastră. În ultimele zile, vremea se schimbase, iar iama începuse să-şi facă simţită prezenţa ceva mai mult. Aerul era rece, uscat, erau vreo şase-şapte grade Celsius. Squirrel începuse să plângă de îndată ce-l văzuse pe Larry în uşă.

Poliţistul se întoarse cu un sac pentru gunoi şi cu un ziar. Îl puse pe Gandolph – care nu purta lenjerie de corp – să-şi scoată pantalonii şi să-i arunce în sac.

— Nu-mi aduci un avocat, ceva?

— O să primeşti tot ce vrei, Squirrel. Dar pentru ce-ţi trebuie avocat? Ce vrei să facă?

— Să ţi-o tragă, omule! M-ai făcut să mă cac în pantaloni. Asta nu-i bine. Nici nu-i legal!

— Şi ce-ţi închipui, că orice nenorocit poate să facă pe el şi dup-aia să spună că poliţiştii sunt răi? Nu cred că ţine!

— Omule, n-a fost aşa! răcni Squirrel şi mai tare.

Larry văzu o pată de fecale pe unul din pantofii individului şi-i spuse să arunce pantoful în sac. Squirrel începu să scâncească.

— Eşti râu, omule! Eşti cel mai rău poliţist pe care l-am întâlnit! Cum o să merg fără pantofi? Sunt singurii pe care-i am!

Larry îi spuse că s-ar putea să treacă un timp până când o să-i dea voie să plece. Apoi puse ziarul pe scaunul lui Gandolph şi-i spuse individului – acum gol de la brâu în jos – să se aşeze pe scaun. Squirrel bombănea de unul singur

şi părea prea preocupat ca să-l audă. Larry izbi cu palma în masă, ca să-l facă să tacă.

— Squirrel, ce s-a întâmplat cu Gus? Cu Gus cel Bun? Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu, omule.

Individul minţea ca un copil, privind în jos, ca să-şi ascundă faţa.

— Nu ştii? E mort, Squirrel!

— A, da! Cred că am auzit asta.

— Pun pariu că ţi s-a rupt sufletul! Pentru un om care te-a şutuit cum a făcut-o el!

Cu toate că era prost, Squirrel îşi dădu seama unde voia să-l aducă. Îşi şterse nasul cu degetele, apoi zise:

— Nu, omule. Pe mine mă şutuiesc tot felul de oameni. Şi poliţia mă şutuieşte.

— Eu nu ţi-am tras niciun şut, Squirrel. Până acum.

— Omule, de ce-mi faci aşa ceva? Mă faci să mă cac în pantaloni şi dup-aia mă pui să stau aici ca un bebeluş! Mă pui să stau dezbrăcat!

— Ascultă, Squirrel! Ai colindat oraşul cu o bijuterie care aparţinea unei femei ucise. Care a fost omorâtă în acelaşi timp cu bărbatul care te lua la bătaie de fiecare dată când îţi vedea figura jegoasa. Iar tu îmi spui cât doar o coincidenţă caraghioasă? Asta îmi spui?

— Omule, aici e frig. Nu mai am haine pe mine. Uită-te la mine. Mi s-a făcut pielea de găină.

Larry lovi din nou cu palma în masă.

— Tu i-ai omorât, Squirrel! Tu l-ai împuşcat pe

Gus. L-ai împuşcat pe el, ai împuşcat-o pe Luisa şi l-ai împuşcat pe Paul. Ai jefuit casa de marcat. De-abia aşteptai să-ţi vâri mâinile în ea! Asta s-a întâmplat. Apoi i-ai târât pe sărmanii oameni în frigider şi ai sodomizat-o pe Luisa Remardi. Asta s-a întâmplat.

Squirrel dădu din cap a negaţie. Larry consideră că venise timpul să încerce altceva.

— Am găsit amprentele tale, Squirrel. La locul crimei. Ştiai? Le-am găsit pe casă!

Gandolph amuţi. Dacă n-ar fi scotocit înăuntru sau dacă n-ar fi fost prin apropierea casei de marcaj, ar fi ştiut că Larry minţea. Dar Squirrel nu avea de gând să cedeze prea uşor.

— N-am spus că n-am fost niciodată acolo. Am fost. O mulţime de oameni pot să-ţi spună asta. Îmi plăcea să glumesc cu Gus.

— Să glumeşti? Aşa numeşti tu uciderea lui?

— Omule, că am fost acolo, că am zis salut şi altele, nu-i totuna cu uciderea.

— Contimlă să negi, Squirrel! Avem suficient timp. N-am nimic mai bun de făcut decât să te ascult minţind.

Larry închise caloriferul, înainte să părăsească încăperea. Se întoarse după patruzeci de minute împreună cu Wilma Amos, partenera sa din echipă, care sosise în cele din urmă. Squirrel era ghemuit lângă încuietoare, sperând, poate, s-o deschidă – sau, poate, ca să reziste frigului. Când îi văzu, începu să strige:

— Să nu aduci o doamnă aici, că n-am

pantaloni pe mine!

Larry i-o prezentă pe Wilma, care-şi îndreptă statura solidă şi aruncă o privire de evaluare către Gandolph. Squirrel se întorsese cu spatele şi se acoperea cu mâna liberă.

— Squirrel, te întreb în prezenţa detectivului Amos: vrei să mănânci? Vrei să bei ceva rece?

Gandolph spuse că poliţia era grozavă, fără nicio îndoială.

— Cred că asta înseamnă „nu”, îi zise Larry Wilmei.

Se înţeleseseră dinainte ca Wilma să plece din cameră, dar să rămână lângă uşă şi să noteze totul.

— Omule, vreau nişte pantaloni. Asta vreau. O să mor de frig.

— Dar ai pantaloni. Poţi să ţi-i pui când vrei.

Squirrel începu din nou să plângă. Cu lacrimi. Fusese înfrânt.

— Omule, ce-am făcut de-mi faci asta?

— Ai omorât trei oameni. I-ai împuşcat pe Gus, pe Luisa şi pe Paul. I-ai jefuit. Şi ai violat-o pe doamna aceea în poponeţ.

— De ce tot spui chestia asta, omule?

— Pentru că ăsta-i adevărul.

— Chiar aşa? întreba Squirrel.

Larry dădu din cap.

— Dacă am făcut aşa ceva, am omorât trei oameni şi alte chestii, cum de nu-mi amintesc nimic?

— O să te ajut eu să-ţi aminteşti, Squirrel.

Vreau să te gândeşti bine.

Întotdeauna spuneau că nu-şi amintesc nimic. Ca un soţ beţiv care se întoarce acasă. Larry spusese de multe ori că nu-şi amintea nimic. Şi nu-şi amintea. Dacă nu voia să-şi amintească. Dar, dacă discutai cu infractorii, mai devreme sau mai târziu îşi aminteau. Întotdeauna exista ceva care ieşea la iveală, amănunte pe care poliţiştii nu le înţeleseseră până atunci.

— Când s-au întâmplat toate astea? întrebă apatic Gandolph.

— În weekend-ul de 4 Iulie.

— 4 Iulie, repetă Squirrel. Am impresia că n-am fost pe aici de 4 Iulie.

— Cum adică n-ai fost pe aici? Ce, ai fost în croazieră?

Squirrel îşi şterse nasul cu dosul palmei. Larry îl prinse din nou de încheietura mâinii.

— Rommy, uită-te la mine! Uită-te la mine!

Gandolph îl privi cu ochii lui căprui, înceţoşaţi. Cuprins de teamă, copleşit. Iar Larry simţi un fel de fior-individul nu mai rezista. Îl avea la degetul mic pe Squirrel. Îl controla.

— Ai omorât trei oameni. Ştiu că ai omorât trei oameni. Acum spune-mi tu. Spune-mi dacă greşesc. Eu zic că tu ai făcut toate alea. Spun că i-ai omorât şi te-ai distrat cu doamna.

— N-am făcut nimic vreunei doamne.

— Dacă n-ai făcut-o tu, atunci cine a făcut-o? Mai era cineva cu tine?

— Nnnuuu, răspunse Rommy, apoi pâra că se

stăpâneşte. Omule, nu-mi amintesc nimic. Atunci cum să-mi amintesc dacă a fost cineva cu mine? Tot ce pot să-ţi spun e că n-aş face aşa ceva unei doamne, indiferent cât de mult aş uri-o.

Larry îşi scărpină urechea, cu un gest de-o normalitate studiată. Dar auzise ceva nou.

— O urai pe Luisa? îl întrebă el.

— Omule, ştii, să urăşti... „Să nu urăşti pe nimeni”. N-a spus aşa Iisus?

— Mda, zise Larry, lovindu-şi uşor urechea. Atunci, ce aveai cu Luisa?

Squirrel dădu din mâini şi spuse:

— Era doar una dintre târfele alea afurisite. Ştii? îţi promit un lucru şi fac altul. Ştii cum se întâmplă.

— Sigur, zise Larry. Am uitat. Cum ai cunoscut-o? Gandolph păru, pentru prima oară, să fie înzestrat cu memorie.

— Ştii, e doar o papuşică pe care am cunoscut-o la aeroport. „Aeroportul, îşi zise Larry. Grozav detectiv mai sunt!”

Probabil cât pocnise cineva cu o cărămidă în cap! Deci.

J

Squirrel o cunoştea pe Luisa de pe aeroport. Lucrurile începeau să se închege.

— A fost ceva între voi?

— Nu, râse Rommy cu gura până la urechi, ruşinat, dar şi flatat de ideea lui Larry. N-a fost nimic de felul ăsta. Nu acostez asemenea doamne.

— Atunci de ce ai zis cât o târfă afurisită? Te-

ai culcat cu ea? N-a făcut-o bine?

— Omule, ce idei ciudate poţi să ai?

— Oare? Nu cred. Să-ţi spun eu ce-i ciudat, Squirrel. Ai spus că nu i-ai cunoscut pe niciunul dintre cei trei. Dar îi cunoşteai. Îl cunoşteai pe Gus. O cunoşteai pe Luisa.

— Nici vorbă, omule! N-am spus aşa ceva. Am spus doar că n-am omorât pe niciunul dintre ei.

— Aşa cum nici nu-i cunoşteai.

Dacă minţeai într-o privinţă, atunci minţeai în toate, conform logicii justiţiei. Squirrel înţelese, judecând după faptul că încremeni subit.

— Uite ce-i, Rommy. Sincer vorbind, eu încerc să te ajut. Vreau să înţeleg cum vezi tu lucrurile. Adică ai trecut prin faţa ferestrei restaurantului lui Gus şi ai văzut-o pe muierea care-şi bătea joc de tine. Ai intrat. Te-ai certat cu ea. Iar Gus a încercat să te dea afară. Îmi dau seama că lucrurile au scăpat de sub control. Vreau să spun că nu pari a fi un ucigaş. Nu eşti ucigaş, nu-i aşa?

În cele din urmă, aşa ajungi săi faci să coopereze, spunându-le cât înţelegi, dând din cap când zic că n-au avut de ales…

— N-am crezut niciodată că sunt, răspunse Gandolph.

— Atunci cum s-a întâmplat?

Squirrel nu răspunse.

— Rommy, ce droguri foloseşti? Marijuana?

— Omule, ştii, nu folosesc mai nimic. Uneori miros vopsea.

Doar că ultima oară când am fost în Manteko,

doctorul de acolo a zis că nu-i bine pentru mine, a zis că n-am destule celule ca să le irosesc.

— Dar te droghezi din când în când, nu-i aşa?

Squirrel fu de acord.

— Crezi că te-ai drogat pe 4 Iulie? Oamenii nu-şi amintesc prea mult şi-i face să fie cu capsa pusă. O grămadă de tipi cumsecade fac lucruri nasoale, dacă iau PCP[4].

— Mda, zise Squirrel, căruia îi plăcea partea aceea.

— Hai, Squirrel. Spune-mi toată povestea.

Gandolph îndrăzni – pentru o clipă – şase uite la el.

— Să nu mai aduci doamne aici.

— Nu, făgădui Larry.

— Nu vrei să închizi afurisita aia de fereastră?

— Mai întâi să discutăm, replică Larry.

După cincisprezece minute, închise fereastra. Între timp, Wilma apăruse cu o pătură militară. Squirrel se ascunsese în faldurile ei, iar Wilma se aşezase într-un colţ, mâzgălind notiţe prin care Gandolph confirma faptele de bază: o văzuse pe Luisa prin fereastră, în timp ce trecea pe lângă Paradise. Gândindu-se mai bine, recunoscu că luase puţin PCP.

— Bine, deci ai trecut pe acolo pe la unu dimineaţa. Ce s-a întâmplat după aceea? întreba Larry.

— Omule, nu pot să-mi amintesc nimic. Pentru

---

4 Fenciclidinâ (n.tr.).
Un fel de mîncare preparat din carne şi asezonat cu legume (n.red.).

că eram drogat.

— Hai, Squirrel! Ce s-a întâmplat?

— Omule! Bătrânul Gus cel Bun mi-a spus, ca de obicei, să ies afară.

— Şi ai ieşit?

— Dacă i-am împuşcat pe toţi, cum am putut să fac asta?

— De unde ai luat arma?

Rommy clatină din cap, pus cu adevărat în încurcătură de întrebare.

— Omule, n-am avut niciodată armă. Cred că aş fi în stare să mă nimeresc pe mine, nu pe altcineva.

Probabil că avea dreptate.

— Da, dar ai avut un pistol în noaptea aia, nu-i aşa?

Gandolph se uită la emailul cenuşiu de pe piciorul de oţel al mesei.

— Se pare că Gus avea un pistol.

Larry se uită la Wilma. Nu spusese nimeni asta. Dar se potrivea. În cartierul lui Gus, nu aşteptai să te salveze cavaleria.

— Mda, zise Rommy. Gus avea un pistol. M-a ameninţat cu el odată, când m-a aruncat afară. Omule, era iarnă, ningea şi era gheaţă, tremuram şi el mi-a zis să ies afară!

— Deci, ştiai unde ţine arma?

— Sub casa de marcaj. Sub ţigări şi batoane Hershey, în chestia aia de sticlă.

— De acolo l-ai luat?

Squitrel se uită în jur, apoi zise:

— Omule, nu poţi să porneşti căldura?

Larry se duse lângă calorifer şi întreba:

— De acolo ai luat arma?

Squirrel dădu din cap, iar Larry deschise valva şi termină cu Squirrel. „Chestie tipică pentru o forţă de intervenţie, îşi zise Larry. Nimeni nu-i întrebase pe membrii familiei dacă Gus avea o armă, pentru că fiecare detectiv îşi imaginase că întrebase altcineva”.

Îl lăsă pe Squirrel cu Wilma şi se duse să-i telefoneze lui John, fiul lui Gus. John confirmă, cu oarecare prudenţă, că tatăl său ţinea un revolver în spatele tejghelei. Nu-şi amintea mai mult, doar că Athena insistase să ţină o armă. Îl lăsă pe Larry să aştepte şi, după câteva minute, găsi chitanţa în dosarele tatălui său. Gus cumpărase cu patru ani în urmă un

Smith & Wesson Chief’s Special, de calibrul 38, un revolver cu cinci focuri – exact arma crimei pe care o identificaseră cei de la Balistică, după urmele de canelură de pe gloanţele descoperite la locul crimei. Tehnicienii nu găsiseră niciun tub gol de cartuş, în ciuda eforturilor lor. La un revolver, tuburile goale rămâneau în butoiaş.

„Întotdeauna ştie, îşi zise Larry. Ucigaşul ştie întotdeauna ceva care ar fi trebuit să le sară în ochi, dar care le-a scăpat tuturor”. Îi spuse Wilmei să-l sune pe Greer şi-i telefonă el însuşi lui Muriel.

22 mai 2001

Amabilitate

Gândul că va petrece câteva ore singur cu

Gillian îl făcuse pe Arthur să se trezească în ziua aceea la patru dimineaţa. Pe drum, momentele în care nu-şi găsise cuvintele alternaseră cu cele în care pălăvrăgise aiurea. Iar acum, inima începu să-i bată mai iute când o văzu între uşile din gratii din fundul postului de gardă. Dar agitaţia nu-i fusese provocată de una din stările lui de visare, ci de consecinţele pe care le-ar putea avea discuţia pentru clientul său. Se grăbi către uşă, înainte ca aceasta să fie deschisă pentru a o lăsa pe Gillian să intre.

— O să discute cu tine, îi zise judecătoarea.

— Grozav!

Arthur să întoarse în grabă la servieta sa şi strânse paginile unei ciorne de moţiune, pentru un alt caz, pe care o revăzuse. Când se întoarse, o văzu zâmbind, din cauza grabei lui.

— Încă nu, Arthur. Doar peste vreo oră. Apoi Gillian îi explica în ce stare se afla Erdai.

Oarecum întristat, Arthur se duse la ghişeu, să facă aranjamentele necesare. Când sunase la biroul directorului închisorii, se aşteptase să aibă probleme pentru că Gillian fusese deţinută, adică făcea parte dintr-o categorie de persoane care nu erau de obicei primite cu căldură printre vizitatorii puşcăriaşilor. Nu se întâmplase asta şi toate problemele fuseseră legate doar de el, pentru ca Erdai nu-i cunoştea numele. Erno nu spusese nimic conducerii închisorii în legătură cu motivul vizitei lui Gillian – se părea că se crezuse că avea legătură cu averea sa – dar, în cele din

urmă, Arthur primi aprobarea de a o acompania pe Gillian, presupunându-se că era avocatul femeii, lucru pe care el nu-l negă. Ca rezultat al acestei confuzii, locotenentul de la ghişeu îl informa pe Arthur că, dacă dorea să-l vadă pe Erdai, trebuia să fie însoţit de Gillian. Femeia se încruntă, când auzi explicaţia lui Arthur. Probabil că-şi închipuise că intrase pentru ultima oară într-o puşcărie.

— Pot măcar să te invit la masă? o întrebă Arthur, căruia i se făcuse foame.

Gillian acceptă fără prea mult entuziasm şi-şi aprinse o ţigară în clipa în care ieşiră din clădire.

— Erdai ţi-a spus despre ce e vorba? o întrebă Arthur.

— Clientul tău e nevinovat.

— Nevinovat? exclamă Arthur, oprindu-se din mers şi rămânând cu gura căscată. Ţi-a explicat de ce?

Gillian clătină din cap, în timp ce expira fumul în bătaia vântului.

— Crede că tipul tău va fi eliberat, pentru că a stat destul în puşcărie. Presupun că-ţi va spune că oamenii aceia au fost ucişi de altcineva. Dar nu mi-a spus de cine. Nici dacă ştie acest lucru.

— Şi l-ai crezut?

— M-a întrebat acelaşi lucru, Arthur, şi i-am răspuns că nu-l cred. Nu pentru că mi-ar fi făcut o impresie proastă. Este, cu certitudine, un individ deştept. O să-ţi dai singur seama. Dar poate că am prea multe prejudecăţi.

Revenindu-şi, Arthur îi puse mai multe întrebări, chiar şi după ce se lămurise că Gillian nu-i putea răspunde. În cele din urmă se potoli şi merseră în tăcere spre maşină. *Nevinovat*. Nu ştia ce se aşteptase să audă de la Erdai. După ce citise de vreo zece ori scrisoarea acestuia către Gillian, Arthur presupusese că acest Erdai, care lucrase la aeroportul Duăable – aflat aproape de Paradise –, fusese martor la crimă sau vorbise cu cineva care asistase la asasinat şi avea informaţii noi. Dar refuzase să o asculte pe Pamela, atunci când aceasta încercase să-l convingă că Rommy nu era vinovat. Nevinovat! Inima îi bătea mai să-i sară din piept. Ca să se liniştească, se concentra asupra locului în care se afla. Se găsea la Rudyard, unde erau trimişi oameni care nu ştiau cum să se poarte. Aici ajungeau bandiţi, mincinoşi şi alţi indivizi fără de lege. În ciuda speranţelor, Arthur încercă să fie raţional şi-şi spuse că până la sfârşitul zilei va împărtăşi părerea lui Gillian privind adevărul spuselor lui Erdai.

Căutară un restaurant, dar nu găsiră mare lucru în orăşelul acela. Majoritatea vizitatorilor deţinuţilor erau săraci, permiţându-şi mai degrabă să mănânce din pachet, decât să frecventeze localurile de pe marginea şoselei. Restaurantul în care intrară era întunecos şi foarte mare, un local de familie, cu mese acoperite cu muşama ce imita lemnul. După cum arăta, Arthur presupuse că fusese cândva popicârie.

Gillian comandă o salată. Arthur alese

specialitatea casei, adică *meatloaf1*.

— Probabil că mâncarea n-o să fie foarte bună, zise Arthur, după ce chelneriţa pleca. Într-un loc ca ăsta, cred că a fost încălzită şi reîncălzită. O să am senzaţia că mestec o ghiulea de tun.

Când îi sosi mâncarea, Arthur luă cuţitul – aşa cum făcea de obicei – şi separă tot ce avea în farfurie. Despărţi mazărea de cartofi şi roti lama, astfel încât sosul cafeniu să înconjoare bine carnea. Gillian, care-şi aprinsese a doua ţigară odată cu aducerea mâncării, se uita cu interes la el.

— Obişnuinţa, îi spuse bărbatul.

— Aşa am crezut şi eu. Cum e mâncarea? Aşa cum te-ai temut că va fi?

Arthur mestecă un moment, apoi răspunse:

— Mai rău!

— Poţi să-mi spui de ce ai comandat felul ăsta?

— Tata ne punea întotdeauna să comandăm specialitatea casei. Considera că-i cea mai bună afacere. Se supăra dacă alegeam altceva. M-ai întrebat de mama, când am discutat ultima oară. Cred că a plecat din cauza chestiilor de felul ăsta, să comanzi neapărat specialitatea casei. Mestecă din greu carnea, de parcă ar fi rumegat, apoi încheie: Acum o înţeleg.

Gillian zâmbi. Bărbatul intenţionase să o amuze, dar atinsese unul dintre punctele sensibile de care părea că nu se mai vindecă, fiind copilul unor oameni atât de nepotriviţi: faptul că înţelegea punctele de vedere ale ambilor părinţi.

Împărtăşise amărăciunea tatălui când fuseseră părăsiţi de mamă, dar înţelesese umilinţa ei de a fi ţinută în loc de o persoană care-şi transmitea nervozitatea tuturor. Mama nu era la fel de generoasă cu Arthur. Considera că acesta semăna prea mult cu tatăl lui, că-i lipsit de spontaneitate şi de spiritul aventurii. Dar, amintindu-şi că mama sa era o excentrică, reuşise – e adevărat, după mari eforturi – să-i ignore opiniile, pe care nu şi le exprima oricând. Dar acum, când se apropia de patruzeci de ani, se pomenea preocupat deseori de exemplul ei. Cineva se eliberase de restricţiile tradiţionale şi dusese viaţa pe care o dorise. Ce dorea el? Misterul acestei întrebări era suficient de mare ca să-l copleşească uneori.

— Când ne-am întâlnit la Duke's, ai lăsat impresia că ţineai foarte mult la tatăl tău.

Gillian adăugase ultimele cuvinte cu multă grijă.

— Ţineam la el? în viaţa mea, tata a fost precum gravitaţia. Fără el, lumea s-ar fi prăbuşit.

La vremea aceea, tatăl său fusese subiectul preferat al lui Arthur. Discuţiile despre el îl făceau să simtă că-i păstrează vie amintirea. Înţelegea ce făcea şi cât de trecător era lucrul acela, dar nu se putea abţine. De aceea avusese probleme, *la* prima întâlnire cu Gillian. Iar acum – evident, ca să o ierte – femeia stătea pe canapeaua din piele a separeului, cu o ţigară între două degete îngrijite, acordându-i întreaga ei atenţie.

Harvey Raven îşi petrecuse întreaga viaţa

activa ca muncitor necalificat în cimitirul de maşini al unei rude, recuperând piese de automobil. Oricum, asta fusese un element esenţial care-l făcuse pe speriatul şi îngrijoratul domn Raven să creadă că, dacă numai câteva lucruri ar fi fost altfel, viaţa sa ar fi fost dacă nu bună, atunci măcar liniştită. Dacă ar fi urmat colegiul. Dacă ar fi fost proprietarul cimitirului de maşini, nu un simplu muncitor. Dacă ar fi avut bani. Dacă, dacă – acesta fusese sloganul vieţii sale. Şi cine putea să spună că se înşela? în tot timpul pe care-l petrecuse Arthur în firma de avocatură, printre oameni înstăriţi, educaţi şi bine situaţi, ştiuse că aceştia nu aveau nicio idee despre cei ca el. Nu înţelegeau nevoia disperată de bani sau de siguranţa care se putea cumpăra cu aceştia. Nu înţelegeau cum e să fii la mila întregii lumi. Arthur se simţea încă înduioşat când îşi amintea de înfăţişarea încântată a tatălui său când aflase că a absolvit Facultatea de Drept sau când aflase, cu şapte ani în urmă, că Arthur părăsise Biroul Procuraturii, pentru a se alătura unei firme de avocaţi, pentru uluitorul salariu de o sută de mii de dolari pe an.

— Lumea nu pune prea mult preţ pe viaţa oamenilor de rând, îi spuse Arthur lui Gillian. Pe cea a indivizilor obişnuiţi. Dar, pe măsură ce îmbătrânea şi îmbătrâneam şi eu, vedeam tot mai mult cât de viteaz a fost tatăl meu. Pur şi simplu e un miracol că un om sperios de felul lui a reuşit să se preocupe de alţii şi să aibă grijă de ei.

Arthur ajunsese în acel punct în care simţea că i se pune un nod în gât şi că e gata să izbucnească în lacrimi şi părea, ca întotdeauna, stors de vlagă la sfârşitul acestei preamăriri.

— Şi când a murit, tatăl meu a dat dovadă de curaj. Avea cancer la ficat. L-a ros pe dinăuntru. S-a dus la doctor şi a aflat prognoza cea groaznică: mai avea de trăit şase luni, cea mai mare parte a acestui timp urmând să sufere dureri teribile. A tratat lucrurile în mod filosofic. Până la capăt. Îmi venea să-l apuc de hainele de spital şi să-i spun: „Iisuse! Toată viaţa ai fost speriat de orice, ţi-ai făcut griji pentru lucruri care n-ar fi trebuit să te îngrijoreze niciodată, de-au ajuns să te înnebunească, iar acum ce faci?” Era calm şi accepta totul cu seninătate. Ca urmare, ne-am simţit foarte bine. Când avea momente bune, râdeam. S-a dovedit că am fi putut avea o viaţă minunată împreună. Mă iubea. Îl iubeam. Se preocupa de noi, lucru pe care nu l-ar fi făcut oricine. Am făcut ce a dorit să fac. Ştia că o să am grijă de Susan. Vreau să spun că a existat recunoştinţa din partea amândurora.

Arthur pierdu bătălia, în acel moment. Îşi întoarse faţa, să nu-l vadă Gillian, dar lacrimile îi ţâşnira din ochi. Scotoci după batistă. Când îşi reveni, văzu că Gillian stătea ţeapănă, probabil din cauza situaţiei penibile care se crease.

— Oh, Doamne! exclamă el. M-am făcut de râs. Plâng tot timpul, de când a murit tata. Plâng în timpul emisiunilor de la televizor, plâng când

urmăresc ştirile. Încerc să înţeleg dacă există vreo logică. Avem o mare nevoie de a-i iubi pe alţii, iar acest lucru ne face viaţa de nesuportat când îi pierdem. Ţi se pare logic?

— Nu, răspunse Gillian, cu o şoapta răguşită. Se înroşise. Pistruii de pe gât îi ieşiseră în evidenţa. Ţinea ochii închişi. Se vedea bine linia machiajului şi norul de vopsea de pe pleoape. Nu, spuse ea din nou, apoi adăugă, după o scurtă pauză: Ai un efect ciudat asupra mea, Arthur.

— Unul bun?

— N-aş zice.

— Mda, mormăi el, resemnat.

— Nu, nu! Nu-i din cauza ta! Eu sunt de vină. Gillian se lupta cu ceva, privindu-şi mâinile lungi. Era încă roşie la faţă. Eu n-am avut niciodată parte de gratitudinea şi de admiraţia de care vorbeşti. Niciodată. Încerca să zâmbească, dar nu avu şi curajul de a-l privi. După un timp, îl întrebă dacă puteau să plece.

În timp ce se întorceau spre închisoare, Arthur nu scoase un cuvânt. După ce petrecuse câteva ore împreună cu ea, începuse să înţeleagă oarecum situaţia complicata în care se afla Gillian Sullivan. Dumnezeule, ar fi trebuit să se vadă, dat fiind modul în care-şi distrusese viaţa! Dar comportarea ei părea – chiar şi acum – atât de senina şi de stăpânita, încât fusese surprins să descopere un element neprevizibil în personalitatea ei. Reacţiile ei erau când amabile, când dure. Fiind obişnuit să se străduiască să

placă femeilor, se simţea acum ca o minge de ping-pong. Oricum, Gillian părea să-l placă mai mult decât sperase. În ciuda faptului că îşi propusese să fie precaut, găsi că descoperirea aceea îl emoţiona.

Când ajunseră la închisoare, Gillian părea încă stânjenită. De data asta o deranja ideea de a se întoarce în clădire. Stând pe scaunul maşinii, aplecată puţin în faţă, privi întinderea imensă a puşcăriei şi clatină din cap. Arthur îşi ceru scuze că o obliga să treacă de două ori prin chinurile acelea.

— Nu-i vina ta, Arthur. Atunci când am venit aici ştiam ce fac. Dar mi-e greu să înfrunt amintirile.

— Ţi-ai dorit să fi trecut pentru ultima dată prin ceva atât de neplăcut?

Gillian, care scotocea prin poşetă după o ultimă ţigară, se gândi puţin înainte săi răspundă.

— Oamenii îşi imaginează câte ceva despre închisoare. Fiecare îşi închipuie că anumite lucruri vor fi groaznice.

— Ce fel de lucruri? Sex?

— Şi sexul. Da. Asta e imaginea standard. Teama de a trăi fără sex. Teama de a fi acostat de homosexuali. Când am fost în închisoare, cea mai mare parte a activităţilor lesbiene se petreceau printre gardiene. Asta-i adevărul. Sexul sfârşeşte prin a fi încă un lucru la care n-ai acces. Asta-i principala formă de pedeapsă: separarea. De oameni. De obiceiuri. De mâncare. De viaţa pe

care o ştiai. Şi asta se presupune cât închisoarea. Sigur, în toată chestia asta există o ironie a sorţii. După ce s-a spus şi s-a făcut totul, după toată teama de orori întâmplătoare, adevărata pedeapsă este exact ce se intenţiona să fie. E ca şi cum ai fi suferit o amputare. Încetezi să aştepţi. Abandonezi, pur şi simplu. Aşa am făcut eu. Dorinţa este înlocuită de plictiseală. Aici te plictiseşti de moarte. Îţi imaginezi că poţi să găseşti ceva care să te intereseze, pentru că eşti deştept. Dar, pentru că toată lumea aşteaptă să treacă timpul, nimic nu mai pare a avea importanţa. Ştii că ai fost condamnat să simţi greutatea trecerii timpului şi simţi acest lucru. Am trăit momente în care puteam, literalmente, să aud ticăind ceasul pe care-l purtam la mână. Auzeam fiecare secundă pe care o pierdeam.

Văzând cu ce figură plină de suferinţă se uita Gillian la închisoare, Arthur începu din nou să plângă, în ciuda voinţei sale. De data asta plângea în tăcere, lacrimile curgându-i pe ambii obraji. Se şterse cu dosul palmei şi-şi ceru scuze încă o dată, deşi Gillian păru neimpresionata de faptul că-şi pierduse stăpânirea de sine.

— O dată ce-am început…

— Nu-i nimic. Ai fost foarte amabil, Arthur, zise Gillian, părând şocata de ceea ce spusese. După aceea îl privi în ochi şi repetă: Foarte amabil. Apoi privi în jos, la ţigara ei neaprinsă, şi ieşi din maşină.

9 octombrie 1991

Ultimele ştiri i

Mă numesc Romeo Gandolph. Am douăzeci şi şapte de ani. Fac această declaraţie de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Nimeni nu mi-a promis nimic în schimbul declaraţiei. Am înţeles că această declaraţie va fi înregistrată pe bandă video, în timp ce o citesc.

În data de 4 iulie 1991, după miezul nopţii, m-am oprit la Paradise, care este un restaurant. Gus, proprietarul, se pregătea să închidă. Îl cunoşteam pe Gus de mult timp. Am încercat o dată să fur bani din casa lui de marcat. M-a gonit în stradă, m-a urmărit şi m-a bătut rău de tot. După aceea, de fiecare dată când mă vedea, îmi spunea să ies afară din restaurantul lui. Uneori glumea, alteori vorbea foarte serios. Odată, când am intrat în restaurant, a scos un pistol de sub casa de marcat şi mi-a spus să plec.

În ziua de 4 iulie am văzut prin fereastră o doamnă pe care, întâmplător, o cunoşteam şi am intrat înăuntru. Femeia se numea Luisa Remardi şi obişnuiam s-o salut, când hoinăream prin aeroport.

Când am intrat, în ziua de 4 iulie, Gus a spus că vreau să mă strecor în local şi să mă ascund până ce închide, ca să pot fura ceva. Luasem o doză de PCP, iar Gus m-a făcut să mă înfurii. Am început să ţipăm unul la altul. Gus s-a dus la casa de marcat, ca să scoată revolverul, dar am ajuns înaintea lui. Gus a continuat să ţipe ¡a mine şi s-a dus la telefon, să cheme poliţia. Iar eu l-am

împuşcat. Nu gândeam.

Luisa striga întruna că-s nebun şi nu voia să tacă. Atunci când m-am dus să-i spun să tacă, a sărit să-mi ia arma şi am sfârşit prin a o împuşca şi pe ea. Mai era un tip în restaurant, un alb. S-a ascuns sub masa, dar l-am văzut. L-am ameninţat cu pistolul şi i-am spus să-i tragă pe Gus şi pe Luisa jos, în răcitorul din pivniţă. După ce-a făcut asta, n-am aşteptat nicio secundă ca să-l împuşc. Am furat ce-am găsit la Fiecare şi am plecat. Am aruncat pistolul. Nu mai ştiu unde.

Luasem mult PCP şi nu-mi amintesc prea limpede. Asta-i tot ce-mi pot aminti acum. Îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut.

*

Muriel stătea în faţa lui Squirrel în camera pentru interogatorii. Un tehnician aranja o cameră video pe un trepied, în apropierea lor. Reflectorul dispozitivului minuscul aruncă o rază puternică pe Squirrel, care purta acum o salopeta portocalie, de puşcăriaş. Clipind din cauza luminii, Squirrel se împiedicase de câteva ori în timpul cititului şi-i ceruse lui Muriel să-i reamintească anumite cuvinte. Prima dată când se întâmplase asta, pe la jumătatea declaraţiei, rederulaseră caseta şi o luaseră de la început. Lui Squirrel îi tremurau mâinile, în timp ce ţinea hârtia, dar altfel părea în regulă.

— Aceasta este declaraţia dumneavoastră, domnule Gandolph?

— Da, doamnă.

— Declaraţia a fost făcută cu cuvintele dumneavoastră?

— Detectivul de acolo m-a ajutat.

— Dar declaraţia reflecta ceea ce vă amintiţi că s-a petrecut în 4 iulie 1991?

— Da, doamnă.

— Aşa i-aţi descris detectivului că s-a întâmplat?

— Da, după ce-am discutat despre asta, da…

— V-a lovit cineva, v-a ameninţat sau a folosit mijloace violente ca să vă oblige să faceţi această declaraţie?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Vă amintiţi că v-ar fi lovit cineva?

— Nu m-a lovit nimeni.

— Aţi avut hrană şi apă?

— Am primit acum. N-am avut poftă de mâncare până acum.

— Aveţi vreo plângere referitoare la modul în care aţi fost tratat?

— Ştiţi, am făcut în pantaloni. N-a fost deloc plăcut. Eram ca un copil stând în murdărie, zise Squirrel, clătinându-şi chica zburlită. Mai bine să nu vorbesc de asta acum. Şi m-au îngheţat de moarte!

Muriel se uită spre Larry.

— A trebuit să deschid fereastra, din cauza duhorii.

În încăpere puţea încă, atunci când venisş ea. Îi spusese, citându-l pe tatăl ei, care zicea, de fiecare dată când intra în singura baie a casei, pe

care o folosea toată familia: „Miroase de parcă ar fi murit cineva aici!” Mai târziu îi spusese lui Larry să păstreze pantalonii lui Gandolph ca dovadă – ca manifestare a sentimentului de vinovăţie.

Muriel îl întrebă pe Rommy dacă voia să mai adauge ceva.

— Nu pot să cred că am făcut aşa ceva. N-aş face rău nici măcar unei muşte. N-am mai făcut nimic de felul ăsta, zise Rommy şi-şi sprijini capul în mâini.

— Vom opri înregistrarea. Este ora douăsprezece şi treizeci şi două de minute, în ziua de 9 octombrie.

Când Muriel dădu din cap, tehnicianul stinse aparatul.

Un poliţist veni şi-l duse pe Rommy în zona de deţinere, unde acesta rămase până la ora şase după-amiaza, când fu condus la Casa de Corecţie. Rommy, cu mâinile încătuşate la spate, rămase ameţit şi supus, aşa cum fusese tot timpul cât stătuse împreună cu Muriel.

— La revedere, Rommy, îi zise Larry.

Rommy aruncă o privire în urmă şi dădu din cap.

— Ce i-ai făcut? întrebă Muriel, după ce individul ieşise.

— Nimic. Mi-am făcut meseria.

— Eşti uluitor!

Larry zâmbi ca un copil.

Greer sosise în timpul înregistrării. La unu

noaptea, Harold era proaspăt ras, cu cămaşa scrobită şi fără nicio cută. Greer îl cunoştea pe Talmadge, iar Muriel stătuse alături de el la dineul pentru Oraşul Speranţei, ce avusese loc cu o săptămână în urmă. Femeia fusese impresionata, se convinsese că este unul dintre acei negri care au acceptat că trebuie să fie întotdeauna cei mai buni şi care nu lasă niciodată garda jos, mai ales atunci când sunt albi înjur. Făcea lucrurile astea de atât de mult timp, încât nu-şi mai dădea seama că le face. Ţinând mâinile în şolduri în timp ce vorbea cu Larry, comandantul nu lăsa impresia că ar fi încântat de isprava detectivului său. La început îl întreba pe Larry cum de-l descoperise pe Gandolph.

— Am avut o informaţie. Un drogat din puşcărie a zis că l-a văzut cu un medalion.

— Şi Gandolph îl avea la el când l-aţi arestat?

— Da, zise Larry, dând de mai multe ori din cap. Vreau să fie trecuţi în raport Lenahan şi Woznicki, pentru că m-au ajutat.

— Ce-i cu violul? întrebă Greer. N-a recunoscut?

— Încă nu.

— Deci, care-i teoria noastră? îi întrebă Greer pe amândoi.

— Teoria mea, răspunse Larry, este că i se încinseseră călcâiele după Luisa. A violat-o, ameninţând-o cu pistolul, şi a mai violat-o o dată, după ce-a murit. Dar aş zice să nu prezentăm asta la tribunal. Ne lipsesc dovezile, încă mai căutăm.

Când Greer se întoarse spre Muriel, aceasta îi spuse că Larry greşea încercând să prezinte lucrurile într-un fel suportabil, în loc să arate adevărul aşa cum era. Trebuia ca vinovatul să fie acuzat de viol.

— N-o să găseşti dovezi, dacă nu le cauţi, zise ea. Iar într-un caz de delict care se pedepseşte cu moartea, vrei să te asiguri că juriul va auzi lucruri convingătoare. Dovezile sunt destul de subţiri, dar presupun că putem obţine condamnarea. N-a violat-o bau-bau-ul! Făptaşul este Rommy sau un complice. Iar Rommy este responsabil, din punct de vedere juridic, în ambele cazuri.

Greer nu clipi, în timp ce asculta. Era vădit impresionat.

Când Muriel se dăduse jos din pat în dimineaţa aceea, exista o lista nesfârşită de lucruri pe care nu le ştia despre sine: dacă voia să se mărite sau să rămână necăsătorită, care era culoarea ei favorita, dacă va fi vreodată în stare să voteze cu un republican sau dacă greşise că nu se distrase niciodată cu o fată. Dar dacă-i dădeai un dosar pe mână, judecata ei era perfectă ca soarele. Problemele deveneau boboci în sera minţii ei şi înfloreau, transformându-se în soluţii. În comunitatea juriştilor, legenda despre ea se răspândise deja – se zicea ca lasă în urmă o dâră de aburi.

— Există un complice? întrebă Greer.

— El zice că nu, îi răspunse Larry. Dar când o să-şi dea seama că-l aşteaptă injecţia letală, o să

aflăm care-i adevărul. Dacă ne spune un nume, nu mai face călătoria pe lumea cealaltă.

Greer se gândi un timp, apoi îi întinse mâna lui Larry. La urma i-o strânse şi lui Muriel.

— Foarte bună treabă, încheie el.

Afară aşteptau reporterii. Greer le ceru lui Larry şi lui Muriel să stea alături de el în timp ce era filmat şi făcu o scurtă declaraţie. Bliţurile sclipiră de îndată ce intrară în holul vechi, din cărămidă, al sediului Secţiei Şase, pentru ca reporterii aveau voie să pătrundă doar acolo. Chiar la ora aceea târzie, fiecare post de televiziune trimisese o echipă. Veniseră şi doi ziarişti din presa scrisă. Reporterii se stinseră în jurul lor, iar Greer anunţă arestarea, prezentând numele, vârsta şi cazierul lui Gandolph. Se aflase deja despre medalionul Luisei. Nu existau secrete în secţia de poliţie. Greer confirma ca Squinel avusese bijuteria în buzunar, în seara aceea. Cu asta, Harold încheie. Cameramanii înregistraseră destul, cât să aibă ce prezenta la ştiri toată ziua.

Greer îi făcu un semn lui Muriel când se despărţiră şi-i zise:

— Transmite-i salutări lui Talmadge.

O frază banală, dar femeia se temu de reacţia lui Larry. Se duse către parcare însoţită de acesta. Larry părea gata să spună iarăşi o prostie, dar interveni Stew Dubinsky de la *Tribune*, cu figura lui rotundă, ca de îngeraş. Voia să-i facă o poza lui Larry – investigatorul cel neînfricat care a obţinut un nou succes. Larry îl refuză, dar fu politicos cu

reporterul, într-un mod ce nu-l caracteriza. Ştia că Stew, care scria reportaje despre ce se întâmpla la tribunal, putea să-i facă reclama lui Muriel.

După ce Dubinsky plecă, cei doi rămaseră între maşini. Parcarea era luminată ca la un meci în nocturnă. Nu se sinchisea nimeni de cei care se pipăiau în spatele secţiei de poliţie.

— Juriul tău a făcut ce trebuia? o întreba Larry.

— Juraţii au dat verdictul în după-amiaza asta. Vinovat, la toate capetele de acuzare.

Bărbatul zâmbi, bucurându-se pentru ea. Se vedea că Larry era obosit. Începea să îmbătrânească. Părul lui rar se zburlise în bătaia vântului. Avea pielea fragila, ca a celor din nordul Europei, la fel ca a scandinavilor blonzi, o piele care se bronza şi se şi usca repede. Muriel se gândea deja la Larry ca la ceva stabil din tinereţea ei şi i se părea de neînţeles că timpul începuse să-l zdrobească.

Se întâlniseră prima oară ca să-l ajute la cursul de prejudicii, dar sfârşise culcându-se cu el. Pe atunci soţul ei era internat în spital, din cauza tulburărilor cardiace care au dus, în cele din urmă, la moartea sa, după doi ani. Fusese o chestie prostească, dar protească într-un mod adolescentin – căutase ceva la limită, dorise să se implice într-un pic de scandal, din momentul în care se cufundase în lumea banala a dreptului şi a responsabilităţilor de adult. Dar relaţia lor continuase. Într-un mod bizar, intermitent. După

ce Larry se recăsătorise. După ce Rod murise. Credeau că s-a terminat, dar îl întâlnea pe Larry la tribunal şi de la una treceau la alta… Căutarea – aşa cum era ea – continua, plină de doruri şi de dorinţe ce aparţineau unei vârste la care nu ştii nimic sigur despre ce vrei. Dar, pentru ea timpul trecuse, până la urmă. Şi-i părea rău, într-un fel ciudat, pentru ei doi…

— Mor de foame, zise Larry. Vrei să mănânci ceva?

Muriel n-ar fi vrut să-l părăsească din nou. Larry arăta de parcă l-ar fi înjunghiat în seara trecută, când ieşiseră din clădirea închisorii. Apoi femeii îi trecu prin minte ceva care să se potrivească perfect:

— Ce-ai zice să mergem la Paradise?

— Grozav! exclamă Larry, care nu putuse să discute prea mult cu John la telefon şi promisese să-l contacteze când se va putea. John ar fi trebuit să fie la restaurant în noaptea aceea.

Când ajunseră, John nu se zărea nicăieri. Aflară că trebăluia prin bucătărie. John îi zări prin ferestruica îngusta, din oţel inoxidabil, prin care transmiteau comenzile chelneriţele, şi veni imediat, ţinând în mină o spatulă şi purtând un şorţ înfăşurat de două ori în jurul lui. După cât era de mare se vedea clar cât aparţinuse lui Gus.

— E adevărat? întrebă el, arătând spre un radio, care se afla lângă casa de marcat.

Când cei doi îi răspunseră că era adevărat, John se aşeză pe un scaun. Se uită un timp la o

pată întunecata de pe lambriu, apoi îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în plâns. Începu, printre lacrimi, să le mulţumească amândurora.

— Asta-i meseria noastră, John, îi zise Muriel, bătându-l pe umăr, deşi era gata să plângă şi ea.

De încordare, o mulţime de sentimente o copleşiră; avu senzaţia că a făcut ce trebuia să facă.

— Nu ştiţi cât de greu e să te gândeşti că persoana care i-a ucis umblă pe undeva, prin apropiere, le explică John. Simţeam în fiecare clipa că trebuie să fac ceva, să nu-l las nerâzbunat pe tatăl meu.

Muriel discutase de multe ori cu John din iulie şi, cu trecerea timpului, se dovedea că Gus îi devenise mult mai drag lui John de când murise decât îi fusese pe când trăia. Muriel mai văzuse întâmplându-se aşa ceva, dar nu înţelegea o asemenea transformare. John fusese obligat să preia conducerea restaurantului şi probabil că, în puţinele luni de când se afla în postura în care fusese Gus, înţelesese mai bine nu numai punctul de ledere al tatălui său, dar şi dificultăţile cărora trebuise să le facă faţa acesta. Totuşi Muriel fusese şocată – atunci când discutase la telefon cu John – simţind ferocitatea cu care tânărul vorbea despre ucigaşul tatălui său. La un moment dat, bănuise că John îl ura pe asasin pentru ca provocase acel moment ruşinos în care fiul se bucurase de moartea tatălui. Dar, orice s-ar fi întâmplat, Muriel simţea ca durerea şi şocul

provocate de asasinat – şi de faptul că prin acesta se pusese capăt oricărei posibilităţi de împăcare între tata şi fiu – acoperiseră scandalurile anterioare din familia Leonidis, aşa ca John nu mai putea să le diferenţieze.

John se lansă în mulţumiri patetice, iar Larry le puse capăt luându-l pe tânăr de după gât şi spunându-i că venise de fapt ca să mănânce pe gratis. Plin de recunoştinţă, John fugi în bucătărie.

Cei doi se îndreptară spre mese. Muriel şi Larry, cei care trăiau experienţe fără limite şi fără tabuuri, se aşezară lângă separeul în care fusese ucisă Luisa Remardi. Îşi aruncară o privire şi se aşezară în acelaşi timp, faţă în faţă. Muriel se uită în jos un moment, ca să nu izbucnească în râs. Femeia fuma numai în timpul proceselor şi avea un pachet de ţigări în poşetă. Larry îi luă ţigara dintre degete şi trase un fum, înainte de a i-o înapoia, apoi zise:

— Sper că ai remarcat că n-am pomenit numele lui Talmadge.

— Până acum.

Larry se încruntă, luând o înfăţişare inchizitorială, şi o întrebă:

— O să te măriţi cu individul?

Era ora două dimineaţa, iar Larry, oricum ar fi fost, merita să ştie adevărul. Muriel se întâlnea de nouăsprezece ani cu bărbaţi, schimbându-i ca pe rochii, sperând în tot acest timp că, într-o zi, se va uita în oglindă şi se va recunoaşte. Se săturase de chestia asta. Dorea să trăiască şi o altfel de viaţă.

Să aibă copii, stabilitate, sentimentul că e destul de bună ca să-i pese de ea cuiva. Talmadge o emoţiona. Lui Muriel i-ar fi plăcut să facă parte din viaţa lui. Împărtăşea nevoia acestuia de a lua parte la evenimente, de a lăsa ceva în urma lui. Individul era amuzant. Era bogat. Arăta bine. Şi avea un cuvânt de spus în lume.

Se uită peste masa. O şoca să descopere că-i păsa atât de mult de Larry, că între ei exista nu doar un fior sexual, ci şi simpatie. Şi înţelegere. Şi cunoaştere reciprocă. Mai mult, aveau aceleaşi intuiţii, de parcă ar fi fost făcuţi din acelaşi aluat. Îşi dădu seama că, peste ani, va identifica acest moment drept acela în care se hotărâse.

— E cea mai bună alegere pe care pot s-o fac, răspunse ea.

Larry se rezemă de speteaza neagra a separeului. Ştiuse ce avea de gând să facă Muriel şi totuşi părea uluit.

— Mda, bombăni Larry. Întotdeauna tipii bogaţi cuceresc fetele…

— Crezi că asta mă atrage la el?

— Cred că individul, cu tot ce înseamnă el – bogatul, celebrul, puternicul Talmadge –, poate să facă multe pentru tine.

Conversaţia luase o turnură greşita de la început. Muriel se uită într-o parte şi nu-i răspunse.

— Să nu-mi spui că nu-i aşa! insistă Larry.

— Nu-i aşa, replică femeia.

Larry încercă să se stăpânească. În ciuda

eforturilor sale, fu gata să spună ceva, dar îl întrerupse John, care apăru cu câte o farfurie cu friptură şi ouă, pentru fiecare. După ce îi ceru voie.

John luă o ţigară din pachetul lui Muriel de pe masă şi fumă în timp ce ei mâncau. Rămase în picioare, trăgându-se de cercel sau muşcându-şi unghiile, punându-le întrebări sau bucurându-se la gândul ca asasinul fusese – în sfârşit – prins. Ce părea că-l preocupa era faptul ca individul nu era un monstru ieşit din canalizare, ci un tip pe care îl văzuse deseori pe acolo.

— Mă înnebuneşte gândul că Gus credea ca tipul era amuzant. Individul era o belea. Când îl gonea, tata se distra. Îmi amintesc că, odată, tata a fugit după el cu un cuţit de măcelărie şi cu un sandviş. I-a dat un hamburger, apoi i-a zis că-l omoară dacă mai vine vreodată pe aici. Era un fel de întrecere. Pentru amândoi. Tipul ăla, Gandolph, se uita pe fereastră să vadă dacă tata era de faţă şi intra de parcă localul i-ar fi aparţinut, apoi fugea ca lovit de streche când venea Gus din bucătărie. Asta se întâmpla cel fiuţin o dată pe săptămână.

John o ţinu tot aşa, iar Muriel şi Larry încercară să-i explice natura pur accidentală a acestui fel de nenorociri.

— Ştiu că nu foloseşte la nimic, dar probabil că tatăl tău îl plăcea pe individ. Iar dacă Squirrel n-ar fi luat o doză mare de drog şi n-ar fi văzutt-o aici tocmai pe femeia după care i se aprinseseră

călcâiele, am fi avut parte de distracţia obişnuită. Numai că n-am avut parte. Nu în noaptea aceea. În noaptea aia, Squirrel şi-a dorit ceea ce îşi dorise toată viaţa şi nu putuse obţine, aşa că a explodat. Aşa cum ar fi explodat conducta de gaz care trece pe sub restaurant. E o prostie, dar ăsta-i adevărul, John, asta-i viaţa! Nu întotdeauna e corect ce se întâmpla.

Muriel observa că Larry îi aruncă o privire, când rosti ultima propoziţie.

Se făcuse aproape patru, când plec ara de la Paradise. Larry era atât de obosit, încât simţea că se prăbuşeşte, ca trag de el demoni ghemuiţi şi vise nevăzute. De peste drum se auzea zgomotul autostrăzii. Circulau doar cei pe care nevoia îi făcuse să iasă din casa la patru dimineaţa – camionagii care voiau să traverseze mai iute oraşul, speculanţi de acţiuni care doreau să vadă evoluţia burselor din străinătate, amanţi care părăsiseră patul altcuiva în miez de noapte, ca să treacă pe acasă înainte săi apuce dimineaţa.

În restaurant, Larry încercase să-l consoleze pe băiatul lui Gus, ca să se consoleze pe el însuşi. Nu reuşise. John vorbise despre toţi durii pe care-i înfruntase tatăl său – mafioţi care voiseră să-l oblige să cumpere feţe de masă sau bandiţi care încercaseră să-l jefuiască. În timp ce stătea acolo cu Muriel, Larry se simţea de parcă-i explodase inima.

— Muriel, spuse el, cu acelaşi ton plângăcios pe care-l avusese la ieşirea din clădirea închisorii,

trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre Talmadge, zise Larry, dând din mână, frustrat. Despre tot.

— Nu vreau să discutăm despre Talmadge.

— Ascultă-mă!

Era destul de obosit ca să se simtă ameţit şi să-i fie un pic greaţă, dar se simţea rău în primul rând din cauza lui însuşi. De câteva zile îşi consumase toată energia pentru rezolvarea cazului, ca un medic care încearcă să resusciteze trupul unui mort. Până la urmă reuşise. Pentru Muriel. Văzuse multe, dar nu tot ce trebuia. Nu voia doar să stea de vorbă cu ea. Sau să se aleagă cu un alt refuz. Nu, în mintea lui înceţoşată, adolescentină, rulase până atunci un film western sentimental. Îl prinsese pe individul cel râu cu lasoul, deci Muriel urma să-şi revină şi să recunoască faptul că el era cel mai grozav tip de pe-acolo. Va renunţa la Talmadge şi la marşul ei spre glorie. Dar, când îşi dădu seama de propriile intenţii – prea târziu şi prea limpede – Larry se simţi făcut praf. „Ce mai detectiv!” îşi zise el.

— Vreau să mă asculţi, îi zise el.

Maşinile lor se aflau în parcare, aproape de locul în care Cadillac-ul lui Gus şi automobilele Luisei şi al lui Paul se prăjiseră o zi la soarele de iulie, în timp ce trupurile lor se congelau.

Honda lui Muriel se găsea mai aproape şi se aşezară pe scaunele din faţă. Maşina nu era curata. Muriel folosea podeaua pe post de coş de

gunoi – arunca pe jos ambalaje de mâncare, învelişul de plastic al unor obiecte pe care le cumpărase şi scrisori primite la birou.

— Ştii, când eşti tânăr, toţi îţi spun să te maturizezi, zise Larry. Îi auzi şi ţi se pare o idee foarte bună. Dar ce naiba poţi să faci? Ce naiba trebuie să fac eu? Oamenii îţi spun să fii serios, dar tu nu-ţi dai seama ce doreşti cu adevărat. În timp ce vorbea, Larry se uita la zidul netencuit, de cărămida, din faţa sa. Cu ani în urmă, pe el fusese pictata o reclamă pentru băuturi răcoritoare. La lumina becurilor se zăreau încă resturile fantomatice ale unei tinere frumoase, cu un pahar în mână. M-am întrebat întotdeauna cum naiba o să aflu. Unii oameni, cei ca tine, au ştiut întotdeauna ce vor. Ţi-ai văzut de drumul tău încă de când te-am cunoscut. Eu sunt altfel. Adică nu ştiu ce vreau până când n-am nevoie de lucrul ăla. Aşa cum s-a întâmplat când Nancy a spus că ar vrea să ia ea băieţii.

Când se gândi la fiii săi, Larry se pomeni cât copleşeşte un potop de emoţii. Îi văzu ţinându-se după el ca nişte căţeluşi, în timp ce aranja pereţi, punea ţiglă şi lucra la casele alea… Le plăcea să fie cu el. Darrell avea un ferăstrău, pe care-l târa pe podelele prăfuite, iar Michael, ţinând ciocanul cu ambele mâini, bătea cuie strâmbe într-o scândură. Larry trebuia să fie cu ochii pe ei în fiecare clipă. Chiar şi aşa se trezea în miez de noapte, lovit de teama ca un copac fulgerat, convins că nu fusese suficient de atent şi că unul

din copii fusese rănit grav.

Se ciupi de nas, sperând că durerea nu-l va lăsa să cedeze nervos. Exista un anume tip de poliţişti pe care-i privea cu neîncredere, bărbaţi – chiar şi femei – care nu-şi controlau emoţiile, pentru că se purtau ca nişte duri în misiune, dar plângeau în hohote când li se îmbolnăvea papagalul, deşi, cu o oră înainte, abia de el alinaseră din cap când văzuseră un copil de şapte ani ucis într-un accident de un şofer care fugise de la locul faptei.

Însă era convins că el poate să facă faţă la toate, că poate să spună – aşa cum încercase să-i explice lui John – că doare ca naiba, dar că aşa-i viaţa.

— Aşa că-s suficient de idiot să nu ştiu că o relaţie s-a terminat. Există oameni de felul ăsta, zise Larry. Nu-s singurul.

Nu putea să vadă figura lui Muriel prin beznă, îi zărea doar ochii sclipitori şi silueta din profil. Muriel stătea rezemată de uşa maşinii, cu capul acoperit de bucle scurte înălţat într-o poziţie care sugera că e neliniştită.

— Unde vrei să ajungi?

Nu se putea împiedica să fie Muriel. Trebuia să ajungă la capătul curbei atunci când toţi ceilalţi erau la începutul ei. Din câte ştia Larry, Muriel provenea dintr-o familie albă obişnuita. Însă ea părea să fi fost o tipa calculată încă din pântecele mamei. Ca unele vaci care ştiu întotdeauna drumul cel mai scurt către locul de destinaţie,

Muriel avea un sistem de orientare propriu care nu dădea greş niciodată şi care-i lumina traseul cel mai convenabil pentru interesele sale. Chiar şi când era amabila – ceea ce se întâmpla des – părea oarecum distantă, de parcă ar fi avut nevoie de o clipă ca să se gândească dacă lucrul ăsta îi folosea la ceva.

În timp ce se străduia să găsească un răspuns, Larry se uită în jos şi fu surprins să vadă că avea pământ sub unghii. Cu o zi înainte fusese la o căsuţă din Point, proiectul lui din momentul acela, şi plantase nişte brebenei, pentru ca mai era încă vremea grădinăritului de toamnă. Mama lui obişnuia mereu să-l bată la cap să se spele pe mâini. Îl uimea faptul că nu remarcase murdăria până atunci. Asta demonstra cât de mult se concentrase asupra lui Squirrel de când se trezise, cu aproape douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că m-am săturat de rahatul în care mă aflu? o întreba el. Sunt sătul să caut o viaţă mai bună. Ce-ai zice dacă ai afla că am început să-mi imaginez altceva? Grădinaresc, îi zise el, arătându-i unghiile.

— Grădinăreşti?

— Îmi place să cultiv câte ceva. Asta înseamnă ceva pentru tine?

— Larry!

— Cred că ştiu de ce am nevoie în viaţă. Dar noi ce facem? în privinţa asta, niciunul din noi n-a fost prea cinstit. Există multe…

— Exista, replică ea, apucându-l de braţ. Dar,

Larry… Acum ea era cea care vorbea cu dificultate. Se mutase în lumină, iar Larry putea să-i vadă ochii, care clipeau din cauza încordării. Nu cred că mai putem continua. *Eu* nu pot. Acum sunt cu gândul în altă parte.

Vorbele ei îl durură, poate mai mult decât cele din restaurant, îşi simţi plămânii arzând. „Iisuse! îşi spuse el, ce făptură nenorocită sunt! Fă haz de necaz atunci când o femeie îţi spune că se mărită cu altul!”

— Mă simt ca un idiot. Îmi vine să plâng, mormăi Larry.

Femeia se întinse şi-l mângâie pe ceafă.

— Hai, Larry! N-am crezut niciodată că o să dureze la nesfârşit. Linişteşte-te!

— Ar fi trebuit să dureze.

— A fost bine, Larry. A fost bine într-un milion de feluri. Dar a fost doar o aventură, L-ar. Aşa am vrut noi să fie. Să ne facem de cap. Să facem dragoste. Nu poţi să pretinzi că asta e o viaţă normală. Mi-a plăcut tocmai pentru că a fost cum a fost. Adică grozav. Râse, amuzată de amintiri. Îl cuprinse de după umeri şi-şi apropie faţa de a lui. Ne-am distrat de minune, adăugă ea, mângâindu-l pe coapsa, în amintirea celor ce-au fost. El o împinse, îl împinse şi ea. Se înghiontiră un timp, râzând, bucurându-se de momentul hârjoneiii, de uşurarea produsă de aceasta. În cele din urmă, Larry îi prinse mâna, dar Muriel şi-o coborî pe cea de pe umărul lui şi-i trase fermoarul, înainte ca bărbatul s-o împingă de lângă el.

— Muriel, n-am nevoie de asta!

— Eu am, îi răspunse ea, în felul ei neruşinat, şi-şi puse mâna din nou pe şliţul lui.

Larry crezuse că nu putea fi excitat, dar se înşelase. Femeia îşi cobori capul, iar el se lasă cuprins de plăcere, înainte s-o respingă.

— Pentru Dumnezeu, suntem într-o parcare!

Muriel vârî cheia în contact şi conduse maşina după colţ, ţinându-şi mâna libera pe mădularul lui excitat, frecându-i-l când şi când, în timp ce şofa. Când opri, se dedica pe deplin lui. Larry privi pe geam şi-şi dădu seama că se aflau într-un cartier potrivit pentru asemenea lucruri. Plăcerea se cumpăra ieftin şi se făcea în grabă acolo, în spatele acelor clădiri, sub firele acelea de telefon, printre gunoaie împrăştiate şi maşini ruginite. Muriel profita pe deplin, nu se grăbea, frecându-i scula, lingindu-i-o, mângâindu-i-o cu buzele, iar şi iar, urmărindu-l cu atenţie şi ştiind exact reacţia pe care i-o provoca fiecare mişcare. Muriel era şi asta. Sigura de sine. Privind lucrurile în faţa şi savurând puterea pe care o deţine o femeie prin faptul că este dorita. „Doamne, am dat greş”, continuă să-şi spună Larry. Iar când termină, se simţi ca şi cum ar fi plâns o veşnicie.

22 mai 2001

Normalitate

— Deci, nu poţi să te desparţi de mine, zise Ruthie, care o însoţise pe Gillian şi prima dată. Femeia solidă întredeschisese uşa şi o întâmpinase pe Gillian ca pe o veche prietenă, după care îl

salutase şi pe Arthur, dând din cap. Înţelesesem că ai terminat de discutat cu Emie, spuse Ruthie, în timp ce-i conducea pe coridorul din piatra şi cărămidă.

Arthur îi povesti că locotenentul ceruse ca Gillian să fie prezenta în timpul convorbirii, iar Ruthie izbucni în râs, apoi comentă:

— Exista unii pe aici cărora nu le ajung regulile pe care le avem şi inventează altele noi.

La concluzia asta ajunsese şi Gillian. Funcţionarii dintr-o închisoare reprezentau o categorie extrem de rigidă. Inevitabil, printre ei nimereau şi câţiva sadici, care erau încântaţi să vadă oameni în cuşti. Dar Gillian găsise la Alderson multe gardiene ca Ruthie, cu firi binevoitoare, care aleseseră meseria aceea doar pentru că fusese cel mai bine plătită dintre cele pe care le putuseră găsi sau pentru că se simţeau mai bine printre oameni care nu aveau niciun drept să le privească de sus.

Când ajunseră în infirmerie, Ruthie se oferi s-o conducă pe Gillian înapoi de îndată ce Arthur îi va fi prezentat lui Erdai şi o asigura ca ofiţerul nu va şti niciodată că lucrurile nu s-au petrecut aşa cum dorise el. Gillian era curioasă să afle ce avea de spus Erdai, deşi zilele în care îşi făcea o părere în privinţa martorilor, comparându-le povestea cu ce-şi amintea ea despre alte dovezi, trecuseră de mult. Pentru ea, cel mai bun lucru era să plece.

Arthur devenise agitat din cauza a ceea ce urma să afle, aşa că dispăru pe uşa infirmeriei fără

să-şi ia rămas-bun. Ruthie se întoarse după câteva minute şi o conduse către ieşire, prin labirintul de coridoare şi zăbrele.

În clădirea principală, un deţinut care împingea un cărucior din oţel inoxidabil se întoarse către ele când o văzu pe Gillian. Femeia simţi că e privită, dar îşi închipui că individul se holbează ca la orice femeie. Fu surprinsă să-şi audă numele.

— Eşti judecătoarea Sullivan?

Ruthie veni lângă ea, alarmată, dar Gillian răspunse:

— Am fost.

— El este Ralph, zise Ruthie. E în regulă. În cea mai mare parte a timpului.

Ruthie glumea, iar Ralph zâmbi, dar atenţia îi rămase îndreptată spre Gillian.

— Mi-ai dat şaizeci, spuse el. Pentru atac armat.

Gillian se gândise că în închisoare puteau să existe mulţi deţinuţi pe care-i condamnase ea, dar fusese atât de preocupata de propriile reacţii, încât uitase de riscul de a se afla printre indivizii ăia. Acum nu simţea niciun pericol. Ralph era înalt, avea barbă, dar atinsese o vârstă la care nu mai reprezenta o ameninţare.

— Ai împuşcat pe cineva? îl întrebă Gillian.

— Pe un tip care era cu mine. Am jefuit un magazin de băuturi. Vânzătorul a scos o armă, iar eu l-am nimerit pe partenerul meu. Ce porcărie! Iar procuratura m-a acuzat de asta. De asta şi de

jaf armat. Nu-mi pasă de acuzaţia de jaf, dar de ce să fiu acuzat că am împuşcat pe cineva pe care n-aveam de gând să-l împuşc?

— Pentru că ai vrut să-l împuşti pe vânzător, îi răspunse Gillian.

— Dar nu l-am împuşcat. Am fost doar cam nervos.

— Puteai să omori pe cineva.

— Da, dar n-am făcut-o. Vezi, asta-i partea pe care nu reuşesc s-o înţeleg.

Înţelegea, dar dorise să discute despre subiectul acela. Nu dormea noaptea gândindu-se că viaţa sa fusese decisa într-o clipă.

— Ralph, acum nu mai sunt decât amintiri, îi zise Ruthie.

— Da. Iar eu am îmbătrânit din cauza lor, zise Ralph, zâmbind.

— Ce s-a întâmplat cu partenerul tău? se interesă Gillian.

— E bine. Are probleme cu stomacul, dar asta-i tot ce-a păţit. Lui i-ai dat numai treizeci de ani. O să iasă în 2003.

— El n-avea pistol.

Învins, Ralph se întoarse la căruciorul lui. Părea împăcat, dar peste o zi, două, o şase convingă iarăşi ca verdictul fusese greşit.

Ruthie pălăvrăgi tot timpul drumului până la punctul de control, informând-o pe Gillian despre necazurile pe care le avea Ralph cu familia. Probabil că Ruthie credea că un secret trebuie povestit doar unui sfert din populaţia pământului.

Dar era simpatică. O ajută pe Gillian să-şi ia poşeta din dulapul în care fusese obligată să şi-o lase şi, ca o gazdă bine educata, o conduse pe Gillian până la uşa din faţă a clădirii, făcându-i semn unui locotenent de la ghişeu – altul decât cel dinainte – să descuie poarta.

Gillian deschise uşa din gratii grele şi privi dincolo de porţile închisorii spectacolul zilei de sfârşit de primăvara. Era ora de plimbare în curte şi se auzea tumultul oamenilor, care strigau şi pălăvrăgeau la oarecare distanţă. Închisoarea din Alderson era mărginită de căi ferate. Majoritatea trenurilor ce treceau pe acolo erau mărfare cu o sută de vagoane, încărcate cu cărbune, dar circula şi rapidul D.C.

— Chicago[5] şi puteai săi vezi bine pe toţi pasagerii. Gillian nu se putea împiedica să nu se uite la rapidul acela. Îi privea pe călători cu o invidie greu de suportat. Aceştia puteau să se ducă oriunde doreau. În minte le spunea Normalii.

Se întoarse către Ruthie şi-i zise:

— Am uitat ceva. N-am trecut în formular ora la care am ieşit.

— O să mă ocup eu de asta, îi făgădui Ruthie.

— Vreau s-o fac eu însămi.

Nu voia asta, ci să intre înapoi în închisoare, să facă un semn cu mâna, iar uşa să se deschidă. Când auzi pocnetul produs de broască, Gillian se simţi ca şi cum mecanismul respectiv ar fi fost

5 D.C. - Districtul Columbia, in care se afla capitala Statelor Unite, Washington (n.tr.).

comandat de sufletul ei. Devenise o Normală.

Se aşeză pe o bancă, lângă un copac, bancă aflata la jumătatea drumului spre parcare. Privi oamenii care veneau şi plecau. Toţi erau Normali. Ca şi ea. După un timp, scoase din poşetă cartea pe care o citea. Tucidide. I-o recomandase Duffy, căruia îi plăceau clasicii. Spre surprinderea ei, găsise o mare uşurare citind istorie, învăţând din nou lecţia trecutului îndepărtat şi descoperind nebuniile omeneşti uitate. Uşurarea – bănuia ea – îi era provocata de cunoaşterea faptului că şi ea va fi uitata într-o zi, că păcatele ei vor fi spălate de mareea uriaşă a timpului, care-i va pulveriza pe toţi, transformându-i, împreună cu ea, în ceva ce nu va fi mai demn de amintire decât nisipul. Cu excepţia unui om, doi – un savant, un artist…

Trecu mai mult de o oră şi jumătate până când se întoarse Arthur. Gillian se gândea să se ducă pe jos până în oraş, să bea ceva rece, când avocatul apăru din clădirea gardienilor.

— Îmi pare rău ca a durat atât de mult. Am vrut ca înainte de plecare să-l văd pe Rommy.

Femeia îi spuse că nu o deranjase aşteptarea. Fusese o zi mai bună decât se aşteptase.

— Cum au mers lucrurile cu Erdai? îl întrebă ea.

— Grozav! Cum nu se poate mai bine.

Se întâmpla ceva ciudat cu Arthur. Părea lipsit de concentrare. Se uită în gol o secundă, aproape ca un animal care încearcă să adulmece ceva. După care nu mai spuse nimic. În cele din urmă,

Gillian îl întreba ce părere avea despre ce-i povestise Erdai.

— Oh, l-am crezut. Complet. De aceea m-am dus să-l văd pe Rommy. Voiam să-i spun ştirea chiar eu. A trebuit să mă cert cu căpitanul, dar în cele din urmă individul a fost de acord să-l aducă jos pe Rommy pentru câteva minute. Rommy nu pricepea de ce am fost surprins, zise Arthur, zâmbind. De parcă tot ce s-a întâmplat ar fi fost ceva normal! „Ţi-am zis că n-am nicio legătură cu ce s-a întâmplat”. Îl emoţiona gândul că va ieşi din închisoare. Dar faptul că era nevinovat nu era ceva nou pentru el. Ce-o să-mi spună Pamela când o să audă ca Rommy e nevinovat! Arthur se uită la pământul din jurul copacului şi repetă: Rommy e nevinovat!

— Pot să întreb cum aşa? I-a oferit Erno un alibi lui Gandolph? Sau ştie cine-i asasinul?

— Ştie, răspunse Arthur. Este el. Erdai. Mi-a spus o poveste bizara. Dar se potrivesc toate faptele. Toate amănuntele. Deci, trebuie să fie adevărată. De ce ar minţi un muribund? Erdai i-a ucis pe oamenii aceia.

Arthur se aşeză pe bancă, lângă ea, de parca l-ar fi apăsat cuvintele pe care tocmai le spusese.

Gillian aştepta. Nu era convinsă că voia să ştie mai mult. Indiferent cât de mult dorea ca judecata ei să fie neinfluenţată de trecut, povestea i se păru incredibila. Nu puteai să nu ţii seama de coincidenţa: un deţinut muribund, din aceeaşi închisoare cu Gandolph, îşi asuma crima acestuia.

Judecând lucrurile din punctul acesta bizar de vedere, se gândi la început că Arthur îi împârtâşea dubiile, în ciuda a ceea ce tocmai spusese. Apoi bănui că reacţia sa era un revers al scepticismului iniţial. Cu ani în urmă, şeful ei de la Biroul Procuraturii, Raymond Horgan, care acum era şeful lui Arthur la firma de avocatură, îi povestise că înainte de a fi numit procuror, pe când practica avocatura, obişnuia să ţină pe birou o foaie de hârtie. Pe aceasta caligrafiase ceea ce considera a fi rugăciunea avocatului apărării: „Dumnezeu să mă ferească să am un client nevinovat!”

Vedea acum că Arthur, convins fiind de către Erdai, se pomenise brusc pe cea mai înaltă culme a carierei sale. Viaţa lui Rommy Gandolph – viaţa unui om nevinovat – se afla în mâinile lui Arthur. Justiţia, principiile fundamentale ale dreptului – care puteau face mai corecte puţinele elemente ale existenţei pe care le putea controla omul – depindeau acum de el. Arthur devenise variabila principală, totul depindea de activitatea sa, de inteligenţa sa, de abilitatea sa de a conduce şi a câştiga cea mai monumentală bătălie a societăţii civile. În ochii căprui precum cafeaua ai lui Arthur se citea numai groază.

PARTEA A DOUA

PROCEDURÀ

12 iunie 2001

Procurorul-şef adjunct

Muriel Wynn, procurorul-şef adjunct al ţinutului Kindle, stătea la birou, examinând nişte

hârtii. Descoperise la slujba o trăsătură a firii sale – ordinea – pe care o ignorase în anii de început ai meseriei. Dulapul ei din dormitor şi listele de cumpărături erau guvernate de haos, dar la slujbă făcea totul foarte bine. Biroul ei, lung de aproape trei metri, fusese aranjat cu grijă. Teancurile de hârtii – seturi pentru acuzări, adrese interne, poştă juridică-erau ordonate, având distanţe egale între ele. Corespondenţa legată de următoarea campanie de alegeri pentru procuratură – campanie care urma să înceapă în curând – se afla la distanţa de celelalte hârtii, într-un colţ, urmând a fi strânsă la sfârşitul zilei şi citită acasă, în timpul ei liber.

După un sunet strident, pe ecranul calculatorului lui Muriel apăru un mesaj: „12: 02 p.m.: Detectivul locotenent Starezek a venit pentru audiere”. Îl întâmpină pe Larry în holul larg din faţa biroului, în care lucrau şase asistente; vizitatorii aşteptau dincolo de o balustradă veche din mahon. Vizavi, împărţind aceeaşi echipa de secretariat, se afla biroul procurorului-şef, care fusese superiorul ei în ultimul deceniu. Ned Halsey era gata să i-l predea de îndată ce ar fi fost aleasă în anul următor.

Pentru că mergea la tribunal, Larry purta cravată şi un sacou sport, din în ambele foarte şic. Întotdeauna îi plăcuseră hainele, chiar dacă nu-i mai veneau prea bine. Se buhaise, iar părul care-i rămăsese, cărunt şi mătăsos, fusese pieptănat cu grija într-o parte. Dar îşi menţinuse înfăţişarea

sigura de sine, care provenea din faptul că ştia cine era. Când o văzu, îi zâmbi cu gura până la urechi, iar Muriel simţi că era bine dispus – viaţa era distractiva, dificila într-un mod plăcut şi atât de imprevizibilă, aşa că nu-ţi rămânea decât să-ţi vezi de drum şi să supravieţuieşti.

— Salut, îi zise Muriel.

— Salut, îi răspunse Larry.

Femeia îl întrebă dacă n-ar vrea să prânzească.

— Cred că am putea mânca ceva în drum spre tribunal. O să discutăm şi despre audierea asta stupida.

— Marfă! exclamă Larry.

Muriel zâmbi, văzând influenţa limbajului fiilor lui, şi-l întreba ce-i mai fac băieţii.

— Or fi copiii mei? Cred că sunt odraslele lui Satan! Avea în portofel fotografiile lor. Michael avea douăzeci de ani, era student la Universitatea Michigan. Băiatul cel mic, Darrell, era eroul liceului, aşa cum fuseseră tatăl şi fratele lui, cu toate că juca fotbal european, nu american. Larry spuse ca spera că va fi cooptat în divizia A a campionatului şcolar. Numai să nu-l omor până atunci. E o figură! Părinţii mei se amuză, bineînţeles, ne privesc şi se amuză, de parcă ar vedea un serial vechi, de familie, în care se aud râsete înregistrate în fiecare clipă.

Muriel îl conduse în biroul ei pentru un minut, ca săi arate fotografia lui Theo, primul nepot al lui Talmadge. Avea doar trei ani, dar puteai să-ţi dai

seama că va semăna cu bunicul său, că va fi zdravăn şi solid. Un băieţel drăguţ, pe care-l iubea din tot sufletul.

— Nu faceţi şi voi unul, tu cu Talmadge? o întrebă Larry.

Probabil că era singura întrebare care o enerva, dar se vedea că Larry voia doar să-şi verifice memoria.

— Nu reuşim, mărturisi Muriel şi-l conduse spre uşă.

În timp ce coborau cu liftul, Larry îi ceru să-i explice despre ce era vorba.

— Raven a cerut mărturia unui individ numit Erdo E mai. Se spune că-l cunoşti, îi zise Muriel.

— Îl cunosc.

— Arthur vrea ca declaraţia să aibă loc în prezenţa unui judecător, ca afirmaţiile individului să reprezinte o mărturie credibila ulterior, pentru ca Erno n-o să poată participa la proces, dacă se va ajunge acolo. E pe moarte, din cauza cancerului.

— Moare? Doamne, lucrurile au mers tare prost pentru Erno în ultimii ani! îi cunoşti povestea?

În calitate de şef al Departamentului Delicte cu Violenţa, Muriel revăzuse cazul Erdai cu patru ani în urmă, când avusese loc conflictul încheiat cu împuşcarea adversarului. Fost cadet al Academiei de Poliţie, şef la m şi cetăţean onorabil, înnebunise subit într-un bar pentru poliţişti. Mei Tooley îl apărase pe Erno şi se zbătuse din greu

să-l scape. Îl adusese pe avocatul victimei, care declarase că n-are nicio obiecţie. Dar Muriel nu-l putea ierta pe un individ aşa, ştergând totul cu buretele, numai pentru ca locuia în suburbii. Justiţia băga în puşcărie douăzeci de negri pe săptămână, doar în oraşul lor, pentru că împuşcau pe cineva. Erno trebuia să intre la închisoare.

— Apropo, ce mai face bătrânul Arthur? o întrebă Larry.

— Se tot zbate ca un om care încearcă să scape de înec. E bine.

— Mi-a plăcut să-i aduc cazuri lui Arthur. Semăna cu un cal de povară, nu cu unul de curse, dar îşi făcea treaba până la capăt.

— Asta face şi acum. Duce un caz până la capăt. S-a enervat teribil când a fost desemnat de Curtea de Apel să se ocupe de cazul ăsta, dar a reuşit să descopere lucruri noi. A anunţat, săptămâna asta, că Erno este un martor important.

— Da, important. Important pentru cine?

— O să afli, zâmbi Muriel. Şi va trebui să dai unele explicaţii. Moţiunea depusă de Arthur pretinde că Erdai ţi-a îndreptat atenţia spre dovezi false, iar tu te-ai lăsat înşelat.

— Nu-mi place chestia asta, bombăni Larry, declarând imediat ca toată povestea e un rahat. Erno mi-a scris de două ori din închisoare. A făcut acelaşi lucru cu jumătate din poliţie, cerând ajutor. Ce naiba trebuia să fac, săi trimit o carte poştală în semn de simpatie? Pun pariu că Erno a

trecut de partea deţinuţilor. S-a dat cu ei.

— Se poate. Am vrut să discut cu el acum o săptămână şi a refuzat să mă vadă. Cei de la Rudyard n-au nicio idee despre ce-i în mintea lui.

După ce plecară de la tribunal, Muriel opri maşina în apropiere, la restaurantul Bao Din.

— Îţi mai place mâncarea chinezească?

— Bineînţeles. Dar nu prea condimentată.

Restaurantul era de modă veche, cu un paravan din bambus la intrarea din faţa şi mese din imitaţie de lemn. Localul mirosea a ulei de alune încins şi a mirodenii orientale. Muriel rămăsese încă nelămurită în privinţa modului de preparare a cărnii în bucătăria restaurantului şi comandă feluri vegetariene. În calitate de client obişnuit şi de persoană importantă, fu salutată cu căldura de Lloyd Wu, proprietarul. Muriel i-l prezenta pe Larry.

Având în vedere afirmaţiile din moţiune, Muriel nu avea de ales, trebuia să-i ceară lui Larry să se prezinte la audiere, cu toate că în ultimul deceniu nu petrecuseră împreună mai mult de zece minute de fiecare dată când se văzuseră. Când venea la procuratură cu un caz, Larry trecea uneori pe la ea. În câteva minute, aflau cum o mai duce fiecare, discutau despre băieţii lui, despre poliţie, despre procuratură. Râdeau, iar după ce Larry pleca, Muriel se gândea că greşise făcându-şi de cap cu el. Nu din cauza lui Larry – Larry cel bătrân nu era atât de dur ca acela pe care-l întâlnise cu şaptesprezece ani în urmă, la

Facultatea de Drept. Dar făcea parte dintr-un trecut pe care-l dăduse la o parte cu grijă, fusese un apendice al unei Muriel mai tinere şi pierdute, o femeie mai rea, mai fluşturatica şi mai nefericita decât cea de acum.

Însă astăzi avea nevoie de Larry. Poliţiştii nu uita niciodată de dovezile dintr-un caz. Carol Keeney – inspectoarea de la Curtea de Apel care se ocupase de problema în ultimii ani, până la executarea sentinţei – nu descoperise nicio menţionare a numelui Erdai în dosar. Larry îi reaminti lui Muriel felul în care începuse povestea. Erno îi spusese despre Collins. Collins îi povestise despre Squirrel. Muriel nu-şi dăduse seama că Erdai fusese sursa iniţială de informaţii. Închise ochii, aşteptând să facă vreo legătură, dar nu găsi nimic. Se apleca peste masă şi zise:

— Larry, spune-mi, de dragul timpurilor de altă dată. Rămâne între noi. Avem vreun motiv de îngrijorare? Ai vreo idee despre ce plănuiesc?

— Te referi la ce-ar putea să ştie Erno?

— Şi împotriva cui va fi mărturia lui.

— Nu mai eşti fecioara, Muriel! zise Larry, amintindu-i de lucruri unanim recunoscute. Exista un adevăr al străzii şi unul al Curţii, iar un poliţist bun, precum Larry, ştia să le pună de acord, fără să rişte nimic. Muriel nu-i răspunse, iar Larry o întrebă:

— Ce fel de dovadă se zice că am ascuns?

— Arthur n-a spus, iar noi n-am aflat nimic. Am trimis-o pe Carol să cerceteze, când a fost

depusă moţiunea, dar l-a enervat cu ceva pe judecător şi n-a vrut să-i spună nimic. Larry, ştii cum merg lucrurile. Harlow face parte din categoria celor care consideră că un avocat desemnat de Curte trebuie sprijinit, mai ales într-un caz de condamnare la moarte. Probabil că-i place de Arthur. Firma la care e angajat Arthur lucrează mult pentru guvern.

— Grozav! îmi plac tribunalele federale. Sunt precum clubul Union League. Toţi vorbesc între ei încet şi-şi zâmbesc, pentru că nu-s nişte bieţi ţărănoi.

Muriel zâmbi iarăşi. Uitase cât de amuzant putea fi Larry. Ca procuror-şef adjunct şi viitoare procuror-şef, era tratată cu deferenţa în rarele ocazii în care ajungea la Curtea statală. Judecătorii Curţii Supreme erau aleşi, ceea ce însemna că, mai devreme sau mai târziu, mulţi dintre ei urmau să se afle pe acelaşi buletin de vot cu ea. Dar Curtea federală era un alt univers, unde judecătorii erau numiţi pe viaţă. Muriel fusese acolo doar de câteva ori în toată cariera sa şi, în general, gândea despre sistemul federal ca Larry.

— Cred că Harlow îl lasă pe Raven să-şi folosească poanta cât mai bine. Dar până la urmă ne vom descurca.

Larry dădu din cap, parând uşurat. Când erau studenţi la Drept, fusese primul care crezuse în talentul ei juridic. Pentru el, părerile ei despre lege erau ca Biblia.

— Crezi că nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui Erno? o întreba Larry. Speram că ai găsit o cale ca să scăpăm de tot circul ăsta.

— N-o să fie nevoie să-ţi dai demisia.

— Crezi? Mi-am depus dosarul, Muriel. Împlinesc cincizeci şi cinci de ani în noiembrie şi o să ies la pensie pe 1 ianuarie 2002. Oamenii se vor omorî întotdeauna între ei. Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre chestia asta. La anul va fi numit un alt comandant al detectivilor. Aş putea fi numit eu – ceea ce ar fi ridicol – sau oricine altcineva – ceea ce ar fi şi mai ciudat. Timpul trece. Mai ţii minte treaba aia cu amenajarea locuinţelor? Acum am şase angajaţi. E greu să ai două slujbe la cincizeci şi patru de ani. s

— Şase angajaţi?

— Anul trecut am amenajat opt case.

— Bravo, Larry! Eşti un om bogat.

— Nu ca tine şi Talmadge, dar o duc bine. M-am descurcat mai bine decât s-au aşteptat cei din familia mea. Mai am şi nişte acţiuni. Câştigul net se exprimă printr-un număr mare, dar lucrurile nu sunt încă stabile. Zâmbi, de parcă s-ar fi amuzat, apoi o întreba cum o duce.

— Bine, răspunse ea, fără să continue. Muriel gonea în cursa aceea tipic feminină, care începea în zori, cu temerea continuă că nu va avea timp să facă nimic. Temere care – spre deosebire de altele – nu se baza pe fapte. Nimic nu i se părea perfect – nici munca ei, nici căsnicia, nici modul în care se purta ca soacră. Dar avea parte de toate în viaţă:

muncă plăcuta, bani, băieţelul acela minunat… Se concentrase asupra acestor lucruri şi ignorase dezamăgirile.

— Cum îţi merge căsnicia? o întrebă Larry.

Muriel izbucni în râs şi-i replică:

— Adulţii nu discută despre căsniciile lor, Larry.

— De ce nu?

— Bine, cum merge căsnicia ta? Ai încheiat un tratat de pace cu Nancy?

— Ştii cum am ajuns aici. Tu nu m-ai vrut, deci oricare alta era la fel de bună. Voiam să spun că mariajul meu merge bine, zâmbi el. Nancy e o femeie cumsecade. Cu adevărat cumsecade. Ce poţi să spui despre o femeie care-ţi adoptă copiii? Nimic rău. Viaţa nu-i perfectă, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— Mă gândesc tot mai mult la bunicii mei. Părinţii mamei mele. Pe când bunicul avea şaisprezece ani, părinţii lui l-au dat ucenic la un rotar – părea o meserie de viitor – şi i-au găsit o nevastă. A văzut-o prima oară pe bunica peste doi ani, cu trei zile înainte să se însoare cu ea. Şi sunt împreună de şaizeci şi cinci de ani. Nu s-au certat niciodată. Poţi să-ţi imaginezi cum e?

În timp ce vorbea, rotea între degete ceainicul ieftin, din oţel inoxidabil. Iar Muriel îl asculta şi i se părea că e surprinzător de calm. Se dovedea în momentul acela că în viaţa existau legături pe care nu le puteai rupe. Una dintre ele era faptul că te-ai culcat cu cineva. Cel puţin din punctul ei

de vedere. Purta cu ea o bucată din Larry. Pentru tot restul vieţii.

— Bine, e rândul tău, insistă Larry. E greu? Mă uit la televizor când apare Talmadge şi-mi spun că trebuie să fie greu să trăieşti cu el.

— Căsătoria cu Talmadge nu-ţi cere decât să ai simţul umorului şi o rochie nedgră. Muriel încercase să glumească, dar fusese deranjată de ce lăsase să se subînţeleagă. Petrecuse ani de zile spunându-şi că nu se va lăsa înfrântă de mărunţişuri, ca toţi ceilalţi. Normal. Mijlociu. Mediu. Cuvintele acestea făceau să i se înmoaie genunchii. Larry, Talmadge e Talmadge. Ai impresia că te plimbi cu trăsura, alături de Zeul Soarelui. Îi simţi oricum strălucirea.

Soţul ei conducea viaţa Americii de început de mileniu, zburând undeva cu avionul de trei-patru ori pe săptămână. Avea clienţi în toată lumea, inclusiv câteva guverne. Casa era pentru Talmadge un loc în care se putea ascunde în siguranţă, transformându-se din persoana publică sclipitoare în ceva surprinzător de mohorât. Stătea treaz până târziu, bând whisky, meditind şi îngrijindu-şi rănile pe care n-apucase să le simtă în focul bătăliei. Deşi de obicei era mândru de cât succes avea, atunci când era prost dispus înclina sa creadă că lumea îl favorizase doar ca să-l înjosească, doar ca să i se dovedească faptul că nu merita cu adevărat locul pe care îl ocupa. Iar ea trebuia în cele din urmă să-l potolească…

— Talmadge mă respectă, zise Muriel, iar asta

înseamnă mult pentru mine. Ne ascultam reciproc. Ne sfătuim. Discutam mult. Deci, căsnicia merge bine.

— O căsătorie între titani, spuse Larry. Superavocatul şi Procurorul-şef.

Pe Muriel o enerva faptul că o femeie ambiţioasă era acceptată mult mai uşor dacă se căsătorea cu un bărbat ambiţios. Şi, de fapt, îşi spuse ea, probabil ca ştiuse lucrai acesta, atunci când se măritase cu Talmadge. Dar răspunse:

— N-am fost încă aleasă procuror-şef.

— N-ai cum să pierzi. Cine naiba ar candida împotriva ta? Toţi cei din justiţie fac parte din tabăra ta. Ai toate femeile de partea ta, fără a mai pomeni de prietenii lui Talmadge, care şi-au deschis deja carnetele de cecuri. Ziarele spun câţi vei încheia cariera ca senator.

Senator. Primar. Citise despre amândouă variantele, recunoscând logica stricta ce conducea la asemenea concluzii, dar refuza să trateze aceste speculaţii altfel decât cu amuzament.

— Larry, asta-i slujba pe care mi-o doresc. Candidez pentru cât uşor. Ned s-a retras. Talmadge va conduce campania, de la Airfones. Chiar şi aşa, mă întreb de ce m-am vârât în chestia asta…

— Aiurea! A fost visul tău dintotdeauna!

— Nu ştiu, Larry. Ezită un timp, încercând să-şi imagineze ce-o apucase, apoi renunţa, ceea ce se întâmpla întotdeauna când era cu Larry. Cu un an în urmă, speram să am timp să mă mai gândesc

înainte de a candida. Dar a trebuit să accept faptul că n-o să rămân niciodată însărcinata. Asta ar fi fost adevărata prioritate. Ştiu atât de multe despre fertilitate…

Se opri. Niciodată în viaţa ei nu-i fusese milă de ea însăşi, dar când îşi amintea de anii de mers la medici, de tratamente, de irigaţii, de cronometrâri, de socotire a zilelor, de luare a temperaturii, de speranţe şi iarăşi speranţe, i se părea că îndurase destul ca să se lase învinsă. Când era mai tânără nu-şi închipuise unde o va duce dorinţa ei de a fi o persoană importantă în lume. Legământul acela făcut în copilărie, că va lăsa o urmă pentru eternitate, dusese – prin firea lucrurilor – la dorinţa puternică de a se reproduce, de a creşte, de a îngriji, de a învăţa, de a iubi pe cineva. Niciun dor pe care-l mai trăise, nici mareea libidoului, nici foamea, nici măcar ambiţia nu egalau puterea acelei nevoi care se născuse în Muriel după ce se măritase. Ca şi cum sufletul ei ar fi fost împins înainte de o imensă roată – sub care urma să fie strivit ulterior. Trăia simţind cât lipseşte ceva, într-o tristeţe ce urma să continue până-n ultima zi a vieţii sale.

Larry o asculta cu atenţie, privind-o cu ochii lui albaştri. În cele din urmă îi spuse:

— O să ai votul meu. Vreau să fii procuror. Pentru mine contează să obţii ceea ce-ţi doreşti.

I se citea pe faţa faptul că e convins de ce spune. Muriel descoperi cu plăcere că Larry rămăsese prietenul ei.

Se certară care din ei să plătească masa, dar Larry insistă, amintindu-i că era bogat chiar şi în lumea ei. Apoi merseră pe jos, prin înghesuiala de la prânz, până la vechiul Tribunal Federal. Kenton Harlow, judecătorul principal al Curţii Districtuale îşi repartizase depoziţia chiar lui, în loc să o plaseze altui magistrat. Statutul procedural al cazului era oricum bizar, ca rezultat al eforturilor recente ale Congresului de a pune capăt şirului nesfârşit de apeluri şi atacuri colaterale care alcătuiau litigiile în cazurile de pedeapsa cu moartea. Curtea de Apel, care nu audia niciodată, îşi rezervase dreptul de a evalua dovezile în perioada limitată de prezentare a acestora şi de a decide singura dacă acel caz va continua, lucru rezervat prin tradiţie judecătorilor de instanţă din Curtea Districtuală. Niciunul dintre cei cu care discutase Muriel nu trecuse printr-o asemenea procedură.

Judecătorul principal prezida în sala de judecată pentru ceremonii. Având în vedere abundenţa de marmura cafenie folosită, încăperea vastă putea fi confundată cu o capelă. Dar atenţia lui Muriel fu curând atrasă de altceva. În primul şir de bănci din lemn de nuc, pe pernele stacojii, stăteau mai mulţi ziarişti. Nu numai obişnuiţii tribunalelor, ci şi mulţi reporteri de la televiziune. Stanley Rosenberg de la Channel 5, Jill Jones şi alţi câţiva – precum şi doi desenatori. Prezenţa acestora putea fi motivata doar prin faptul că-i informase Arthur, fagâduindu-le că vor asista la

ceva important.

Îl apuca pe Larry de braţ când văzu acel semn de piază-rea şi-i şopti un cuvânt pe care Larry îl folosise în Vietnam, pentru ca bărbatul să-şi dea seama de gravitatea situaţiei: – Şase!

12 iunie 2001

Mărturia lui Erno

— Vă rog se va spuneţi numele, pentru a fi trecut la dosar.

— Erno Erdai.

Din fotoliul său, care se afla mai sus decât scaunul martorului, judecătorul Harlow repeta numele lui Erno, ca să fie sigur că l-a reţinut. Aşa era Harlow, îşi zise Arthur. Avea amabilitatea de a se adresa fiecăruia rostindu-i corect numele, chiar dacă aflase ca Erno împuşcase cinci oameni, dintre care patru muriseră.

Deseori judecătorul Kenton Harlow era comparat cu Lincoln. Era slab şi înalt de peste un metru şi nouăzeci de centimetri, cu o barbă subţire şi cu o faţă lata, impunătoare. Avea un stil direct şi se supunea cu entuziasm idealurilor constituţionale. Comparaţia cu Lincoln nu-l mira, pentru ca acesta fusese modelul lui de când devenise adult. Camerele judecătorului erau împodobite cu o varietate de lucruri care aminteau de Lincoln, începând cu prima ediţie a biografiei scrise de care Sandburg şi sfârşind cu numeroase busturi, mişti şi figurine din bronz ale Cinstitului Abe, la toate vârstele. În calitate de jurist, de profesor, de cercetător în probleme

constituţionale şi de procuror general-adjunct al Statelor Unite care răspundea de Divizia Drepturi Civile, în perioada administraţiei Carter, Harlow se consacrase crezului pe care i-l atribuia lui Lincoln, considerând justiţia manifestarea supremă a umanismului.

Arthur îi puse lui Erno întrebările preliminare. Erdai arăta mai slab decât fusese în urmă cu trei săptămâni, atunci când Arthur îl văzuse în închisoare. Plămânii începuseră să-l lase. Poliţiştii aduseseră un tub cu oxigen, pe un cărucior, şi-l puseseră lângă scaunul martorilor, la picioarele lui Erno, iar un tub transparent, care pornea de la cilindru, fusese fixat în nasul lui Erdai. În ciuda situaţiei, Erno părea bine dispus. Cu toate că Arthur îi spusese că nu e necesar, Erno insistase să fie îmbrăcat în costum.

— Onorată instanţă, rog să se consemneze.

Muriel Wynn, care se afla la masa acuzării, se ridică pentru a-şi reînnoi obiecţiile împotriva procedurii. Arthur îi telefonase lui Muriel de vreo zece ori, în legătură cu cazul lui Rommy, dar n-o întâlnise de câţiva ani. Îmbătrânea frumos., Aşa se întâmplă întotdeauna cu oamenii slabi”, îşi zise Arthur. În părul ei des, negru, apăruseră fire cenuşii. Acum se farda şi Arthur deduse că făcea acest lucru nu din cauza vârstei, ci pentru că, fiind o persoană importantă, era fotografiata deseori.

Fusese coleg cu Muriel pe când lucra la Biroul Procuraturii, iar Arthur apreciase relaţia cu ea, ca şi cu majoritatea foştilor colegi. Îl mâhnea gândul

că a doua zi Muriel va avea aceeaşi atitudine pe care o au mulţi dintre procurori faţă de avocaţii apărării, considerându-l un muritor decent al cărui suflet a fost supt de vampirii pe care-i reprezenta. Însă datoria de a-l apăra pe Rommy nu-i permisese să aleagă altă variantă. Nu-i putea spune lui Muriel ce-o aştepta fără să rişte ca ea să ceară o amânare pentru a investiga afirmaţiile lui Erdai, în speranţa că între timp Erno va deveni prea bolnav pentru a depune mărturie sau că în închisoare se vor face presiuni asupra lui ca să-şi retracteze spusele.

Cu o vioiciune care i se păruse întotdeauna lui Arhur a se datora staturii ei scunde, Muriel afirmă că Gandolph epuizase toate căile pe care i le permitea legea pentru a evita să fie executat.

— Deci, doamnă Wynn, dumneavoastră credeţi că a trecut timpul în care puteam să ţin seama de dovezi, în ciuda faptului că poliţia cunoaşte fapte care stabilesc nevinovăţia domnului Gandolph şi împotriva Constituţiei… a Constituţiei noastre, Constituţia federală? o întrebă Harlow, sugerând cu şiretenie că statul ar funcţiona conform echivalentului juridic al legii junglei.

— Credeam că aşa spune legea.

— Dacă aveţi dreptate, atunci aveţi prea puţin de pierdut ascultând ce are de spus domnul Erdai.

Fiind întotdeauna cel mai bun jurist din Curte, Harlow zâmbi cu nevinovăţie şi-i spuse lui Muriel să se aşeze, apoi îi dădu dispoziţie lui Arthur să pună următoarea întrebare.

Acesta îl întreba pe Erno unde locuia în prezent.

— Sunt găzduit în aripa medicală a închisorii de Stat Rudyard, răspunse Erno.

— Pentru ce motiv sunteţi găzduit acolo?

— Am cancer la plămâni în faza a patra, răspunse Erno, întorcându-se spre judecător. Mai am trei luni de trăit.

— Îmi pare rău, domnule Erdai, zise Harlow.

Din obişnuinţa, judecătorul se uita tot timpul la notiţele sale şi, chiar în acel moment de solicitudine, nu se abătu de la obiceiul său. Arthur susţinuse mai multe cazuri importante în faţa lui Harlow şi judecătorul îşi exprimase aprobarea pentru stilul său simplu şi pentru zelul lui. La rândul său, Arthur îl respecta pe Harlow, ale cărui pledoarii le studiase în facultate. Judecătorul era un om mare. Dar era, de multe ori, o pacoste. Putea fi ţâfnos, chiar impulsiv. Era un liberal de moda veche, care crescuse în timpul Marii Crize şi considera că toţi cei care nu-i împărtăşeau opiniile de sectarism democratic sunt nişte copii nerecunoscători sau lacomi. De ani de zile, Harlow purta o bătălie cu mult mai conservatoarea Curte de Apel, privind cu regret frecventele abrogări ale acesteia şi încercând cu regularitate să le ocolească. Arthur profitase de aceasta luptă în favoarea lui Gandolph.

Harlow nu făcea un secret din faptul că era împotriva noii legislaţii care dădea Curţii de Apel – şi nu unor judecători de rangul lui Harlow –

dreptul de a întrerupe procedurile succesive de *habeas corpus* în cazurile în care se pronunţase sentinţa de pedeapsă cu moartea. Ca rezultat al resentimentelor sale, judecătorul acceptase imediat, la sugestia lui Arthur, să analizeze el însuşi credibilitatea lui Erno pentru că, prin tradiţie, Curtea de Apel nu putea să ignore verdictul. Ca urmare, Harlow avea, în mare măsură, puterea de a decide dacă se va merge mai departe.

— Domnule, aţi fost condamnat vreodată pentru un delict? îl întreba Arthur pe Erdai.

— Am fost. Cu patru ani în urmă m-am certat într-un bar cu un tip pe care-l anchetasem cândva şi am sfârşit împuşcându-l pe la spate. La început, mă ameninţase cu un pistol, dar n-ar fi trebuit să-l împuşc. Din fericire, s-a vindecat, dar am pledat vinovat la acuzaţia de delict cu violenţă în circumstanţe agravante şi am fost condamnat la zece ani de închisoare.

Erno dusese lângă buze microfonul care semăna cu o păstaie neagră, prinsă de o tulpina. Avea vocea răguşită şi încerca să-şi tragă răsuflarea, făcând pauze din când în când. Dar părea calm. Deoarece Erno vorbea lent şi ceremonios, accentul său slab – semănând un pic cu cel al lui Dracula – devenise ceva mai sesizabil decât atunci când vorbea în maniera lui preferata, de dur din Kewahnee.

Arthur continua, arătând mediul în care trăise Erno, începând cu naşterea sa în Ungaria şi

continuând cu angajarea sa la în Harlow îşi lua grijuliu notiţe. Fiind pregătit să se lanseze în problemele importante, Arthur se uita la Pamela, să se asigure că nu uitase niciuna din întrebările introductive. Bucurându-se dinainte, Pamela clătină din cap. Într-un fel pervers, Arthur o privi cu părere de rău. Pamela urma să aibă parte în primul an de practica de un succes pe care s-ar putea să nu-l mai egaleze vreodată în cariera sa. După procesul ăsta, era posibil ca ea să nu mai fie mulţumită de ceea ce-i satisfăcea pe alţi avocaţi. Apoi

Arthur îşi dădu seama că acelaşi lucru putea fi valabil şi pentru el. Descoperi cât încânta perspectiva ca următoarea întrebare săi schimbe viaţa. Aşa că o puse.

— Vă rog se va concentraţi atenţia asupra zilei de 4 iulie 1991. Domnule Erdai, puteţi să ne spuneţi ce-aţi făcut în primele ore ale acelei zile?

Erno îşi aranjă tubul din nas, apoi spuse:

— I-am omorât pe Luisa Remardi, pe Augustus Leonidis şi pe Paul Judson.

Arthur prevăzuse ca în momentul acela în sala de judecată va izbucni hărmălaia. În loc de asta, se aşternu o tăcere prelungită. Harlow, care avea pe birou un monitor de computer, pe care apărea transcrierea grefierului, se uita la el, urmărind cuvintele. Apoi puse jos stiloul şi îşi duse mâna la falcă. Îl privi pe sub sprâncene pe Arthur. Judecătorul nu lăsa să i se citească ceva pe chip, dar intensitatea privirii sale părea să reflecte

admiraţia. A aduce o astfel de dovada chiar în ajunul execuţiei însemna, din punctul de vedere al lui Harlow, ca împlineai, la o scară redusă, scopul justiţiei.

— Puteţi să puneţi alta întrebare, îi spuse judecătorul lui Arthur.

Era posibilă doar o singură întrebare:

— Romeo Gandolph a jucat vreun rol în asasinatele acelea?

— Nu, răspunse clar Erdai.

— Era prezent?

— Nu.

— A plănuit crimele sau a ajutat la săvârşirea lor?

— Nu.

— V-a ajutat în vreun fel, după săvârşirea faptei, să ascundeţi delictul?

— Nu.

Arthur se opri, pentru a impresiona publicul. În sfârşit, în fundul sălii începuse să se facă puţină zarvă. Doi dintre reporteri fugiră pe coridor, unde puteau să-şi folosească telefoanele celulare. Arthur se gândi la Muriel, ar fi vrut să-i vadă reacţia, apoi decise că ar putea să pară că se bucura de necazul ei şi evită s-o privească.

— Domnule Erdai, zise Arthur, aş vrea să vă cer să povestiţi, cu cuvintele dumneavoastră, tot ce s-a întâmplat pe 4 iulie 1991, ce a dus la asta şi ce s-a petrecut în restaurantul Paradise. Nu vă grăbiţi! Povestiţi-i domnului judecător tot ce vă amintiţi.

Erno, cuprins de slăbiciune, se ţinu cu mâna de balustrada, ca să se întoarcă spre Harlow. Costumul lui cenuşiu, prea gros pentru vremea aceea, atârna pe el.

— Era o femeie care lucra pe aeroport, începu el. Luisa Remardi. Vindea bilete. Nu vreau să vorbesc de rău morţii, dar era cam curvă. Iar eu am făcut greşeala să mă încurc cu ea. Ştiţi, am crezut că o să fie vorba doar de sex, dar m-am îndrăgostit de ea, au început să apară semne că mă înşela. Chestia asta m-a supărat cumplit. Erno îşi lărgi un pic nodul de la cravată. Harlow, stând pe fotoliul lui înalt, din piele, îşi puse ochelarii pe sugativa, ca să se poată uita mai bine la Erdai. Erno respiră adânc, pregătindu-se să continue. Aşa că am început s-o urmăresc. Şi, bineînţeles, într-o noapte am văzut ceea ce îmi închipuisem. Era pe 3 iulie. Luisa s-a întâlnit cu un tip în parcarea aeroportului, într-un colţ întunecat, şi s-a regulat cu el chiar acolo, în maşină. Vă daţi seama că am înnebunit. Am privit toată chestia. Fiecare mişcare a trupului. Vreo patruzeci de minute.

Erno îşi intrase în ritm, iar Arthur n-ar fi vrut să intervină, dar regulile de procedură îi impuneau acest lucru.

— Puteţi să identificaţi bărbatul care a fost cu doamna Remardi?

— Nu ştiu cine e. Nu prea mi-a păsat cine era, ci doar faptul că Luisa ţopâia pe măciuca altuia. Se auzi un chicotit, iar Erno privi în sus, către banca judecătorului, şi zise: îmi cer scuze,

domnule judecător.

Harlow, care putea fi sarcastic în particular, făcu semn cu mâna să continue.

— În cele din urmă i-a ajuns şi a plecat. Am urmărit-o. S-a oprit la Gus. La restaurantul lui. Paradise. Am alergat după ea. A avut loc o scenă, vă daţi seama. I-am zis cât o curvă, iar ea a început să ţipe la mine că nu-s stăpânul ei, că-s un bărbat însurat şi că nu pot să fac unele reguli pentru mine şi altele pentru ea. Vă imaginaţi ce-a fost.

Erno clătină din cap şi se uita la balustrada din lemn de nuc a estradei pentru martori, încercând să suporte amintirile triste.

— Bineînţeles, asta i-a atras atenţia lui Gus. Presupun că le dăduse voie angajaţilor să plece acasă, fiind sărbătoare, pentru că era singur. A venit şi m-a gonit, iar eu i-am zis s-o şteargă, în momentul ăla am apucat-o pe Luisa de mână, s-o trag afară din local. Ea ţipa, mă insulta, iar Gus a apărut din nou, de data asta cu un pistol. Pe vremea aceea aveam curaj. M-am uitat la Gus. I-am spus că nu-i în stare să împuşte pe cineva. Atunci Luisa s-a întins şi a înhăţat pistolul. După care mi-a zis: „Eu sunt în stare”. Era în stare, aşa că am încercat săi iau revolverul, ne-am luptat şi… Buum! Exact ca în filmele proaste. Jur că văzusem că arma avea siguranţa pusă, atunci când fusese în mâna lui Gus. Probabil că în timp ce ne-am luptat… Oricum, Luisa se alesese cu o gaură chiar în burtă. Din care ieşea fum. Luisa se uita la gaura

aia ca şi cum ar fi spus: „Ce naiba e asta?”, iar fumul se ridica… Apoi a început să curgă sânge. Gus s-a repezit să telefoneze după o ambulanţă, iar eu i-am spus să aştepte. „Ce să aştept? Până o să moară?” Dar, domnule judecător, aveam nevoie de un minut să mă gândesc. Să-mi adun puterile. Pentru că-mi dădeam seama că se alegea praful de tot. Lucrasem douăzeci de ani pentru compania de transporturi aeriene, iar în clipa în care Gus a ridicat receptorul, am văzut deja titlurile din ziare: „Director împuşcă o angajată”. „Şeful pazei implicat într-un asasinat”. Adio slujbă! îmi împuşcasem amanta cu care petrecusem multe seri minunate.

Dar nu asta era lucrul cel mai rău. Cu ani în urmă mai împuşcasem accidental pe cineva. Dacă un procuror răuvoitor se lega de treaba aia, nimeream la puşcărie pentru mult timp. Sincer vorbind, aveam nevoie de un minut ca să-mi revin, să nu mai fiu atât de groaznic de speriat. Poate doar de treizeci de secunde. Dar Gus se pornise. Împuşcături în localul lui! Cu propriul lui revoler! Când i-am zis a doua oară: „Aşteaptă!”, s-a dus direct la telefon. Iar eu eram şi aşa foarte nervos. Voiam doar să-mi revin. I-am spus să se oprească. I-am spus că o să-l omor. Nu s-a oprit. S-a dus la telefon. Iar eu l-am împuşcat. L-am nimerit. L-am nimerit, repeta Erno, lamentându-se. Drept în cap. După aceea m-am întors la separeu. Luisa nu se simţea bine. Sângera, era pe moarte. Nu puteam face nimic. Dar acum aveam la dispoziţie un

minut, să mă gândesc. Singurul lucru pe care puteam să-l fac era să încerc să scap. Nu puteam schimba cele petrecute. Cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să fiu prins. Însă puteam măcar să încerc să scap. Aşa că m-am gândit să aranjez lucrurile încât să pară că a fost un jaf. M-am întors la casa de marcat şi am luat toţi banii. I-am luat lui Gus ceasul şi inelele. Am şters masa la care stătuse Luisa, ca să nu se găsească amprente. S-a întâmplat să văd într-o oglinda ceva, în cealaltă parte a restaurantului. Nu eram sigur, dar se părea că mai fusese cineva într-un separeu, atunci când intrasem în local. Mi-am dat seama cât cazul să verific, aşa că m-am dus în colţul acela şi am văzut un tip care se ascunsese sub masă. Un tip oarecare. Un tip ca mine. Cu costum şi cravată. Nu putea să fugă, pentru că stăteam între el şi uşă, aşa că fusese destul de deştept să se ascundă. Numai că nu reuşise. Asta-i tot. Nu reuşise. Îl găsisem. I-am zis să iasă de sub masă. Plângea în hohote şi spunea ce-aş fi spus şi eu: „Nu mă omori! N-o să spun nimic!” Mi-a arătat pozele familiei sale, pe care le avea în portofel. Probabil că văzuse asta la televizor. I-am spus adevărul: „Nu vreau să te omor, amice! Nu vreau deloc să te omor”. L-am pus să-l târască pe Gus până jos, până la camera frigorifică. Între timp, Luisa murise, aşa că l-am pus s-o care şi pe ea. După aia l-am legat pe tip, cred că am citit undeva cât chema Paul. Tot timpul m-am întrebat cum aş putea să fac să nu-l omor. M-am gândit că aş putea

să-l orbesc, dar mi s-a părut mai greu să-i înfig o furculiţă în ochi decât să apăs pe trăgaci. N-am crezut niciodată că aş putea să omor aşa un om. Vreau să spun că-s un individ impulsiv şi că uneori îmi pierd controlul. Aşa cum s-a întâmplat cu Gus. Dar să omor pe cineva cu sânge rece, doar pentru că ori scăpa el, ori scăpăm eu? Pe când eram copil şi trăiam în Ungaria, tatăl meu a fost ucis pentru că vecinii l-au denunţat poliţiei secrete. Am tras nişte învăţăminte din asta. Nu m-am aşteptat la nimic din partea cuiva, cu excepţia familiei mele. Credeam că trebuie să faci ce ai de făcut. Nu ştiu dacă mai gândesc aşa şi acum. Nu de atunci. Pentru că l-am omorât. L-am împuşcat drept în ceafă şi mi-am dat seama că viaţa îl părăsise chiar în secunda aceea, după felul în care a căzut pe podea. Apoi i-am luat Luisei bijuteriile şi i-am aranjat hainele, din cauza întâlnirii din maşină cu individul ăla. Nu ştiam ce se va descoperi la autopsie.

Din nou, Erno se opri să-şi tragă răsuflarea. În sala uriaşă a tribunalului nu se auzea vreun sunet în afara şuieratului făcut de rezervorul lui de oxigen. Arthur era singura persoană care stătea în picioare şi avea impresia ca nimeni n-ar fi avut putere să se ridice. Pe figurile celor care asistau la proces se citea frică – probabil produsă de însemnătatea râului sau de absurditatea situaţiei: Erno stătea în faţa lor şi folosea cuvinte pe care le folosim cu toţii, dar pentru a descrie acţiuni pe care nu le putem face. Sau putem? Toţi aşteptau

să audă ce va spune în continuare Erno, nesiguri de ce va urma.

— Am fost ca un *zombie* tot timpul cât m-am aflat în camera frigorifică, tot timpul cât s-au petrecut cele despre care v-am povestit. Dar după aceea nu mai ştiam ce să cred. Uneori vedeam pe stradă oameni – târfe şi bandiţi, indivizi fără minte, tipi pe care-i priveşti de sus – şi mă gândeam că niciunul dintre ei n-ar fi făcut ce-am făcut eu. Toţi îmi erau superiori. Mă aşteptam să fiu prins. Mă pregătisem pentru ziua în care poliţiştii îmi vor bate la uşă. Dar făcusem treabă bună. Poliţia alerga în toate părţile şi nu găsea nimic.

Când Erno îşi îngădui o alta pauză, Arthur se uită în sala, să-şi dea seama cum mergeau lucrurile. Pamela îşi muşca buzele, neîndrăznind parcă să respire, de teamă să nu strice ritmul perfect al clipei. Îi făcu semn cu ochiul, apoi reuşi să privească spre masa acuzării, mai întâi spre Larry Starezek, pe care nu-l văzuse de ani de zile. Arthur se gândise să nu-l convoace pe Larry, pentru că Erno urma să depună mărturie împotriva lui, dar hotărî se va Erdai va face o impresie mai buna dacă-l va înfrunta direct pe Larry. Iar judecata lui se dovedise corectă. Larry nu se comporta într-un mod care să-i facă o impresie favorabilă lui Kenton Harlow. Părea cât gata să izbucnească în râs, că toată chestia i se părea ceva ridicol.

Muriel stătea lângă Larry şi era mult mai

îngândurată. Terminase ceva de scris, iar privirea ei o întâlni pe cea a lui Arthur. Avocatul se aştepta ca Muriel să fie furioasă, pentru că-şi dădea seama că Arthur exploata vulnerabilitatea ei de viitoare candidată. Electoratul n-ar fi ales în funcţia de procuror o persoană a cărei experienţă profesionala consta în condamnarea la moarte şi executarea unui nevinovat. Scopul lui Arhur era de a provoca o reacţie publică, încât Muriel să fie obligata să rezolve cazul cât mai repede, ca să nu se mai discute despre el în ziare. Dar Muriel avea temperament de cartofor şi dădu din cap, foarte uşor, spre Arthur, ca şi cum i-ar fi spus: „Nu-i râu deloc”. Nu pentru că ar fi crezut asta. Nu crezuse nicio secunda. Dar, ca de la avocat la avocat, trebuia să-i recunoască meritele lui Arthur. Arthur îi răspunse, dând şi el din cap, sperând că gestul său fusese respectuos, apoi se întoarse iar către Erno.

— Domnule Erdai, am uitat să vă întreb mai devreme. Aveaţi vreo legătură cu Romeo Gandolph pe vremea aceea, în iulie 1991?

— Vreo legătură? Pot să spun cât cunoşteam.

— Cum?

— Cape o adevărată belea.

Sala de judecată răsună de râsete neaşteptat de puternice. Se părea că toţi încercaseră să se destindă. Chiar şi Harlow chicoti pe scaunul lui.

— Squirrel, Rommy sau cum vreţi să-i ziceţi, era un fel de vagabond. Obişnuia să piardă vremea pe aeroportul Duăable în timpul iernii, ca să scape

de frig. Lucrurile începeau să dispară când se afla el prin jur. Aşa ca eu şi oamenii mei îl îndemnam să plece, pe bună dreptate, pot spune. Aşa l-am cunoscut.

— Ştiţi cum de-a ajuns Romeo Gandolph să fie acuzat pentru crimele acelea?

— Ştiu.

— Vă rog să povestiţi Curţii – cu cuvintele dumneavoastră – ce s-a petrecut.

— Ce s-a petrecut? întrebă Erno, apoi inspiră îndelung din oxigenul lui. E aşa cum spune preotul de la Rudyard. Nu că n-aş avea conştiinţă. Dar am un nepot. Se numeşte Collins. Collins Farwell. Am încercat să-l ajut. Tot timpul am încercat. Toată viaţa mi-am făcut griji pentru el. Iar el mi-a dat o grămadă de motive de îngrijorare. Oricum, nepotul meu a fost arestat la câteva luni după ce-i omorâsem pe oamenii aceia. Pentru narcotice. A devenit un triplu X. Îl aştepta închisoarea pe viaţă. Asta mă rodea. Pentru că eu, un ticălos asasin, umblam liber, iar Collins, care nu făcuse altceva decât să vândă oamenilor ceea ce voiau, urma să-şi petreacă viaţa după zăbrele. Chestia asta mă rodea. Iar o parte din mine îşi imagina că n-o să am niciodată linişte până când n-o să fie arestat altcineva pentru crima făcută de mine. Acum, când îmi aduc aminte, mi se pare o prostie. Pentru că o să am mereu remuşcări. Dar în momentul ăla mi-am zis: „Dacă o să fac să fie învinovăţit cineva, atunci eu o să fiu liber şi Collins o să fie liber, pentru că trebuia să-i ofere în schimb ceva

procurorului ca să nu fie condamnat pe viaţă”.

Arthur îl întrebă ceva evident: de ce-l acuzase tocmai pe Rommy?

— Domnule Raven, răspunsul adevărat este că ştiam că poate fi învinovăţit. Vedeţi, acuzaţia a pornit de la medalionul acela, care a fost găsit la el. Îi aparţinuse Luisei. Iar eu ştiam că se află la Squirrel.

— Squirrel este Rommy?

— Aşa i se spunea.

— Puteţi să ne explicaţi de unde ştiaţi că medalionul este la el?

— Pot, dar este o poveste lungă. Cu o săptămână sau două înainte ca Lui să sa moară, zise Erno, apoi se corectă, înainte s-o omor, o urmăream tot timpul, o spionam mereu. Într-o dimineaţă, când ieşea din tură, mi-a făcut scandal din cauza hoţilor pe care-i las să hoinărească pe aeroport. Ca să fiu mai scurt, îşi scosese medalionul, pe care-l agăţase de cablul de la telefon, şi-l pusese pe birou. Plecase pentru o clipă şi, când se întorsese, îl văzuse pe Squirrel furişându-se ca o umbră. Iar medalionul dispăruse. Mă acuza pe mine de asta şi plângea, pentru că bijuteria fusese în familia ei de două secole. Ce-aţi fi făcut în locul meu? L-am căutat pe Squirrel. A durat o zi, dar l-am găsit într-o văgăuna din North End. Sigur, mi-a zis că nu ştia nimic. I-am spus: „Ascultă, cap pătrat, bijuteria valorează pentru doamna aceea mai mult decât pentru altcineva. Adu-o înapoi şi o să-ţi dam cât

vrei, fără să punem nicio întrebare”. După ce am omorât-o pe Luisa, nu m-am mai gândit la medalion, până când am citit în ziare că se credea că i-a fost luat medalionul atunci când a fost omorâtă. Ştiam că nu-i aşa şi mi-am imaginat că Luisa nu-i mărturisise mamei sale că a pierdut comoara familiei. Exista întotdeauna poliţişti care cred cât adevărat ceea ce nu e, dar asta-i altă poveste, zise Erno şi arunca o privire către Larry, după care se apleca, să-şi regleze oxigenul; Erno începuse să obosească. După un timp, trebuie să fi fost sfârşitul lui septembrie, l-am întâlnit pe Squirrel pe aeroport. Nu cred că ştia cum mă cheamă, dar ştia cât promisesem bani. „Îl mai am”, mi-a zis el şi a scos medalionul din buzunar. Chiar acolo, în terminal. Am crezut că-mi cade inima în pantaloni din cauza şocului. Obiectul ăla fusese descris în presă şi n-aveam chef să fiu la mai puţin de-un kilometru de el. I-am spus că încerc să fac rost de bani şi am tulit-o, de parcă ar fi fost lepros. După aceea am stat şi m-am gândit cum să profit de cadoul ăla nesperat. Poate că ar trebui să aranjez să fie arestat şi considerat făptaşul cel rău… Mi-a plăcut ideea şi am început să fac cercetări, să discut cu prieteni din poliţie, pretinzând că mă interesez de Squirrel pentru că-mi face probleme pe aeroport. După ce am aflat că se certa cu Gus, am luat ideea în serios. Adică să-l scot pe el vinovat. S-ar fi putut să nu-mi meargă, dar Collins nimerise în puşcărie şi Rommy era exact ce-mi trebuia ca să aranjez lucrurile. Din

câte ştia şi Collins, Rommy se potrivea perfect pentru ce intenţionam. I-am spus nepotului meu că strânsesem ceva informaţii despre individ şi cât lăsam pe el, pe Collins, să le dea o formă credibila şi să le folosească pentru a ieşi din încurcătura în care se băgase. I-am făgăduit lui Collins că o să-i trimit nişte poliţişti, iar el să facă cel mai bun târg posibil – dar să insiste să nu depună mărturie, pentru că nu ştiam dacă o să se descurce la bară. Apoi am aşteptat să apară o ocazie să plasez informaţia unui poliţist. S-a nimerit ca acesta să fie Larry Starezek, care a apărut la aeroport peste o zi, două.

Erno ridică mâna şi-l arata pe Larry, care, asistând la disecţia modului în care fusese înşelat, începuse – în cele din urmă – să accepte ca lucrul era posibil.

— Restul e istorie, încheie Erno.

Se făcu iarăşi zarva, timp în care Arthur îşi consultă notiţele. Voia să discute despre scrisorile trimise de Erno lui Larry şi lui Gillian, dar Erno ridică mâna – care, din cauza bolii sau a încordării – tremura uşor.

— Pot să spun ceva, domnule judecător? adăugă el, după care tuşi, tuşea răsunând puternic în liniştea sălii tribunalului. Probabil că nu înseamnă mare lucru, dar aş dori să ştiţi ceva la care m-am tot gândit. Nepotul meu? A ieşit după cinci ani. Pentru că l-a turnat pe Squirrel. Dar s-a maturizat. L-a descoperit pe Iisus, ceea ce mi se pare cam mult, dar s-a însurat, are doi copii, are o

mică afacere… I-am dat o şansă – da, i-am dat mai mult de atât – şi a profitat de ea. În cele din urmă. Deci, printre toate porcăriile pe care le-am făcut, este chestia asta. Mă gândesc deseori la treaba asta. Mă gândesc mult.

Harlow acceptă această declaraţie, ca şi restul celor din sală, cu indiferenţă. Era într-o stare meditativa. Arthur ştia că vor trece ore până când judecătorul va pune cap la cap toate amănuntele. Dar judecătorul avea o întrebare chiar în momentul acela. Harlow i se adresa lui Muriel, interesându-se dacă era dispusă să răspundă la întrebările Curţii. Muriel răspunse că avea şi ea de pus mai multe întrebări, dar că va fi încântată să-l lase pe judecător să se lămurească primul. Amabilităţi de tribunal, pe care judecătorul le ridicase la nivel de artă. Harlow îi zâmbi, apoi reveni la Erno.

— Domnule Raven, înainte să vă retrageţi, aş vrea să fiu sigur că am înţeles cum se cuvine mărturia domnului Erdai. Domnule, am înţeles, din spusele dumneavoastră, că susţineţi că domnul Gandolph a fost condamnat în urma unei înscenări. Corect?

— Din păcate, e cea mai bună definire, răspunse Erno. Am încercat să fac ce-am putut pentru puşti, dar nu garantez nimic, îl cunosc destul de bine ca să ştiu că nimic din ce va realiza Collins nu va duce la o adevărată schimbare până când Rommy nu va fi eliberat.

— Mă frământa ceva. V-aţi bazat pe faptul că

nepotul dumneavoastră va îndruma poliţia către medalionul din buzunarul domnului Gandolph. Corect? N-a fost o chestie prea sigură. Şi dacă domnul Gandolph avea un alibi? Sau dacă explica în ce fel a ajuns medalionul în buzunarul său?

— Putea să se întâmple şi aşa ceva. Numai că nu i-aş fi confirmat povestea cu medalionul. Şi uitaţi că se certase cu Gus. Dar am presupus foarte corect ce-o să se întâmple.

— Şi ce-aţi presupus?

— Ce-am presupus? Că, mai devreme sau mai târziu, Rommy o să mărturisească.

— Să recunoască o crimă pe care n-a săvârşit-o?

— Hai să vedem cum stau lucrurile, domnule judecător, zise Erno, apoi se opri din nou, obosit; zâmbi fără vlagă şi continuă. Eu am avut de-a face cu treburi din astea. Să presupunem că avem un caz „fierbinte” şi găsim un pungaş cu o bijuterie a uneia dintre victime în buzunar şi care are motive să omoare pe una din celelalte victime. Domnule judecător, zise Erno, întorcându-şi figura scofâlcită către estradă, lumea noastră nu-i Shangri-la!

12 iunie 2001

Din nou la tribunal

Vechiul tribunal federal, o clădire triunghiulara, care avea în faţă o arcada cu coloane corintice canelate, făcuse parte din proiectul iniţial al centrului orăşenesc din Duăable şi reprezenta punctul de atracţie al unei pieţe întinse, numite Federal Square. În timp ce Gillian

mergea grăbită de-a lungul aleii de granit, porumbeii cu capete lucitoare se ridicară puţin în aer, ca să-i facă loc să treacă. Femeia respira greu. Ca toate mijloacele de transport în comun din ţinutul Kindle, autobuzul ei întârziase.

Cu două zile în urmă o sunase Arthur Raven. Ca de obicei, îşi cerea scuze. Dar decisese, împreună cu tânăra lui parteneră, că Gillian trebuia să vină la tribunal. Dacă era posibil. Voiau să fie prezenta în cazul în care ar fi fost nevoie să autentifice scrisoarea pe care i-o trimisese Erno Erdai. Sau să confirme că primise scrisoarea la sfârşitul lui martie, înainte de a afla de numirea lui Arthur ca apărător, eveniment care ar fi putut să-l facă pe Erdai să inventeze toată povestea. Arthur făcea o măgărie, dar Gillian fusese de acord să accepte citaţia şi se împotrivise mai puţin decât se aşteptase Arthur.

Acum Gillian alerga pe superba scara a tribunalului, o spirală din alabastru cu pantă redusă, încercând fără succes să nu-şi amintească de momentul în care fusese ultima oară aici. Fusese în 6 martie 1995. Toate procesele împotriva altor procurori şi judecători corupţi, procese în care Gillian ar fi putut fi martoră, se desfăşuraseră fără să fie nevoie de mărturia ei. Se pusese complet la dispoziţia guvernului. Când s-a dat sentinţa în cazul ei, mai mulţi tineri procurori federali au confirmat cumpătarea şi cooperarea de care dăduse dovada Gillian, iar avocatul ei solicitase indulgenţa Curţii. Moira Winchell,

judecător suprem la acest tribunal înaintea lui Kenton Harlow, o individă perfectă şi impasibila, deseori comparată cu Gillian, fusese îngrozită de delictul acesteia şi o condamnase pe Gillian la şaptezeci de luni de închisoare. Cu cel puţin un an – poate chiar doi – mai mult decât se aşteptase Gillian, ţinând seama de indicaţiile federale privind sentinţele şi de ajutorul pe care-l dăduse procuraturii. Dar Gillian, care pronunţase ea însăşi mii de sentinţe, fără să fie convinsa decât rareori că apreciase corect toţi factorii, simţise nevoia să-i spună judecătoarei doar două cuvinte, după ce Winchell încheiase procesul: „Am înţeles”.

Când ajunse la etaj, aruncă o privire prin ferestruica din uşa batanta, îmbrăcată în piele, a sălii de judecata. Înăuntru îl văzu pe Erno Erdai care, având la nas un aparat din plastic pentru oxigen, se ţinea de balustrada boxei martorilor. Kenton Harlow, care stătea pe o bancă ce semăna – aşa cum fusese pusă, între stâlpii din marmură – cu o cristelniţă, îl privea pe Erno, ţinând un deget lângă nasu-i lung. Gillian simţi un impuls pe care şi-l stăpâni imediat, să deschidă uşa şi să se aşeze. Dar un martor potenţial nu trebuia să intre în sala. Deci, nici ea. Călătoria cu Arthur la Rudyard îi provocase vise tulburătoare. După ce se trezea – recunoscuse faţă de Duffy înainte să plece de acasă – era tot mai intrigată de ce avea să spună Erno şi de impactul pe care avea să-l aibă mărturia lui în Tri-Cities şi, ca urmare, asupra ei.

Aşteptă cam o oră în camera rezervata

martorilor, în partea opusă a holului placat cu marmură. Citea încă despre Războiul Peloponeziac, când un zgomot de pe coridor îi vesti că reuniunea Curţii se încheiase. Contrar obiceiului său, se ridică şi se privi în oglinda mică de pe perete, aranjându-şi umerii costumului de culoare închisă şi şiragul de perle, încât cea mai mare să se afle în centru. După zece minute sosi

Arthur Raven. Părea serios ca întotdeauna, dar avea o înfăţişare care o făcu pe Gillian să-l invidieze. Arthur era triumfător.

Începu prin a-şi cere scuze. Muriel tocmai se dăduse în spectacol spunându-i judecătorului Harlow ca povestea aceea o luase prin surprindere. Solicitase douăzeci şi patru de ore pentru a pregăti interogatoriul încrucişat al lui Erdai.

— Vrei să spui că va trebui să vin şi mâine? îl întrebă Gillian.

— Îmi pare rău, dar asta-i situaţia. O s-o întreb pe Muriel dacă are nevoie de tine, dar, sincer vorbind, nu cred că o să-mi spună acum ce planuri are. Dinte pentru dinte.

Răni de război. Gillian îşi aminti cum se proceda.

— Pot să-ţi dau altă citaţie, dacă ai nevoie la serviciu, îi zise Arthur.

— Nu-mi trebuie, am un şef înţelegător.

Ralph Podolsky, directorul care o angajase, era fratele mai mic al lui Lowell Podolsky, un fost procuror care fusese făcut praf în acelaşi scandal

care dusese la prăbuşirea lui Gillian. Ralph nu-i pomenise de înrudirea sa cu Lowell decât în prima ei zi de slujba şi nu mai discutaseră niciodată despre subiectul acela.

Gillian îşi luă poşeta, iar Arthur se oferi să-i arate cum să coboare scările fără a fi remarcată de reporterii care, în momentul acela, erau prea ocupaţi s-o chinuie cu întrebările pe Muriel. Pe când erau în lift, Gillian îl întrebă cum se descurcase Erno Erdai.

— Uimitor, răspunse Arthur.

— S-a descurcat bine?

— Da.

— Pari încântat.

— Eu? exclamă Arthur, şocat. Am simţit doar povara pe care o port. Dacă o dau în bară, clientul plăteşte cu viaţa. Mă trezesc de trei ori pe noapte. Mă gândesc doar la cazul ăsta. Ştii că lucrez de câţiva ani numai pentru bani – chestii de drept comercial, companii mari care se ceartă pentru contracte imense. Îmi plac majoritatea clienţilor, le doresc să câştige, dar n-am griji prea mari. În cazul acesta simt ca, dacă greşesc cu ceva, se stinge toată lumina din univers.

Uşa liftului se deschise. Arthur îi arată un coridor pe care nu l-ar fi descoperit niciodată singură, apoi o urma până-n strada, dornic să iasă înainte să-l vadă vreun reporter. Îi spuse lui Gillian că fusese de acord să dea primele interviuri în biroul său celor două posturi de televiziune mai importante. Magazinul Morton se afla la o distanţă

de trei străzi de tribunal, în drumul lui Arthur către clădirea IBM, aşa că acesta o însoţi.

— Ai idee ce impresie şi-a făcut judecătorul despre Erno? îl întrebă Gillian.

— Cred că l-a crezut. Aproape am simţit că trebuie să-l creadă.

— Trebuie?

— Se simţea ceva în sală, zise Arthur, gânditor. Regretul. Erno nu s-a înjosit, n-a cerut nimănui săi pară rău pentru el, cel care a făcut lucruri groaznice. Dar îi simţeai regretul la fiecare cuvânt.

— Da, regretul, zise Gillian.

Poate de aceea dorise să-l audă pe Erno. Pe stradă nu era înghesuiala la ora aceea liniştită, de dinaintea agitaţiei de seară. Fusese o zi plăcută, foarte senină. Treceau din când în când prin umbra clădirilor înalte de pe Grand Avenue. Gillian îşi scoase ochelarii de soare din poşeta. Îl văzu pe Arthur uitându-se la ea.

— N-ai făcut ce-a făcut el, zise bărbatul. N-a fost vorba de omucidere.

— Da, pot să-mi spun asta.

— Şi ai plătit.

— Să-ţi spun groaznicul adevăr.

Îşi dădea seama că pornise cu Arthur pe o cale pe care refuzase s-o împartă cu alţii, dar nu puteai să scapi de Arthur Raven cu subtilităţi sau pe căi ocolite. Tipul plângea când era trist, iar când avea altă dispoziţie râdea ca un copil. Era un om direct, amabilitatea sa era directă şi, dacă aveai de-a face

cu el, trebuia săi răspunzi la fel de direct. Asta nu fusese niciodată un lucru uşor pentru Gillian, iar când merseseră la Rudyard o surprinsese cât de uşor se manifestaseră în prezenţa lui anumite emoţii. Mai ales un sentiment profund de a fi pierdut ceva. Ca atare, Arthur putea fi considerat demn de încredere.

— Arthur, nu-mi pare rău pentru ce am făcut. Ai interpretat greşit lucrurile şi nu te condamn deloc. Nu cred că banii au schimbat sentinţa vreunui caz. Nimeni nu putea să ştie acest lucru în afară de mine. Asta face ca faptele mele să fie atât de parşive. A fost o metodă, Arthur, un fel de taxa. Avocaţii se îmbogăţeau, deci judecătorii aveau dreptul la o cota parte. Nu am participat niciodată la aranjarea unui caz, nu pentru că aş fi fost atât de cinstita, ci pentru că nu mi-a cerut nimeni asta. Nimeni dintre noi nu dorea să trezească bănuieli. Mi-e ruşine de starea în care am fost în anii aceia. Şi de încălcarea încrederii ce mi se acordase. Dar ai dreptate, anii petrecuţi în puşcărie par a fi o ispăşire rezonabila. Regret doar irosirea.

— Irosirea?

— Am avut nişte şanse în viaţă şi le-am irosit.

— Mai ai destul timp ca să începi o viaţă nouă. Dacă vrei să ai o viaţă nouă. Oricum, întotdeauna ai trăit într-un timp propriu.

Gillian râse tare, pentru că afirmaţia lui fusese corecta. Ea locuia într-un univers paralel, care nu era chiar la fel cu universul celorlalţi. Timpul lui Gillian – cum îl definise Arthur – se mişca un pic

mai repede. Gillian terminase colegiul la nouăsprezece ani, lucrase un an ca să-şi plătească facultatea şi terminase Harvardul la douăzeci şi trei de ani, apoi se întorsese în ţinutul Kindle. Într-un fel, nu-l părăsise niciodată, pentru că în toţi cei trei ani locuise în Cambridge cu verii tatălui ei. Ar fi putut să plece pe Wall Street, la Washington, chiar la Hollywood. Dar fiind fiica unui poliţist, prima destinaţie o constituise procuratura din ţinutul Kindle.

Totuşi, în acea perioadă elementul determinant fusese voinţa ei. În curentul timpului se considera un existenţialist: defineşte un proiect şi urmăreşte-l. O şoca să vadă cât de departe se prăbuşise de ceea ce îşi dorise. Americanii de azi se consideră lipsiţi de putere şi minaţi fără încetare de evenimentele din copilărie. Poate că aşa e mai bine. În cazul ei, îşi exaltase puterea voinţei – din momentul în care începuse s-o folosească – atât de mult, încât se considera o figură nietzscheană, o suprafemeie napoleoniană care avea curajul să se situeze în afara oricăror reguli. Îşi dăduse seama mult mai târziu, pe când era în celula închisorii, ca reacţia ei împotriva moralităţii clasei mijlocii fusese hrănita de teamă, de sentimentul că ar fi fost zdrobita dacă şi-ar fi impus judecata ei stricta şi în ceea ce o privea.

— Gillian, oamenii trec prin tot felul de mizerii în timpul vieţii. În familia mea există oameni care au supravieţuit ani de zile la Dachau. Au venit aici şi au vândut mărunţişuri, au jucat popice şi au

avut nepoţi. Vreau să zic că trebuie să mergi mai departe.

— Arthur, mi-am făcut râu singură. N-am trecut prin vreo catastrofa naturala, nici n-am suferit din cauza perfidiei umane.

— Şi ai fost prinsă. Dar de ce te-ai întors? Pentru că vrei să suferi, să te pedepseşti sau să retrăieşti nu ştiu ce rahaturi psihologice bizare, prin care ai trecut prima dată. Vreau să-ţi spun că s-a terminat! Eşti altfel.

— Oare? întrebă Gillian, dându-şi seama că acesta era un lucru pe care trebuia să-l rezolve.

— Ai încetat să bei. Prima dată mi-a fost teamă să te întâlnesc, pentru că mi-am închipuit că ai sticla în poşetă. Dar n-am avut motive, erai trează. Deci, fâţi curaj! Mută-te! Când citesc ziarele, vând de trei ori pe săptămână numele cuiva pe care l-am anchetat pe când lucram la Delicte Financiare. De obicei, numele acelea sunt amintite în legătură cu o mare afacere.

— Şi tu crezi că sunt nişte ticăloşi.

— Nu, cred că fac ceea ce sunt îndreptăţiţi să facă. Să meargă mai departe. Sper că acum au devenit mai înţelepţi.

Unii au devenit. Alţii nu. Dacă vor greşi din nou, atunci o să cred că sunt nişte ticăloşi.

Gillian nu părea prea convinsă, dar o emoţionase efortul lui.

— Arthur, ţi-am spus că ai fost foarte amabil cu mine?

Bărbatul o privi în lumina soarelui de după-

amiază şi întrebă:

— Asta e împotriva regulilor?

— E ceva neobişnuit.

— Probabil. Am crezut că avem ceva în comun.

De câte ori îl întâlnea pe Arthur, ajungeau, într-un fel, să se întoarcă la momentul acela din cafenea, când îl jignise. Jignirea aceea deschisese ceva, deşi fusese făcută cu intenţia de a închide toate posibilităţile de comunicare. Arthur continua să susţină că erau spirite înrudite, în timp ce Gillian nu prea credea că există vreo asemănare. Dar îi făcea plăcere compania lui Arthur. În afară de Duffy – care nu fusese niciodată cu adevărat competent – întrerupsese orice legătură cu juriştii. Simţea nevoia unor discuţii adevărate în spiritul juriştilor, a unor contacte adevărate, a unor conversaţii sincere despre motive şi înţelesuri, cu cineva capabil să înţeleagă esenţa lucrurilor. Dar asta nu părea a fi pe placul celorlalţi…

Ajunseseră în faţa uşilor de la Morton. Clădirea, proiectată de un arhitect celebru, care fusese profesorul lui Frank Lloyd Wright, fusese exemplul ce-l făcuse pe elevul său să aleagă altă direcţie. Exteriorul era ornamentat, cu basoreliefuri în faţada din oţel şi cu uşi din sticlă, înalte de şapte metri şi împodobite cu modele din bronz. Mânerele uşilor aveau formă de frunze de viţă şi se lustruiseră din cauza mâinilor a mii de oameni care intrau zilnic, ajungând să lucească în lumina puternică a după-amiezii. Magazinul de cosmetice se afla chiar lângă intrare.

— Aici lucrez, îi arătă Gillian. Evitase să muncească în magazinul din Center City, unde era frecvent recunoscută, dar, după ce începuse perioada concediilor de vară, Lowell avea nevoie de ea aici, de două ori pe săptămână.

— Îţi place slujba asta?

— Sunt mulţumită ca muncesc. În închisoare se considera că eşti privilegiat, dacă ai de lucru. Şi s-a dovedit că aşa este. Cred cu un loc bun ca să-ţi reîncepi viaţa.

Slujba i se părea amuzantă, deşi nu luase niciodată în glumă interesul ei pentru moda. Auzise în cursul anilor mii de zicale despre lumea modei, care i se întipăriseră în minte, ca nişte citate pline de înţelepciune, alese din Evanghelii sau din Shakespeare. „Moda este apropiată de profunzimea sufletului”. „Moda face parte din viaţă la fel de mult ca şi sexul”. Pentru ea lucrurile stăteau ceva mai simplu: măcar să *arăţi* bine. Era şi bal mascat, şi joc de copii, şi vulnerabilitate faţa de judecata altora şi – mai mult decât orice – incintarea produsă de modelarea opiniei oamenilor. Nu avea nicio logică – ca şi comportamentul de băieţei cu mingi şi beţe, pe care-l aveau bărbaţii – dar multe femei, minate de cultura sau de instinct, alergau după frumuseţe şi se judecau între ele conform eforturilor depuse în această privinţa. Acum se retrăsese din competiţie. În comparaţie cu tinerele splendide care veneau în magazin de la cluburile de gimnastica, Gillian era „o fostă frumuseţe”,

termen care avea aceeaşi conotaţie tristă ca şi „fost sportiv”. Dar, având de-a face cu clientele, descoperea cu uşurare în fiecare zi că nu mai era dominată de vanitate. Iar Gillian considera că vanitatea fusese la ea ceva înnăscut.

— Cred că ţi se pare ceva frivol, zise Gillian.

— Ei bine… mormăi Arthur.

— E cuvântul cel mai potrivit pentru a defini produsele cosmetice.

— Presupun câţi închipui că nu am nicio legătură cu cosmetica. Dar şi oamenii neatrăgători au instincte. Însă trebuie să fii consecvent cu tine însuţi.

— Arthur, potoleşte-te! exclamă Gillian, care considera că Arthur exagera, având o părere proasta despre sine. Atractivitatea nu înseamnă pentru un bărbat trecut de o anumită vârstă ceea ce înseamnă pentru un adolescent. Succes, salariu mare, maşină frumoasă. Ştim cu toţii cum merg lucrurile. Nimic nu se compară cu un bărbat urât, dar cu portofelul plin.

— Nu-i cazul meu.

— Mă îndoiesc.

— Probabil pentru că nu m-am maturizat, replică bărbatul, iar Gillian zâmbi. Aşa e. Doresc încă să mi se împlinească fanteziile.

— Care?

— O persoană zveltă şi deşteaptă. E o prostie. Vreau pe cineva care nu seamănă cu mine.

— O fată cum sunt cele din reviste?

— Nu-s chiar atât de lipsit de maturitate. O

femeie adevărată ar fi mai frumos, zise Arthur, plecându-şi faţa, părând o clipă ameţit de soare; după care adăugă, în şoaptă: cineva ca tine.

— Ca mine? exclamă Gillian, cuprinsă de panică şi sperând că discuţia nu căpătase turnura de care se temuse. Poate cineva mai apropiat de vârsta ta.

Avea patruzeci şi şapte de ani, deci, după calculele ei, cu un deceniu mai mult decât Arthur.

— Tu ai fi foarte potrivita, îi răspunse Arthur, zâmbind.

— Sunt suficient de bătrână ca să-ţi fiu mamă.

— Nici chiar aşa!

— Atunci mătuşă.

— Ba da, Gillian. Ai fi potrivita, zise el, fără nicio vlagă.

— Ar-thur! Sunt într-un rahat pe care nimeni nu poate sau nu vrea să-l cureţe. Ăsta-i adevărul. Şi, cu toată sinceritatea, nu spun da oricui. Nu mă caracterizează aşa ceva.

Bărbatul nu gustă ironia, se încruntă şi-şi plecă fruntea, permiţând golului din creştet să reflecte lumina puternică. Apoi reuşi să zâmbească.

— Scuză-mă, Gillian! Am vrut doar să-mi exemplific spusele.

Ar fi fost potrivit un sărut nevinovat pe obraz, dar aşa ceva nu se potrivea cu firea ei. În loc de asta zâmbi, sperând că nu-i un zâmbet distant, şi-i promise că se vor revedea a doua zi. Raven zâmbi şi el, apoi pleca, mergând cu paşi greoi, cu

servieta atârnându-i într-o parte. Bărbatul triumfător, care avusese un curaj ce nu-i era caracteristic, dispăruse. Gillian îl învinsese cu câteva cuvinte, făcându-l să redevină el însuşi.

13 iunie 2001

Istorie

Erno Erdai era ţinut într-o rezerva încuiata din Kindle County General Hospital. Când poliţiştii îl aduseră în sala de judecată de la tribunal într-un scaun pe rotile – se părea că lui Erno nu-i plăcea să-l folosească – Larry se duse să-i dea o mână de ajutor. Erno se ridică, plin de hotărâre, ca oamenii în vârstă, iar Larry şi poliţiştii îl duseră, împreună cu tubul de oxigen, în boxa martorilor. Urma să înceapă imediat interogatoriul încrucişat. Deşi Erno refuzase să-i acorde lui Muriel un interviu înainte de mărturie, Larry bănuia că acesta va fi încântat să discute cu el, ca între poliţişti, pentru că Erno se considera poliţist. Când gardienii se retraseră şi Erno îşi aranja tubul la nas, Larry îşi puse mina pe balustrada din lemn de nuc, admirând sala de ceremonii a tribunalului, unde aveau loc festivităţile de numire în funcţii juridice şi procedurile cetăţeneşti. Îi plăcea puterea de altă dată, păstrată în vechiul tribunal, chiar dacă rămânea ostil oricărei forme judiciare din afara sistemului federal.

— Deci, ai cancer la plămâni? Ai fumat, Erno?

— Când eram tânăr. Cât am luptat în Vietnam.

— Şi de cât timp ştii că eşti bolnav?

— Lasă aiurelile, Larry! Ştii toate astea din

dosarul meu.

Dosarul fusese scos pe furiş de la Rudyard şi adus aici.

Dar jumătate din personalul închisorii şi al procuraturii putea fi dat în judecată, dacă Larry ar fi recunoscut. Şi fusese responsabilitatea lui Muriel să verifice informaţiile medicale.

Trudiseră cu toţii până la trei noaptea, scotocind după toate informaţiile pe care le puteau obţine despre Erno.

Larry îl întrebă ce-i mai face familia.

— Nevastă-mea e fericita, după ce-a citit ziarele de astăzi.

— Şi copiii?

— N-am copii, Larry. N-am putut să fac. Îl am doar pe nepotul meu. Tu ai copii, Larry? Ai doi băieţi, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunse Larry şi-i povesti despre isprăvile lui Michael şi Darrell, dar reţinuse informaţia lui Erno despre cine acordase mai multă atenţie cu ani în urmă. Larry îşi mai amintea unele lucruri, aşa că scotoci în buzunar şi-i oferi lui Erno o scobitoare. Erdai nu-şi ascunse plăcerea şi o vâri imediat în colţul gurii.

— Nu prea văd aşa ceva în închisoare. Pun pariu că nu ţi-ai imaginat că o scobitoare poate fi o armă ucigătoare.

— Probabil că în puşcărie este.

— Probabil că în închisoare poţi să-ţi scoţi ochii cu o scobitoare.

— Cum s-a descurcat acolo un alb, fost

poliţist?

— Te descurci, Larry. N-ai de ales. N-am stat în calea nimănui. Singurul avantaj pe care-l aveam a fost că ştiam că se poate trăi în cele mai incredibile condiţii. Am făcut lucrul ăsta pe când eram copil. Larry, oamenii din ţara asta se simt prea mult în siguranţă. Nu eşti niciodată în siguranţă. Nu cum şi-ar dori oamenii de aici.

Larry reţinu şi asta. Obţinuse câteva frânturi de informaţii, pe care voia să i le împărtăşească lui Muriel, de îndată ce sosea. Erdai îl întreba ce mai făcea.

— Erno, nu prea dorm noaptea. Ştii de ce?

— Îmi pot imagina.

— Nu-mi pot închipui ce te-a apucat de-ai declanşat tot rahatul ăsta.

Erno mestecă o clipă scobitoarea, apoi răspunse:

— Înţeleg că gândeşti aşa, dar dacă ai fi venit la Rudyard atunci când ţi-am scris, ţi-aş fi spus totul ţie, aşa cum le-am spus lor. Ăsta-i adevărul, Larry. Îmi pare rău că vă fac necazuri, ţie şi prietenei tale, dar nu-s primul individ care vrea să lase lucrurile în ordine înainte să dea în primire.

„Ţie şi prietenei tale”. Larry reţinu şi asta. Erno auzise multe în timpul anilor în care se învârtise printre poliţiştii din localul lui Ike. Provocat făţiş, Larry lăsă deoparte orice pretenţie de amabilitate şi-l privi urât pe Erdai, care părea să se aştepte la asta. Erno refuză să privească în altă parte, rămânând inexpresiv şi fără să

clipească. Larry nu-şi imaginase corect ce fusese în mintea lui Erno. Nu-şi dăduse seama cât de adânc se întindea aisbergul. Nu-l ştiuse pe Erno ca pe un tip care putea să înşele tribunalul sau să mintă ca să se distreze. Dar acum trebuia să aibă şi asta în vedere. Lumea era plină de indivizi furioşi, ca Erno, care voiau să le vină de hac la cât mai mulţi oameni, înainte să i se bată în cuie capacul la sicriu.

Când Larry se întoarse, Muriel tocmai intra grăbită în sala tribunalului. Tommy Molto, care se ocupase de caz cu ani în urmă – pe atunci fusese şeful ei, iar acum ajunsese locţiitorul ei – se ţinea după ea, ca şi Carol Keeney, o avocată a Curţii de Apel, care urmărise meandrele pe care le cunoscuse dosarul în decursul anilor. Tommy era gras şi agitat, aşa cum fusese întotdeauna. Începuseră săi atârne fălcile, ca la buldogi, dar lui Larry îi plăcuse întotdeauna de Molto, care se străduia să facă mereu treabă bună. Carol părea îngrozită, cu buzele strânse. Era o blondă ştearsă, care absolvise Dreptul de trei-patru ani. Ar fi trebuit să-şi dea seama despre ce era vorba atunci când Arthur îşi depusese moţiunea, în loc să lase toată treaba în grija lui Muriel, spunându-i că ar putea să aibă mai mult noroc în discuţia cu judecătorul Harlow. Toată lumea îi spunea lui Carol să nu se sinchisească de treaba asta, dar Larry ştia că fata nu mai avea niciun viitor în biroul procuraturii.

Raven, care intrase împreună cu frumoasa lui

colegă blondă, ajunse la masa lui Muriel cu puţin înaintea lui Larry. Muriel îşi scotea hârtiile din servieta, în timp ce Arthur îi şoptea ceva despre un martor care aştepta afară. Probabil că Muriel nu dormise mai mult de-o oră sau două, dar părea înviorată de înfruntarea care urma, în ciuda faptului că fusese făcută praf de ediţia de dimineaţa a ziarelor şi de posturile de televiziune. Reverendul doctor Carnelian Blythe, din South End, care părea a privi orice insultă suferită de un negru american ca echivalentul sclaviei, declarase că-i va oferi orice sprijin lui Squirrel, organiza marşuri şi dădea interviuri pe treptele tribunalului, folosindu-l pe Gandolph ca să întărească plângerile lui fără sfârşit privitoare la brutalitatea poliţiei din ţinutul Kindle, deşi, probabil, Blythe nici nu auzise de Rommy cu o zi înainte.

— Nu-mi pasă, Arthur! zise Muriel. Voi menţiona ca ea este cea care a primit scrisoarea aia prostească. Nu trebuia s-o convoci.

Când Arthur se întoarse, Larry îi întinse mâna, iar Arthur i-o strânse, încântat. Foştii procurori considerau zilele în care lucraseră la procuratura drept zilele lor de glorie, pentru că asta se întâmpla înainte de a începe să se prostitueze pentru bani.

— Au început să curgă ofertele de la Hollywood? îl întrebă Larry.

Arthur fusese pe toate posturile, pretinzând în fiecare interviu că se aştepta – mai mult sau mai

puţin – ca Muriel să apară în dimineaţa aceea la tribunal şi să-l roage pe Rommy Gandolph s-o ierte. Avocatul păru că gustă gluma, dar aproape imediat se duse să-şi găsească martorul.

— După cine umbla Arthur? o întreba Larry pe Muriel.

— După Gillian Sullivan. A convocat-o ca să autentifice scrisoarea lui Erno, în caz că e nevoie de aşa ceva.

— Ia te uită cine a venit! exclamă Larry.

De fapt, Larry o văzuse mai devreme pe Gillian pe coridor, dar nu mai ţinea minte nimic despre ea, cu excepţia faptului că o cunoscuse. Gillian nu arăta rău – mai ales dacă ţineai seama unde fusese – tot zveltă, dreapta şi extrem de atrăgătoare. Pe vremuri, cei din procuratură le comparau întotdeauna pe Gillian şi pe Muriel, vedetele biroului din generaţii succesive, dar Larry nu considerase ca între ele ar fi fost vreo competiţie. Gillian era cerebrală şi detaşată, domina pe oricine, chiar şi pe cei care o cunoscuseră pe ea sau pe tatăl ei pe vremea când urma şcoala parohiala. Muriel avea bun-simţ, umor şi timp pentru ceilalţi. Sfârşitul întregii poveşti, cu Muriel în ascensiune şi Gillian doborâtă, i se părea lui Larry deosebit de moral.

Avea încredere în Muriel, era convins că ea îi va răsplăti încrederea. O privi în timp ce-şi aranja dosarele pe masă, având în minte cele mai mici amănunte. În ultima vreme apărea destul de rar în tribunal, dar Muriel rămânea juristul de cea mai

înaltă clasă dintre toţi cei pe care-i cunoscuse Larry. Cea mai bună în tribunal. Cea mai bună la birou. Poate cea mai bună la pat dintre femeile din viaţa lui şi, probabil, singura femeie întâlnită care părea să audă şi să simtă în acelaşi ritm cu el tot ce se întâmpla în lumea tribunalelor, a poliţiştilor şi a delictelor, în care-şi petreceau cea mai mare parte din viaţa. Sfârşitul legăturii cu ea însemnase momentul cel mai de jos din existenţa lui de adult. Nu-şi imagina că Muriel fusese prea bucuroasa să-l convoace, iar el se zăpăcise de tot auzindu-i glasul. Acum îşi dădea seama că în tinereţe nu înţelesese câtă frumuseţe exista într-o viaţă aşezată.

Arthur nu-şi făcea iluzii în legătura cu talentul său în faţa Curţii. Dădea dovadă de organizare şi sinceritate, uneori de forţă, dar rareori impresiona. Cu toate acestea nu-şi imagina că ar putea să trăiască altfel. Nu-l obosea tensiunea cazurilor importante, când aşteptarea îl făcea să se simtă ca o coardă de instrument muzical şi răsuna în vocile spectatorilor care umpleau băncile tribunalului. Nicăieri evenimentele care determinau viaţa unei comunităţi nu se defineau atât de iute şi atât de făţiş ca în tribunal. Toţi participanţii – avocaţii, părţile, privitorii – intrau acolo ştiind că vor asista la făurirea istoriei.

Măcar că-i plăceau toate astea, simţi o uşurare lăsându-şi temerile deoparte, în timp ce traversa coridorul către cămăruţă pentru martori. Ciocăni în uşă, apoi intră. Gillian stătea lângă fereastră,

privind afară şi arătând detaşată, ca de obicei. Îşi ţinea poşeta în poală, iar picioarele în ciorapi albi erau încrucişate la glezne. Probabil că atenţia îi fusese atrasă de reverendul Blythe, care făcea tărăboi în piaţeta din faţa tribunalului. Arthur urma să-l întâlnească pe Blythe în seara aceea, întâlnire în care reverendul, un individ chel şi inteligent, cu o cultură vastă şi cu o ambiţie şi mai mare, va încerca, fără îndoială, să manipuleze cazul Gandolph în propriul avantaj. Arthur se temea de întâlnirea aceea, dar nu se gândea la ea acum.

Când o văzu pe Gillian, simţi cât copleşeşte un val de căldură. Fusese excitat câteva zile după călătoria la Rudyard, când stătuseră împreună în BMW-ul lui şi-i mirosise parfumul. În ciuda evoluţiei neplăcute a lucrurilor din ziua anterioară, când se făcuse de râs în faţa magazinului Morton, sentimentul că stabilise un fel de relaţie cu femeia aceea îl înfiora, chiar dacă relaţia rămăsese doar juridică. Avea de-a face cu Gillian Sullivan!

— Arthur! îl salută Gillian, zâmbindu-i cu amabilitate şi ridicându-se în picioare.

Avocatul îi spuse că Muriel fusese de acord să menţioneze faptul că Gillian primise scrisoarea lui Erno. Nu va fi nevoie să depună mărturie.

— Ai terminat. Nu-ţi pot mulţumi suficient de mult pentru tot ce-ai făcut. Ai fost foarte curajoasă.

— Nu prea.

— Îmi pare rău pentru felul în care ai fost tratată în ziarele din dimineaţa asta. Atât *Tribune* cât şi *Bugle*, cele mai importante gazete locale, amintiseră de condamnarea lui Gillian şi despre beţiile ei ca să pună sub semnul întrebării sentinţa din cazul lui Rommy. Deşi Arthur avusese acelaşi gând cu o lună în urmă, îl abandonase în timp ce se bucurase de compania ei, iar acum se simţise jignit în numele ei.

— Au fost doar câteva rânduri. Mă pregătisem pentru ceva mai rău.

— Mă simt de parcă te-aş fi înşelat, iar asta nu mi-a trecut niciodată prin minte.

— Arthur, nu-i felul tău să profiţi de cineva. Nu mi-aş închipui vreodată că ai fi putut să faci aşa ceva.

— Mulţumesc.

Zâmbiră amândoi cu timiditate. Apoi Arthur îi întinse mâna. Pentru o clipă, îl duru faptul că va ieşi iarăşi din viaţa lui, dar n-avea de ales. Gillian îşi privi poşeta de culoarea fildeşului, de parcă aceasta n-ar fi conţinut tot felul de mărunţişuri indispensabile unei femei, ci soluţia la ghicitoarea vreunui oracol.

— Arthur, pot să-ţi spun ceva în legătură cu ce s-a întâmplat aseară?

— Nu, răspunse el imediat.

În nebunia triumfului, apucase să-şi dezvăluie fanteziile. Cât timp nimeni nu le cunoscuse sperase că se vor putea înfăptui. Iar acum abia îndrăznea să-şi amintească.

— Las-o baltă! O luasem razna. Nu m-am purtat ca un profesionist. Adică sunt un idiot în ceea ce priveşte lucrurile de felul acela. Ăsta-i adevărul. Există motive pentru care cineva e singur la treizeci şi opt de ani…

— Arthur, eu eram singură atunci când aveam treizeci şi opt de ani. Şi o să fiu singură şi la patruzeci şi opt de ani. Nu trebuie să fii atât de aspru cu tine însuţi.

— Ai rămas singură pentru că aşa ai vrut.

— Nu în totalitate. Arthur, în felul meu şi eu sunt o idioată.

— Încetează, Gillian! Sunt condamnat. Ştiu că sunt condamnat. Lumea e plină de oameni ca mine, care nu pot să comunice cu ceilalţi. Şi care nu pot să se schimbe. Aşa cât mai bine să nu încerce. Îi întinse mâna din nou, dar ea se încruntă.

Arthur îi explica faptul că judecătorul putea să intre în sala în orice clipă. Părăsiră camera martorilor. Pe coridor, Gillian îl întrebă dacă Erno era gata.

— L-am pregătit foarte bine, răspunse Arthur. Dar nu poţi să ştii cât de bine te-ai pregătit până nu ajungi în lumina reflectoarelor. Ştii cum e.

Gillian se uită, pentru o clipă, prin ferestrele micuţe ale uşilor sălii de judecată.

— O să fie foarte dramatic, zise ea.

— Poţi să vii să priveşti, dacă ai timp.

Auzind propunerea, Gillian dădu înapoi.

— Arthur, sunt foarte curioasă. Am regretat

deseori că nu l-am ascultat pe Erno atunci, la Rudyard. Poate din cauza ziarelor, dar simt din ce în ce mai mult că am şi eu un rol în toată povestea asta. N-ar fi nepotrivit să asist?

— O să întreb dacă se opune cineva.

Arthur deschise uşa grea, îmbrăcată în piele, şi-i făcu semn aprodului că Gillian era cu el, ca săi găsească un loc.

După cum se aşteptase Arthur, Muriel nu avea nimic împotriva prezenţei lui Gillian.

— Era unul dintre tertipurile ei din sala de judecata să pretindă că n-ar fi impresionata nici dacă Dumnezeu cu toţi îngerii săi ar veni să urmărească interogatoriul încrucişat. Când judecătorul Harlow urca pe estradă, Arthur ceru săi vorbească în particular. Harlow era suficient de înalt ca să-şi întoarcă scaunul într-o parte şi să se întindă peste balustrada laterală, iar Arthur îl întrebă dacă exista vreun motiv pentru care Curtea s-ar opune prezenţei ca spectator a doamnei Sullivan, judecătoarea care dăduse sentinţa. Explică apoi cum ajunsese acolo.

— Gillian Sullivan? exclamă Harlow, apoi se uita la Gillian prin ochelarii lui groşi. Chiar ea, în persoană?

Arthur dădu din cap. Judecătorul o întrebă pe Muriel dacă avea vreo obiecţie.

— Obiectez la faptul că n-am fost informaţi ca a primit scrisoarea, dar nu mă deranjează dacă rămâne. Nu are niciun rol în procedura aceasta.

— Cred că vrea să vadă cum vor evolua

lucrurile, zise Harlow. Nu pot s-o condamn pentru asta. Bine, să-i dăm drumul.

Judecătorul făcu semn avocaţilor să plece, dar când se întoarseră la locurile lor, Arthur îşi dădu seama că, pentru o clipă, toţi – Muriel, Tommy Molto, Carol Keeney, Larry, chiar şi judecătorul, fără a mai vorbi de Arthur însuşi – se uitaseră la Gillian care stătea, inexpresivă şi stăpânindu-se perfect, pe ultimul rând, lângă margine. Arthur înţelese dintr-odată că Gillian fusese cinstită. Avea un rol aici, unul mai adevărat decât majoritatea celorlalţi. Pentru că ea fusese acuzată, într-un fel. Întrebarea care se punea era dacă în urmă cu un deceniu dăduse o sentinţă care fusese afectată – indiferent de motiv – de erori fatale, ce puteau anula cazul. Gillian le suportă privirile fără să clipească, în timp ce aşteptau cu toţii răspunsul judecătorului.

13 iunie 2001

Interogatoriul încrucişat

— Domnule Erdai, întrebarea, adevărata întrebare, este următoarea: Când aţi minţit, atunci sau acum?

Muriel se postase în faţa lui Erno înainte să-i spună Harlow ca poate să înceapă. Îi amintea lui Larry de un boxer care se ridica de pe scaun, înainte să înceapă repriza. Aşteptase o secunda – o siluetă mica, subţirica, ce atrăsese atenţia tuturor celor aflaţi în sala tribunalului – apoi pusese prima întrebare.

— Atunci, îi răspunse Erno.

— Asta-i o minciună?

— Nu.

— Dar obişnuiţi să minţiţi, domnule Erdai?

— Ca orice om.

— L-aţi minţit pe detectivul Starezek în 1991, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Aţi minţit şi aţi pus funia de gâtul altui om. Asta ne spuneţi acum?

Scobitoarea trecu dintr-un colţ al gurii lui Erno în altul, înainte ca acesta să spună „da”.

— O comportare condamnabilă, nu-i aşa?

— N-am de ce să fiu mândru.

— Dar, deşi aţi fost un mincinos demn de dispreţ, ne cereţi ca de data asta se vă credem. Da?

— De ce nu?

— O să ajungem şi la asta, domnule Erdai. Apropo, am apucat să mă prezint?

— Ştiu cine sunteţi.

— Dar aţi refuzat să vă întâlniţi cu mine, nu-i aşa?

— Pentru că asta v-ar fi ajutat să faceţi să pară că mint, când eu spun adevărul.

Harlow, pe banca lui, zâmbi uşor. Din câte îşi dădea seama Larry, pe judecător îl amuza schimbul de replici.

— Hai să vedem dacă am înţeles bine ce ne-aţi spus. Ne-aţi spus că aţi ucis trei oameni în iulie 1991. Şi că, după trei luni, poliţia nu vă prinsese încă.

— Aşa e.

— Aţi vrut să fiţi prins?

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Cred că aţi fi făcut orice ca să nu fiţi arestat. Am dreptate?

— Depinde ce înţelegeţi prin „orice”.

— Aveaţi mulţi prieteni în poliţie?

— Mulţi.

— Deci, ştiaţi că ancheta intrase într-un punct mort?

— Asta înseamnă că aveam de-a face cu un caz clasat?

— Că urma să fie clasat.

— Ştiam.

— Deci, dacă i-aţi fi ucis pe cei trei oameni, aveaţi toate motivele să credeţi că veţi scăpa, nu-i aşa?

— Sincer vorbind, aşa e. Îmi făceam totuşi griji.

— Corect. Vă făceaţi griji. Şi, în ciuda lor şi a faptului că ştiaţi ca ancheta urma să fie oprită, aţi decis să furnizaţi informaţii care să redemareze ancheta respectivă. Asta ne-aţi spus?

— Am făcut asta din cauza nepotului meu.

— Şi nu aţi furnizat informaţiile unui tip necunoscut, ci v-aţi dus direct la detectivul Starezek.

— El a venit la mine, dar asta nu schimbă lucrurile.

— Nu schimbă lucrurile… zise Muriel.

Muriel începuse să se plimbe. Îşi ţinea

degetele mâinilor depărtate, de parcă ar fi fost gata să-l prindă pe Erno, dacă acesta ar fi încercat să fugă. Lui Ltijptittrea ca Muriel purta o rochie de fetiţă – cu imprimeuri, cordon la mijloc şi funda mare la gât. Era un lucru pe care-l făcuse cu gândul la spectatorii posturilor de televiziune, nu la judecător. Dar cei care o văzuseră pe Muriel în faţa Curţii ştiau că era ucigătoare ca o panteră.

— E un detectiv bun?

— Unul dintre cei mai buni.

— Sunteţi de acord cu mine că, de obicei, detectivii buni îşi dau seama când sunt minţiţi?

— Da, dacă sunt atenţi. Numai că nimeni nu-i atent douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

— Dar nu numai că aţi pus în mişcare o anchetă care moţăia, ci aţi făcut acest lucru minţind pe cineva despre care ştiaţi că se pricepe să discearna adevărul de minciună.

— Omul se descurcă aşa cum poate, replică Erno.

— L-aţi pus pe nepotul dumneavoastră să îndrume poliţia spre medalionul acela, ştiind că Gandolph poate să spună adevărul, ca poate să vă menţioneze numele. Adevărat?

— Atunci aş fi declarat că tipul o încurcase şi că-mi spusese numele doar pentru ca aflase că eu îl turnasem la poliţie. Mă gândisem la situaţia asta.

— Şi credeaţi ca minciuna aceea ar fi fost convingătoare?

— Bineînţeles.

— Pentru că ştiţi să minţiţi într-un fel convingător, nu-i aşa?

Harlow aprobă obiecţia lui Arthur înainte ca Erno să apuce să răspundă, dar judecătorul lăsase impresia că zâmbise, sesizind măiestria întrebării.

— Ne-aţi spus ieri că ştiaţi că nepotul dumneavoastră nu va obţine nimic de la poliţie decât dacă Gandolph era condamnat. Nu aveaţi cum să ştiţi dinainte dacă Gandolph avea un alibi, nu-i aşa?

— Ştiam că fusese pe aeroport când furase medalionul Luisei.

— În timpul verii? Credeam că Gandolph se ducea pe aeroport doar când vremea rea din timpul iernii îl obliga să se ducă acolo.

Erno se strâmba. Încercase s-o fraiere ască pe Muriel şi nu-i mersese. După ce se mai strâmba un pic, fu de acord că-i spusese cu o zi înainte judecătorului că Gandolph venea pe aeroport iama şi că nu putuse să fie sigur că Squirrel nu avusese un ălibi. Erno înghiţi gâtuşca.

— Hai să socotim, domnule Erdai, zise Muriel şi socoti pe degete. Deşi nu voiaţi să fiţi prins, aţi redat viaţa unei anchete moarte. Aţi făcut asta minţind un detectiv despre care ştiaţi că îi descoperă pe mincinoşi. Şi i-aţi indicat pe cineva care ar fi putut să facă legătura dintre dumneavoastră şi una dintre victimele asasinatului. Mai mult, aţi făcut toate astea fără să ştiţi dacă omul pe care-l învinovăţeaţi pe nedrept

avea un alibi valabil. Acum înţelegeţi de ce nu putem să vă credem?

Arthur obiectă, răcnind pentru prima oară, iar judecătorul îl aprobă. Enervat, Erno dădu dovadă de lipsă de înţelepciune şi o ţinu pe-a lui:

— Poate că nu vi se pare logic, dar aşa s-au întâmplat lucrurile. Trebuia să fac ceva pentru nepotul meu. Oamenii nu fac întotdeauna lucruri logice.

— Şi ce nu-i logic, domnule Erdai? Ceea ce ne-aţi spus? Asta chiar e un lucru lipsit de logică!

Arthur obiectă din nou. Fără să se uite în notiţe, judecătorul îi sugeră lui Muriel să treacă mai departe. Ea se întoarse pentru o secundă şi se uită la Larry, să vadă cum mergeau lucrurile. Acesta îşi duse mâna la gură, cu degetul mare pe obraz. Muriel dădu din cap, încântată. Aşa credea şi ea.

— V-ar surprinde, domnule Erdai, dacă aţi afla că o verificare a amprentelor găsite la locul crimei a arătat că niciuna nu-i a dumneavoastră?

— Am şters totul. Am fost atent. V-am spus asta.

— Nici ADN. Nici sânge. Nici salivă. Nici spermă. Nu putea fi găsit nimic de felul ăsta la locul crimei care să provină de la dumneavoastră, nu-i aşa?

— Aşa-i. Dar nici de la Gandolph n-aţi găsit.

— Cunoaşte-ţi foarte bine dovezile pe care le aveam împotriva domnului Gandolph.

— Am urmărit cazul cu atenţie. Din motive

evidente.

— Dar arma? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Am aruncat-o în râu. Împreună cu celelalte lucruri.

Muriel zâmbi, cu expresia unui veteran care întâlnise tot felul de indivizi, care auzise tot felul de răspunsuri. După aceea se duse la masă, să se uite pe notiţe. Apoi îl privi drept în ochi pe Erdai.

— Sunteţi pe moarte? îl întreba ea.

— Aşa spun doctorii.

— Îi credeţi?

— De cele mai multe ori. Uneori mă gândesc că poate greşesc, doctorii au mai greşit şi altă dată. Dar, cum am spus, de cele mai multe ori îi cred.

— Deci, dacă ţinem seama de starea în care sunteţi, făcând aceste dezvăluiri, nu aveţi nimic de pierdut. Am dreptate?

— N-am înţeles ce-aţi vrut să spuneţi.

— Oare? Puteţi să-mi spuneţi ce v-ar părea rău să pierdeţi?

— Sufletul meu, răspunse Erno. Dacă am aşa ceva.

— Dacă aveţi aşa ceva, repeta Muriel. Hai să raminem pe pământ. V-ar părea rău să pierdeţi ceva de aici?

— Familia mea, zise Erno. Îmi pasa mult de ea.

— E alături de dumneavoastră, domnule Erdai, nu-i aşa? Altceva?

— Nu vreau să-mi pierd pensia de la compania aeriană. Am lucrat mult timp şi vreau să fiu sigur

că soţia mea va avea ceva.

— Ei bine, nu o să pierdeţi pensia din cauza crimei, nu-i aşa?

— Doar dacă ar fi fost un delict împotriva companiei.

— Şi este un asemenea delict?

— Ar fi fost doar dacă Luisa ar fi făcut parte din conducerea firmei.

Se auziră râsete puternice printre spectatori. Sala era plină. Reportajele avuseseră ca efect – previzibil, de altfel – ocuparea tuturor locurilor disponibile.

— Deci, n-o să vă pierdeţi pensia. Şi n-o să trăiţi suficient de mult ca să fiţi judecat pentru sperjur.

— N-am de ce să fiu judecat.

— Oricum, nu dispuneţi de prea mult timp, nu-i aşa?

— Aşa cred.

— Ce-i cu nepotul dumneavoastră, Collins Farwell? L-a minţit pe detectivul Starezek ca a avut o anumită conversaţie cu Rommy Gandolph, nu-i aşa?

— Da, dar a crezut că Gandolph este criminalul.

— Şi unde-i acum Collins?

— Are un avocat care se numeşte Jackson Aires. Puteţi săi daţi un telefon.

— Un avocat? Ca să-l sfătuiască ce să facă în această situaţie?

— Exact. Eu plătesc nota, pentru ca eu l-am

vârât în necaz.

— Şi ştiţi că avocatul l-a asigurat pe Collins că nu poate fi acuzat pentru minciuna pe care a spus-o în 1991, pentru că a atins termenul de prescripţie?

— Asta nu-i ceva confidenţial?

— Hai să formulăm întrebarea altfel. Domnule Erdai, ştiţi că nepotul dumneavoastră nu va păţi nimic, în urma mărturiei dumneavoastră?

— Sper să nu păţească nimic.

— Unde este?

Erno se uită la judecător, care dădu din cap.

— În Atlanta. Se descurcă bine, după cum v-am spus.

— Felicitări! zise Muriel. Hai să analizăm lucrurile şi din celălalt punct de vedere, domnule Erdai. Câştigaţi ceva prin venirea dumneavoastră aici?

— O conştiinţă curată.

— O conştiinţă curată, zise Muriel. Domnule Erdai, aţi împuşcat cinci oameni în viaţa dumneavoastră – aţi asasinat trei oameni, v-aţi ucis soacra şi aţi încercat să omorâţi o a cincea persoană, care v-a enervat într-un bar. Şi asta vă face să vă simţiţi mai bine, nu-i aşa?

În spatele lui Larry izbucniră râsete. Se părea ca prima hohotise Carol. Harlow se uita spre sală şi imediat se aşternu liniştea.

— Nu pot schimba nimic, Muriel. Fac tot ce pot să fac.

Faptul că-i spusese lui Muriel pe nume fusese

ceva tipic pentru Erno. Din câte ştia Larry, cei doi nu se cunoscuseră, dar Erno îşi închipuia că-i frate de sânge cu toţi cei care lucrau în justiţie.

— N-aţi cerut învoire pentru motive medicale, acum câteva luni? Iar când învoirea nu v-a fost acordata, n-aţi cerut schimbarea închisorii, ca să fiţi mai aproape de soţie?

— Adevărat.

— Şi această cerere a fost respinsă?

— Da.

— Soţiei dumneavoastră i-a fost greu să vină la Rudyard?

— I-ar fi fost mai uşor dacă aş fi fost aici.

— Unde aţi dormit noaptea trecută?

— În închisoarea ţinutului.

— Soţia v-a vizitat astăzi?

— Înainte să vin la tribunal.

Muriel continua cu întrebările. Erno îşi văzuse nevasta şi în ziua precedenta. Şi în ziua anterioară aceleia. Iar Arthur depusese o cerere către tribunal, solicitând ca Erno să nu se întoarcă la Rudyard până când cazul Gandolph nu va fi încheiat.

— Înseamnă mult pentru dumneavoastră să vă vedeţi soţia zilnic? în faza asta a bolii?

— Acum? Mai ales acum înseamnă ceva. Soţia mea nu merita să treacă prin ce-a trecut în ultimii ani. Nici măcar printr-o singură zi din aceşti ani!

Vocea îi deveni şoaptă, iar Erno roşi brusc. Îşi trase tubul de la nas şi-şi ascunse faţa în mâini. Harlow avea o cutie cu şerveţele din hârtie la el şi-

i întinse imediat cutia lui Erdai. Muriel aşteptă fără să dea vreun semn de nerăbdare, pentru că

Erno n-ar fi putut să demonstreze mai bine ceea ce susţinuse ea. Muriel schimba subiectul de îndată ce Erdai îşi reveni.

— Domnule Erdai, hai să vorbim despre delictul pentru care aţi fost închis.

— Şi ce legătură are asta cu treaba noastră? întrebă Erno.

Arthur, la datorie, se repezi să obiecteze. Condamnarea lui

Erno era relevantă, susţinu Arthur, numai din punct de vedere al credibilităţii lui Erno. Circumstanţele nu contau.

— Cred că mă opresc aici, pentru moment, zise Muriel.

Aceasta era versiunea folosită de avocaţi în timpul proceselor pentru stratagema „vezi cecul în plic”, dar Harlow, care judeca fără juriu, spuse că-i acorda lui Muriel un răgaz, având în vedere că era vorba de o mărturie, nu de un proces.

— Nu-i las pe avocaţi să-şi calce de două ori cuvântul, adăugă judecătorul.

— Nici nu mă aşteptam la aşa ceva din partea dumneavoastră, zise Muriel, înainte să se întoarcă spre Erno.

Larry avu impresia că Erno se trăsese un pic înapoi, când o văzuse pe Muriel apropiindu-se. Înfruntarea de până atunci îl făcuse să arate mai puţin vioi.

— Domnule Erdai, aţi ajuns la închisoare doar

pentru că prietenii dumneavoastră din poliţie nu v-au sprijinit. Nu-i aşa?

— Sunt în închisoare pentru că am împuşcat un om.

— Dar le-aţi spus poliţiştilor care se aflau în cârciuma aceea, Ike's, unde a avut loc scena, că aţi tras în legitima apărare.

— Era, conform modului meu de a gândi.

— Mulţi poliţişti care au fost de faţa şi au auzit pretenţia dumneavoastră că vă apăraţi erau prieteni de-ai dumneavoastră. Oameni cu care chefuiaţi.

— Exact.

— Nu v-aţi simţit dezamăgit că niciunul dintre ei nu v-a ajutat, declarând că aţi fost în legitimă apărare?

— Nu, după ce m-am gândit bine.

— Dar la început?

— Nu ştiu la ce m-am aşteptat.

— Dar nu v-aţi fi supărat dacă v-ar fi susţinut afirmaţiile.

— Cred că nu.

— Cunoaşte-ţi cazuri în care poliţiştii i-au ajutat pe cei de aceeaşi meserie?

— S-a întâmplat aşa ceva.

— Dar nu şi în cazul dumneavoastră, nu-i aşa?

Caracterul lui Erno ieşi la iveala pentru prima dată. Ochii îi sclipiră de furie. Dar era un tip versat şi reuşi să se calmeze înainte de a răspunde că nu se întâmplase aşa şi în cazul său.

— Aşa că a trebuit să pledaţi vinovat?

— Aşa s-au întâmplat lucrurile.

— Să discutăm acum despre detectivul Starezek. Larry tresări, auzindu-şi numele. Era unul dintre prietenii dumneavoastră din poliţie?

— Larry? îl cunoşteam de treizeci de ani. Am fost cădeţi împreună.

— Iar scrisorile pe care le-aţi trimis detectivului Starezek... Pe neaşteptate, Muriel se întoarse către Larry şi-i şopti, abia mişcându-şi buzele: Caută în servieta mea şi scoate scrisorile din prima despărţitură.

Larry fu copleşit de nesiguranţa, dar înţelese despre ce era vorba când extrase trei plicuri. După adresa de pe ele, conţineau declaraţia lui Muriel pentru fondul de pensii de stat şi două extrase de cont pentru cărţi de credit. Muriel se întoarse către martor, cu plicurile în mină.

— Nu i-aţi scris niciodată detectivului Starezek că aţi omorât pe cineva, nu-i aşa?

— I-am transmis că trebuia să discut cu el.

— I-aţi cerut ajutorul?

— Ar fi trebuit. Ştiţi, i-am telefonat o dată sau de două ori, numai că nu era la serviciu, iar cei de acolo nu acceptau oricum convorbiri din puşcărie, aşa că i-am scris două-trei scrisori, iar el nu mi-a răspuns.

Arthur se ridica, făcând semn către scrisorile din mâna lui Muriel.

— Domnule judecător, n-am văzut scrisorile acelea!

— Domnule judecător, n-am primit nicio

informare privitoare la conţinutul mărturiei domnului Erdai. N-am arătat scrisorile martorilor, deci domnul Raven poate să le cerceteze atunci când le vor vedea martorii.

Arthur continuă să obiecteze. În cele din urmă, Harlow îi chemă la un capăt al estradei, în partea opusă lui Erno. Larry li se alătură.

— Ce-i cu scrisorile astea? şopti Harlow.

— Nu avem nicio scrisoare, îi spuse Muriel.

Larry îşi imaginase că judecătorul o să se supere, dar Harlow rânji cu gura până la urechi.

— O cacealma? întrebă judecătorul.

— Am dreptul la asta, replică Muriel.

— Sigur că ai, zise Harlow şi le făcu semn să se retragă.

Muriel îl puse pe grefier să recitească ultimele două întrebări şi răspunsurile la ele.

Lanry se întoarse să-l privească pe Arthur, temându-se ca acesta va încerca să-i spună lui Erno ca Muriel încearcă să-l înşele. Nu poţi să ştii cât de porc poate ajunge un individ când e avocat al apărării, dar Arthur rămase impasibil, în timp ce-i explica partenerei sale ce se întâmplă.

— Atunci când i-aţi scris detectivului Starezek doreaţi să fiţi mutat într-o închisoare cu nivel mediu de securitate, nu-i aşa?

— Avocatul meu a încercat să-mi aranjeze asta. N-a reuşit şi atunci am întrebat diverse persoane dacă pot să mă ajute.

— Îmi spuneţi că aţi crezut că veţi fi mutat într-o închisoare cu nivel mediu de securitate

dacă-l veţi informa pe detectivul Starezek că aţi comis o triplă omucidere?

În ciuda avertismentului dat ceva mai înainte de Harlow, în rândurile spectatorilor se auziră iarăşi râsete.

— Când i-am scris lui Larry, renunţasem la ideea transferului în alta închisoare. Regulile Departamentului de Corecţie spun că trebuie să stai într-o închisoare cu nivel maxim de securitate dacă ai comis un delict cu o armă de foc. Şi cu asta, punct!

— Puteţi să ne daţi numele vreunui poliţist care a încercat să convingă Departamentul de Corecţie să facă o excepţie de la aceste reguli în favoarea dumneavoastră?

Erno îşi scoase scobitoarea din gură. De data asta o încurcase, pentru că ştia că nu va veni nimeni în tribunal ca săi susţină afirmaţiile. Îi răspunse lui Muriel că nu-şi aminteşte niciun nume.

— Deci, indiferent de ce i-aţi scris detectivului Starezek, suntem de acord că n-aţi menţionat nimic despre asasinatele acelea, da?

— Adevărat. I-am scris că trebuie să vorbesc cu el despre ceva important.

— Detectivul Starezek nu a răspuns?

— Nu.

— N-a vrut să mai aibă de-a face cu dumneavoastră, din moment ce nu puteaţi săi mai faceţi vreun bine. Aceasta a fost impresia dumneavoastră?

— N-aş spune asta…

Muriel se întoarse spre Larry şi-i ceru o copie a scrisorii pe care o trimisese Erno lui Gillian, apoi îl privi din nou pe martor. Aflat la trei metri în stânga lui Larry, Raven sân imediat în picioare.

— Domnule judecător, n-am văzut scrisoarea aceasta! zise Arthur.

Cu o mutră nevinovată, Muriel arătă scrisoarea, mai întâi lui Raven, apoi lui Harlow. Larry citi o altă copie pe care Muriel o lăsase pe masă. Cuvintele erau acolo, pe hârtie, chiar dacă figura uluită a lui Arthur dovedea că nu le înţelesese semnificaţia. Când

Muriel se întoarse la masă, Larry o văzu aruncându-i lui Arthur un zâmbet colegial, de parcă ar fi jucat scrabble sau tenis. Apoi Muriel se întoarse către Erno şi folosi scrisoarea ca pe un cuţit de spintecat.

— Nu i-aţi scris judecătoarei Sullivan că detectivul care a anchetat cazul nu mai manifestă interes faţă de dumneavoastră „acum, când nu-i mai pot face niciun bine”?

Erno citi textul de mai multe ori, apoi răspunse:

— Aşa scrie aici.

— Aţi zice cât purtaţi ranchiună?

— Ziceţi-i cum vreţi.

— Eu îi zic ranchiuna, spuse Muriel.

Harlow aprobă obiecţia, dar zâmbi din nou. Larry îşi făcuse o idee despre judecător. Lui Kenton Harlow îi plăceau avocaţii şi admira ceea

ce făceau. Credea că adevărul va ieşi la iveala din lupta grea dusă în faţa Curţii. Se vedea că-i plăcea stilul lui Muriel.

— Hai să analizăm lucrurile, zise Muriel. I-aţi furnizat detectivului Starezek informaţii privitoare la un caz important, nu-i aşa?

— Da, răspunse Erno.

— Iar prietenul dumneavoastră, detectivul Starezek, a rezolvat cazul. A lăsat o impresie bună.

— Şi el, şi dumneata, zise Erno.

— Şi el, şi eu. Şi poliţia a lăsat o impresie bună, da?

— Corect.

— Poliţia aceea, ai cărei membri n-au vrut să vă ajute să vă transferaţi într-o închisoare cu nivel mediu de securitate.

— Da.

— Aceeaşi poliţie din care nimeni n-a vrut să susţină povestea dumneavoastră ca împuşcătura de acum patru ani, de la Ike’s, a fost în legitima apărare.

— Da.

— Spunând ce spuneţi acum, luaţi înapoi ce le-aţi dat detectivului Starezek şi poliţiei. Da?

— Spun adevărul.

— Adevăr sau nu, încercaţi să corectaţi sau să anulaţi efectul informaţiei pe care aţi furnizat-o anterior. Nu-i aşa?

— Pentru că fusese o minciună.

Muriel insista, iar Harlow îl obliga pe Erno să

răspundă. Nu avea de ales, trebuia să spună „da”. Răspunsul era evident, dar când îl rosti, în rândul presei se produse o mică agitaţie. Ziariştii aveau deja titlul pentru articolele lor.

Muriel începu apoi să-l întrebe pe Erno despre relaţia acestuia cu Gangster Outlaws, o bandă care domina închisoarea Rudyard. Larry muncise cea mai mare parte a nopţii ca să obţină informaţia, iar Muriel o folosea foarte bine. Erno avusese un coleg de celula care făcea parte din G.O. Şi ajunsese să fie protejat de banda. Obţinea prin intermediul ei informaţii despre foştii prieteni care lucrau în forţele de ordine, Erno nu recunoscu aceasta ultimă parte.

— Domnule Erdai, ştiţi că au existat mai multe cazuri în care membrii bandei Gangster Outlaws, aflaţi în închisoare, au depus mărturii false, asumându-şi delicte de care erau acuzaţi alţi membri ai G.O?

— Obiecţie, interveni Arthur. Nu exista vreo dovadă că domnul Gandolph ar fi membru al vreunei bande.

— Mă întreb dacă domnul Erdai ştie acest lucru.

— Este irelevant! replică Arthur.

— O să vedem, zise judecătorul.

— Am auzit asemenea zvonuri, răspunse Erno.

— Şi aţi auzit că G.O. controlează zona condamnaţilor la moarte din Rudyard?

— Ştiu doar că acolo sunt mulţi membri ai bandei.

— Inclusiv domnul Gandolph?

— N-am cum să ştiu aşa ceva. Trebuie să înţelegeţi că deţinuţii condamnaţi la moarte, Oamenii Galbeni, sunt izolaţi. Nu văd pe nimeni din afara grupului. N-am discutat cu Gandolph niciodată, în tot timpul în care am fost în închisoare.

— Domnule Erdai, având în vedere experienţa dumneavoastră din închisoare, puteţi să afirmaţi că sunteţi un om atât de integru, încât să refuzaţi pe cineva din G.O., care v-a protejat, dacă v-ar fi cerut să ne spuneţi o poveste care nu v-ar face niciun râu, dar le-ar face rău detectivului Starezek şi poliţiei – care nu v-au ajutat la nevoie –, o poveste care v-ar permite să vă petreceţi timpul de dinaintea morţii împreună cu soţia?

Arthur sărise în picioare cu mult înainte ca Muriel să termine fraza. Zise calm:

— Obiecţie!

Iar Harlow răspunse imediat:

— Se susţine!

Dar Muriel îşi susţinuse argumentaţia de încheiere mai mult pentru presă. Având în vedere că-şi făcuse treaba cu vârf şi îndesat, se înapoie către masa, dar se opri brusc şi zise, de parcă atunci i-ar fi venit ideea:

— Oh! Domnule Erdai, după ce aţi târât cadavrele acelea în camera frigorifică, ce-aţi făcut cu trupul Luisei Remardi?

— I-am ridicat fusta şi i-am tras chiloţii până la glezne.

— Şi după aceea?

— După aceea n-am făcut nimic.

— Deci, v-aţi mulţumit săi ridicaţi rochia doar din curiozitate?

— I-am ridicat rochia pentru că ştiam că făcuse sex cu o oră înainte şi mi-am imaginat că lucrul acesta se va vedea la autopsie. Am vrut să arate ca şi cum ar fi fost violată. În aceeaşi idee am luat lucrurile tuturor, ca să pară cu un jaf. Am încercat să-mi ascund urmele.

— Deci, n-aţi sodomizat cadavrul.

— Nu.

— Ştiţi că medicul legist al poliţiei, doctorul Kumagai, a depus mărturie la proces şi a afirmat ca impul a fost sodomizat?

— Ştiu ca Painless Kumagai a făcut o grămadă de greşeli în decursul timpului.

— Atunci de ce s-a detectat în anusul ei un lubrifiant obişnuit pentru prezervative?

— Întrebaţi-l pe domnul cu care a petrecut ceva timp în parcare.

— Şi credeţi că asta ar explica de ce sfincterul ei anal a fost întins după moartea ei?

— Nu-s medic.

— Dar sunteţi de acord că mărturia dumneavoastră nu explică această dovada?

— Dacă nu v-am dat o explicaţie mulţumitoare, atunci nu explica.

— Mulţumesc, zise Muriel, apoi se aşeza lângă Larry.

Acesta fu surprins să simtă, sub masa, pumnul

ei lovind pumnul lui.[6]

Interogatoriul încrucişat condus de Muriel se desfăşurase exact cum anticipase Arthur în timpul discuţiilor pe care le avusese în închisoare cu Erno. Singura excepţie fusese rândul din scrisoarea lui Erno, despre Larry care nu mai trăgea niciun folos. Arthur nu se gândise la implicaţiile textului. În afară de asta, Erdai fusese bine pregătit. Restul îl făcuse Muriel. Ea câştiga orice competiţie privind stilul.

În momentul în care Muriel terminase interogatoriul, judecătorul Harlow stătea ţeapăn pe scaun, într-o parte a podiumului, păstrind, literalmente, distanţa faţă de Erdai. Când Arthur se ridica, pentru a pune întrebări, ştia că are mult de muncit. Îşi încheie haina şi reciti notiţele Pamelei, înainte de a începe ceea ce se numea, în limbaj juridic, reabilitarea martorului.

— Domnule Erdai, doamna Wynn v-a întrebat de ce v-aţi asumat un asemenea risc doar de dragul nepotului dumneavoastră. Vreţi să explicaţi acest lucru onoratului domn judecător?

Erno se uită un timp la balustrada boxei martorilor, apoi zise:

— Familia mea s-a obişnuit să supravieţuiască. Am îndurat multe în Al Doilea Război Mondial, iar în 1956 tatăl meu a participat la revoltă. A fost ucis, continuă Erno, cu figura crispata. A fost împuşcat şi spânzurat de picioare de stâlpul din

---

6 Un gest de bucurie în caz de victorie (n. tr.).

faţa casei noastre. Asta ca să ştiţi prin ce-am trecut. Vecinii noştri l-au vândut poliţiei secrete. Eu, mama şi sora mea am trecut prin multe ca să fugim de acolo şi să ajungem aici. Iar Collins, nepotul meu, este singurul copil pe care l-am avut în familie. Toată povestea s-a declanşat când am auzit că o să intre la închisoare pentru tot restul vieţii. M-am gândit mult la tatăl meu atârnând de stâlp – l-au lăsat acolo zile în şir, nu ne-au îngăduit să-l dăm jos; era un avertisment pentru ceilalţi. Erno îşi acoperi gura, de parcă i s-ar fi făcut râu şi izbucni în plâns. După un moment, îşi şterse faţa cu şerveţelele judecătorului şi avu nevoie, ca şi rândul trecut, de oarecare timp ca să poată respira normal. Simţeam că nepotul meu poate să ajungă cineva. Era deştept, dar nimerise într-un mediu plin de delincvenţi. Am considerat cât sunt dator tatălui meu, mamei mele, întregii familii, să încerc să-i mai dau o şansă. Trebuia să fac tot ce puteam.

Arthur aşteptă să vadă dacă Erno va oferi mai multe explicaţii, dar omul îşi spusese rolul. Arthur şi Pamela petrecuseră multe ore împreună cu Erno. Unul dintre adevărurile neplăcute ale cazului era că Arthur nu-l plăcea în mod deosebit pe Erno. Nu pentru că acesta era un delincvent, nici din cauza faptului că săvârşise ceva deosebit de grav. În decursul anilor.

Arthur – ca toţi cei care lucrau în sistemul juridic – întâlnise ticăloşi desăvârşiţi, dar care erau strălucitori ca un ban nou, ba chiar

fermecători. Erno avea o fire rece, aspră. Nu era indiferent, ci mândru de ceea ce făcuse. Nu dorea să placă altora. Însă duritatea lui îi provocase lui Arthur convingerea profundă că Erno spunea adevărul. Iar dorinţa lui Erdai de a acţiona fără să se aştepte să fie privit ca un sfânt sau ca un martir îl umpluse pe Raven de admiraţie. Pentru că Erno ştia că nu-i nici sfânt, nici martir.

— Bine. Încă ceva. Doamna Wynn a ridicat problema motivului acestei mărturisiri. Vreţi să ne spuneţi de ce aţi fost de acord să discutaţi cu mine şi cu doamna judecător Sullivan? De ce aţi decis să spuneţi adevărul privind cele întâmplate pe 4 iulie 1991?

După cum era de prevăzut, Muriel se ridică şi obiectă faţă de afirmaţia ca Erno spunea adevărul. Judecătorul o refuza, aşa cum procedase de câteva ori şi cu Arthur.

— Hai să ne vedem de proces, oameni buni, şi să nu ne pese cine-i în rândul spectatorilor, zise Harlow, făcând referire la presă. Domnule Erdai, explicaţi-ne. De ce am aflat acum toate acestea?

Erno îşi trase răsuflarea, înainte să înceapă.

— Trebuie să spun mai întâi că, atunci când l-am turnat pe Gandolph, nu mi-a păsat de soarta lui. Îmi imaginam că, dacă pui cap la cap tot ce făcuse, merita să stea un pic la închisoare. Dacă Larry ar fi venit să mă vadă, atunci când i-am cerut, i-aş fi spus totul. Nu mă gândisem cum să fac asta, dar aş fi făcut-o, pentru că eram dator să fiu cinstit faţa de el. Dar acum mi-am dat seama

cât sunt dator lui Gandolph. Nu se compara nimic cu moartea, ascultaţi-mă pe mine! Crezi că poţi să înţelegi că te afli doar temporar în lumea asta, dar când îţi spun doctorii că nu mai ai mult de trăit... Nu ştiu, poate bătrânii gândesc altfel... Mama mea a fost fericita să moară la optzeci şi şase de ani. Dar când lucrul ăsta se întâmpla înainte de vreme... pe mine mă îngrozeşte lucrul ăsta. Vine. Ştii ca vine. Şi nu poţi să faci nimic. Vine. E groaznic. Ţi-ai trăit viaţa din plin, ai supravieţuit multor nenorociri şi te aşteaptă un sfârşit atât de groaznic! Ştiţi, oamenii aflaţi pe patul de moarte redescoperă credinţa. Şi eu mi-am redescoperit-o. L-am ascultat pe preot. Şi cred. Am făcut multe lucruri oribile. Nu ştiu dacă Dumnezeu mi-a dat boala asta ca pedeapsă sau dacă a fost doar o întâmplare. Dumnezeu n-o să-mi trimită o telegramă ca să-mi explice. Dar în situaţii din astea îţi trece prin minte câţi stă în putere să faci lucrurile mai bune. Şi asta m-a făcut să mă gândesc la Gandolph. A fost în închisoare, zi de zi, mai mult de nouă ani. Şi a ştiut, în fiecare zi – exact ca mine – că vine moartea. Vine, iar el nu putea să facă nimic. Ca şi mine. Numai că el nu merită asta. Iar dacă spun adevărul, poate să scape de această ameninţare. Trece prin ce trec eu zi de zi, dar el nu ar trebui să treacă prin asta. La asta m-am gândit. Nu pot schimba nimic în privinţa mea. Dar pot schimba lucrurile în privinţa lui. Tot ce am de făcut e să fac ce-i drept.

Erno nu se uitase la nimeni în timpul

discursului său. Privise în jos şi vorbise cu acelaşi glas lipsit de intonaţie, răguşit şi un pic impersonal, cu care răspunsese până atunci. Dar când termină, ridică privirea şi dădu din cap către judecător.

Harlow, stând cu degetul arătâtor lângă nas, se gândea ce să facă în privinţa lui Erno. Arthur şi Pamela petrecuseră mult timp întrebându-se reciproc acelaşi lucru. În ciuda sincerităţii discursului lui Erno, individul avea ceva evaziv. Arthur credea că acest lucru provenea din nesiguranţa lui Erno în ceea ce-l privea. Arthur nu se îndoia că Erno credea fiecare cuvânt pe care-l spunea, dar exista în vorbele lui un sens care te făcea săi consideri gândurile străine. Uneori, Erno îi amintea lui Arthur de sora lui schizofrenica, Susan, care pretindea deseori că primeşte ordine de la voci care veneau de altundeva, din cosmos. Erno mărturisise că, atunci când îl împuşcase pe Paul

Judson, aflase ceva groaznic despre propria fire. Ceva la fel de inexplicabil ca şi forţele care-l siliseră, la sfârşitul vieţii, să schimbe – atât cât putea – din relele făcute de latura sălbatică a personalităţii sale. Erno acceptase că făcea un lucru bun. Dar nu se lămurise defel ce însemna asta pentru el însuşi.

După un timp, judecătorul o întreba pe Muriel dacă avea vreo întrebare. După ce se consulta cu Larry, aceasta răspunse că nu avea.

— Domnule Erdai, puteţi pleca, zise

judecătorul, apoi îl privi îndelung pe Erno şi adăuga. Mult noroc, domnule!

După aceea, Harlow părăsi scaunul de judecător, fără să privească în urmă.

13 iunie 2001

Victime tăcute

Când şedinţa se termină, Muriel – încă sub influenţa adrenalinei – se întoarse spre şirul de bănci. Toţi spectatorii se ridicau în picioare. Erau prezenţi cel puţin zece reporteri, trimişi special, şi o mulţime de oameni obişnuiţi, atraşi de titlurile din ziarele din ultimele douăzeci şi patru de ore.

În dimineaţa aceea, Ned Halsey îi propusese cu amabilitate lui Muriel să-i lase lui cazul, şi, evident, şi scandalul. Dar reporterii ştiau că acuzarea lui Gandolph fusese cruciala pentru cariera ei. Dacă Arthur dovedea că nu Squirrel fusese asasinul, presa ar fi făcut-o praf, indiferent dacă ar fi fost prezentă la tribunal sau nu. Şi nu voia să renunţe să răspundă la provocare. Tânjea cu ardoare după momentele acelea ce puteau aduce glorie, indiferent cât de cumplite ar fi fost, dar în care lumea venea către ea, ca o mare zgomotoasă. Raven se apropie cu un teanc de moţiuni. Trebuia să-i îndrume pe Molto şi pe Carol în legătură cu următoarea acţiune juridica. Larry aştepta indicaţii privind direcţia în care să-şi orienteze cercetările în legătură cu Erno. Iar ziariştii se înghesuiau, încercând să obţină vreun comentariu înaintea altora. Dar aceasta era soarta pe care şi-o dorise din copilărie. Talmadge folosea

termenul „arenă”, dar ei nu-i păsa de referirea la gladiatori. Pentru ea era mai mult o problemă de a se folosi pe sine în totalitate, de a simţi că fiecare celulă contribuie la a-i face un loc în istoria vremurilor pe care le trăia.

Muriel îşi dădu brusc seama ce avea de făcut, cu o limpezime instinctivă, care se manifesta întotdeauna când avea asemenea probleme. John Leonidis stătea în fundul sălii, aşa cum stătuse cu nouă ani în urmă de fiecare dată când avusese loc o şedinţă importantă a tribunalului. Muriel îi ignoră pe ceilalţi, se strecura printre reporteri şi îşi puse o mină pe umărul lui John, apoi îl conduse pe fiul lui Gus pe hol, către camera martorilor. Ştia că ziariştii nu vor pleca până nu le va da o declaraţie.

John nu venise singur. Îi prezentă un bărbat spin, numit Pan, probabil un filipinez, care era mult mai tânăr decât John. Zgomotul mulţimii care ieşea din tribunal se auzea chiar şi după ce Muriel închise uşa cămăruţei. John se enervase, din cauza procedurii judiciare. Îşi muşcă o bucată de unghie în timp ce-i explica furios lui Muriel – de parcă ar fi fost ceva nou pentru aceasta – că Erdai minţea, ca să se răzbune pe poliţia din ţinutul Kindle, şi că i se furnizaseră toate detaliile.

— Vreau să le spun ziariştilor ăstora idioţi ce se întâmplă! exclamă John.

A

Pentru Muriel ar fi fost ideal să fie apărată de victime. Dar îi spuse lui John că trebuia să dea

declaraţii numai dacă voia neapărat să facă acest lucru.

— Vreau, zise John. Mă gândesc la jigodia aia în fiecare zi. La Gandolph/Muriel, îmi dau seama în fiecare zi că am mai pierdut ceva din cauza individului. În ultimele luni am început să mă întreb dacă tatăl meu ar fi fost mândru de mine.

John avea motive serioase să creadă că i-ar fi adus mari bucurii lui Gus. Nu numai ca John condusese Paradise, unde afacerile mergeau mai bine ca niciodată de când cartierul renăscuse, dar deschisese restaurante greceşti cu preţuri medii în toată ţara, în parteneriat cu un proprietar local de hoteluri. Muriel prinzi se la localul din Center City, numit GG s Taverna – GG de la Good Gus[7] – fiind invitată de John de câteva ori în fiecare an. John se aşeza la masa ei, fuma şi vorbea despre caz, care rămăsese proaspăt în mintea lui, de parcă procesul ar fi avut loc cu o zi în urmă.

— Cred că Gus ar fi acceptat cu greu unele lucruri din viaţa mea, zise John. Ca şi mama. Dar lucrurile s-ar fi aranjat şi cu el. Chiar cred asta. Dar aş fi avut dreptul să ştiu. Nu-i aşa? Oricine are acest drept. Rahatul ăla de Gandolph… nu-i Dumnezeu, dar a fost Dumnezeu pentru viaţa mea.

John, ca mulţi supravieţuitori, considera că asasinarea tatălui său şi pedepsirea ucigaşului ascundeau multe înţelesuri ce-l priveau personal. Însă motivul principal pentru care John nu putea

7 Gus cel Bun (n.tr.).

uita nimic era că, de fapt, cazul nu se încheiase. Trecuse un deceniu în care John Leonidis îşi ţinuse răsuflarea, sperând ca nedreptatea uciderii lui Gus nu va fi completată de eventualitatea ca Rommy Gandolph să scape de pedeapsa pe care o stabilise justiţia.

Cu ani în urmă, John fusese cel mai neînduplecat dintre rudele victimelor în privinţa pedepsei cu moartea pentru Gandolph. Dina, soţia lui Paul J ud son, se mutase în Boulder înainte de începerea procesului şi se străduia să-şi ia viaţa de la început. Nimeni nu mai auzise de ea de ani de zile. Mama Luisei, care fusese întărâtată de Larry în timpul anchetei, apăruse la tribunal ca să ceară pedeapsa cu moartea, dar se potolise. Lui John i-ar fi plăcut să urmeze Facultatea de Drept, ca să judece el însuşi cazul. Muriel crezuse la început că făcea acest lucru de dragul mamei sale. Dar în timpul declaraţiilor rudelor victimelor, care precedaseră sentinţa, John afirmase că era convins că şi tatăl lui ar fi dorit să se aplice pedeapsa capitala.

— El acorda fiecărui om o şansă, spusese John despre Gus. Îi acorda şi şase şanse, dacă vedea că omul se străduia. Era însă de moda veche, la sfârşitul zilei făcea socoteala. Şi era un tip dur. Mai devreme sau mai târziu ar fi zis că ce-i prea mult strică. Tatăl meu a fost bun cu Gandolph. Şi pentru asta s-a ales cu un glonţ în cap. Ar fi vrut ca individul ăsta să fie pedepsit cu moartea. Deci, asta vreau şi eu.

Încă de atunci, Muriel începuse să nu mai fie sigură că imaginea lui John despre tatăl lui se potrivea cu realitatea. Dar cine era ea, ca să-l contrazică? îşi amintea însă atmosfera din sala de judecata, atunci când vorbise John, seriozitatea care o cuprinsese pe Gillian Sullivan ascultându-l din fotoliul de judecător. Idealiştii n-aveau decât să pălăvrăgească despre ruşinea uciderilor de către stat, era mai bine aşa decât să se ajungă în situaţia în care cetăţenii şi-ar fi făcut singuri dreptate – lucru care se putea întâmpla atunci când aveai de-a face cu oameni ca John, oameni îndureraţi şi care credeau că trebuie să acţioneze, din datorie faţă de cei morţi. Pentru John, moartea lui Gandolph devenise o prioritate, o parte a rolului de om puternic, precum tatăl lui, rol pe care-l preluase el la moartea lui Gus.

Muriel deschise uşa şi-i făcu semn lui Carol săi însoţească pe John şi pe prietenul acestuia până în holul tribunalului, unde aşteptau camerele de luat vederi ale televiziunilor. Mai mulţi reporteri strigară numele lui Muriel, iar aceasta le promise că va coborî imediat. Însă Larry apăru de îndată, conducând patru femei: două adolescente, o femeie cu aspect agreabil, de vreo patruzeci de ani, urmate de o doamnă în vârstă, cu părul de-un negru artificial. Aceasta era singura pe care Muriel o recunoscu.

— Doamna Salvino! zise Muriel, salutând-o pe mama Luisei Remardi.

Bătrâna doamna era dură şi directă, iar Muriel

considerase întotdeauna că Luisa îi semănase mamei sale. Cele două tinere aveau figuri aproape identice, dar diferenţa de doi ani avea ca efect un contrast semnificativ în înfăţişarea lor. Cea care intrase a doua era fardată şi era mai înaltă decât sora ei cu vreo treizeci de centimetri. Însă ambele arătau zvelte şi brunete, cu figuri prelungi, cu coame dese de pâr precum cărbunele şi cu ochi mari, negri. Foarte frumoase. Muriel îşi dădu seama imediat că le avea în faţă pe fetele Luisei.

În felul ei brutal, doamna Salvino ignoră salutul lui Muriel.

— Voi, ăştia de aici, nu terminaţi niciodată cu povestea asta?

— Nuccia! încercă s-o potolească cea de-a patra femeie.

— Muriel, interveni Larry, cu un aer ceremonios, care nu-i era caracteristic, probabil că o mai ţii minte pe Geneviève Carrière. I-a fost prietenă apropiata Luisei.

Geneviève venise în calitate de şofer şi de paznic. Doamna Salvino făcea parte dintre italienii din Kewahnee, care nu veneau în Center City decât de două-trei ori pe an, întotdeauna cu teama.

— N-aveam niciun chef să vin aici, zise doamna Salvino. Daria a auzit de mărturie la televizor. A decis să asiste. Dacă vrei să ştii, a făcut asta pentru a avea o scuză ca să chiulească de la şcoală.

— De parcă aş fi avut nevoie de vreo scuză! îi

replică nepoata ei.

Nepoata cea mică era timidă, purta bretele şi rămăsese lângă uşa. Însă Daria era o pacoste. Avea şaisprezece ani, purta fusta scurta şi machiaj strident, ca toate fetele pe care le vedea Muriel pe străzi. Fata avea un trup prea solid pentru bluziţa strâmtă, care-i ajunge doar până la buric. Pe Muriel o uimea faptul că putea fi şocată de agresivitatea sexuală a acelor fete, din moment ce ştia foarte bine că şi ea ar fi profitat din plin de-o asemenea libertate, dacă ar fi existat pe vremea tinereţii ei.

— Nu e nevoie să auzi chestiile astea, zise bunica.

— Trezirea, bunico! E la televizor! Şi-i vorba de mama mea, iar tu nu ne spui nimic. În afară de scorneli, vreau să zic.

Larry interveni:

— Daria, nu cred că o să afli ceva despre cele întâmplate. Avem de-a face cu un om pe moarte, plin de amărăciune, care încearcă să se distreze.

— Uneori îl cred, răspunse fata, contrazicându-l în felul obişnuit celor de vârsta ei. Tipul celălalt, despre care se spune că i-a ucis, părea atât de aiurea! Nu cred că un om atât de bolnav ca tipul ăla putea să aibă puterea sa facă asemenea lucruri.

— Ce ştii tu? îi zise bunică-sa.

Daria îi arunca doamnei Salvino o privire scârbita, apoi spuse:

— Singura problema cu ăsta e de urât ca

naiba!

Muriel şi Larry, încă aflaţi sub influenţa atmosferei de lupta din tribunal, izbucniră în râs în acelaşi timp, amuzaţi de cruzimea arătata faţă de Erno.

— Nu, sincer vorbind, insistă Daria. Ştiu că-i bolnav, dar nu cred că a arătat bine vreodată. Nu e genul mamei. În toate fotografiile în care apàrea cu bărbaţi – chiar şi cu tatăl meu – indivizii erau întotdeauna mortali.

Fata vorbea cu oarecare încăpăţânare, iar Muriel fu impresionată de patosul cu care Daria apăra o imagine demnă de admirat a mamei sale. Cu cât Muriel înainta în vârstă, cu atât devenea mai conştientă de cantitatea de durere care era adusă în fiecare tribunal. Când era mai tânără, simţise numai furia – a victimelor şi a acuzaţilor, care se simţeau deseori traşi pe sfoară – şi nevoia ei îndreptăţită de a distruge râul. Dar acum simţea compasiune pentru cei care supravieţuiseră – pentru Daria, chiar şi pentru delincvenţi, care regretau deseori faptele săvârşite, pentru familiile lor, de obicei la lei de nevinovate ca orice martor, singura lor greşeală fiind că iubeau pe cineva care o sfârşise râu.

Pentru Daria era extrem de important ca opinia ei despre mama sa să se dovedească a fi corecta. Fata se întoarse către Geneviève, care privise, zâmbind discret, discuţia dintre Daria şi bunica ei.

— N-am dreptate, mătuşă Geneviève? Mama

n-ar fi umblat cu unul ca ăsta.

— Niciodată! o aprobă Geneviève. Mama ta nu-l putea suferi pe individ.

Geneviève o bătu pe fată pe umăr şi nu remarcă schimbul de priviri dintre Muriel şi Larry.

— De ce nu-l putea suferi? o întrebă Muriel.

Şase persoane însemnau o adevărată mulţime în cămăruţa aceea, în care se mai afla şi o canapea veche, acoperită cu tweed, o masă şi scaune. Conştientă că a greşit, Geneviève preferă să se uite la un tablou de pe perete, cu un peisaj împădurit, decât să înfmnte privirile îndreptate asupra ei.

— A fost doar de chestie de duşmănie, zise ea, fluturându-şi mâna îngrijită prin aer, sugerând că fusese ceva greu de definit.

Geneviève albise prematur, ceea ce şoca, pentru că obrajii îi rămăseseră roşii, rotunzi, plini de tinereţe. Geneviève lăsa o impresie de persoană pe care te poţi baza. Trecuse un deceniu, dar continua să aibă grija de copiii şi de mama prietenei sale. Muriel petrecuse ani de zile pe marginea terenurilor de fotbal şi de base-ball în compania unor femei ca ea, mame care îngrijeau copiii din instinct şi care erau, probabil, cei mai buni oameni de pe planetă.

— Poate că fetele ar trebui să aştepte afară, propuse Muriel, gândindu-se că din cauza fetelor refuzase Geneviève să vorbească.

— Ce naiba! se împotrivi Daria. Nu suntem copii! A fost mama *noastră*!

Fără să vrea, Muriel zâmbi. Probabil pentru ca şi ea fusese la fel de încăpăţânată şi de aspra, pe când avea şaisprezece ani. Impulsul de a împinge lucrurile prea departe, de a pătrunde pe domenii interzise, pentru a descoperi cine era, n-o părăsise niciodată complet. Andrea, sora mai mică a Dariei, nu părea foarte dornica să rămână, dar în cele din urmă nu se mişcă din loc. Între timp, Larry continua să insiste pe lângă Geneviève:

— Deci, nu ştii ca între Erno şi Luisa să fi existat vreo legătură?

Geneviève se uita la ceas şi făcu un semn către fete, dar le destăinui un gând, înainte de plecare:

— Mai degrabă cred că Erno a omorât-o, decât să cred că între ei a existat o relaţie.

Muriel întinse mâna, ca s-o reţină pe doamna Salvino.

— Luisa v-a spus ceva despre Erno?

— De unde să ştiu? răspunse bătrâna. N-am fost atenta.

— Va povestea despre bărbaţi?

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă doamna Salvino. Am fost mama ei! Credeţi că am întrebat-o aşa ceva?

— Eu cred că ai întrebat-o, zise Daria.

Doamna Salvino ridica palma şi se făcu că scuipă printre dinţi, iar Daria răspunse cu un alt gest, o provocare evidentă, pe care – după câte se părea – îl luase de la bunica ei. Însă Daria zâmbea. O admira pe Nuccia Salvino mai mult decât ar fi

fost dispusă să recunoască.

În timp ce Geneviève continua să îndrume grupul către uşă, Muriel îi spuse doamnei Salvino că reporterii vor încerca să-i pună întrebări.

— N-am nimic de spus.

— Vor dori să ştie ce gândiţi. Dacă va închipuiţi că Erdai v-a omorât fiica.

— Tot ce se poate. Poate că aşa e. Nu ştiu. Luisa e moarta. Asta-i tot ce ştiu.

— Eu n-am niciun comentariu, zise Geneviève.

Muriel îşi luă rămas-bun de la ele. Geneviève ieşi ultima, iar Larry o apucă de mânecă şi-i spuse:

— Am dori să discutăm cu dumneavoastră.

Geneviève se grăbi să dea din cap. Pregătise deja o scuză. Vacanţă în familie. În fiecare an, de îndată ce copiii terminau şcoala, plecau cu toţii în Skageon pentru o lună.

— Când plecaţi? o întrebă Muriel.

— Mâine în zori, răspunse Geneviève.

— Bine, poate că o să facem un drum până acolo, zise Larry, iar ochii negri ai Genevièvei aruncară scântei.

Amintindu-şi de ziariştii care aşteptau jos şi dându-şi seama de inutilitatea insistenţelor lui Larry, Muriel deschise uşa şi o lăsă pe Geneviève să plece. Rămase singură cu Larry. Afară continua o ceartă ciudată, cu tot felul de sunete bizare.

— Ar trebui să mergem până acolo şi să-i ducem o citaţie, zise Larry. O să facă nazuri, dar n-o să mintă, dacă depune jurământ. Nu cred că o să aflăm ceva de la ea, dacă nu recurgem la citaţie.

— N-o să ne strice să avem la dosar chestia aia că Luisa nu-l suferea pe Erno. Trebuie să dovedim cât mincinos prin orice mijloace.

— Ai făcut o treabă bună, în privinţa asta.

Muriel accepta complimentul zâmbind, dar ştia că victoria într-un proces însemna mult mai mult decât focurile de artificii din sala de judecată. Multe cazuri fuseseră decise, înainte de a începe, de firea judecătorului sau de juriu, iar Kenton Harlow o îngrijora.

— Dacă va descoperi ceva care să-l facă pe Erno credibil, îi spuse Muriel lui Larry, atunci va trebui să mă ocup de cazul ăsta mult timp. Talmadge crede că, dacă audierea se prelungeşte, reverendul Blythe va căuta pe cineva care să candideze în alegeri.

— Pe cineva negru, o completă Larry.

— Bineînţeles, răspunse ea, clătinând din cap. Nu avea chef de un asemenea fel de înfruntare, mai ales în condiţiile în care ar fi fost considerată un procuror rasist.

— Care-i alternativă? o întreba Larry.

— Ştii care-i alternativă, Larry. Poţi să-ţi imaginezi şi singur. Sau îl distrugem pe Erno, sau recunoaştem că am încurcat-o şi o să ne îngrijim rănile cum putem.

— Nu am încurcat-o cu nimic. Ţicniţii care luptă împotriva pedepsei cu moartea cântă aceeaşi melodie. Individul era vinovat. Nu l-am torturat ca să declare cât vinovat. Erno n-are decât să-şi bage undeva povestea lui, gen Shangri-la.

— N-am făcut decât să-ţi amintesc despre ce-i vorba.

— În afară de asta, trebuie să-ţi spun că – deşi-l respect pe Talmadge – dacă am încurcat-o, Blythe o să-ţi mai dea o lovitură. Va trebui să opreşti plata cecului pentru afişele campaniei electorale.

— O să vedem dacă va fi nevoie, răspunse imediat Muriel.

Tonul ei fusese provocator, îi vorbise privindu-l de sus şi-l văzuse tresărind. Într-un fel, declanşase ceva vechi, ceva ce existase cu ani în urmă. Se simţi vinovată ca făcuse asta. Mai ales că, mai mult ca sigur, nu spusese adevărul. Cu o zi în urmă îi spusese lui Larry că ar renunţa la numirea în fmntea procuraturii în schimbul bucuriei de a fi mamă şi crezuse în fiecare cuvânt pe care-l spusese. Dar să nu obţină nimic din ce-şi dorise? Se cunoşteau suficient de bine ca să ştie că nu va ceda prea uşor.

— Larry, hai să facem câteva găuri în barca lui Erno. O să iau legătura cu Jackson Aires, să văd dacă pot să discut cu nepotul lui Erno. Continuă să obţii informaţii în chestia aia cu banda. Poate că G.O. i-au promis lui Erno ceva despre care n-am aflat încă. Vezi dacă poţi să-l descoperi pe individul pe care l-a împuşcat Erno, în localul lui Ike. Am senzaţia că individul n-o să ia poziţia de drepţi ca să susţină povestea aia cu autoapârarea de care a pomenit Erno.

Lui Larry îi plăcură toate ideile. Şi-i plăcea că

între ei era pace.

— A venit vremea presei, zise Muriel. Arat bine?

— Araţi perfect! răspunse el, făcând un cerc cu degetul mare şi cel arătător.

Muriel zâmbi şi zise:

— Larry, uitasem cât de amuzant e să lucrez cu tine.

Când Muriel deschise uşa, o găsi rezemată de rama uşii pe Daria, fiica cea mare a Luisei. Fata se îndrepta, când o văzu pe Muriel.

— Am uitat să vă întreb ceva, zise Daria. Mă întrebam dacă avem vreo şansă să-l primim înapoi.

— Ce să primiţi?

Daria o privi cu intoleranţă adolescentina, de parcă Muriel ar fi fost din piatră.

— Medalionul. Medalionul mamei. E o dovadă. Domnul Molto a spus că nu-l putem primi până nu se termina toată povestea. Dar am aşteptat atât de mult şi mă întrebam, pentru că… Cu toată duritatea ei, Daria păru brusc emoţionată şi nu-şi mai găsi cuvintele.

Muriel nu avea nevoie de explicaţii. Daria voia medalionul pentru că i se cuvenea, în calitate de fiica mai mare. Pentru că întărea legătura cu mama ei şi pentru că în medalion exista o imagine a Dariei, luată la începutul existenţei sale, pe care Luisa o păstrase – literalmente – lângă inima ei. Muriel simţi furie şi frustrare, provocate de necazul fetei. Trecuse un deceniu, iar legea, cu toate intenţiile ei nobile şi cu birocraţia ei, nu

permisese unui copil rămas fără mamă să se bucure de sprijinul atingerii moştenirii sale celei mai de preţ.

Muriel o linişti imediat pe Daria, jurându-i că va rezolva cât mai repede problema, apoi se duse către ascensor, încercând să-şi recâştige calmul. Furia nu se potrivea cu camerele de luat vederi. Dar se bucura că se întâlnise o clipă cu Daria, ca avusese ocazia să retrăiască intensitatea grijilor şi a deciziilor. Gata cu jocul de-a hoţii şi vardiştii. Gata cu avocaţii care apăreau din senin în ajutorul lui Squirrel, strigând: „Surpriză!” Gata cu amânarea de-a se face dreptate şi pace oamenilor care meritau. Termenul ajunsese la scadenţă – pentru caz, pentru justiţie, pentru Rommy Gandolph.

13 iunie 2001

Susan

Gillian Sullivan îşi paraşi locul din ultimul rând al sălii şi se strecura spre uşă, de îndată ce Curtea îşi întrerupse şedinţa. Ajunsese deja pe coridor, bocănind cu tocurile-i joase pe marmura, când auzi ca o strigă cineva aflat în spatele ei. Stew Dubinsky, care era de mult timp reporterul judiciar al ziarului *Tribune*, alergă un pic şi o ajunse din urmă, gâfâind din cauza efortului. Numai că Gillian n-avea niciun chef să discute cu individul.

Când intrase în sala tribunalului ştiuse că riscă o asemenea întâlnire şi-şi spusese de mai multe ori să plece de acolo. Dar parcă fusese

legată de scaun, nu putuse să se ridice până când Erno nu rostise ultimul cuvânt. Ce-o obligase să rămână, în loc să întoarcă spatele tuturor, aşa cum jurase deseori că şi-ar dori să facă? Avea multe păcate, pentru care trebuia să se căiască. Mii. Dar de ce se concentrase atât de prosteşte asupra acestuia? Citise ziarele din dimineaţa aceea, stătuse seara trecută în faţa televizorului lui Duffy şi urmărise gogoşile înşirate la ştirile de noapte. Căzuse în capcana şi ştiuse lucrul acesta din ziua în care mersese cu Arthur la Rudyard. Erau oare gândurile ei excesele unei conştiinţe încărcate? Oricum, n-avea rost să se amăgească. Oricare ar fi fost adevărul care urma să fie descoperit aici era, într-un fel, un adevăr despre ea.

Dubinsky trecuse de la supraponderalitate la obezitate porcească. Mai avea figura pe care o cunoscuse Gillian, cu ani în urmă, numai ca acum era complet îngropată în grăsime.

Nu-l simpatizase niciodată pe Stew. Nu te puteai bizui pe el în nicio privinţă, întârzia întotdeauna, uneori trata faptele cu neseriozitate şi deseori făcea rost de informaţii prin mijloace ilegale. Cu mulţi ani în urmă i se retrăsese temporar acreditarea la tribunal, pentru că fusese prins ascultând la uşa juriului.

Gillian îi explică lui Dubinsky în câteva cuvinte ce căuta acolo. Era evident că individul o privea într-un fel la care nu se gândiseră cei de la ziarele concurente. Stew îşi scoase reportofonul din buzunarul hainei. Gillian îşi dădu seama,

instinctiv, ca slujba ei era periclitată, dacă rămânea un subiect de reportaj, ca în ziarele de dimineaţă. Însă se temea că Dubinsky va insista şi mai mult, dacă va încerca să-l refuze. Spuse de mai multe ori că trebuia să plece, dar Stew stărui, spunându-i că mai are doar o singură întrebare. Individul trecu de la cazul Rommy Gandolph la întrebări la care nu avea niciun interes să răspundă, pentru că se refereau la viaţa ei actuală.

— Aici eraţi! zise cineva şi o prinse de cot; era Arthur. Trebuie să plecăm chiar acum, doamnă judecător, dacă vreţi să vă duc înapoi cu maşina. Am fost anunţat prin pager că un client de-al meu a fost arestat şi trebuie să-l eliberez pe cauţiune. Şi o împinse pe Gillian pe hol.

Dubinsky se ţinu după ei, dar fiind prezent şi Arthur, Stew îşi schimba obiectivul. Voia să afle cum reacţionase Raven la fiecare problemă ridicată de Muriel. Arthur se opri din mers într-o intersecţie, încercând să scape de individ, dar acesta îi urmări până în clădirea parcării aflate în faţa tribunalului, unde se afla automobilul cel nou al lui Arthur.

— Se pare că practica privată rentează, zise Stew, pipăind o aripă a maşinii.

— Nu şi în cazul ăsta, îl asigură Arthur, care o ajută pe Gillian să urce, apoi cobori iute rampa.

— Eşti un adevărat erou! exclamă Gillian, închizând ochii şi ducând o mână la piept. A devenit Stew mai rău sau eu m-am dezobişnuit?

Chiar trebuie să te întâlneşti cu un client la închisoare?

— Din nefericire, trebuie. E vorba de sora mea.

— Cu sora ta?!

— Gillian, asta se întâmplă mereu. Trebuie să mă ocup de ea.

— Bineînţeles! Lasă-mă la primul colţ.

— Unde vrei să te duci?

— Arthur, ai grijă de sora ta! în seara asta lucrez într-un magazin din Nearing. O să iau autobuzul.

— Eu merg la Secţia de poliţie numărul doi, din West Bank. Poţi să mergi cu mine. Dacă vrei, poţi să iei autobuzul de acolo.

Gillian nu vedea ce probleme i-ar crea dacă îl însoţea până la secţia de poliţie. Avea de pus la punct anumite treburi cu Arthur. Spera să-şi scuze stângăcia din ziua anterioara şi era curioasă să-i afle reacţiile legate de modul în care decurseseră lucrurile în ziua aceea. Arthur o întrebă care era impresia ei despre Erno.

— Muriel este un avocat foarte bun, zise Gillian. A făcut multe valuri.

— Îl crezi pe Erno?

Gillian nu se gândise la asta. A crede sau nu pe cineva i se părea ceva lipsit de importanţă. Oricum, nu urma să decidă ea. Mai mult, simţea acum cât de mult o captivase spectacolul. Nu mai călcase într-un tribunal de când fusese condamnată. Iar astăzi se simţise înviorata într-un

fel pe care refuzase să şi-l imagineze. Avocaţii, judecătorul, zgomotele sălii, emoţiile de acolo – toate depăşiseră ce-ar fi putut vedea într-o piesă de teatru, pentru că fuseseră uluitor de reale. Când Erno vorbise despre moartea ce urma să vină, avusese impresia că o lovise trăsnetul. Într-un fel, se aşteptase să simtă miros de ozon în sala aceea mare.

Gillian nu fusese surprinsă să trăiască un oarecare sentiment de invidie. Întotdeauna îi plăcuse să fie în tribunal. O şocase cât de apropiate îi rămăseseră toate acestea – calculele şi implicaţiile fiecărei întrebări, efortul de a înţelege ce se afla dincolo de răspunsurile de nepătruns ale judecătorului. Îşi dăduse seama că visase la lucrurile astea în fiecare noapte.

— Sincer vorbind, nu-s convinsă că vreau să-l cred. Dar interogatoriul tău a fost strălucit, la fel de eficient – în felul lui – ca acela al lui Muriel.

— N-a fost chiar aşa, zise Arthur, care nu se putu împiedica să nu zâmbească.

Gillian nu fusese doar politicoasă. Arthur era un avocat de prima clasă. În timpul interogatoriului încrucişat era nevoie să apelezi la înflorituri, pentru ca avocatul care pune întrebări să devină întruparea vizibilă a neîncrederii. Replica avocatului la interogatoriu are ceva artistic, ceva foarte subtil, pentru că avocatul conduce martorul către o imagine favorabilă, ca un părinte care exercită o influenţă blândă asupra unui copil neascultător.

— Presupun că în faza asta dau dovadă de o atitudine deschisă faţă de Erno, zise Gillian. Poţi să-l ajuţi cu ceva?

— Nu-mi imaginez cum. Oricum, nu cu dovezi fizice. Dacă ar fi spus că a violat-o pe Luisa, poate că s-ar fi găsit un fir de păr pubian, ADN sau altceva, dar nu exista nimic.

— De ce crezi că a negat că a violat-o?

— Începând cu ziua în care am fost la închisoare împreună cu tine, a insistat că Painless a greşit. Cred că lucrul astă este în favoarea lui. Dacă vrea să-şi transforme mărturia în dovadă, ar fi trebuit să recunoască violul.

Înaintau lent, prin traficul intens al dupa-amiezii. Gillian cugeta. În faza asta nu era suficient să produci îndoială cu privire la corectitudinea sentinţei, pentru a anula execuţia lui Gandolph. Trecuseră zece ani, era prea târziu pentru asta. Dar exista o şansă. Muriel voia să scoată litigiul din lumina reflectoarelor.

— S-ar putea ca Muriel să-ţi propună un târg, îi spuse Gillian lui Arthur.

— Un târg care să-i ofere lui Gandolph viaţa? Chiar dacă-i nevinovat?

— Ce-ar spune clientul tău?

— Asta ar fi echivalentul unui proces prin judecata dumnezeiască. Săi oferi viaţa. Dacă-i vinovat, se va grăbi să accepte. Dacă-i nevinovat, s-ar putea să accepte, ca să trăiască.

— Dar va fi alegerea lui, zise Gillian, iar Arthur clătină din cap.

— Vreau să dovedesc cât nevinovat. Am ajuns la fel de râu ca Pamela, comentă el, privind-o cu o urmă de jenă copilărească. E mai bine să fii avocat decât procuror. Te-ai descurca bine ca procuror. Dar nu ca avocat. Trebuie să fii împotriva lumii întregi. E prima oară, de ani de zile, când nu mă simt doborât când ating dimineaţa pământul cu picioarele. Arthur, care nu-şi ascundea niciodată sentimentele, se lăsă cuprins de veselie, pentru scurt timp.

Gillian zâmbi, dar simţi că intrase din nou într-o zonă în care nu mai avea dreptul să pătrundă. Acum putea recunoaşte că îi lipseau tactica juridică, argumentele pro şi contra, era periculos săi fie milă de ea însăşi. Ceea ce pierduse făcea parte din pedeapsa ei şi nu-i rămânea decât să accepte acest lucru.

Ca să nu se mai gândească la asemenea lucruri, Gillian îl întreba pe Arthur despre sora lui, iar el îi spuse pe scurt povestea lui Susan, cu un ton inexpresiv care nu sugera detaşare reală, ci că toate speranţele îi fuseseră înecate de durere. O poveste obişnuită: perioade de stabilitate, apoi crize grave şi spitalizare. Susan dispăruse de mai multe ori, perioade groaznice în care Arthur şi tatăl lui o căutaseră pe străzi. Ultima oară o găsiseră în Phoenix, ameţită de droguri – cel mai rău lucru pe care ţi-l puteai imagina pentru un schizofrenic – şi însărcinată în luna a treia. Tatăl lui Arthur, care-şi păstrase speranţa că-şi va recăpăta fiica cea frumoasă şi plină de talent,

fusese zdrobit de aceste cicluri ale bolii ei.

— Medicamentele o ajută? îl întrebă Gillian.

— O ajută mult. Dar, mai devreme sau mai târziu, refuză să le ia.

— De ce?

— Pentru că efectele secundare ale unora dintre ele sunt groaznice. Are tremurături. Tahicardie. Îi înţepeneşte gâtul, cu capul într-o parte. Am preferat să locuiască la cămin pentru că acolo au grijă să i se facă o injecţie cu Prolixin o dată pe săptămână. Ar fi fost mai bine dacă urma tratamentul cu Risperdal, dar acesta trebuia luat zilnic, iar asta n-am reuşit niciodată. Medicamentul acela o potoleşte, iar ei nu-i place asta. Dar cel mai rău pentru ea este că viaţa i se pare plictisitoare, în comparaţie cu ce-i în capul ei atunci când nu ia nimic. Discutăm acum despre cineva cu un IQ de 165. Nu-mi pot imagina ce-i într-o asemenea minte. Ştiu doar cât o minte vie, sălbatică, electrizantă. Susan este un geniu. Pentru ea, lumea exterioară e la fel de relevantă ca Evul Mediu, dar citeşte trei ziare în fiecare dimineaţă şi nu uită niciodată nimic.

Arthur povesti că, în urmă cu câţiva ani, o prietenă din copilărie a lui Susan, acum vicepreşedinte principal la Faulkes Warren, casa pentru fonduri mutuale, îi găsise o slujbă: dactilografié, colaţionare şi sortare de rapoarte industriale. Susan dovedise talent de analist. Dacă n-ar fi trebuit să stea singură într-o cameră sau să se interneze de două ori pe an, Susan ar fi putut

să câştige un sfert de milion de dolari pe an. Dar felul în care se comporta o ducea mereu în pragul concedierii. Ca urmare, încheiase un târg cu patronii lui Susan. Când sora lui făcea o criză paranoică, trebuiau să cheme poliţia, ca s-o ia de acolo. Arthur avea un prieten vechi la Secţia de poliţie Doi, din West Bank, Yogi Marvin, un sergent care dispunea de o maşină de patrulare. De obicei Susan întâmpina cu bucurie poliţia, fiind convinsa că aceasta venise ca să repare râul care i se făcuse.

— Am ajuns, zise Arthur, când pătrunse pe strada care ducea către secţie.

Secţia Doi, din West Bank, se afla într-o construcţie moderna, funcţională, având forma unei cutii de pantofi, făcută din cărămidă. În faţa uşii de sticlă se certau două femei, iar un poliţist în uniformă stătea deoparte. Arthur parcă la câţiva metri de ele şi se repezi spre femei. Gillian ieşi din maşină să aştepte lângă radiatorul acesteia, neştiind ce să facă – să rămână sau să plece.

— Am nevoie de ţigări, zicea Susan. Valerie, ştii că am nevoie de ţigări.

— Ştiu că ai nevoie de ţigări, răspunse Valerie, ştie şi Rolf. De aceea nu ţi le-am luat.

Gillian îşi dădu seama că Valerie era asistent social în căminul-spital în care locuia Susan. Arthur spusese că o asistentă era pe drum. Dacă experienţa de-o viaţă folosea la ceva, Gillian ar fi pus pariu că Valerie era călugăriţa. Răbdarea de

care dădea dovadă, în timp ce încerca s-o potolească pe Susan, ţinea de altă lume, iar veşmântul ei era doar un pic mai elegant decât o rasă de călugăriţă, constând dintr-un pulover fără formă şi pantofi groşi. Valerie avea o figură rotundă, plăcuta, ce părea să nu fi fost atinsă de ani de zile de vreun fard, nici măcar de cremă de faţă.

— Mi-ai spus să nu fumez la serviciu, zise Susan, ai crezut că o să ignor ce-ai zis, aşa că mi le-ai luat!

— Susan, cred că ştii că n-am fost cu tine la serviciu. Ţi-am spus ca Rolf e astmatic şi, pentru că stătea lângă tine, trebuia să respecţi regulile şi să fumezi pe coridor. Asta nu înseamnă că ţi-aş fi luat ţigările. Sau că ţi le-ar fi luat Rolf.

— Ştiu că mi le-a luat Rolf.

Arthur întreba dacă ar ajuta-o cu ceva dacă s-ar duce la magazin şi ar cumpăra alt pachet de ţigări.

— De ce nu-l pui pe Rolf să-mi înapoieze ţigările pe care mi le-a luat? Vreau să fumez acum!

Văzând-o pe Gillian la colţul clădirii, Arthur o privi disperat. Când părăsise închisoarea Alderson, Gillian sperase că n-o să mai asiste vreodată la o ceartă pentru ţigări – eveniment cotidian în puşcărie – şi, lăsându-se condusă de instinct, căută în poşetă, spunând:

— Am eu o ţigară.

Susan se dădu înapoi, ridicându-şi mâinile,

într-un gest de apărare. Deşi Gillian se afla doar la câţiva paşi, Susan n-o observase. Arthur o prezenta pe Gillian drept o prietenă. Speranţa lui Gillian că va reuşi să pună capăt disputei pentru ţigări se îndeplini imediat. Bănuielile lui Susan se focalizară asupra ei.

— N-ai nicio prietenă care fumează! zise Susan, adresându-se fratelui său, dar uitându-se la Valerie, în loc să se întoarcă spre Gillian.

— După cum vezi, Gillian are ţigări, îi replică Arthur.

— Nu-ţi place să-ţi cunosc prietenii.

— Nu-mi place să-mi cunoşti prietenii care nu-s amabili cu tine.

— Crezi că eu nu ştiu că-s schizofrenica?

— Ştiu că ştii, Susan.

Susan luă ţigara fără s-o privească pe Gillian, dar mormăi timida un „mulţumesc”. Cât timp fusese judecătoare, Gillian văzuse destui schizofrenici în fază acută. Iar la Alderson existau cel puţin şase femei care sufereau de această boală şi care ar fi trebuit spitalizate, nu închise în puşcărie. Având în vedere aceste experienţe, aspectul lui Susan o surprindea. Putea fi confundată cu o soţie casnică din suburbii, care se ducea la cumpărături îmbrăcată în blugi şi tricou. Susan era palida, cu pielea flască, dar surprinzător de curată, cu părul tuns scurt, un pic încărunţit. Gillian presupuse că era mai în vârstă decât Arthur, că avea peste patruzeci de ani. Era surprinzător de frumoasă, cu trăsături

armonioase. Dar se detaşase complet de eul ei exterior. Când acceptase ţigara, întinsese mâna complet, de parcă ar fi fost un om de tinichea. Avea ochii inexpresivi şi figura rigidă, ce păreau să dovedească faptul că Susan ştia că nu-şi permitea niciun fel de emoţii obişnuite.

— E psihiatru? îl întrebă Susan pe fratele ei.

— Nu.

Susan clipi spasmodic, crispându-se de fiecare dată când încerca să vorbească. Apoi, pentru o clipă, o privi direct pe Gillian.

— Eşti ascultătoare, nu-i aşa?

Gillian se întoarse spre Arthur, care părea stânjenit. Îi spuse că era un cuvânt folosit de Susan, un cuvânt cu un înţeles special. Schizofrenicilor care refuzau tratamentul li se spunea „neascultători”. Gillian avu nevoie de un timp ca să-şi dea seama ce sugerase Susan despre ea.

— Tu şi Valerie încercaţi mereu să-mi prezentaţi oameni care s-au vindecat, zise Susan.

— Credem că asta te-ar ajuta. Dar Gillian nu face parte dintre ei.

Susan, care ţinuse ţigara în mână până în momentul acela, o aprinse cu un chibrit scos din buzunar şi închise un ochi, din cauza fumului. În ciuda frazelor coerente de până atunci, Susan era vizibil speriată.

— Ştiu că nu eşti Gillian Sullivan.

— Nu sunt? se miră Gillian, înainte să se gândească.

— Gillian Sullivan a fost o judecătoare care a ajuns la închisoare.

Acum înţelese ce voise să spună Arthur când îi povestise că Susan ţinea minte tot ce citea în ziare.

— Am fost eliberată cu câteva luni în urmă.

Ca răspuns, Susan făcu un pas spre ea şi o privi cu atenţie.

— Ce medicamente iei?

Arthur o prinse pe Susan de braţ, dar aceasta îl respinse.

— Paxil, răspunse Gillian.

— Şi eu, zise Susan. Dar neuroleptice? Antihalucinogene? Gillian ezită, iar Susan clatină din cap, înţelegătoare, spunând: Văd că ai trecut şi tu prin astea.

Cei care pretindeau că nu-i înţelegeau pe nebuni se prefăceau. Susan avea dreptate. Gillian fusese nebuna. Nu în felul lui Susan. Susan nu fusese în stare să traverseze valea pe care o traversăm majoritatea dintre noi în copilărie, când renunţăm la mitologia proprie în favoarea uneia împărtăşite cu ceilalţi. Dar Gillian evadase din realitate. Ştia acest lucru. Vorbise de pe scaunul judecătoresc unei lumi în care se întâmplau acte reprobabile, cu urmări considerabile, iar în ameţela produsă de heroina, considera reale fanteziile ei de bravură şi invulnerabilitate. În clipa dinainte de a da din cap se simţea puternică precum o regină, în acelaşi fel în care se simţise când era fetiţă şi se juca cu păpuşile. Nu, nu avea

nimic cu Susan şi nici nu va avea vreodată.

— Am trecut, recunoscu Gillian.

— Eram sigură, zise Susan, aruncând un nor de fum în aer, cu aerul imperial şi enervant al lui Bette Davis. Nu înţeleg de ce susţii că eşti Gillian Sullivan.

Încă încercând să se impună, Arthur îi reaminti surorii sale că lucrase cu judecatoarea Sullivan, cu ani în urmă.

— Îmi amintesc, replică Susan. Îmi amintesc. Erai îndrăgostit de ea. Te îndrăgosteşti de cineva cam la trei săptămâni odată.

— Mulţumesc, Susan!

— Te îndrăgosteşti. Şi niciuna nu te-a iubit.

Arthur, care păruse extrem de obosit de îndată ce ajunsese aici, era acum prea dărâmat ca să-l poată supăra ceva.

— Arthur, nu-i vina mea.

— Nici n-am crezut că este.

— Tu crezi că totul ar merge perfect, dacă n-ai avea-o pe sora cea nebună în grijă.

— Susan, îmi placi mai mult când nu te cerţi cu mine. Te iubesc şi vreau să te ajut, iar tu ştii asta. Trebuie să mă întorc la birou. Am un proces. Ţi-am povestit despre cazul ăsta. Despre omul care urmează să fie executat.

— Îl vei scoate din închisoare?

— Sper.

— Şi pe ea ai scos-o din închisoare?

— Ea şi-a executat sentinţa.

— Ai scos-o din închisoare ca să mi-o araţi! Ce

medicamente ia?

— În cazul meu, interveni Gillian, m-am simţit mai bine pentru că am încetat să iau ceea ce luam.

Încurajata de succesul ei de până atunci, Gillian crezuse că remarca ei va fi de folos, dar impresia ei se dovedi a fi greşită. Pentru prima oară, Susan deveni nervoasă şi începu să dea din mâini.

— Ţi-am spus! Dacă m-ar lăsa să opresc tratamentul, mi-aş reveni! Ştiu că mi-aş reveni! Ea şi-a revenit şi n-a luat niciun fel de medicamente!

— Susan, Gillian a fost în închisoare, nu în spital! Şi-a executat pedeapsa. Acum încearcă să-şi refacă viaţa.

— Aşa cum vreau şi eu să fac.

Arthur se blocase. Nu trebuia să cedeze prea mult, pentru că experienţa îl învăţase că, dacă ceda într-o problemă, asta îi întărea lui Susan părerile ei.

— Mi-ar plăcea, Susan, dar pentru asta trebuie să faci ce-i potrivit pentru tine.

— Ştii că vreau să mă fac bine.

— Ştiu.

— Atunci adu-o cu tine.

— Pe Gillian?

— Indiferent cine este. Adu-o marţi. O să ne simţim mai bine în trei.

Pentru prima oară, Arthur păru alarmat.

— Nu cred că e liberă marţi seara. Lucrezi, nu-i aşa?

Gillian se uită la Arthur, sperând că acesta o

să-i facă un semn, dar se părea ca întrebarea lui fusese sinceră. Dădu din cap, circumspecta.

— Nu vrei s-o întâlnesc, zise Susan.

— Susan, întreabă-te dacă faci vreun efort ca să cooperezi.

— De ce n-o laşi să vină marţi? Nu vrei să mă ajuţi cu adevărat! Tu vrei să iau în continuare rahaturile alea, iar ea nu vrea, aşa că nu mă laşi să discut cu ea.

— Susan, nu-mi place când eşti atât de certăreaţă. De ce nu te duci acasă cu Valerie?

Susan continuă să fie agitată, insistând ca Arthur voia s-o ţină departe de Gillian. Iar Gillian îşi dădea seama că Arthur se încăpăţâna pentru binele ei, nu ca să-i facă rău lui Susan. Gillian dorea să se ofere voluntară pentru orice ar fi însemnat acel „marţi”, dar ezita din cauza rezultatului neaşteptat al ultimului comentariu pe care-l făcuse.

Arthur o linişti pe sora sa, spunându-i că va vedea ce poate face. Susan se potoli pentru scurt timp, dar refuză să se calmeze.

— Ştiu că n-o să vină!

— Gata, Susan! Destul! Ai primit o ţigară. Am făgăduit că o să încerc s-o aduc pe Gillian. Acum du-te cu Valerie!

După câteva minute, Susan şi Valerie urcară în camioneta albă a căminului-spital Franz Center. Susan plecă jurind că va descoperi cine este în realitate Gillian. De îndată ce vehiculul dispăru din vedere, Arthur începu să se scuze, mai întâi

faţă de poliţistul care stătuse de pază, apoi faţă de Gillian. Le povesti că, dacă un singur lucru mergea râu pentru Susan – cum fusese cu ţigările în ziua aceea –, întregul ei eşafodaj se prăbuşea.

— Arthur, nu ai de ce să te scuzi. Aş vrea însă să ştiu care e semnificaţia zilei de marţi.

— Oh! E ziua în care-şi face injecţia. Apoi mergem în apartament. A fost apartamentul tatălui meu, dar acum locuiesc eu acolo, mai mult de dragul ei. Prânzim. Acest lucru a devenit foarte important, mai ales de când a murit tata. Cred că la asta s-a gândit, când a spus că în trei e mai bine.

— Aha! Nu-mi va fi greu să vin, dacă înseamnă atât de mult pentru ea.

— Nu pot să-ţi cer aşa ceva. Sincer vorbind, Susan nu-ţi va acorda nicio atenţie. Pot să-ţi spun din experienţă. În schizofrenie nu există continuitate, cu excepţia paranoiei.

Arthur insistă s-o ducă pe Gillian până la magazin, deşi distanţa era mică. La început, Gillian îl refuză, dar se făcuse aproape ora cinci. În timp ce plecau din parcarea secţiei de poliţie, Gillian întreba dacă existau speranţe ca Susan să-şi revină, având în vedere ce spusese aceasta.

— Toate discuţiile lui Susan sunt despre faptul că se va vindeca. Asta durează de aproape treizeci de ani.

Treizeci de ani! Gândindu-se la câtă energie consumase Arthur pentru a o îngriji pe sora lui, Gillian simţi cât creşte admiraţia pentru acesta.

Ea ar fi obosit de multă vreme.

— Ştiu că n-o să mă crezi, zise Arthur, dar am impresia că te place cu adevărat. De obicei se poartă ca şi cum străinii n-ar fi de faţă. Nu pot să-mi explic chestia aia cu scosul din închisoare. Se pare că o interesa. Regret că te-a insultat.

— A fost prea spontană, ca să mă insulte.

Arthur păru că nu ştie cum să răspundă. Un timp, în maşina se auzi doar pălăvrăgeala de la radio. După un moment de gândire, Gillian descoperi că e uşor amuzată. În ciuda declaraţiilor frecvente ale lui Arthur că are o cauză comună cu Gillian, nu el, ci sora lui se dovedea a avea un suflet înrudit cu al ei. Sora lui Arthur era o femeie binecuvântată cu o înfăţişare şi cu o inteligenţă ieşite din comun, dar distrusă de impulsuri interioare misterioase.

— După cum ai spus, Susan este foarte deşteaptă, zise Gillian. E foarte perspicace.

— Mă răstigneşte de câte ori are chef, recunoscu Arthur, care duse mâna la inimă. Nu era nevoie să-l întrebi ce-şi adusese aminte. „Şi niciuna nu te-a iubit”. Gillian simţi din nou natura plină de potrivnicie a vieţii lui Arthur Raven.

Ajunseră la magazin. Arthur trase maşina sa elegantă în faţă la Morton, dar Gillian ezită să coboare. I se părea foarte important să nu-i mai provoace o stare de disconfort, să-l consoleze într-un fel după întâlnirea din faţa magazinului din Center City, petrecută cu o zi înainte.

— Arthur, nu vreau să continui un subiect

neplăcut, dar trebuie să-ţi spun ceva. Mi-a părut râu ieri, când ne-am despărţit, că ai avut senzaţia că te-am refuzat. Te asigur că nu-i nimic personal.

Arthur tresări şi replică:

— Ba este personal! E cel mai personal lucru posibil. Cum ai putea să-i spui altfel?

— Arthur, nu ţii seama de realitate.

— Ai dreptul să mă refuzi. Nu trebuie să-ţi pară rău. Lumea e plină de femei care au preferat să nu fie văzute cu mine.

— Arthur! Nu asta-i rezolvarea problemei!

Vorbise cu mai multă convingere decât şi-ar fi închipuit. Arthur nu era Făt-Frumos, dar Gillian împărtăşea opiniile de modă veche, conform cărora frumuseţea era apanajul femeilor. De fapt, n-o deranja aspectul lui, cât înălţimea – era cu cincisprezece, douăzeci de centimetri mai scund, chiar şi când ea purta tocuri joase. Îi plăcea compania lui. După cum recunoscuse întotdeauna, Arthur se lăsa mereu pradă înclinaţiilor sale. Nu se putea împiedica să-şi strângă mazărea într-o grămăjoară pe farfurie, aşa cum nu se putea împiedica să respire. Şi ştia acest lucru. Părerea sa despre sine şi acceptarea acesteia îl făceau oarecum atrăgător. Asta, şi abilitatea de a face ceea ce e corect De fapt, încăpăţânarea cu care refuza să se lase doborât de nebunia surorii sale contribuise mult la impresia bună pe care şi-o făcuse despre el. Nu Arthur, ci ea era cea cu probleme.

— Arthur, şincer vorbind, *tu* n-ar trebui să fii

văzut cu *mine*.

— Din cauza rolului pe care-l joci în acest caz?

f – Din cauză că întreaga comunitate al cărei respect este esenţial în viaţa ta profesională te-ar considera pătat. Ce prevezi t pentru viitor, Arthur? O cină şi un dans? De ce nu o invitaţie la petrecerea unei firme de avocatură? Sunt convinsă că şefii tăi vor fi impresionaţi când vei veni însoţit de o fostă puşcăriaşă, care a făcut de ruşine profesia voastră.

— Un film? propuse el. E întuneric, nimeni n-o să vadă nimic. Zâmbea, dar se vedea că discuţia îl obosise. Gillian, mi-ai spus de vreo zece ori că am fost amabil cu tine. Mi-ai răspuns cu aceeaşi favoare. Ştim însă amândoi cât o chestie de instinct. Iar eu văd foarte bine ce-ţi spune instinctul.

— Nu, Arthur, îţi spun pentru ultima oară că nu asta contează. *Eşti* un tip amabil. Iar amabilitatea e un lucru rar în lumea în care trăiesc. Ar însemna să profit de tine. N-o să capeţi ce-ai merita. Nimeni nu capătă.

— Consider că m-ai refuzat. Fără ranchiună. N-o să mai discutăm niciodată despre subiectul ăsta. Suntem prieteni.

Arthur apăsă pe un buton de lângă el pentru a descuia uşa maşinii, apoi se strădui să zâmbească. Din nou, îi întinse mâna. Gillian se înfurie şi refuză să i-o strângă. Arthur nu avea decât să interpreteze gestul ei în sensul cel mai neplăcut pentru el.

— Deci, vom cina împreună marţi? întrebă Gillian. La ce oră? Unde ne întâlnim?

Arthur rămase cu gura căscată.

— Gillian, nu-i nevoie. Susan o să uite. Şi nu-i face bine dacă o las să câştige de fiecare dată când are un acces de furie. Nu pot să mă impun dacă mă port aşa…

— Aiurea! replică Gillian şi coborî din maşină. Îşi băgă capul în automobilul cufundat în întuneric, în care se afla Arthur, zăpăcit complet, şi-i spuse: Suntem prieteni.

După care trânti uşa cu plăcere.

Jackson Aires, avocatul angajat de Erno pentru nepotul său Collins, era un om dificil. În particular, vorbea despre clienţii lui ca despre „tâlhari”, dar nu avea o opinie mai bună nici despre poliţişti sau despre procurori. Singurul lucru care-i plăcea în relaţia lui cu aceştia era competiţia. Pentru Aires exista o singură rezolvare a problemelor judiciare: rasa. În lume, totul se reducea la alb *versus* negru. Cu câţiva ani în urmă, în timpul unui proces, în faţa juraţilor, o numise pe Muriel „stăpână de sclavi”. Aceasta nu putea să afirme că izbucnirea aceea le înrăutăţise relaţiile, pentru că fuseseră întotdeauna groaznice.

Jackson stătea în biroul lui Muriel şi, în timp ce o asculta, bătea darabana pe masă cu degetele-i subţiri. Jackson avea mai mult de şaptezeci de ani, era vioi, slab şi încă mai era considerat un avocat bun. Îşi purta părul cărunt tuns ca Mandela

şi probabil că asemănarea nu era întâmplătoare. Ca toţi avocaţii apărării, nu era obişnuit să aibă un avantaj. Iar acum, când avea unul, devenise complet nesuferit. Tommy Molto, întunecat la faţă şi ciufulit, stătea alături de Jackson, în faţa lui Muriel, fără să facă vreun efort să-şi ascundă reacţiile pesimiste, provocate de spusele lui Aires.

— Imunitate, răspunse Aires, când Muriel îi spuse că doreau să discute cu Collins.

Collins

15 – 19 iunie 2001

— Imunitate? De ce are nevoie de imunitate? Delictul lui s-a prescris de mult, având în vedere că ne-a minţit în 1991.

— Muriel, motivul îl ştim doar el şi cu mine. Fără imunitate, va pretinde să i se respecte drepturile constituţionale, conform celui de-al Cincilea Amendament.

— Ce-ar fi să ne faci o oferta? propuse Muriel, înţelegând prin asta ca Aires să prezinte ce-ar presupune el că are de spus Collins.

— De ce aş face asta? Omul e în Atlanta, în statul Georgia, şi duce o viaţă minunata. N-are nevoie să discute cu tine.

— Jackson, de ce am impresia că ai vorbit cu Arthur? Abia am răspuns la moţiunea lui, în care îi cerea judecătorului Harlow să mă oblige săi ofer imunitate tipului tău.

Atât Arthur cât şi Jackson ştiau că numai procurorul avea puterea de a acorda imunitate şi că Muriel n-o va acorda decât dacă va fi sigură că

era nevoie de acest lucru, ca să rezolve cazul.

— Asta vrea Arthur. Din partea mea, puteţi să uitaţi că aţi auzit vreodată numele lui Collins. Omul meu nu va discuta cu Arthur *sau* cu tine, fără a se simţi pe deplin protejat de lege.

— O să acceptăm, Jackson, dar vreau ca totul să fie la dosar, pentru ca judecătorul să ştie că am făcut toate eforturile ca să aflăm ce are de spus Collins. Vrei să accepţi citaţia pentru mărturie?

— Ce folos va avea clientul meu?

— Întoarcere gratuită.

— Doamna mea, Collins lucrează la o agenţie de călătorii. Călătoreşte gratuit de câte ori vrea. În plus, procedura *dehabeas* este o descoperire a dreptului civil. Dacă vrei să depună mărturie, trebuie să vă duceţi la el. Nu cred că vreun contribuabil se sinchiseşte prea mult că veţi călători pe banii lui de două ori până-n Georgia, doar ca să-l auziţi pe omul ăla spunând că nu vrea să răspundă la niciuna dintre întrebările voastre.

— Două călătorii? întrebă Molto.

Muriel nu i-ar fi oferit lui Jackson satisfacţia de a întreba, deşi nici ea nu înţelesese ce voise să spună. Exista o carte cu reguli – Regulile Federale ale Procedurii Civile care trebuia respectată şi care nu se găsea – literalmente – în biblioteca ei.

Având şansa unei bucurii pline de răutate, Jackson profită şi rânji cu gura până la urechi. Dinţii lui, pătaţi de fum de ţigară şi tociţi, erau rareori văzuţi la tribunal, pentru că acolo singura lui expresie era cea de indignare. Aires le explică

faptul că, pentru a-l cita pe Collins, trebuia să meargă mai întâi la Curtea Federală din Atlanta, ca să obţină o citaţie care să fie valabilă acolo.

— Probabil că o să facem asta, zise Muriel. Poate că o să ne ducem cu acelaşi zbor şi pentru depoziţie. O să-ţi trimit un bileţel.

— Crezi că nu recunosc o cacealma când văd una? Muriel, diploma de pe peretele meu e atât de veche, încât bănuiesc că pergamentul pe care-i scrisă a fost făcut dintr-o oaie care a călătorit cu Arca lui Noe. Muriel, sunt prea bătrân pentru cacealmale!

Molto îl conduse pe Jackson, când acesta plecă. Muriel discută un moment cu Tommy, după ce acesta se întoarse, apoi îi lasă un mesaj lui Larry. Acesta apăru puţin după ora cinci, bătând politicos în uşa deschisă. Muriel fu impresionată – ca întotdeauna – de statura lui Larry, de felul în care acesta domina. Oamenii solizi au un atu.

— Eşti ocupată?

— Nu sunt ocupată niciodată când e vorba de tine, L-ar.

Camera de primire din faţa uşii ei era goală, asistenţii fiind plecaţi pentru toată ziua. Telefoanele deveniseră tăcute, fiind comutate pe mesageria vocală. Degetele lui Larry rămaseră pe tocul uşii. Muriel îl potolise cu un mic truc din glasul ei. Îşi dăduse şi ea seama. Cineva care i-ar fi ascultat acum – sau în camera martorilor, în ziua anterioară – ar fi zis că flirtau. „Puterea obişnuinţei, se gândi Muriel. Şinele vechi peşte cel

nou”. Larry era un tip de vârstă medie, dolofan, dar conformaţia sa amintea încă faptul că fusese atrăgător. Sigur, era amuzant să te simţi tânăr şi plin de viaţă, să simţi curgând seva tinereţii. Dar era şi o prostie.

Îi povesti despre întâlnirea cu Jackson. Larry nu înţelegea de ce Collins solicita imunitate.

— Probabil pentru că ştie că nu i-o voi acorda. Bănuiesc că Erno şi Collins nu-s în aceeaşi situaţie. Collins a făcut cinci ani de închisoare, a ieşit la jumătatea pedepsei. De aceea o să mergem în Atlanta.

— O să mergem?

— Da, o să mergem. Am emis o citaţie, iar tu o să i-o dai lui Collins de îndată ce va fi gata.

— Pot să vorbesc cu Collins, dacă avocatul lui se opune?

— *Eu* sunt cea care nu poate să discute cu o parte care are avocat. Iar Jackson nu vrea să mă ajute. Aşa că un poliţist îl va vizita pe Collins, îi va explica despre citaţie şi despre natura cazului. Dacă va prefera să discute cu tine, în ciuda sfatului avocatului, atunci nu-i vina noastră.

Muriel se bucura, imaginându-şi reacţia lui Jackson, care făcea întotdeauna gălăgie, ca să-i fie trecute cu vederea gafele.

Marţi dimineaţa, Larry se afla la poarta aeroportului şi păru consternat când o văzu pe Muriel venind în grabă Tri-Cities. Pentru Muriel, a plănui ceva însemna o provocare, precum multe alte lucruri din viaţa ei. Dacă paznicul n-ar fi

închis poarta imediat după sosirea ei, Muriel ar fi avut impresia că irosise nişte minute preţioase.

— Cum naiba poţi să suporţi aşa ceva? se interesă Larry, în timp ce îşi făceau cu greu drum spre locurile lor. Nu-i deloc plăcut să zbori.

Fiecare îşi adusese o sacoşă cu lucruri pentru o noapte, dar compartimentul pentru bagaje era plin. Departamentul Juridic din Georgia, care-i ajuta, comunicase că nu va dura mai mult de-o oră până vor primi citaţia, dar că Larry va reuşi să dea de Collins abia spre seară. Având în vedere traficul, aveau mari şanse să rămână peste noapte acolo. Larry îşi înghesui bagajul sub scaunul din faţă, plângându-se că va face dramul până la Atlanta într-un scaun pentru păpuşi.

— Îmi pare rău, L-ar. N-am reuşit să iau legătura cu Claire, fiica lui Talmadge. Ne înţeleseserăm să-l iau în seara asta la noi pe nepotul nostru.

— Sper s-o iei ca un compliment, dar când am auzit *Over the Riverană Through the Woods*, nu mi-a venit în minte figura ta.

— Mă pricep, Larry. E cea mai bună şansă pe care o am şi profit de ea.

Doar vorbind despre băieţel, Muriel simţi ceva din exuberanţa şi dorul care o cuprindeau în prezenţa sau în absenţa copilului. Figura îi trăda starea de spirit.

— O să-l înfiezi? întrebă Larry.

— Ce?

— Te gândeşti să-l înfiezi?

— Oh! exclamă Muriel, apoi se opri, să i se potolească bătăile inimii. Aproape că am înfiat un băiat, acum trei ani. Afro-american. Mamă care se droga şi tot tacâmul. N-am reuşit să fac înfierea. Am simţit că mor. Dar ştii cum se spune: poate că aşa-i mai bine. Niciuna dintre fiicele lui Talmadge nu i-ar da mai mult de nota patru ca tată. Oricum, din când în când mă gândesc să mai încerc o dată.

— Talmadge se opune?

— Nu-i prea entuziasmat. Călătoreşte mult. Lucrurile-s complicate.

— Nu se înţelege mai bine acum cu fiicele lui, după ce-au crescut?

— Fetele îl acceptă. Şi mă plac *pe mine*.

Îşi apăsă un deget pe piept şi izbucniră amândoi în râs. Faptul că Talmadge era mereu ocupat constituia una dintre cauzele care dusese la apropierea între Muriel şi tinere. Înţelegeau cu toate că Talmadge aparţinea lumii, nu numai lor. Muriel tolera acest lucru, chiar îl respecta, nu numai din admiraţie, ci şi pentru că nici ea nu era altfel. Avea parte de o viaţă tumultuoasă, plină de reuşite alături de Talmadge, deşi în unele privinţe aspiraţiile lor nu erau comune. Micile bucurii zilnice pe care le căutau alte cupluri – plimbări în parc, alegerea tapetului, chiar şi sexul – deveniseră rare în relaţia lor. Nici problemele sufleteşti Muriel nu avea cui să le împărtăşească, aşa că le făcea faţă singură.

Gândurile acelea nefericite nu-i făceau plăcere, ca şi întreaga conversaţie. Aglomeraţia

din avion le oferea doar un minimum de intimitate. Iar Muriel simţi din nou o reacţie veche, că exista ceva fundamental greşit în faptul că discuta cu Larry despre Talmadge. Aşa că se întoarse la problemele de serviciu.

— Bine, zise Larry. Să abandonăm deocamdată subiectul.

Muriel replică, fără să-şi ridice privirea de la măsuţa pe care îşi înşirase notiţele:

— Aş vrea să fii în stare.

— E doar.

— Da?

— Ştiu, nu-i treaba mea.

— Asta nu te-a oprit până acum.

Muriel îl auzi gâfâind, apoi Larry zise:

— Bine.

— Termina ce ai de spus, Larry. Şi cu asta încheiem. Hai, ultima împuşcătură. Dâi dramul.

— Uneori, atunci când vorbeşti despre bătrânul Talmadge, îmi aminteşti de felul în care vorbeai de cum-îl-cheamă…

— Cum-îl-cheamă?

— Răposatul tău soţ…

— Rod? exclamă Muriel, apoi izbucni într-un hohot de râs, atât de puternic, încât – în ciuda zgomotului motorului – pasagerii din jur o auziră şi se uitară la ea. Larry vorbea prostii. Nu se putea făcg o comparaţie între cei doi. Talmadge era un uriaş, o instituţie locală. Rod fusese un neghiob. Mulţumesc că mi-ai spus, Larry, zise Muriel şi deschise alt dosar. Dar conversaţia nu fusese

inutilă, pentru că-şi aminti deodată cum îl văzuse pe Rod pe vremea când umblase după el: o figură luminoasă, un tip fermecător, nu un ratat beţiv. Pentru o clipă, urmă firul gândirii lui Larry şi căută asemănările. Amândoi mai în vârstă decât ea. Preocupaţi. Amândoi îi fuseseră profesori. Amândoi stele pe firmamentul ei. Şi amândoi cu o părere extrem de bună despre sine, despre care instinctul ar fi trebuit s-o avertizeze că ascundea îndoieli de sine catastrofale. Se înfioră. Ce însemna asta? Totul? Nimic? Avea acum patruzeci şi patru de ani, îşi făcuse un rost, o viaţă. Filosoful din ea îi spusese un adevăr fundamental, cu câteva săptămâni în urmă: viaţa nu era perfectă. Se cuibări mai bine pe scaunul avionului şi – din obişnuinţă – izgoni asemenea gânduri, apucându-se din nou de muncă.

Din când în când, Larry trebuia să zboare cu avionul ca să interogheze un martor, iar în cazuri importante, ca să predea un asasin ce trebuia extrădat. Adevărul era că, după Vietnam, nu-i plăcea să plece de acasă. Înainte să intervină planificările concursurilor sportive, se ducea cu Nancy şi cu băieţii în Florida în fiecare vară, iar în fiecare martie se ducea cu un grup de detectivi în Las Vegas, iar acolo se purtau timp de patru zile de parcă ar fi avut douăzeci de ani. Beau, jucau şi agăţau fete, după care se întorceau la vieţile lor obişnuite, simţindu-se ca nişte căţei care fugiseră din curte, dar care erau fericiţi să se întoarcă la castronul lor cu mâncare. Nu avea niciun chef să

se ducă în Atlanta. Aerul era atât de dens, că puteai înota în el. Şi nu se simţea în largul lui alături de Muriel.

Terminară treburile în clădirea albă, înaltă, a tribunalului federal la ora două şi jumătate. După aceea, Muriel şi Larry rămaseră un timp afară, făcând planuri pentru restul după-amiezii împreună cu un procuror-adjunct, pe nume Thane, şi cu un investigator de la Biroul de Apel al ţinutului Fulton, care fusese delegat să-i ajute. Peste un canion de pasaje stradale, se zăreau

Centrul CNN şi Domul Georgia. Larry putea să le spună fiilor lui că le văzuse.

Toţi patru au fost de acord că Larry şi investigatorul, Wilton Morley, urmau să-l contacteze pe Collins, în timp ce Muriel avea să-i aştepte la Departamentul Juridic, gata să primească vreo ştire pe telefonul celular. Dacă individul ar fi fost dispus să răspundă la întrebări fără să fie prezent avocatul lui, Muriel dorea să fie pregătită ca să întocmească toate documentele necesare. Dacă nu primea niciun mesaj de la Larry, urma să-l aştepte la poarta aeroportului, ca să zboare înapoi acasă.

Morley avea adresa lui Collins, care locuia într-o suburbie din nordul oraşului. Când vorbise cu el la telefon şi-i auzise accentul sudist, Larry nu-şi dăduse seama de ce rasă era Morley. Se trezise cu un individ negru precum cărbunele, foarte înţelegător. Negrii şi albii erau aici altfel decât cei din nord. Larry remarcase acest lucru în

timpul problemelor de serviciu, cu decenii în urmă. Rămăsese încă valabil. Negrii se ridicaseră aici într-un mod mult mai concret. Luptaseră întâi împotriva sclaviei, apoi împotriva concepţiilor rasiale.

În timp ce mergeau cu maşina, Morley îi arătă lui Larry documentele pe care le strânsese. Un raport privind creditele arăta că nepotul lui Erno avea propria agenţie de călătorii, Collins Travel. După cum spusese şi Erno, cazierul lui Collins – atât cel local cât şi cel naţional – arăta că nu mai fusese arestat după eliberarea din închisoare, cu cinci ani în urmă. Şaptezeci şi opt la sută dintre indivizii care au făcut puşcărie se întorc în detenţie. Din când în când, Larry se consola cu alte procente. În cazul celor mai rele cancere, oncologii erau fericiţi cu un procent de vindecare de douăzeci şi doi. Unii dintre indivizii care o luaseră pe calea cea bună nu se schimbaseră cu adevărat, ci doar ajunseseră suficient de îndemânatici ca să nu fie prinşi. Larry nu avea cum să ştie dacă nepotul lui Erno făcea parte dintre aceştia. Nu-i venea să creadă că un om care ieşise din închisoare de câţiva ani avusese mijloacele necesare ca să înceapă o afacere proprie, iar o agenţie de călătorii putea fi un paravan perfect pentru spălarea banilor din droguri. Dar Morley auzise numai lucruri bune despre Collins.

— Unul dintre oamenii mei merge la aceeaşi biserică la care se duce Collins, zise Morley.

Cumpără bilete de avion de la el. Spune că individul face treabă bună. Indiferent ce înseamnă asta.

Larry avea impresia că Atlanta seamănă cu Los Angeles South. Un peisaj atrăgător – dealuri şi copaci – înconjurat de înălţimi şi de centre comerciale. Collins locuia şi muncea la distanţă de treizeci de minute de bulevardul Jimmy Carter, aflat în centrul oraşului. Îşi avea sediul într-un orăşel vechi, care se întinsese până se contopise cu Atlanta. Merseră trei-patru kilometri pe autostrada 85, trecând pe lângă localuri din toate lanţurile de restaurante de care auzise vreodată Larry şi pe lângă biserici care arătau ca nişte magazine Kmart.

Morley trecu o dată prin faţa agenţiei. Aceasta se afla la capătul unui şir de magazine cu acoperiş plat şi cu faţadă din beton, având ca vecini o curăţătorie de haine şi un magazin cu hrană pentru animale. După ce se gândi, Larry decise că ar fi mai bine să-l contacteze singur pe Collins.

— Eşti în Sud, omule, îi spuse Morley, când Larry îi sugeră să-l aştepte în maşină. S-ar putea ca lucrurile să nu fie la fel ca acolo de unde vii.

Larry nu ştia la ce se gândea Morley. Probabil că-şi închipuia că un poliţist din nord o să se ducă şi o să-i dea lui Collins un pumn în faţă.

— Am înţeles, răspunse Larry. Nu mă scăpa din ochi. M-am gândit că aş putea să aflu ceva de la individ dacă s-ar simţi ca pe vremuri, acasă, şi n-ar crede că-i arestat.

Morley parcă pe cealaltă parte a străzii, pe care se circula foarte mult. În timp ce se uitau la agenţie, de acolo ieşiră două persoane. Un bărbat, suficient de solid ca să fie Collins, cu o cămaşă elegantă şi cu cravată, şi o femeie mai în vârstă.

Bărbatul îi strânse mâna femeii. După ce se despărţiră, bărbatul merse până la un atelier de reparat automobile, aflat chiar lângă şirul de magazine. Uşile de sus ale luminatoarelor fuseseră ridicate şi, în ciuda distanţei, Larry putea să audă şuieratul piţigăiat al motoarelor electrice şi să simtă mirosul chimicalelor folosite pentru ungerea mecanismelor. Bărbatul discuta cu cineva, în spatele unui Acura vechi, care fusese ridicat pe placa plină de unsoare a unui dispozitiv hidraulic. Larry privi în ambele părţi şi traversă în fugă strada.

Când bărbatul ajunse în faţa maşinii, Larry îl recunoscu pe Collins. Se duse spre el, zâmbind. Collins îi arunca o privire scurtă, apoi se întoarse şi se îndreptă către agenţia lui. Când Larry îl văzu din nou, Collins ieşise din clădire şi fugea. Pentru o clipă, Larry îl privi alergând.

„Iisuse Hristoase, îşi zise el, cazul ăsta tare afurisit!”

Apoi se luă după Collins, care dispăru într-o intersecţie. Larry ştia că nu făcea un lucru înţelept fugărind un negru într-un cartier în care oricine putea să-şi ia puşca şi să tragă un glonţ pe fereastră. Ca adolescent răzvrătit, îi plăcuse un pic de pericol, dar Vietnamul îl vindecase.

Învăţase că pericolul te omoară. Alerga sperând să-l prindă repede pe Collins. În timp ce se apropia de el, Larry strigă tâmpenia obişnuită:

— Vreau doar să vorbesc cu tine!

Collins o luase drept spre dealuri şi, după vreo sută de metri, se opri. Fie cât auzise pe Larry, fie că ajunsese la capătul puterilor. Avea vreo douăzeci şi cinci de kilograme mai mult decât avusese cu un deceniu în urmă. Se ţinea, disperat, cu mâinile de genunchi.

— Ce naiba faci? îl întrebă Larry, de mai multe ori.

Îl văzu, peste umăr, pe Morley venind în goană, cu pistolul în mână. Larry îi făcu semn cu amândouă mâinile să se oprească. Morley se supuse, dar rămase la pândă, în locul în care se afla.

Când Farwell reuşi să vorbească, zise:

— Ce naiba, omule! Pur şi simplu nu voiam să discut cu tine! Din cauza zăpuşelii, Collins transpirase de-şi udase hainele. Puteai să vezi conturul maioului sub cămaşa lui albă.

— Fuga e cel mai bun motiv ca s-o încurci.

Collins începu să se înfurie. Până atunci fusese o discuţie de afaceri.

— N-ai niciun motiv să mă fugăreşti, omule! Duc o viaţă curată. Poţi să verifici. Sunt curat. Figura lui Collins arăta ceva mai rotunda. Individul începuse să chelească, dar rămăsese deosebit de arătos, cu ochii lui izbitori, de culoarea pielii netâbâcite. În timpul verii, albul din

pielea lui se bronzase, dându-i o anumită strălucire.

— Ascultă, îi zise Larry, am venit aici cu o citaţie, pentru că isteţul ăla care ţi-e avocat n-a vrut s-o primească. Asta-i tot. Mă bucur că eşti curat. Sincer vorbind, mă bucur să vând asta. Ai făcut treabă bună.

— M-a ajutat Dumnezeu, omule, iar eu n-am zis nu. Am uitat tot ce ştiam când m-ai cunoscut. Domnul a spus că poate să mă facă om nou, iar eu i-am acceptat oferta. Ştii, mi-a făcut o ofertă pe care n-o puteam refuza. Am fost botezat şi curăţat de toate păcatele mele.

— Grozav! exclamă Larry, care-şi dorea să fi avut o insignă din acelea pe care le împărţea copiilor Departamentul pentru Relaţii cu Comunitatea; asta îşi dorea Collins.

Vremea se făcuse mai plăcută, căldura începuse să scadă. Se aflau într-un cartier de case mai mici, majoritatea din scânduri albe, cu acoperiş din şindrilă verde şi cu verandă în faţă. Unele verande fuseseră închise. Şiruri de pini de Georgia aruncau o umbră deasă în tot cartierul. Collins păru să se fi calmat pentru moment. Fără să scoată vreun cuvânt, începu să coboare dealul, împreună cu Larry. Larry îi făcu semn lui Morley că totul era în regulă. Morley se trase înapoi vreo şapte metri, cu ochii pe ei.

— E cel care te ajută? întrebă Collins.

— Exact.

— Vii aici cu un ajutor, iar eu duc o viaţă

paşnică! zise Collins, clătinând din cap.

— De aceea a rămas în maşină. Am venit doar ca să-ţi înmânez citaţia.

— Omule, poţi să-mi dai câte citaţii vrei. Nu trebuie să vorbesc. Aşa mi-a spus avocatul. Al Cincilea Amendament.

— Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vii în Tri-Cities şi să-i spui lucrul ăsta judecătorului, între patru ochi. Asta dacă nu vrei să răspunzi la întrebări acum.

Collins izbucni în râs. Mai auzise asemenea lucruri.

— O să vorbesc atunci când o să-mi spună avocatul. Al Cincilea Amendament funcţionează doar pentru un om care tace. Avocatul mi-a spus odată că, dacă începi să vorbeşti, nu mai poţi să te opreşti când ai chef. Ştii că pe vremuri am făcut o grămadă de lucruri despre care n-aş vrea să afle cineva. Nu vreau să mă reîntorc de unde am plecat. A durat mult până să ajung aici.

— Nu notez nimic. Discutăm între noi. De fapt, am o singură întrebare: Unchiul tău a spus că m-ai minţit acum zece ani, în închisoare, atunci când m-ai pus pe urmele lui Rommy. Erno spune că m-ai înşelat.

Collins se uita în pământ, în timp ce mergeau. Zise:

— Unchiul meu este un om bun.

— O să-i scriem asta pe o placă comemorativă. Vreau să ştiu dacă a spus adevărul. M-ai fraierii?

— Uite ce-i… zise Collins şi se opri. Omule, nu-

mi amintesc numele tău, nici dacă asta mi-ar salva viaţa.

— Starezek.

— Aşa e, Starezek. Ştii cum se spuse: n-o să crezi decât un singur răspuns. Ştii şi tu asta. Dacă o să spun: „Da, te-am minţit”, o să zici: „Îl ajută pe unchiul lui”. Vrei să auzi că unchiul meu e un nebun mincinos. Nu este.

Ajunseră la agenţie şi intrară prin uşa laterală, încă larg deschisă, pe care ieşise Farwell. Pătrunseră într-o cămăruţă din spate, în care se ţineau consumabile şi formulare pentru bilete, în camera din faţă se găseau două birouri, unul al lui Collins, iar celălalt al unei secretare. Nu se afla nimeni în încăpere. Collins se aşeză şi-i făcu semn lui Larry spre un fotoliu aflat în faţa biroului său. Pe peretele cu lambriuri din spatele lui Collins se afla un calendar mare, cu o scenă religioasă, ce atârna lângă o cruce simplă, sculptată în lemn – probabil mahon – de culoare apropiată de cea a lambriurilor.

— Cum merge afacerea?

— Nu prea rău. Liniile Aeriene Dam nu te lasă să faci vreun ban. În prezent mă ocup mai mult de circuite. Grupuri de enoriaşi care vizitează diferite locuri.

— E sediul tău?

— Da.

— Foarte frumos, zise Larry, privind admirativ în jur, de parcă ar fi crezut ce spune.

— Unchiul mi-a împrumutat banii, ca să

pornesc afacerea. I-am plătit totul, anul trecut.

— Unchiul Erno?

— E singurul unchi pe care-l am. Omul ăsta a fost o binecuvântare pentru mine. A durat mult până am înţeles că, în viaţa mea, el a fost mâna lui Iisus Hristos. Nu voi spune niciodată nimic împotriva lui Erno. E un om bun. Iar acum se duce la Hristos.

— Scuteşte-mă! se răsti Larry, înainte să-şi dea seama ce face.

Fusese întotdeauna bănuitor cu credincioşii, cu oamenii care deţineau un adevăr superior, pe care ceilalţi erau prea orbi ca să-l vadă, indiferent dacă acel adevăr însemna religie, yoga sau hrana vegetariană.

— Să nu râzi, Starezek, atunci când vorbesc despre Domnul şi Izbăvitorul meu. Este lucrul cel mai important din viaţa mea.

— Nu, Collins. Râdeam de ce-ai spus despre unchiul tău. Minte, şi tu ştii acest lucru.

— Vezi? Ai ajuns exact unde ţi-am spus. Crezi că un om care poate să ajungă în orice clipă să fie judecat în faţa tronului lui Dumnezeu va minţi? Eu nu cred aşa ceva. Eu cred că va spune adevărul Domnului.

— Dacă spune adevărul, de ce nu te duci să-l ajuţi?

— Nu vrea să vin. A făcut tot ce trebuia făcut. Dacă vin acolo fără imunitate, fără nimic, ştii prea bine ca oamenii tăi vor zice că-s mincinos şi vor încerca să-mi vină de hac. O să încerce să mă vâre

în bucluc. Nu mă îndoiesc de asta.

Se vedea că aşa îi explicase Aires. Nu că ar fi greşit.

— Dar dacă Erno are dreptate, nu crezi cât eşti dator lui Gandolph?

Când auzi numele lui Squirrel, Collins deveni subit mai sobru. Se cufundă în fotoliu.

— O să-ţi spun un singur lucru despre Gandolph şi n-o să-l repet. Când mă rog în fiecare seară şi cer iertarea lui Iisus, primul lucru de care pomenesc este Gandolph. Primul lucru! îi cer în fiecare zi lui Dumnezeu să mă ierte pentru ce i-am făcut amărâtului ăluia. Collins privi dincolo de birou fără teamă, cu ochii larg deschişi, apoi dădu hotărât din cap.

Chestii de felul ăsta i se păreau prea profunde lui Larry. Căută în buzunar şi scoase două copii ale citaţiei. Completă ce trebuia, descriind unde şi cui îi fusese înmânată citaţia, apoi îi dădu lui Collins un exemplar. Collins îl citi, în timp ce Larry privea pozele de pe birou. În majoritatea lor apărea o blondă solidă, cu aspect plăcut, de multe ori însoţită de două fetiţe gemene.

— Sunt ale mele, zise Collins. Dacă te întrebai ale cui sunt.

— Fetele?

— Da. Arată la fel de albe ca şi tine. Când am plecat de la spital cu copiii în braţe, portăreasa n-a vrut să mă lase să ies. Şi era negresă! Anne-Marie, soţia mea, este şi ea credincioasă. Este mai sensibilă decât mine când oamenii se comportă

rasist. Dar copiii sunt ai mei. A fost un timp când nu voiam să am de-a face cu albii. Însă nu poţi fugi de adevăr. Iar adevărul este că toate rudele mele sunt albe. Şi eu sunt negru. Dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva! Singurul înţeles pe care-l găsesc este că Iisus s-a gândit la ceva special.

După ce fusese pus la punct, Larry încercă să se stăpânească, atunci când auzi chestia cu planul Domnului, dar Collins îi ghici îndoiala.

— Crezi că-s nebun. Dar acesta este adevărul vieţii mele, omule! După ce am ieşit din Rudyard, n-aş fi stat pe stradă mai mult de-o lună şi aş fi făcut toate prostiile, până aş fi fost închis din nou. Nu există păcat pe care să nu-l fi săvârşit. Şi ştii ce s-a întâmplat? Ceea ce ştii că trebuia să se întâmple. Am fost împuşcat. Şi m-am vindecat de parcă n-aş fi păţit nimic. Uite-mă! Am două mâini, două picioare. Doctorii de la spitalul comitatului nu puteau să creadă. Glonţul ăla a fost ca o racheta. De parcă îşi regla singur direcţia. Am fost lovit aici, lângă şira spinării, apoi a ocolit un pic, să nu atingă rinichii, după care a luat-o un pic la dreapta, ca să nu spargă vreo venă sau arteră importanta. A fost un miracol. Şi ştii de ce?

— Nu chiar.

— Pentru că Iisus îmi spunea ceva. Mi-a spus: „Ţi-am dat tot felul de semne şi tot prost ai rămas. Deci, o să fac o minune. Dacă nu poţi să-ţi dai seama că sunt aici şi Mă uit la tine şi aştept lucruri mai bune din partea ta, dacă nu-ţi dai seama de asta acum, atunci nu mai pot face nimic

pentru tine. Dacă vrei să fii prost, atunci n-ai decât să rămâi prost. Dar niciun om nu poate ajunge în rai fără Mine. Poţi să stai într-o celulă şi să spui că n-o să mai păcătuieşti niciodată, dar dacă nu Mă iei în viaţa ta, nu poţi să scapi de toate greşelile. Dar dacă faci asta, dacă Mă iei în viaţa ta, atunci nu mai ai nevoie de nimic. Nicio clipă”. Starezek, dacă va veni timpul să vorbesc, atunci Iisus îmi va spune. Şi după ce voi jura pe El, poţi să fii sigur că fiecare cuvânt pe care-l voi spune va fi adevărat, însă acum Iisus vrea să fiu aici. Şi aici voi sta. Al Cincilea Amendament, omule!

Collins îl conduse pe Larry până la uşă, îi strânse mâna şi-i dori numai bine. Îl salută şi pe Morley, care stătea de cealaltă parte a străzii.

19 iunie 2001

Familia Raven în dimineaţa de marţi, judecătorul Harlow emise un scurt ordin, referitor la mai multe moţiuni pe care le înaintase Arthur. Practic, le respinsese pe toate, dar raţionamentul lui Harlow era favorabil. Judecătorul spunea că putea să înainteze moţiunile mai târziu, „de îndată ce mărturia lui Erno Erdai va părea Curţii suficient de credibilă pentru a permite tratarea acestor probleme”. Curtea de Apel păstra autoritatea de a decide dacă Gandolph va căpăta permisiunea de a merge mai departe cu noua sa cerere de *habeas corpus*, dar decizia judecătorească a lui Harlow reprezenta un uriaş pas înainte pentru Rommy. În cazul în care Curtea

de Apel va acţiona în consecinţă, Rommy Gandolph urma să mai trăiască mulţi ani, perioadă în care Arthur şi Pamela urmau să-şi continue demersurile pentru achitare. Îşi sărbătoriră victoria şi îi telefonară clientului lor. După aceea, Arthur îşi dădu seama de realitate: îl aştepta o perioadă nedefinita de timp, în care trebuia să lucreze pentru Rommy. Rommy reprezenta acum cauza sa – şi albatrosul lui.

Aceasta ştire fusese bine venita, pentru cât făcea să nu se mai gândească la ce-l aştepta în seara aceea, când Gillian Sullivan urma să-i viziteze. Arthur se convinsese singur că Gillian va găsi o scuză ca să nu vină. Dar în cursul după-amiezii, în timp ce discuta la telefon cu un reporter, secretara îi puse în faţă un bileţel. Pe el scria: „Doamna Sullivan vă va aştepta în hol, la ora cinci”.

Gillian Sullivan în apartamentul lui atât de mic! Pentru o clipă, fu copleşit de groază şi de ruşine.

Era acolo, aşa cum îi promisese. În drum spre Franz Center, de unde urmau s-o ia pe Susan, Arthur făcu tot ce putu – adică nu mare lucru – ca s-o pregătească pe Gillian pentru întâlnirea cu sora lui. Numai că nici după treizeci de ani nu reuşea să descopere ceva previzibil în comportarea lui Susan, în multe cazuri, schizofrenia era boala celor talentaţi, deci nu exista o limita pentru născocirile cu care Susan îşi întărea temerile şi suspiciunile. Arthur se dovedea

răbdător, indiferent ce se întâmpla. Ameninţările sau critica ar fi înrăutăţit situaţia. Arthur îşi permitea să reacţioneze doar când era singur. Susan îi trimitea mesaje prin e-mail de câteva ori pe zi. Când nu era nimic care s-o supere, scurtele ei mesaje erau deseori lucide, ba chiar hazoase şi pline de spirit de observaţie, ca ale unui ziarist.

— Uneori, când primesc mesajele acelea, simt că mi se rupe sufletul, zise Arthur, în timp ce se apropiau de Franz Center. Stau în birou şi plâng. Tatăl meu a înnebunit gândindu-se ce-ar fi putut fi. Şi mi se pare că nu i-aş fi loial lui Susan dacă nu i-aş accepta boala.

În cartierul North End, unde se afla Franz Center, puteau fi văzute îndeosebi case vechi, acoperite cu şindrilă, printre care se găseau şi câteva construcţii mai solide. Arthur parcă în faţa unei case mari, din cărămidă, şi rămase nemişcat un moment, privind în jur. La colţul străzii se afla un grup de derbedei, majoritatea purtând, în ciuda căldurii, jachete din mătase, semn că aparţineau unei bande de cartier.

— E mai bine să intri, îi spuse Arthur lui Gillian. N-ar fi o dovadă de prea mare isteţime ca o doamnă albă să aştepte aici, în maşină.

Când Gillian închise portiera, zgomotul produs atrase atenţia bandei de la colţul străzii.

— Poţi să-mi supraveghez! maşina de la fereastră şi să faci o listă cu piesele pe care le-au furat, adăugă Arthur.

Susan stătea în ceea ce se numea „locuinţa

supravegheată”. Fiecare dintre cei opt locatari avea un apartament separat, iar Valerie sau alt asistent social era de gardă douăzeci şi patru de ore pe zi, ca săi ajute. Când Susan era stabilă şi lucra, putea să-şi plătească singură cea mai mare parte a cheltuielilor. Dar acest lucru era posibil din cauza subvenţiilor masive din partea statului şi a donaţiilor din partea Fundaţiei Franz, care ajuta centrul. Fondurile din partea statului puteau fi întrerupte oricând, iar Arthur trimitea mereu scrisori sau lua legătura cu membrii adunării statului, pentru a împiedica desfiinţarea centrului. Moştenirea de la tatăl său – care, din cauza zgârceniei lui Harvey Raven, era mai mare decât ar fi lăsat un om cu mijloace modeste – fusese păstrată ca o rezervă.

Apartamentul lui Susan era mic şi bine îngrijit. Dar existau momente când Susan nu se preocupa de igiena ei, când nu se preocupa de cum arată, ascultând totuşi sugestiile asistenţilor sociali de a se spăla. Nu se vedea niciun tablou pe perete, nici vreun aparat electronic, pentru că acestea i-ar fi produs – mai devreme sau mai târziu – impresia unui atac. De obicei, Susan auzea vocea mamei sale, care o avertiza în privinţa unei ameninţări invizibile.

Asistenta medicală care-i administra Prolix în era deja acolo şi îi făcuse injecţia înainte ca Arthur să intre pe uşă. Susan era gata de plecare. Arthur îi reaminti de Gillian, lucra pe care-l făcuse de mai multe ori şi Valerie, în cursul săptămânii. Susan nu

dăduse vreun semn că ar şti despre ce e vorba, până când se aşeză pe scaunul din faţă al automobilului şi porniră la dram.

De-abia atunci Susan îl întrebă deodată pe fratele ei:

— Asta înseamnă că vă regulaţi?

Raven se înroşi la faţă, dar răspunse calm, ca de obicei:

— Susan, ar fi mai plăcut dacă ţi-ai controla cuvintele.

— Vă regulaţi? Ştiu totul despre regulat. Arthur nu ştie prea multe.

Ultimul comentariu fusese adresat lui Gillian, deşi Susan nu se uitase în direcţia ei.

— Nu cred că se acorda diplome în domeniul ăsta, îi răspunse calmă Gillian.

Arthur o sfătuise anterior să nu-i permită lui Susan s-o agreseze sau s-o sperie, iar răspunsul păru suficient ca s-o potolească pe Susan. În oglinda retrovizoare Arthur o văzu pe Gillian, ca de obicei, complet imperturbabilă.

După moartea tatălui său, Arthur se mutase în apartamentul lui Harvey Raven. Un apartament confortabil, într-un fel. Arthur locuise mulţi ani într-o clădire elegantă de lângă Street of Dreams, unde numai dacă arunca o privire seara către trotuarul din faţa casei, se zăpăcea văzând lumea aceea fascinantă, în pas cu moda, din care nu putea face parte. Întoarcerea în mediul dur, din care tatăl lui dorise întotdeauna să scape, părea un fel de capitulare. Nu avusese de ales. Susan

fusese foarte şocată de moartea tatălui său, iar consilierul ei îi confirmase că apartamentul avea o mare importanţă pentru ea. Era singura casă în care Susan Raven fusese sănătoasa. Pentru ea, apartamentul reprezenta o altă realitate, de altfel greu de definit, de stabilitate mintală. Abandonarea locuinţei ar fi închis pentru totdeauna o uşă.

Arthur îi arătă lui Gillian un taburet vechi, din metal, iar el şi sora lui trecură la treaba. Bucătăria, cu dulapuri albe, emailate, era strâmtă, dar cei doi lucrau unul lângă celălalt. Susan făcea piure de cartofi, specialitatea ei. Zdrobea cartofii de parcă ar fi luptat cu o forţă subversivă, încruntându-se şi neridicându-şi privirea din oală. Singura ei legătură cu Gillian consta în faptul că fuma mai degrabă din ţigările lui Gillian decât din ale ei.

Felul principal – tocană de vită – se găsea într-un recipient mare din plastic, scos de Arthur din congelator în dimineaţa aceea. Arthur răsturnă conţinutul într-o cratiţă şi adăugă diferite ingrediente proaspete. Probabil că mâncarea ajungea pentru douăsprezece persoane. După cină, ce rămânea urma să fie congelat din nou. După calculele lui Arthur, în recipientul ăla trebuiau să existe câteva bucăţi de carne care fuseseră reîncălzite în fiecare săptămână încă de prin anul 1990. O chestie care putea avea efecte groaznice asupra sănătăţii. Dar aşa ar fi procedat cumpătatul său tată – să nu iroseşti nimic, să nu

pofteşti nimic – iar sora lui nu i-ar fi permis lui Arthur să procedeze altfel.

Susan aranjă masa pentru trei persoane, primul său gest de recunoaştere a prezenţei lui Gillian. Arthur puse în fiecare farfurie câte o porţie din cratiţă, apoi Susan îşi luă farfuria şi se duse în camera de zi, unde se aşeză în faţa televizorului.

— Am greşit cu ceva? şopti Gillian.

— Nu, asta face parte din program.

— Nu mâncaţi împreună?

— A început serialul ei preferat. E singurul pe care îl poate urmări fără s-o ia razna.

— Ce serial?

— Te-ai pregătit pentru surpriză? *Star Trek*.

Arthur îşi duse degetul la buze, atenţionând-o pe Gillian să nu rida, iar aceasta îşi băgă pumnul în gură, ca să nu scoată niciun sunet. Dorind să discute despre un subiect mai lipsit de surprize, Gillian întrebă care era situaţia în cazul lui Rommy. Nu aflase de decizia lui Harlow şi păru încântată de ştiri.

— Care-i pasul următor, Arthur?

— Nu-mi vine nimic în minte. Am scris moţiuni, am trimis citaţii… N-a rămas niciun dosar nerâsfoit din închisoare ca să văd cine a fost sau nu în Casa de Corecţie în noaptea crimelor. Jackson Aires nu lasă pe nimeni să discute cu nepotul lui Erno, Muriel nu vrea să-i ofere acestuia imunitate, iar judecătorul n-o poate obliga. Perioada pentru descoperirea de probe noi

se termină pe 29 iunie. Ar trebui să lucrez zi şi noapte. După opinia lui Harlow, Muriel este cea care ar trebui să acţioneze, să încerce să submineze credibilitatea lui Erno înainte să ne întoarcem la Curtea de Apel, ca să vedem cum putem continua cazul.

Dar cea mai mare provocare pentru Arthur se părea că venea din partea reverendului Blythe. După cum se aşteptase, a avea de-a face cu reverendul însemna să faci ce voia acesta. După ce se întâlniseră, reverendul nu se mai obosise să-l sune pe Arthur. Avea un ajutor care-i telefona în fiecare zi pentru a afla tot ce se întâmpla. Arthur era obligat săi transmită aceste informaţii pentru că aşa-i ceruse Rommy, care fusese impresionat de vizita lui Blythe la Rudyard. Reverendul nu putea fi contracarat prin amabilităţi. Deşi Blythe pretindea că este consilierul spiritual al lui Rommy şi că face echipă cu Arthur, ignora rugăminţile avocatului de a-şi tempera discursurile sau de a-l avertiza măcar când urma să aibă o nouă izbucnire.

— Sunt speriat de moarte, mărturisi Arthur. Toate aiurelile lui despre „opresorii rasişti” îi vor înfuria pe judecătorii de la Curtea de Apel.

— Nu crezi că judecătorii vor fi obligaţi să te lase să mergi mai departe? Erno nu poate fi ignorat până nu are loc o audiere completa. N-a spus Harlow aşa?

Aşa vedea lucrurile şi Arthur, dar greşise de multe ori în cariera lui, când încercase să

ghicească ce vor face judecătorii.

După ce se termină serialul, Susan li se alătură, pentru desert. Îi plăceau produsele de patiserie. După aceea spălară vasele şi puseră toate lucrurile la locul lor. Înainte ca Arthur să plece din apartament, deschise congelatorul şi puse în el recipientul cu tocană.

Arthur o conduse pe sora sa pe scara îngustă a clădirii, iar Gillian îi urmă. Construcţia era veche, dar solidă, cu toate că nu fusese îngrijită. Mocheta se rosese până la ţesătură în unele locuri, iar pereţii se scorojiseră în locurile în care sărise vopseaua.

În afară de a se duce la lucru sau de a-şi vizita surorile, Gillian ieşea rareori din casă, de aceea aşteptase cu nerăbdare seara aceea. Nu fusese dezamăgită. Ca şi data trecută, îi plăcuse enorm să vadă cât de frumos se purta Arthur cu sora lui, dând dovadă de răbdare şi de dragoste.

În timp ce se înapoiau, Susan le povesti foarte amănunţit episodul din serialul *Star Trek*. Ca toţi ceilalţi, Gillian se uitase mult la televizor în închisoare, de aceea puse câteva întrebări la obiect despre Kirk, Spock şi Scotty. Susan îi răspunse cu înflăcărare. Când ajunseră în faţa Centrului Franz, Gillian ieşi din maşină ca să-şi ia rămas-bun de la Susan şi să se aşeze pe scaunul din faţă. Şi acolo, în colţul acela de stradă, sub cerul încă luminat al celei mai lungi zile din an, Gillian o întâlni, pentru o clipă, pe o altă Susan Raven. Aceasta întinse mâna cu stângăcie şi i-o

strânse cu putere lui Gillian, apoi o privi în ochi, fără să se ferească. Gillian îşi dădu seama că fusese recunoscută într-un alt fel decât până atunci.

— Mă bucur că te-am revăzut, îi zise Susan. Sunt încântată că Arthur are o prietenă atât de drăguţă.

Arthur o conduse pe Susan în clădire, iar Gillian îl aşteptă în faţa uşii, fumând o ţigară. Se simţea teribil de mişcată. Când Arthur se întoarse, Gillian – care nu plângea niciodată – trebui să-şi stăpânească lacrimile. Arthur observă imediat, iar Gillian îi explică, în drum spre locuinţa lui Duffy, că, în sfârşit, o văzuse pe Susan aşa cum era capabilă să fie. Se simţise ca şi cum ar fi privit-o cineva ascuns în pădure şi căruia i se vedeau doar ochii. Arthur rumegă un timp remarca ei.

— Pentru mine, spuse el, persoana aceea, care tocmai ţi-a vorbit… e tot timpul prezentă, e umbra fetei alături de care am crescut…

— A fost sănătoasă când era mică?

— Aşa e întotdeauna în cazul schizofrenicilor. Boala apare brusc. La ea s-a întâmplat pe când avea paisprezece ani. Nu cred că până atunci să-şi fi dat cineva seama. Susan era excentrică. Colecţiona soldaţi şi reconstituía bătălii. Lucru neobişnuit pentru o fată. Aduna pietre din albia râului şi încerca să-şi imagineze cât de vechi erau. Nu putea să adoarmă până nu le aşeza în ordine cronologică. Toţi credeam că era sclipitor de inteligentă. Chiar era. Iar într-o zi am găsit-o

dezbrăcata, într-un colţ din camera ei, refuzând să iasă de acolo. Se mânjise toată cu fecale. Zicea că bunica din partea mamei se întorsese din morţi ca să-i spună că părinţii noştri discutau despre ea, folosind un cod. Scena asta, zise Arthur oftând, mi-a rămas în minte ca un afiş luminat al unui film. Un afiş dintre acelea care se aşază lângă uşa cinematografului. E în mintea mea de fiecare dată când mă duc s-o văd pe Susan. Pentru că a fost unul dintre momentele acelea în care îţi dai seama că în viaţa ta s-a schimbat totul.

— Trebuie să fi fost groaznic!

— Ai găsit cuvântul potrivit. De îndată ce părinţii mei au auzit cuvântul „schizofrenic”, şi-au dat seama că sunt condamnaţi. Şi aşa a fost. Mama ne-a părăsit, peste doi ani. Eu aveam noua ani când s-a îmbolnăvit Susan. Nu ştiam ce să cred. Adevărul, cruntul adevăr, este că acum îmi amintesc că, de fapt, am fost fericit.

— Fericit?

— Susan era atât de inteligentă! Atât de frumoasă! Toţi o admiram. În gând îi spuneam Susan cea Mare. Şi, deodată, s-a prăbuşit. Mă apucă groaza, când îmi amintesc. Nu din cauza inocenţei, ci pentru că am greşit atât de mult. Partea cea mai idioată, mai caraghioasă şi mai tristă a întregii poveşti este că încă o idolatrizez pe Susan. Poate că mă simt obligat să fac asta, pentru ca să ştie cineva cât de tragic este. Susan cea Mare! repetă Arthur, apoi opri sedanul în faţa locuinţei lui Duffy.

Gillian se uita spre bungalou, dar nu era încă pregătită să încheie discuţia.

— Am avut un frate pe care-l idolatrizam, zise ea.

— Îl idolatrizai?

— Da. Îl chema Carl. Favoritul meu. Era cu patru ani mai mare decât mine. Oh, exclamă Gillian, copleşită brusc de amintiri. Foarte frumos. Plin de neastâmpăr. Îl adoram.

— Unde-i acum?

— A murit. Într-un accident de motocicletă. Şi-a împlinit soarta la optsprezece ani. Îşi drese glasul şi spuse: A fost primul bărbat cu care m-am culcat.

După un timp, găsi puterea sa se întoarcă spre Arthur. Bărbatul o privea gânditor. Se vedea că se străduia să înţeleagă ce însemnase asta pentru ea. Acum, ca de multe alte ori, Gillian fu uimita descoperind cât de mult se maturizase Arthur Raven. Îşi aprinse o ţigară, fără să-i treacă prin minte că pângărea ambianţa perfectă din maşina elegantă a lui Arthur.

— Te-am şocat, zise Gillian.

Arthur îi răspunse abia după un timp:

— Bineînţeles.

— Da. Sigur cât ceva şocant, spuse Gillian, după care îşi închise poşeta, scutură scrumul şi trase din ţigară, ca să savureze ultimul fum. Sigur că-i şocant. N-am ştiut niciodată ce să cred despre tot ce s-a întâmplat şi, sincer vorbind, nu m-am mai gândit la asta. Pentru că eu am vrut să se

întâmple. Odată cu trecerea timpului, totul a devenit mai confuz. Dar atunci când s-a întâmplat, am fost încântată.

Pentru fata de paisprezece ani, fusese ceva memorabil, fără nimic scandalos. Ca judecătoare, condamnase de mai multe ori bărbaţi – taţi sau taţi vitregi – care abuzaseră sexual de copii. I se păruse ceva de neiertat. Dar experienţa ei făcea parte dintr-o categorie dincolo de prevederile legale. Ea fusese dornică şi seducătoare. Şi-l iubea prea mult pe care ca să-l învinovăţească, fie doar în amintire. Se plăcuseră întotdeauna. Lucrurile evoluaseră de la o vârsta fragedă, manifestându-se de obicei prin priviri grăitoare. Cari era de partea ei, când se certa cu părinţii. Multe tinere se ţineau după Carl. Într-o seară, Cari a venit acasă, împleticindu-se. A luat-o în braţe, iar ea a răspuns îmbrăţişării lui. Dimineaţa, Cari i-a spus: „Sunt mai ţicnit decât credeam”. „Mi-a plăcut”, i-a răspuns Gillian. Povestea s-a repetat de încă două ori. Gillian îl aştepta să se întoarcă şi se ducea la el. *Ea* se ducea. După aceea, Cari a început să încuie uşa de la camera lui şi s-a răstit la ea când îl întrebase de ce se încuia. „Uneori îmi dau seama ce-am făcut şi aş vrea să-mi smulg urechile din cap, ca să nu mai aud ce-am făcut. E o nebunie, Gil. Nebunie!” Reuşise să-l facă săi fie scârbă de ea! Asta fusese partea cea mai dureroasă a întregii poveşti. În lunile dinaintea morţii lui Carl îşi vorbiseră foarte puţin.

— După ce-a murit, mi-am dorit să mor. M-am

gândit să mă sinucid. Am făcut scenarii. Planuri. Posibilităţi de a mă sinucide. Am discutat cu prietenele. Despre spânzurat. Despre foc. Despre înec. Voiam să mă arunc sub un tren. Citisem *Ana Karenina*. Pentru un timp, m-am ars cu ţigara. În lqcuri pe care nu le puteau vedea ceilalţi. Dar mi-a trecut. Am încetat să mă mai port aşa, am încetat să gândesc aşa sau să mă gândesc de ce mă simţisem aşa. Oamenii fac lucruri bizare când cresc. Toţi facem. Dar în experienţa asta n-a existat nimic care să aibă legătură cu termenul „abuz”.

Privi în jos, ca să-şi aprindă altă ţigară. Mâna stângă, cea care ţinea bricheta, rămăsese sigură. Dar ţigara din cealaltă mină îi tremura între degete, de parcă ar fi bătut un vânt puternic.

— N-am mai spus nimănui întâmplarea asta, Arthur. Nimănui.

Participase la zeci de ore de mărturisiri, cu diferite grupuri, şi-i împărtăşise totul lui Duffy. Sau crezuse cât împărtăşise totul. Îşi strânse tot curajul şi-l privi din nou pe Arthur, care se uita atent la ea.

— Nu-ţi dai seama ce faci, nu-i aşa? întrebă el.

Gillian se gândise la acelaşi lucru şi-i răspunse:

— Nu.

Arthur se întinse spre ea, până ce ajunse cu faţa la câţiva centimetri de a ei, după care spuse liniştit:

— Când creşti alături de cineva atât de violent

ca tatăl meu, petreci mult timp gândindu-te care-s lucrurile de care trebuie cu adevărat să te temi. Se întinse peste ea şi-i deschise uşa automobilului, fără să înceteze s-o privească, apoi îi zise: Şi nu mă tem de tine.

19 iunie 2001

Căutându-l pe doctorul Kevorkian

Trecuse de ora cinci şi jumătate când Larry o sună pe Muriel. Se înţeleseseră să se ducă separat la aeroport. Morley şi Larry se distrară înapoindu-se în oraş, mergând în sens opus traficului intens, dar nimeriră într-un ambuteiaj pe o ramificaţie a unei aşa-numite şosele „de legătură”. Radioul anunţa că un camion se răsturnase în apropiere de Turner Field. Telefonul celular al lui Larry sună la şase şi cincisprezece minute. Era Muriel, care-l suna din taxi. Plecase cu o jumătate de oră în urmă, dar se apropiase doar cu trei kilometri de Hartsfield.

— Am încurcat-o, zise ea.

Ca de obicei, cercetase toate opţiunile posibile şi făcuse un plan. Cursa Delta de la opt şi zece era plină ochi şi avea optsprezece persoane pe lista de aşteptare, înaintea lor. Nu puteau să schimbe biletele şi să zboare cu altă companie aeriană, pentru că biletele lor erau plătite la tarif guvernamental. Muriel rezervase locuri la un zbor de a doua zi, dis-de-dimineaţă, şi mai rezervase două camere la un hotel de pe aeroport.

Când Larry ajunse la hotel, peste cincisprezece minute, Muriel se afla în hol, cu

bagajele lor, coordonând prin telefon activitatea de la Biroul Procuraturii, aflat la o mie cinci sute de kilometri. Un caz de asasinat, în care era implicată o bandă, o luase razna în felul obişnuit: toţi martorii, inclusiv cei care fuseseră izolaţi pentru a depune mărturie în faţa juraţilor, pretindeau acum cât identificaseră greşit pe acuzat. Judecătorul Harrison, care considera că îmbunătăţirea regulilor de procedură criminalistică încetase atunci când părăsise el procuratura, adică în urmă cu patruzeci de ani, se purta groaznic, iar în momentul în care îşi puse telefonul celular în servietă, Muriel autorizase deja transmiterea unei petiţii către Curtea de Apel a statului, ca să-l aducă pe calea cea bună pe Harrison.

— În fiecare zi apare un clovn nou în circ, zise Muriel.

Îl trecuse pe Larry în registrul hotelului şi-i dădu cheia camerei. Niciunul dintre ei nu mâncase, aşa că se înţeleseră să meargă mai întâi la restaurant. De îndată ce Larry se aşeză la o masă şi făcu semn unei chelneriţe, aceasta veni şi-l întrebă ce vrea de băut. Larry ceru un whisky cu bere, dar atacă de îndată berea, bând-o aproape pe toată. Simţi că i se lipeau hainele de piele şi-şi scoase sacoul uşor, aşezându-l pe un scaun de la masa lor. Numărul neplăcerilor lor în acel oraş părea foarte mare. Nu-i folosise la nimic faptul că alergase după Collins. Îi povesti totul lui Muriel. Aceasta se distra copios până când Larry îi povesti

că Farwell îi zisese că unchiul său spunea adevărul lui Dumnezeu şi că el însuşi se ruga lui Iisus, în fiecare seară, să-l ierte pentru ceea ce-i făcuse lui Gandolph.

— Oh! Asta nu-i bine, comentă Muriel. Minţea?

— Probabil. A fost foarte precaut. Mi-a spus foarte clar că n-o să depună mărturie împotriva lui Erno. Nu vrea să recunoască nimic, zise Larry, ungându-şi cu unt a doua felie de pâine. Sincer vorbind, mi-a lăsat o impresie bună, de om care s-a maturizat. Zice că s-a născut din nou. Are pe peretele biroului o cruce cât Cleveland-ul şi mi-a umplut capul cu tâmpeniile despre Tăvălugul Sfânt.

Muriel strânse între degete paharul de vin şi se încruntă:

— Nu-L lua în râs pe Dumnezeu!

Larry se uită la ea.

— Este aici, continuă ea. Ceva, El, Ea. Dar e aici. Am început să mă duc la biserică. E momentul în care mă simt împlinită cu adevărat în decursul unei săptămâni.

Nu-i spunea nimic nou.

— Catolicismul m-a făcut să nu mai cred în biserică, zise Larry. Pastorul din parohia noastră e un om minunat. Îl invităm la cină. Băieţii îl iubesc. Aş putea discuta cu el toată ziua. Dar nu pot să intru pe uşa bisericii. Îmi fac rugăciunile în grădină. E singurul moment în care simt că am dreptul să cer ceva.

Zâmbi ruşinat, iar ea îi răspunse cu un zâmbet asemănător, însă Larry se simţea stânjenit la gândul surprinzător că Muriel se schimbase. Cuvintele pe care le spusese cu ceva timp în urmă, despre Dumnezeu şi pânnci, îl îndemnaseră să se întrebe dacă nu cumva Muriel îşi făcuse un transplant de creier în ultimii zece ani. I se părea amuzant să observe ce se întâmplă cu oamenii după ce trec de patruzeci de ani, când îşi dau seama că locul nostru de pe pământ este doar închiriat, şi nu aflat în proprietate pentru totdeauna… Avea impresia că exista ceva periculos, ceva ce nu putea defini, în schimbările subtile apărute la Muriel.

În loc s-o privească, Larry se uită în jur. Sala restaurantului era pe jumătate goală. Fusese decorată oarecum exotic, cu frunze de palmieri şi cu mobilă din bambus. Toţi cei din local păreau obosiţi. Cine putea să spună că un pat curat şi o cameră numai pentru tine înseamnă o privaţiune? Dar e dificil să fii departe de casă, să fii obligat să rămâi într-un loc în care n-ai mai fost. „Există ceva nesănătos în pierderea legăturii cu bucăţica ta de pământ”, se gândi Larry. Tot ce se petrecea în viaţa lui îl împingea către grădina sa.

Se hotărî să caute un telefon public. Îşi consumase minutele pentru convorbiri la mare distanţă, iar poliţia refuzase săi plătească vreo depăşire a sumei stabilite. Trebuia să transmită mesaje acasă şi la sediul poliţiei, ca să anunţe că rămăsese aici. În timp ce se îndrepta spre hol, se

gândea încă la Muriel. Îi trecuse prin minte s-o întrebe dacă Talmadge mergea la biserica împreună cu ea, dar ar fi însemnat să nu respecte ce-i făgăduise în avion. Oricum, aflase destule. Viaţa lui Muriel era cel puţin complexă, ca a tuturora. Nu-şi putu stăpâni un rânjet de satisfacţie. Muriel credea că Dumnezeu făcea ordine în univers. Atunci când trecea prin momente dificile, Larry credea că lucrurile se întâmplau exact invers.

— Avem o problemă, zise Muriel, când se întoarse Larry. În dimineaţa asta s-a mai petrecut o nenorocire. Harlow l-a crezut pe Erno.

— La dracu'! exclamă furios Larry.

Muriel îi explică decizia judecătorului, pe care i-o citise la telefon Carol.

— La dracu'! mormăi din nou Larry. Ceilalţi judecători nu-s obligaţi să ţină seama de asta, nu-i aşa?

— Curtea de Apel? în teorie, nu-s obligaţi. Numai că ei nu l-au văzut pe individ depunând mărturie. Harlow l-a văzut. Ceilalţi n-au de ales, trebuie să-i accepte punctul de vedere, dacă nu venim cu ceva nou, care să arate că Erno e un mincinos. Iar treaba de astăzi cu Collins ne-a arătat că nu putem să venim cu ceva nou. Dacă o să-i spun asta lui Arthur, individul o să înceapă să se vaite, să se tăvălească pe jos şi o să înainteze din nou moţiunea lui ca să mă oblige săi ofer imunitate lui Collins.

— Şi?

— Moţiunea e o aiureală. Imunitatea se oferă doar prin decizia procuraturii. Însă în felul ăsta Arthur va obţine informaţii în faţa Curţii de Apel…

— Nu trebuie să-i spui nimic lui Arthur. I-am promis lui Collins că n-o să scriu niciun raport. În ce-l priveşte pe Arthur – sau pe oricare, altul – conversaţia aceea n-a avut loc.

— Asta înseamnă că n-o vom folosi împotriva lui Collins. Trebuie să-i spunem lui Arthur.

— De ce?

Era puţin zăpăcită. Muriel gândi cu voce tare. Din punct de vedere strict legal, obligaţia de a prezenta dovezile favorabile acţiona doar în timpul procesului. Din moment ce Collins nu voia să depună mărturie, declaraţiile pe care i le făcuse lui Larry reprezentau dovezi neacceptabile de către tribunal.

— Şi care-i problema? întrebă Larry.

— În primul rând, n-am da dovadă de inteligenţă. Collins îl va suna pe Jackson. Dacă se află că n-am divulgat acest lucru, o să lăsăm o impresie foarte proastă.

— Versiunea pe care o va spune Collins lui Aires va fi: „Nu i-am spus nimic poliţistului”. N-o să rişte să-l facă pe Jackson să-l certe pentru că a pălăvrăgit. De altfel, din punctul lui de vedere, *nu* a spus nimic. De ce să ne complicăm viaţa?

— Doamne, Dumnezeule! Şi dacă individul spune adevărul? Dacă el şi unchiul lui i-au înscenat toată povestea lui Rommy, iar acum îngenunchează şi se roagă în fiecare seară ca să-l

ierte Iisus?

— Nicio şansă să spună adevărul.

— Nicio şansă? Niciuna? Nu te-ai gândit nici măcar o clipă că ar exista o posibilitate, oricât de redusă, ca Erno să spună adevărul?

Larry dădu din mână, ca şi cum ar fi izgonit demonul ridicolului.

— Tâmpitul ăla a mărturisit. A mărturisit chiar în faţa ta.

— Larry, individul s-ar fi înecat şi într-o bâltoacă.

— Ce naiba vrei să spui?

Din fericire, chelneriţa sosi cu mâncarea. Aşeză farfuriile şi pălăvrăgi, plină de amabilitate. Era din Georgia rurală şi avea accentul din *Pe aripile vântului*. Până să le mai aducă un rând de băuturi, Larry hâpâise jumătate din friptură, fără să se uite la Muriel. Femeia ştia că trebuia să aştepte ca să lămurească lucrurile, dar trebuia să păstreze o ordine – „ierarhie” era un cuvânt mai potrivit. Poliţiştilor nu le plăcea când deciziile erau luate de procurori. Pentru avocaţi, munca lor consta din cuvinte – cuvinte rostite în tribunal, scrise în notiţe sau citite în rapoartele poliţiei. Dar, pentru poliţişti, munca însemna viaţă. Îşi făceau treaba cu pistolul la şold şi cu transpiraţia scurgându-li-se pe cămaşă, de sub vesta antiglonţ. Martorii care veneau curăţei la tribunal, ca să răspundă la întrebările procurorilor, fuseseră arestaţi în mediul lor violent de către poliţişti care nu ştiau dacă era cazul să le fie teamă de gloanţe

sau de HIV. Poliţia trăia într-o lume dură şi acţiona cu duritate, dacă era nevoie. Un procuror care ceda în faţa unui poliţist – chiar dacă era vorba de un poliţist atât de bun precum Larry – avea impresia că încuraja nesupunerea.

— Vreau să-mi promiţi că n-o să fii precum buncărul lui Hitler, zise Muriel.

— Adică?

— Deschide-ţi mintea. Doar un pic. Larry, poate – doar poate – am făcut o greşeală. Se întâmplă. Sistemul nu-i perfect. Noi nu suntem oameni perfecţi.

Lui Larry nu-i picară bine spusele ei:

— N-am făcut nicio greşeală!

— Nu te critic pe tine, Larry. În munca noastră nu trebuie să facem nicio greşeală. Ăsta-i standardul. Fără dubii. Certitudine legală. Dar nici chiar cea mai bună muncă şi cea mai bună judecată nu-s întotdeauna perfecte. Adică e posibil.

— Nu-i posibil. În ciuda faptului că se îngrăşase, venele de pe gâtul lui gros ieşiră în evidenţă. El e făptaşul. Le cunoştea pe două dintre victime. Avea motive să le ucidă pe amândouă. A mărturisit. A ştiut care-i arma crimei înainte să aflăm noi, a avut medalionul Luisei în buzunar. El e făptaşul şi nu te las să te porţi ca Fecioara Maria. O s-o încurci dacă faci asta şi o să-mi faci şi mie necazuri!

— Larry, nu-mi pasă de ce spune Arthur, nici de ce spune judecătorul. Crezi că m-a amuzat să

am de-a face cu un triplu asasinat? Crezi că o să-i întorc spatele lui John Leonidis şi celor două fete? Uită-te la mine şi spune-mi că poţi să crezi aşa ceva despre mine!

Larry înhaţă paharul cu scotch, de îndată ce i-l aduse chelneriţa, şi dădu pe gât jumătate din conţinut. Alcoolul nu-l ajută, îi era greu să se potolească. Era, înainte de orice, un tip coleric. Muriel ştia de mult lucrul ăsta.

— Nu mai vreau să aud că am făcut greşeli, zise Larry.

— Nu spun că-i o greşeală. Dar vreau să pot spune că mi-am îndeplinit obligaţia profesională de a lua în considerare şi această posibilitate.

— Uite ce-i, eu am rezolvat cazul ăsta. De unul singur. Toată poliţia apăsase pe butonul de oprire de îndată ce se redusese tărăboiul din ziare. Sunt singurul care am continuat să mă zbat. Am rezolvat cazul. Şi am făcut asta împreună cu tine. Pentru tine, dacă vrei să ştii adevărul. Aşa că să nu spui că am greşit.

— Pentru *mine*?

Pe Larry îl cuprinsese furia. I se măriseră ochii – de fapt, parcă se mărise cu totul.

— Să nu pretinzi că n-ai ştiut! A fost ceva, cazul ăsta, nu-i aşa? Ai devenit procuror, ţi-ai propus să ajungi mare. Te-ai hotărât să te măriţi cu Talmadge. Te-ai hotărât să intri în istorie. Ai hotărât să nu mă iei cu tine. Deci, să nu-mi spui că a fost o greşeală. E prea târziu pentru vreo greşeală. Eu am avut o viaţă amărâtă, iar tu ai

devenit vedetă. Nu pretinde că n-ai ştiut care-i miza, pentru că tu ai făcut regulile jocului. Apoi Larry trânti şervetul din pânză verde peste farfurie şi plecă atât de repede, că se izbi de cineva care se nimerise săi stea în drum. Cămaşa subţire pe care o luase de acasă juca pe umerii lui de parcă ar fi fost vaporoasă, ca o eşarfă.

Muriel simţi că i se pune un nod în gât. Se întâmplase ceva nemaipomenit. La început crezu că fusese şocată de forţa răbufnirii lui Larry. Dar îşi dădu seama aproape imediat ca noutatea constase în faptul că rănile lui Larry rămăseseră proaspete şi după un deceniu. Crezuse că Larry era un om aşa cum se prezenta singur: prea egoist ca să fie vulnerabil la o rană veche. Cam în aceiaşi termeni încercase să se gândească şi la ea însăşi.

Unul dintre prietenii ei obişnuia să spună că înveţi în primii ani de liceu tot ce trebuie să ştii despre felul în care începe şi se termină dragostea. În spaţiul vast dintre aceste două extremităţi – jungla întunecată a relaţiilor stabile – se pătrundea doar la maturitate. Însă fulgerarea cu care începea sau se sfârşea dragostea era la fel, indiferent de vârstă. Iar ceea ce s-ar fi spus într-un liceu de fete despre reacţia lui Larry probabil că rămânea valabil şi pentru vârsta asta: însemna cât păsa. Ţinând seama de toate astea, Muriel simţi că o paşte acelaşi pericol.

Larry îşi lăsase haina atârnată pe scaun. Muriel se uită la ea un timp, apoi o luă şi se duse la bar, crezând că se refugiase acolo. Nici urmă de

el. Când ajunse la etaj, bătu uşor în uşa camerei lui.

— Larry, deschide. Ţi-am adus haina.

Larry se descheiase deja la cămaşă. Luase din minibar o sticlă micuţă de Dewar. O golise pe jumătate. Luă haina din mâna ei şi o aruncă în spatele lui, pe pat, fără să aibă curaj să se uite spre ea.

— Larry, ce-ar fi să lăsăm supărarea? Mai avem mult până vom rezolva cazul ăsta.

— Tu nu te-ai supărat. Eu sunt cel care s-a enervat, mormăi el, uitându-se la sticluţă, punându-i capacul şi aruncând-o de la câţiva metri în coşul de gunoi, care se răsturnă în urma impactului. Iar acum sunt mai puţin enervat şi mai mult stânjenit…

— Poate că ar trebui să discutăm.

— De ce?

— Nu mă obliga să stau aici, aşa! Muriel avea bagaje în ambele mâini: în una servieta ei, în cealaltă sacul lui cu lucruri pentru noapte. Larry analiza situaţia şi-i făcu semn să intre, după care îi întoarse spatele. Peticul de chelie din creştetul capului i se făcuse roz, din cauza alcoolului.

— Muriel, nu-mi dau seama ce m-a apucat.

— Ca naiba, Larry…

— Nu, nu vreau să spun că n-am fost sincer. Dar m-a supărat ce-am spus la sfârşit. Ceea ce am spus despre mine. Nu cred că am o viaţă de care să mă plâng. E bună. Mai mult decât bună. Ştii, eu sunt ca toţi ceilalţi. Nimeni nu obţine ceea ce vrea,

atunci când e vorba de dragoste.

Declaraţia – exactitatea ei – o lăsă pentru moment pe Muriel cu gura căscată, pentru că ştia că Larry exprimase una dintre cele mai profunde convingeri ale sale, una pe care şi-o repeta deseori şi ea însăşi. Pentru o secundă, Muriel se simţi aruncata înapoi în timp, în secunda în care Larry îi trântise bomba aceea în avion: că urmărise acelaşi vis imposibil în ambele ei căsătorii. Ideea aceea o urmărise toată ziua, ca gustul unei mâncări stricate, ce-ţi tot vine înapoi. Se va gândi la asta şi duminică. Pentru că în momentele acelea minunate când se ruga în biserică, neştiind dacă este sau nu credincioasă, se ruga cel mai des să aibă parte de dragoste. Reflectă asupra căutării dragostei, se gândi la felul în care aceasta ne duce la nefericire de lungă durată şi la momente vesele, în care, într-un mod iluzoriu, avem impresia că am descoperit dragostea. Orice altceva din viaţă – realizări profesionale, artă şi idei – erau doar penele şi pielea ce împodobeau animalul flămând al dragostei.

— A însemnat mult pentru mine, zise Larry. Am discutat cu Kevorkian. Asta-i tot. Am reacţionat.

Bărbaţii precum Larry sau Talmadge făceau tot ce se putea ca să evite să pară vulnerabili. Dar erau cu toţii vulnerabili, iar momentele în care acest lucru ieşea la iveala producea o criză fără sfârşit. De care nu scăpau niciodată. Asta încerca să-i spună Larry.

— Nu vreau să-i povesteşti lui Arthur despre Collins.

— Larry!

— Chiar tu ai spus că nu-i legal săi spui. Nu vreau să facem acte de caritate doar pentru ca Arthur să aibă posibilitatea să facă pe grozavul.

Chiar după cele întâmplate, Muriel nu prea avea chef să fie de acord cu el. Se aşeza pe un scaun de lângă uşa, ca să discute. Bărbatul o privi şi se enerva.

— Dumnezeule, nu-ţi cer decât să-mi faci o nenorocită de favoare! îi spuse el, apoi îşi dădu seama cu ce ton vorbea şi se potoli imediat. Se trânti pe pat, la câţiva metri de ea, epuizat. În apartamentul alăturat, maşina de făcut gheaţa aruncă zgomotos o încărcătură de cuburi.

Mai devreme sau mai târziu o să-l informeze pe Arthur. Treaba asta putea aştepta până se potolea Larry. Acesta se simţea prea învins ca să suporte încă o lovitură. În cele din urmă, Muriel zise:

— Ei bine, iată o scenă ca-n vremurile bune! Noi doi, într-o cameră de hotel, certându-ne…

— Muriel, cearta n-a însemnat niciodată nimic.

— Serios? Adică am vorbit degeaba?

— Totul e numai preludiu.

Muriel nu avu curajul săi răspundă.

— Îţi plăcea ca sexul să fie o formă de rivalitate, continuă Larry.

— Mulţumesc, doctor Ruth!

— Treaba asta a funcţionat, Muriel. Să nu-mi

spui că nu-ţi aduci aminte. Larry găsi puterea de a o privi încă o dată. Muriel îşi dădu seama că, pentru el, povestea celor întâmplate între ei era ca legile inscripţionate pe plăci de piatră, revăzute des, analizate în întregime şi înţelese. Negarea unui element al lor însemna o ofensă publică.

— Sunt într-o fază de început a bolii Alzheimer, Larry, aşa că-mi mai amintesc.

Recunoscând acest lucru, avu senzaţia că trecutul, patima şi plăcerea stăteau în faţa ei, ca un cadavru la un priveghi. Numai că trupul acela nu murise complet. Dorul ce-l însufleţise cândva apăru din nou, dintr-odată. Simţea atenţia cu care Larry îi analiza răspunsul. Având în vedere brutalitatea permanentă cu care-i punea întrebări despre Talmadge, ştia ce-o s-o întrebe, dar până şi Larry îşi dădea seama că nu putea să discute despre acest subiect. Şi că situaţiile nu erau comparabile. Toată lumea ştie că o căsătorie nu-i o distracţie. Muriel era o persoană dintr-un miliard căreia îi plăcuse sexul mai mult înainte de căsătorie decât după, deşi recunoştea cinstit că n-ar fi crezut asta. Nu i se păruse niciodată că a face sex cu cineva însemna o provocare. Poate ceva important. Sau amuzant. Dar nu ceva dificil. Presupusese întotdeauna că va găsi un ritm comun cu Talmadge. Dar nu-l găsise. Nu-şi închipuise niciodată că poate trăi fără sex, dar – fie din cauza oboselii, fie a vârstei – treaba asta o preocupa din ce în ce mai puţin. Când o cuprindea aleanul – lucru care i se întâmpla de câteva ori în

fiecare lună – era surprinsă.

Aşa cum era surprinsă acum.

— Îmi amintesc, Larry, zise ea din nou, cu blândeţe. Se uită la el, crezând că gestul înseamnă doar o recunoaştere, dar dorinţa ei era suficient de puternică, încât să simtă că emite semnale. Era ceva mai puţin decât o invitaţie, dar Larry îşi dădu seama că Muriel n-ar fi fost în stare să zică „nu”, dacă s-ar fi apropiat de ea. Oricum, ea nu putea să facă primul pas. Luase prea multe decizii pe care Larry le considerase ca fiind îndreptate împotriva lui. Dacă lua iniţiativa, ar fi trebuit s-o facă într-un fel oarecum imperial. Numai că se simţea ca o cochetă fără suflu, timidă şi lipsită de putere, aşteptând ca el să se hotărască – ar fi făcut orice ca să evite o asemenea situaţie. Aştepta o mişcare a bărbatului, ca să-i vină în întâmpinare. Însă se părea că amărăciunea ei îl potolise. Momentul de aşteptare se prelungi. Apoi, posibilitatea ca între ei să se petreacă ceva pasional, ca în vremurile bune, dispăru, cu aceeaşi timiditate cu care apăruse.

— Sunt mort de oboseală, zise Larry.

— Da, bine, mormăi Muriel.

Îi spuse din prag că o să-l aştepte în hol la ora şase şi jumătate. Apoi merse de-a lungul coridorului ca o galerie nesfârşita de uşi închise şi lumini slabe, până când îşi găsi camera ce avea să fie a ei pentru noaptea aceea. Îşi ducea bagajul cu ea şi se întreba, în timp ce privea numerele de pe uşile camerelor, cât de greu îi va fi să-şi continue

viaţa de acum încolo.

Arthur găsi o notificare din partea lui Muriel Wynn printre scrisorile sosite, care păreau a conţine, ca în fiecare luni dimineaţa, numai ştiri proaste. Procuratura propunea ca peste trei zile, adică joi, să fie ascultată mărturia unei femei numite Geneviève Carrière, în biroul avocaţilor angajaţi de aceasta, adică Sandy şi Marta Stem.

— Cine-i oaspetele misterios? întrebă Arthur când reuşi să ia legătura prin telefon cu Muriel, după mai multe încercări.

În cele câteva ocazii în care Arthur avusese de-a face cu Muriel, discutaseră cu amabilitate, ca între foşti colegi. Dar adversitatea provocată de procedura în curs făcuse ca manierele lui Muriel să devină aspre. Arthur, care suferea când pierdea afecţiunea cuiva, se pregătise pentru ce era mai rău. O găsi pe Muriel bine dispusă. Bănui imediat că ea credea că deţine vreun avantaj.

— Arthur, îi răspunse Muriel, îţi spun doar două cuvinte: Erno Erdai.

Muriel, ca mulţi procurori cu care avusese de-a face Arthur, avea o vorbă, atunci când discuta cu avocaţii apărării: nu te înfuria, rămâi calm.

— Muriel, am fost obligat să fac asta.

— Pentru că n-ai vrut să ne oferi şansa să facem cercetări.

25 – 28 iunie 2001

Depoziția lui Geneviève Carrière

— Pentru că n-am vrut să-l şantajaţi pe Erno la

Rudyard. Sau să lungiţi lucrurile până când murea sau nu mai era conştient. A spus adevărul şi tu ştii asta.

— Nu cred. Individul pe care-l aperi a mărturisit totul.

— Individul pe care-l apar are un IQ de 73 de puncte. Ştie că alţii sunt mai deştepţi decât el. E obişnuit să nu înţeleagă anumite lucruri şi acceptă ce i se spune. Cred că Larry a găsit cu ce să-l stimuleze. În majoritatea cazurilor în care un adult face în pantaloni, acest lucru este provocat de faptul că s-a speriat groaznic. Nu pentru că avea conştiinţa încărcată. Nu trăieşti în Shangri-la, Muriel. Nici eu.

Referirea la Shangri-la, ironia folosita de Erno în faţa Curţii, nu putea fi înghiţita uşor, iar Muriel se încinse.

— Arthur, am fost de faţă. Tipul tău n-a avut nici măcar o vânătaie. M-a privit drept în ochi şi mi-a spus că a fost tratat bine.

— Pentru că era prea speriat ca să spună altceva. Rommy nu are antecedente legate de violenţă. Erno a mai împuşcat doi oameni, în afara acelor crime. Cine ţi se pare mai potrivit?

Se vedea clar că Arthur credea că are argumente mai puternice. Singura lui problemă era că Rommy nu explicase într-un mod logic de ce mărturisise. Nu pretindea că declaraţia îi fusese smulsă cu forţa, nici avocaţii lui anteriori nu prelinseseră acest lucru, iar cu ei Arthur discutase prea puţin.

Ca de obicei, când Muriel nu mai avea argumente, întrerupse pur şi simplu conversaţia, spunându-i:

— Ne vedem joi!

Arthur îşi încercă norocul cu avocaţii doamnei Carrière. Sandy, plin de amabilitate, irosi ceva timp ca să laude activitatea lui Arthur în cazul respectiv:

— Ţi-am urmărit evoluţia în presă, Arthur. Remarcabilă.

Stern, decanul baroului pentru probleme de drept penal din ţinutul Kindle, cunoştea valoarea complimentelor sale. După ce le acordase, îi făcu legătura cu fiica sa Marta, cu care colabora de aproape un deceniu. Marta o reprezenta pe doamna Carrière.

Arthur era încă procuror-adjunct când Marta îşi începuse activitatea. Pe vremea aceea se deosebea foarte mult de tatăl ei, bătăioasă chiar şi când nu era nevoie, stângace în societate şi cu aspect nu foarte îngrijit. Însă era diabolic de deşteaptă, iar lumea spunea că Sandy o s-o mai tempereze, cu trecerea timpului. De obicei, avocaţii apărării în cazuri penale colaborau între ei. Aveau un duşman comun, care era procuratura, şi o cauza comună, care consta în limitarea încălcărilor drepturilor clienţilor lor. Dar în timpul discuţiei la telefon Marta păru băţoasă. Poate din cauza certurilor avute cu Arthur cu ani în urmă. Nu dori să-i dezvăluie nimic, în afară de faptul că Geneviève îi fusese prietenă apropiată şi colegă de

serviciu Luisei Remardi.

— Geneviève ne-a cerut să nu dăm informaţii părţii adverse, zise Marta. Nu vrea să fie implicată. A fost silită să întrerupă vacanţa familiei pentru a veni aici.

— Declaraţia ei îmi va face rău?

Marta se gândi îndelung. Regulile de politeţe dintre avocaţi impuneau măcar să-l avertizeze.

— Dacă Muriel se ţine de planul pe care l-a anunţat, atunci se va lăsa cu rani, dar niciuna fatală. Ai grijă să calci pe urmele lui Muriel în timpul interogatoriului încrucişat. Nu încerca să găseşti căi noi.

După ce termină convorbirea, Arthur aprecie valoarea sfatului. Cei doi Stem jucau tare, dar, dacă aveau drept client un martor dificil, era în interesul acestuia să descurajeze discuţiile prelungite.

Arthur se duse joi, cu puţin înainte de ora două după-amiaza, în Morgan Towers, clădirea cea mai înaltă a oraşului. Sandy Stem era un emigrant, dar îşi mobilase biroul de parcă familia sa luptase în timpul Războiului de Independenţă. Pe hol, unde aştepta Arthur, se găseau piese de mobilier Chippendale, împodobite cu bibelouri chinezeşti şi cu obiecte decorative din argint. Muriel sosi conform obiceiului său, cu o întârziere de zece minute, urmată de Larry. Marta îi conduse într-o sală de şedinţe. Doamna Carrière stătea încordată lângă o masă ovală din lemn de nuc, cu tăblia acoperita cu o placă de sticlă. Se îmbrăcase

ca pentru o întâlnire oficială, în costum de culoare închisă cu jachetă fără guler. Arăta a nevastă de medic, un pic cam dolofană, dar frumoasă, cu ochii mari. Părul care-i încărunţise mult prea devreme îi dădea un aer onest. Muriel o salută, dar doamna Carrière îi răspunse fără niciun chef.

Grefierul, care stătea cu maşina de stenografiat lângă martoră, îi ceru doamnei Carrière să ridice mâna dreaptă şi să depună jurământul. Pentru început, întrebările lui Muriel nu merseră mai departe decât anticipase Arthur, pe baza cercetărilor Pamelei, meticuloase ca întotdeauna. Doamna Carrière era casnică, dar lucrase mulţi ani la Trans Naţional Air, ca vânzătoare de bilete. Soţul ei, Mathew, era medic internist în suburbiile din ţinutul Greenwood. Aveau patru copii. Geneviève răspundea cu o exactitate chinuită. Marta o şcolise bine. Clienta ei analiza întrebarea şi răspundea cât mai scurt cu putinţă. Ar fi ocupat un loc de frunte într-un clasament al celor mai buni martori.

Când, în cele din urmă, Muriel menţiona numele lui Erno, Geneviève recunoscu că-l cunoştea de pe vremea când era responsabilul cu securitatea al firmei în pe aeroportul Duăable.

— Luisa Remardi a discutat vreodată cu dumneavoastră despre Erno Erdai? o întreba Muriel.

Arthur obiecta de îndată, spunând că întrebarea cerea un răspuns bazat pe zvonuri. Muriel se contrazise cu el un timp, aducând

argumente ce urmau a fi înregistrate pentru dosar. Dacă mânuria va fi analizată ulterior, respectând procedura federală, judecătorul urma să ia o decizie. Pentru moment, i se ceru doamnei Carrière să răspundă. Marta dădu din cap spre clienta sa, făcându-i semn să continue. Pe măsura trecerii anilor, Marta devenise mai hotărâtă şi acţiona mai coerent. Se coafa şi purta verighetă. Arthur remarcă acest lucru. Toţi mergeau înainte. Cu excepţia lui.

— Da, zise Geneviève.

— A discutat despre natura relaţiei sale cu Erno Erdai?

Genervieve spuse că nu înţelege întrebarea.

— A exprimat vreodată sentimente negative despre Erno Erdai?

— Da.

— În ocaziile în care a exprimat acest lucru părea foarte emoţionată sau enervată?

— Cred că pot răspunde afirmativ.

Regula care excludea zvonurile avea o excepţie, permiţând acceptarea aşa-numitelor „pronunţări în stare de emoţie”, conform teoriei că atunci când oamenii erau foarte emoţionaţi sau foarte enervaţi nu puteau să mintă în mod deliberat. Excepţia – ca multe reguli privind dovezile – era valabilă de mai multe secole şi nu ţinea seama de descoperirile ştiinţifice contemporane privind temeinicia a ceea ce observau şi spuneau oamenii în condiţii de stres. Dar Arthur ştia că mărturia lui Geneviève

Carrière, indiferent ce-ar fi spus aceasta, va fi acceptată de tribunal, în baza acestei justificări.

— Doamnă Carrière, zise Muriel, aş vrea să vă amintiţi de acel moment în care doamna Remardi era foarte tulburată şi v-a vorbit despre Erno Erdai. Vă puteţi aminti acel moment?

— Îmi amintesc un moment, nu ştiu dacă era foarte supărată, dar era destul de enervată.

— Bine. Când a avut loc discuţia?

— Cu şase săptămâni înainte de uciderea Luisei.

— Unde vă aflaţi?

— Probabil la casa de bilete a aeroportului Duăable. Lucram la acelaşi ghişeu. Turele noastre se suprapuneau, timp de o oră. În perioada aceea era linişte, făceam casa şi pălăvrăgeam.

— Ştiţi din sursele dumneavoastră ce o supărase pe doamna Remardi?

— Dacă prin ceea ce m-aţi întrebat înţelegeţi dacă am văzut ce s-a întâmplat, atunci răspunsul este nu.

— Luisa v-a descris evenimentul?

Arthur avu iarăşi o obiecţie legată de informaţii, care proveneau din zvonuri. Ştia că Muriel îşi dăduse seama că încerca săi întrerupă desfăşurarea fluentă a interogatoriului, pentru că procuroarea nu se uită spre el şi-i ceru doamnei Carrière săi răspundă.

— Luisa mi-a spus că a fost percheziţionată, în căutare de droguri. O percheziţie inopinată.

— V-a explicat de ce a supărat-o percheziţia?

— Nu era nevoie să-mi explice. Bineînţeles că este supărător să vii la munca şi să fii percheziţionată corporal. Dar Luisa se înfuriase mai ales din cauza modului în care a fost tratată. S-a exprimat în termeni foarte duri.

— Puteţi să ne spuneţi exact ce a zis?

Genevieve se uita urât la Muriel şi-şi permise să ofteze.

— Mi-a zis că a fost pipăită prin haine, dar că a fost o percheziţie foarte meticuloasă. A remarcat faptul că a făcut dragoste cu bărbaţi care n-o pipăiseră prin toate locurile acelea.

Grefierul, căruia slujba îi impunea să rămână imperturbabil ca o statuie, încălcă regulamentul şi izbucni în râs. Avocaţii din jurul mesei zâmbiră şi ei, dar doamna Carrière nu renunţă la expresia sa încordată.

— La cât timp după percheziţie a discutat cu dumneavoastră?

— După o oră. Au percheziţionat-o exact înainte să i se termine tura, cu puţin timp înainte de sosirea mea.

— Ce-a spus despre Erno Erdai?

— Trebuie iarăşi să redau exact ce-a spus?

— Vă rog.

— Încerc să nu reproduc cuvintele ei. S-a exprimat foarte colorat. A folosit ceea ce ziarele numesc „epitete de grăjdar”.

— Ar fi corect să concluzionăm că şi-a exprimat ura faţă de domnul Erdai?

— Ar fi foarte corect. Luisa a spus că individul

ştia că n-are nimic de-a face cu drogurile şi ca a minţit, doar ca să fie percheziţionată.

Muriel păru un pic surprinsă. Până atunci, păruse că între martoră şi cea care punea întrebări exista o bună înţelegere. Arthur o credea pe Marta pe cuvânt, iar aceasta afirmase că nu-i permisese lui Muriel s-o interogheze pe doamna Carrière, dar era evident că Marta discutase cu Muriel în mai multe rânduri, Marta având ca scop să-şi scoată clienta cât mai repede din toată povestea aceea.

Arthur văzu că Larry se apleacă spre Muriel şi-i şopteşte ceva. Larry avea o cămaşa polo, descheiată la gât, şi o haină sport kaki, din poplin, care se şifonase din cauza căldurii, ca o pungă veche de hârtie. Să poarte îmbrăcăminte lejeră părea a fi ceva obişnuit atât în cazul lui Larry cât şi al multor altor detectivi, dornici să nu participe la partea oficială a procedurilor legale. Deşi la şedinţă participa un grefier, Larry avea un carneţel cu arc, în care nota din când în când câte ceva.

— Luisa a spus de unde ştia că Erno Erdai fusese cel care minţise, pentru ca să fie percheziţionată?

— Nu.

— A presupus ea că aşa s-a întâmplat?

Arthur obiectă că doamna Carrière nu depunea mărturie în legătură cu presupunerile Luisei, iar Muriel dădu înapoi, retrăgându-şi întrebarea. Larry îi şopti iarăşi ceva la urechea

acoperită de bucle negre.

— Luisa a explicat ce credea că urmărea domnul Erdai prin percheziţionarea ei?

— Nu. A spus doar că el a făcut să fie percheziţionată.

Ochii de cremene ai lui Muriel rămaseră aţintiţi asupra martorei. Având în vedere că Muriel era micuţă de statură, când se concentra semăna uneori cu o marionetă.

— Atunci când a făcut remarcile acelea negative despre domnul Erdai a fost prima dată când aţi auzit-o vorbind despre dânsul?

— Nu.

— A vorbit – în vreuna dintre discuţiile anterioare – despre Erno Erdai altfel decât ca despre un coleg de serviciu sau ca şef al securităţii aeroportului Duăable?

Geneviève se gândi un timp, înainte de a răspunde nu.

— A făcut anterior remarce din care să rezulte că nu-l simpatiza? întreba Muriel.

— Nu-mi amintesc să fi spus înainte de percheziţie că nu-l simpatizează.

Deşi de obicei ca avocat avea figura inexpresiva a unui jucător de pocher, Muriel nu putu ascunde faptul că era puţin dezamăgita.

— A arătat vreodată că ar avea sentimente pozitive faţă de el?

— Nu-mi amintesc de ceva care să sugereze asta. Nu, răspunse Geneviève.

— Ar fi corect să concluzionăm că, în general,

nu avea o părere bună despre domnul Erdai, nici înainte de percheziţie?

Arthur obiectă împotriva modului în care fusese formulată întrebarea. Când Muriel îi ceru săi răspundă, doamna Carrière spuse:

— Probabil cât corect.

Muriel se uita în carneţelul ei, pârând gata să treacă la un nou subiect.

— Doamnă Carrière, aţi pomenit de o remarcă a doamnei Remardi, referitoare la viaţa ei amoroasă.

Geneviève se bosumflă. Se vedea că nu-i place natura nemiloasă a procedurii.

— Doamna Remardi discuta deseori cu dumneavoastră despre viaţa sa intimă?

— Deseori?

— Vă ţinea la curent cu legăturile ei cu bărbaţi?

Încă o dată, Arthur obiectă:

— Zvonuri!

Muriel mai spuse încă o dată că se aştepta ca obiecţia să fie respinsă şi ceru grefierului să repete întrebarea.

— Probabil că am ascultat-o mai mult decât ar fi trebuit, răspunse doamna Carrière, cu o umbră de zâmbet. Eu m-am măritat pe când aveam doar nouăsprezece ani.

— Aţi văzut-o pe doamna Remardi în compania unor bărbaţi?

— Ocazional.

— Ţinând seama de prietenia dumneavoastră

cu Luisa Remardi, de conversaţiile cu aceasta şi de observaţiile dumneavoastră, v-aţi format o părere dacă Luisa Remardi avea sau nu avea o relaţie intimă cu Erno Erdai?

Arthur obiectă îndelung şi cern să fie înregistrată obiecţia sa, susţinând că nu era vorba de o mărturie legată de opinii. După ce termină, Muriel ceru din nou să i se răspundă la întrebare. Doamna Carrière zise:

— Nu cred că aveau o relaţie intimă. Îl cunosc pe Erno. Şi n-ar fi fost în firea Luisei să nu-mi povestească, dacă s-ar fi întâlnit cu cineva pe care-l cunoşteam.

Muriel dădu din cap, strângând din buze ca să nu arate niciun semn de triumf. După aceea, încredinţa martorul lui Arthur.

Acesta rămase tăcut un moment, întrebându-se câtă importanţa vor acorda Harlow şi judecătorii de la Curtea de Apel mărturiei doamnei Carrière. Probabil că o vor considera importantă. Judecătorii au încredere în oameni precum Geneviève, oameni harnici, decenţi, care fac lumea să-şi continue mersul drept. În general, era de acord cu caracterizarea făcută situaţiei de către Marta: fusese rănit, dar nu de moarte. Opiniile doamnei Carrière nu erau suficiente ca să contrabalanseze declaraţia judecătorului Harlow, conform căreia depoziţia lui Erno era credibilă. Arthur îşi reaminti să procedeze delicat, ca să nu strice nimic.

Începu prin a sublinia ceea ce era evident,

cerându-i lui Geneviève să recunoască faptul că nu avea cum să confirme dezvăluirile Luisei referitoare la viaţa ei personală – lucru pe care Geneviève îl confirmă imediat. Nu ştia dacă Luisa îi povestise totul sau păstrase secrete unele lucruri. Doamna Carrière rămase distantă, dar se dovedi ceva mai receptivă faţă de Arthur, probabil pentru că nu acesta o obligase să vină acolo. La ultima lui întrebare, Geneviève răspunse:

— Sunt sigură că nu mi-a povestit totul, pentru că uneori o criticam.

Răspunsul îl făcu pe Arthur să încerce să dea credibilitate altor aspecte ale relatării lui Erno.

— Dacă ţineţi seama de faptul că s-ar putea să existe în viaţa personală a doamnei Remardi lucruri pe care nu le-aţi cunoscut, credeţi că au existat momente care indicau că prietena dumneavoastră se vedea cu mai mulţi bărbaţi?

Geneviève strânse din buze şi privi în jos, gânditoare.

— Trebuie să vă dau nişte explicaţii, pentru ca răspunsul să fie corect, zise ea, iar Arthur îi făcu semn să continue. După divorţ, Luisa nu a mai fost interesata de bărbaţi. Oricum, nu era interesată să aibă o relaţie stabilă. Uneori, avea nevoie de companie. Alteori, voia altceva. Şi când avea chef, nu stătea să aleagă. Nici nu dădea dovadă de discreţie. Între momente de felul ăsta puteau să treacă luni întregi. Sau numai o zi. Putea să se vadă cu cineva o singură dată. Sau de mai multe ori. Nu ştiu care ar fi cuvântul potrivit.

Pragmatism? Cred că aş putea spune că dădea dovadă de pragmatism, atunci când era vorba de bărbaţi. Deci, pot răspunde: da, am auzit că se întâlnea cu mai mulţi bărbaţi.

Arthur sperase s-o facă pe Geneviève să recunoască faptul că era posibil ca Luisa să fie implicată simultan în mai multe poveşti amoroase. Obţinuse un mic triumf. Se gândi dacă merita s-o întrebe dacă doamna Remardi se întâlnea cu bărbaţi în parcarea aeroportului, dar răspunsul doamnei Carrière, referitor la comportarea pragmatică a Luisei în privinţa dragostei, îi dădea destulă libertate de acţiune.

În loc să continue în această direcţie, puse în discuţie opinia doamnei Carrière, conform căreia între Luisa şi Erno n-ar fi existat nicio relaţie sentimentală. Afirmaţia fusese deja contrazisă de faptul că Geneviève recunoscuse că se putea ca Luisa să fi pàstrat secrete anumite lucruri.

— Ştiţi, din spusele doamnei Remardi, că existase o duşmănie între ea şi Erno Erdai, cu şase săptămâni înainte de moartea ei?

— Duşmănie?

— Daţi-mi voie să reformulez. Ştiţi că, înainte cu şase săptămâni de a muri, ea fusese foarte furioasă pe el?

— Da.

— Crezuse că Erdai folosise un pretext ca săi poată face ceva foarte jignitor şi în acelaşi timp umilitor din punct de vedere fizic?

— Da.

— Lucru care, în opinia sa, era legat de acte intime?

Geneviève îi zâmbi lui Arthur, încântată de abilitatea acestuia, apoi îi răspunse:

— Da.

— Adevărul este – după cum aţi spus mai înainte – că Luisa nu v-a spus niciodată ce l-a făcut pe domnul Erdai să ordone percheziţia.

Arthur îşi dădu imediat seama că mersese un pic prea departe. Geneviève îl privi scurt, ca şi cum l-ar fi avertizat, şi-şi muşcă buzele.

— După cum am spus, Luisa nu mi-a explicat ce credea ea că voise să facă Erno.

Temându-se să nu rateze totul, Arthur prefera să zâmbească nevinovat, de parcă răspunsul ei fusese exact ce-şi dorise, şi zise:

— Nu mai am întrebări.

Nu îndrăzni să se uite la Muriel şi scrise ceva în carnetul său. Dacă ar fi fost el în locul lui Muriel, s-ar fi putut săi scape nuanţa răspunsului lui Geneviève. Dar dincolo de masă stătea Muriel, care poseda un al şaselea simţ, un fel de sonar. Aşa că Arthur nu fu deloc surprins când Muriel îi ceru grefierului să repete ultima întrebare a avocatului.

— Luisa v-a spus de ce a ordonat Erno Erdai să fie percheziţionată? întrebă Muriel.

— Nu mi-a explicat ce credea că urmărise Erno.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. Nu v-am întrebat ce intenţii crezuse Luisa că avusese Erno.

A spus ceva care să explice motivul pentru care domnul Erdai a făcut ceea ce a făcut?

Geneviève se gândi un timp, apoi răspunse afirmativ. Muriel se întoarse spre Larry. Arthur îl văzu pe Larry ridicând palma, într-un gest ce însemna: „Despre ce naiba e vorba?”

— Ce anume a spus? întrebă Muriel.

Din nou, doamna Carrière se uită în jos şi oftă, după care zise:

— Din cauza a ceea ce-i spusesem cu o săptămână înainte lui Erno.

— *Dumneavoastră* îi spuseseţi? Hai să ne amintim…

Geneviève ridică mâna. O brăţară se mişcă la încheietura mâinii ei, iar printre figurinele minuscule care se legănau se aflau patru siluete din aur, care mai mult ca sigur îi reprezentau pe copiii ei.

— După ce Luisa a fost percheziţionată, era furioasă pe Erno. Dar şi pe mine. Pentru cât spusesem lui Erno ceva, iar ea credea că din cauza aceea pusese să fie percheziţionată. Acesta era motivul pe care mi i-a spus în primul rând. Ştia ce gândesc înainte să deschid gura.

— Şi ce i-aţi spus domnului Erdai?

Geneviève se gândi din nou.

— Lucram noaptea. Ar fi fost tura Luisei. Şi a venit un bărbat, care o căuta pe Luisa.

— Un bărbat? V-a spus cum îl cheamă?

— Nu. Nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Puteţi să-l descrieţi?

— În ce sens?

— Cum arăta? De ce rasă era?

— Avea pielea închisa la culoare. Probabil că era negru, dar nu sunt sigură. Putea fi hispanic.

— Vârsta?

— Nu ştiu. Nici tânăr, nici bătrân.

— Conformaţia corpului?

— Mai curând slab.

— Bine. Deci, asta i-aţi spus lui Erno Erdai cu o săptămână înainte ca Luisa Remardi să fie percheziţionată: ca întrebase de ea un bărbat.

— Corect.

— Aţi discutat cu bărbatul acela?

— Da. Şi i-am spus lui Erno despre discuţie.

— Ce-a zis bărbatul acela?

— Domnul m-a întrebat unde e Luisa, apoi mi-a cerut să-i spun cât văzuse pe Faraon.

— Faraon? Ca acela din Egipt?

— Aşa am avut impresia.

Muriel, rămasa cu gura căscată, o privi pe doamna Carrière, apoi o întrebă:

— Bărbatul acela a mai spus ceva, în afară de faptul cât văzuse pe Faraon?

— Omul a zis cât văzuse pe Faraon, iar Luisa nu trebuia să-i facă o asemenea figură.

— Şi cine era Faraon?

— Nu ştiam.

Arthur o văzu pe Muriel plecându-şi capul într-o parte. Auzise ceva.

— *Acum* ştiţi cine-i Faraon?

— Ştiu doar ce mi-a spus Luisa.

— Când a avut loc discuţia?

— A doua zi după ce venise bărbatul acela.

— Spuneţi-ne ce-aţi discutat despre Faraon.

— I-am spus că venise un bărbat, i-am spus că individul zisese cât văzuse pe Faraon şi că i-am povestit totul lui Erno.

S-a supărat pe mine. Pentru că i-am spus lui Erno. Din una în alta, a ajuns să-mi spună cine era Faraon.

— Şi ce v-a spus?

Doamna Carrière nu o privi pe Muriel cu aceeaşi intensitate cu care o privea Muriel. Apoi Geneviève îşi duse mâna la gură şi începu să clatine din cap.

— N-o să vă spun, declară ea, cu vocea tremurându-i un pic, în ciuda tonului ei afectat. Ştiu doar ce mi-a spus ea. Iar avocata mi-a spus că nu poate fi folosit în tribunal. Nu înţeleg de ce trebuie să trec prin toate astea!

— A nu se trece în stenograma, zise Marta şi le făcu semn lui Arthur şi lui Muriel s-o urmeze dincolo de coridor, în biroul ei. Acesta era mobilat ca o bibliotecă de gentleman dintr-o epocă de mult apusă, cu multă piele, cu canapele moi şi seturi de cărţi cu titlurile imprimate cu aur, aliniate pe rafturi lungi. Arthur simţi mirosul trabucului lui Stem, care ocupa camera alăturată. Pe una dintre mesele plasate lateral se aflau nişte fotografii de familie, ale Martei cu soţul ei, care părea a fi hispanic, împreună cu cei doi copii ai lor. Mai erau şi câteva fotografii din tinereţe ale părinţilor lor.

Marta, în costumul cu pantaloni pe care-l purta în ziua aceea, i se păru lui Arthur a fi leită Stem, aşa cum arătase acesta cu decenii în urmă.

— Discutăm ipotetic. Să ne imaginăm, zise Marta, că doamna Remardi delapida anumite bunuri ale în Marta se exprima eufemistic. „Delapida” însemna „fura”.

— Ce fel de bunuri? întrebă Muriel.

— Bilete de avion.

— Bilete de avion?

Larry, care venise după ei, fu primul care înţelese.

— Le plasa prin intermediul Faraonului, nu-i aşa?

— Discutăm ipotetic. În acest moment, în nu cunoaşte mila când urmăreşte angajaţii necinstiţi. Toleranţă zero. Au încurcat-o acum vreo zece ani, când au încercat să ascundă gunoiul sub covor, cu unul dintre şefii lor. Un avocat – despre care se credea că investighează un hoţ – a sfârşit prin a fugi cu patru milioane de dolari.

— Îmi amintesc, zise Muriel.

— În prezent, îi spânzură pe toţi cei care au greşit. Urmărire juridică, dacă e posibil, şi proces civil pentru recuperarea a ceea ce a fost furat. Nu contează de cine sau de ce. Copiii Luisei Remardi trăiesc din pensia plătită de in

— În n-o să dea în judecată nişte orfani.

— Ai risca, bazându-te pe părerea asta, dacă ar fi vorba de copiii celei mai bune prietene ale tale? o întrebă Marta, întinzându-şi mâinile către

Muriel. Sincer vorbind, n-ai nevoie la dosar de această activitate a Luisei.

— Pentru moment, consider că nu-mi trebuie, replică Muriel. Dar m-am plictisit să-ţi fugăresc clienta peste munţi şi vai, ca să-mi răspundă.

Marta dădu din cap de câteva ori, apoi se întoarse spre Arthur. Acesta era uimit şi nu ştia ce să creadă. Pentru moment, se mulţumi săi reamintească Martei că era vorba de un caz de condamnare la moarte. Mai spuse că va lăsa dezbaterea să continue, dar că îşi rezerva dreptul de a reexamina declaraţia, dacă va considera că putea să-i fie de folos lui Rommy.

— De acord, zise Marta.

După ce s-au înţeles, Marta, Arthur şi Muriel se întoarseră în sala de şedinţe. Marta îşi chemă clienta afară. Când Geneviève îşi ocupă scaunul de lângă grefier, spuse tare şi răspicat: „Vă mulţumesc”, adresându-se lui Arthur şi lui Muriel. Părea stânjenită, îşi ţinea poşeta în poală şi o batistă în mână.

Pe Muriel se părea că n-o liniştiră mulţumirile lui Geneviève. De fapt, părea că se enervează tot mai mult, odată cu trecerea timpului. Se fâţâi pe scaun, înainte să înceapă. Arthur bănuia că Muriel avea impresia că fusese înşelată de Marta în discuţia anterioară.

— Să revenim la stenogramă, zise Muriel. În luna mai 1991 a venit un bărbat, al cărui nume nu-l cunoaşteţi, şi a întrebat de Luisa Remardi. Amplasarea în timp e corectă?

— Este.

— Iar bărbatul acela a zis ceva despre Faraon. I-aţi povestit lui Erno Erdai ce-a spus individul acela, iar Luisa Remardi s-a supărat pentru că aţi făcut acest lucru, apoi v-a explicat cine era Faraon şi care era natura relaţiei dintre ei doi. În linii mari, cam aşa s-au desfăşurat lucrurile, nu?

— E adevărat.

— V-a spus care era numele de familie al lui Faraon?

— Nu.

— V-a spus dacă era vorba de o poreclă?

— Nu.

— V-a spus unde locuia sau unde lucra acest Faraon?

— Nu ştiu nimic despre individ. După ce Luisa mi-a spus ce făceau împreună, n-am vrut să mai aud nimic. Sincer vorbind, am fost curioasă doar într-o singură privinţă: cum de-a ajuns să aibă de-a face cu tipul ăla. Nu auzisem de vreo afacere de felul acela care să funcţioneze timp îndelungat. Apoi am decis că-i mai bine să nu ştiu nimic.

— Luisa Remardi v-a explicat ce relaţii avea cu ea sau cu Faraon bărbatul care o căutase?

— El i-o prezentase lui Faraon.

— Înţeleg. Primea o parte din profiturile afacerii la care participau Luisa Remardi şi Faraon?

— Luisa mi-a zis că tipul ar fi vrut o parte, dar că nu primise nimic.

Muriel mormăi ceva. Aşa îşi închipuise şi ea.

Arthur recapitula evenimentele, în gând. Al treilea individ fusese omul de legătură. I-o prezentase pe Luisa lui Faraon, ca să fure bilete. Îşi ceruse partea, dar nu se alesese cu nimic.

— Aş vrea să fiu sigură că am înţeles bine. Nu aţi avut idee cine era Faraon, nici ce relaţie avea doamna Remardi cu el, până nu v-a explicat Luisa, în ziua următoare. Am dreptate?

— Aveţi perfectă dreptate.

— Dar dacă n-aţi cunoscut natura relaţiei dintre doamna Remardi şi Faraon, de ce i-aţi povestit lui Erno Erdai ce-a zis bărbatul acela?

— Pentru că Erno era şeful pazei. Marta, care se afla alături de clienta sa, făcu un gest uşor, iar Geneviève se uită spre Muriel şi adăugă: Pentru că bărbatul o ameninţase pe Luisa.

— Ameninţări precise? Acţiuni precise?

— Da.

— Şi cum a ameninţat-o?

Geneviève îşi privi mâinile, care ţineau poşeta aflată în poala ei.

— A zis că o s-o omoare.

Muriel, care nu putea fi impresionata uşor, rămase cu gura căscată.

— Erno Erdai a spus asta?

— Nu. Bărbatul care venise în timpul turei de noapte.

Din ce în ce mai agitata, Muriel încercă să-şi găsească locul pe scaun, îşi mişcă umerii, îşi îndreptă spatele. Apoi o privi pe Geneviève şi-i spuse foarte clar:

— O să vă întreb ceva, doamnă Carrière, şi aştept să-mi răspundeţi gândindu-vă că aţi jurat să spuneţi întregul adevăr. M-aţi înţeles?

— Da.

— Spuneţi-mi tot ce-a zis bărbatul acela.

— A întrebat de Luisa şi eu i-am spus că nu-i acolo. S-a supărat. Apoi a zis ceva de genul: „Să-i spui că tocmai l-am văzut pe Faraon. Să-i spui că nu poate să-mi facă o asemenea figură şi că o s-o omor, atunci când o s-o găsesc”. Bineînţeles că mi-am făcut griji pentru Luisa. După ce mi-am terminat tura, l-am văzut pe Erno şi m-am gândit că ar fi bine să ştie ce s-a întâmplat, având în vedere funcţia lui. Aşa că i-am povestit totul.

După ce maşina de stenografiat înceta să ţăcănească, în sală se aşternu tăcerea. Importanţa deosebita a vorbelor pe care abia le auzise îl copleşi pe Arthur. Luisa fusese implicată în afaceri necurate cu cineva numit Faraon şi cu un alt bărbat. Iar acest individ ameninţase ca o s-o omoare. În caz apăruse un cerc nou, un cerc al crimei şi al unei posibile conspiraţii, care nu avea nimic de-a face cu Rommy, nici cu Erno. Toate astea erau veşti bune pentru Romeo Gandolph. Cu cât existau mai mulţi suspecţi, cu atât mai puţin exista certitudinea necesară pentru trimiterea la moarte a sărmanului Rommy.

Şi Muriel încerca să-şi estimeze pagubele pe care le suferise. Figura ei micuţă arăta crispată. Muriel putea fi dura, dacă trebuia.

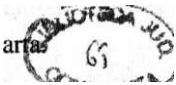

— Obiectez, interveni M

— Bărbatul acela a spus că o s-o omoare pe Luisa Remardi cu două luni înainte de a fi ucisă, da?

— Da.

— După ce doamna Remardi a fost ucisă, a venit la dumneavoastră detectivul Starezek şi v-a pus întrebări referitoare la caz. De fapt, a venit de două ori. Vă amintiţi?

— Da.

— Şi nu i-aţi povestit că un bărbat, care venise la aeroportul Duăable, a ameninţat că o omoară pe Luisa Remardi?

— Nu m-a întrebat. Şi nu inam gândit că individul avea vreo legătură cu crima. Când i-am spus Luisei de ameninţările individului, a râs. Era convinsă că era doar vorbă-n vânt.

— Sigur, zise Muriel, de ce să fi crezut că are vreo legătură cu asasinarea Luisei? Un individ a ameninţat ca o omoară, iar Luisa a fost ucisă. Ce legătură putea să existe între cele două fapte? – ”.

— *Tu* obiectezi? se răţoi Muriel, apoi îi zise lui Larry: Du-te pe hol. Poate mai găseşti acolo şase-şapte oameni care vor să declare că ei i-au omorât pe cei trei.

— La asta chiar obiectez! zise Marta.

— Trebuie să facem o pauză, spuse Muriel. Sunt prea furioasă ca să continuăm. Capul i se bălăngănea ca la o jucărie.

Marta, care avea o fire irascibila, se enervă imediat. Se înţelesese cu Muriel ca mărturia să dureze cel mult două ore, iar Geneviève să nu mai vină şi a doua oară. Femeile se certară puţin, iar Arthur le urmări. Din punctul de vedere al Martei, mărturia se încheiase.

— S-a terminat pe naiba! ripostă Muriel, adăugând că Geneviève era un martor prea important ca să fie tratată cu superficialitate; iar acum, când ştia asta, avea nevoie de timp, ca să facă o serie de investigaţii, înainte de a continua.

Stând acolo, Arthur se gândea. Perioada acordată de Curtea de Apel pentru a descoperi ceva se sfârşea a doua zi. Se vedea că Muriel intenţiona să lungească lucrurile dincolo de acest termen. Iar Arthur nu avea de gând s-o lase să reuşească. Odată încheiata perioada pentru descoperiri, informaţiile cele noi îi garantau lui Arthur ca judecătorii Curţii de Apel îi vor acorda un *habeas* lui Rommy, ca să continue investigaţiile. Kenton Harlow, care fusese împuternicit să decidă ce se va face în privinţa cazului, putea să hotărască imediat, pe baza mărturiilor lui Erno şi ale lui Geneviève, că Rommy avea dreptul la un proces nou. Arthur încercă să le potolească pe femei, spetind să se ajungă la concluziile mărturiei.

— Pentru ce ai nevoie de investigaţii? o întrebă el pe Muriel.

— Pentru un singur lucru: să fac rost de ceva informaţii despre bărbatul acela misterios care a

venit pe aeroport şi a ameninţat-o pe Luisa că o omoară.

— Ce ar putea să ne spună în plus doamna Carrière? V-a făcut deja o descriere fizică a individului şi v-a spus că nu cunoaşte numele acestuia.

Grefierul îi întrerupse, întrebându-i dacă trebuia să stenografteze ce spuneau. Arthur răspunse da, Muriel zise nu.

— Oh, deci contează cine ţipa mai tare! zise Arthur. Să se stenografieze: Doamna Carrière, puteţi să ne spuneţi acum ceva care ne-ar ajuta să-l identificam pe bărbatul care a zis că o s-o omoare pe doamna Remardi?

Arthur credea că fusese foarte amabil, dar Geneviève se uita la el cu amărăciune.

— Mai bine mă opresc aici, zise ea. Nu pot să vă spun cât de jenanta este situaţia în care mă aflu. O nebunie curată! Geneviève nu lăsase batista din mină, iar acum se uită la ea, să fie sigură că o are la îndemână.

— Poate puteţi să răspundeţi cu da sau nu la întrebarea mea, ca să încheiem toată treaba, zise Arthur.

Geneviève îl privi pe Arthur cu ura. Nu părea a fi ceva ce-i stătea în fire, iar privirea aceea plină de dispreţ îi dovedea vulnerabilitatea. Arthur se lovi cu mâna peste şold şi zise:

— Bine, sunt de acord cu amânarea.

Atunci se auzi o voce, care părea că vine din altă lume.

— Cred că ar trebui să răspundă la întrebarea asta chiar acum. Era vocea lui Larry.

Se întoarseră cu toţii spre el. Grefierul rămase cu mâinile pe tastatura maşinii de stenografiat, nefiind sigur dacă trebuia să menţioneze intervenţia cuiva care nu era jurist. Muriel se uita cu o asemenea indignare spre Larry, încât Arthur fu surprins că nu-l ia la bătaie.

— Fă-o să răspundă, îi zise Larry lui Muriel.

Arthur văzu că între ei se petrecu ceva, un fel de test de încredere. Apoi Muriel cedă.

— Bine, spuse ea. Răspundeţi!

În loc săi răspundă, Geneviève se întoarse către Marta. Aceasta îşi trase scaunul mai aproape de clienta ei şi o luă de mână, aşteptând să-şi revină.

— Cred că toată povestea asta nu foloseşte la nimic, zise Geneviève. Nu le va ajuta pe fete cu nimic. Iar din cauza a ceea ce spune Erno acum, nimeni nu va şti nimic sigur…

— Răspundeţi la întrebare, insistă Muriel. Cunoaşte-ţi ceva care ne-ar ajuta la identificarea bărbatului care a ameninţat că o s-o omoare pe Luisa Remardi?

— A fost întrebarea mea, zise Arthur. O retrag.

Arthur nu avea idee ce face, dar se împotrivea instinctiv acţiunilor lui Muriel.

— Atunci o pun eu, replică Muriel.

— Nu-i rândul dumneavoastră. Şi ne-am înţeles să amânăm discuţiile, spuse Arthur.

— Hai să isprăvim odată, zise Muriel.

În timpul scurtului schimb de replici, Muriel n-o pierduse din ochi pe Geneviève, care părea că nu-i în stare decât s-o privească şi ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu m-aţi întrebat dacă-l cunosc, îi zise Geneviève lui Muriel. M-aţi întrebat dacă mi-a spâts cum îl cheamă. Şi nu mi-a spus. Dar îl mai văzusem. Prin aeroport. Iar acum ştiu cum îl cheamă.

Se întoarse către Arthur, iar acesta, văzând seriozitatea din ochii mari, căprui, ai doamnei Carrière, înţelese brusc ce însemnaseră privirile ei de avertizare, înţelese ce prostie imensă făcuse.

— Bărbatul acela este clientul dumneavoastră, îi spuse Geneviève. Domnul Gandolph. El este cel care a ameninţat că o s-o omoare pe Luisa.

PARTEA A TEA

m

DECIZIA

25

29 iunie 2001

El e făptaşul

Arthur făcuse tot posibilul ca să plece singur din birourile elegante ale familiei Stem, dar Muriel şi Larry îl ajunseră din urma în timp ce aştepta ascensorul. Rămaseră toţi trei într-o tăcere neutră în faţa uşilor solide din bronz. Apoi Muriel spuse ceva despre o moţiune de respingere, pe care trebuia s-o trimită Curţii de Apel, dar Arthur nu mai avea putere nici s-o asculte, cu atât mai puţin să-i răspundă. Îi lasă să coboare primii, atunci când sosi prima cabină.

Câteva minute mai târziu se afla la intrarea în Turn, unde o copertină din oţel şi sticlă oferea adăpost împotriva unei averse de vară, ce se pornise pe neaşteptate. Arthur se uită afară, apoi merse prin ploaie un timp, până când îşi dădu seama că era ud. Se opri sub arcada unei alte clădiri din Center City şi, după un moment de agitaţie, pomi mai departe prin furtună. Trebuia să se întoarcă la birou. Trebuia să-i spună totul Pamelei. Apoi îşi dădu seama că era flămând şi obosit, că trebuia să urineze. În timp ce ploaia îl uda, avea în minte doar răspunsul final al doamnei Carrière: *Clientul dumneavoastră*. *Domnul Gandolph*. Arthur rumegă cuvintele acelea până când fu obligat să accepte ceea ce era evident şi reveni cu picioarele pe pământ. Apoi o luă iarăşi la fugă, ca un disperat, de parcă vorbele acelea ar fi avut alt înţeles în alt loc.

Până atunci, îl considerase pe Rommy un om nevinovat, lovit de nenorocire. Şi se considerase pe sine însuşi drept apărătorul viteaz al unei cauze minunate şi drepte. Dacă

Rommy era vinovat, atunci lumea lui Arthur devenea mai întunecata, precum cea în care crescuse şi din care crezuse că scăpase pentru totdeauna. Viaţa lui va deveni din nou doar trudă grea şi datorie…

După un timp, se pomeni în faţa magazinului Morton. Cuprins din nou de disperare, intră, intenţionând să caute toaleta pentru bărbaţi, dar de îndată ce trecu pragul se gândi la Gillian, pentru că-i zărise cu coada ochiului părul roşcat. Se apropie de raionul de cosmetice, dar n-o văzu. Era convins că avusese vedenii, dar Gillian apăru brusc în faţa lui. Aşezase nişte marfă în sertarele de jos.

— Arthur! exclamă Gillian, dându-se un pas înapoi şi ducându-şi o mână la gât.

— El e făptaşul, zise Arthur. M-am gândit că e bine să ştii. Muriel îi va informa pe toţi. Ai fi aflat în curând. Dar el e făptaşul.

— Care el?

— Clientul meu, Rommy. E vinovat.

Gillian veni lângă el, trecând printr-o uşiţă a tejghelei. Îl prinse pe Arthur de cot, aşa cum ar fi făcut cu un copil care se pierduse.

— Ce înţelegi prin e vinovat?

Arthur îi povesti despre mărturie.

— Pentru moment, nu-mi pot imagina nimic

altceva. Mă simt de parcă aş avea creierul băgat în cuptorul cu microunde. Unde e toaleta?

Gillian îi spuse unei colege că-şi ia o pauză, apoi îl conduse şi se oferi să-i ţină servieta. La capătul scării rulante se afla o cafenea. O să-l aştepte acolo.

Peste câteva minute, Arthur stătea în faţa unei oglinzi, deasupra chiuvetei, sperând să se liniştească. Părul lui ud arăta ca o pensulă mânjită de tuş, în lumina puternică, fluorescenta. Costumul lui cenuşiu avea pete negre pe umeri. Nu era de mirare că Gillian tresărise când îl văzuse. Arăta ca un vagabond care se tăvălise într-un şanţ.

Când ieşi, o suna pe Pamela şi o asigura că ştirile erau, într-adevăr, atât de rele pe cât păreau, apoi coborî pe scara rulantă până la cafeneaua deschisă recent de Morton în subsol, ca o altă atracţie menită să ţină clienţii în magazin. Efortul fusese răsplătit, cel puţin în ziua aceea. Deşi prânzul trecuse de mult, majoritatea măsuţelor albe erau ocupate de doamne care aşteptau să treacă furtuna, ţinându-şi pungile cu cumpărături pe genunchi.

Gillian se afla la câţiva metri, cu spatele către el, şi-şi termina ţigara. Când o văzu, simţi că-şi revine cât de cât din şocul provocat de cele spuse de doamna Cartiere. În ciuda frigului care-l cuprinsese şi a stării de tulburare în care se afla, Gillian continua să-l excite. Însă nu putea să pretindă că Gillian nu reuşise să-şi atingă ţelurile

pe care şi le propusese prin dezvăluirile pe care i le făcuse ultima oară când se văzuseră. Îl bântuise imaginea adolescentei diabolice, care-şi punea ţigara pe piele. O vedea – foarte palidă şi slabă – cum apasă jarul pe regiunea sensibilă din partea interioară a braţului, păstrând o figură solemnă, în ciuda durerii şi a duhorii oribile de piele arsă.

Imaginea aceea, care-i revenise în minte, îl opri pe Arthur din drum. Ştia că el era o persoană cu vise nesfârşite şi neîmplinite. Dar dincolo de creatura rămasă într-o adolescenţă perpetuă se găsea bărbatul în care se transformase pe la treizeci de ani. Nu era nici copil, nici nebun, ci o persoană care începuse să înveţe din greşeli, care nu le mai repeta la infinit, o persoană care nu numai că putea să-şi stăpânească dorurile, ci una care era în stare şi să renunţe la ele. În ultimele zece zile, de câte ori se oprea din lucru şi se uita la râu, se gândise deseori la Gillian. Când i se rupea sufletul, când analiza conversaţia cu Gillian până ce discuţia nu-i mai rămânea intactă în amintire, pentru că o completa cu tot felul de interjecţii pe care şi le imagina, mulţumită mecanismului bine rulat al fanteziilor sale. Dar acum pulsul îi încetinise, în faţa riscului de a sta de vorbă cu ea de-adevăratelea. Era învăţat să tânjească, dar nu şi să i se rupă sufletul.

Pentru el, divorţul fusese o experienţă groaznică. Se însurase cu Maria mai ales pentru că ea îl acceptase. Maria era foarte frumoasă. Şi foarte inteligentă. Iar Arthur fusese excitat tot

timpul. Dar în niciuna dintre cele patruzeci de zile petrecute împreună nu avusese impresia că înţelesese ceva despre ea. Nu putuse s-o convingă să închidă uşa de la toaletă. Mariei nu-i plăcuseră majoritatea mâncărurilor americane. Lui Arthur nu-i explicase nimeni cât va fi foarte greu să se înţeleagă cu cineva care crescuse fără televizor, care avea doar o idee vagă despre cine era Richard Nixon, ca să nu mai pomenim de Farrah Fawcett sau de cubul lui Rubik. Fiecare clipă îi adusese o surpriză – mai ales surpriza finală, când Maria îi spusese că-l părăsea pentru un ţărânoi, unul care acoperea case cu şindrila.

O întrebase cum putea să-l părăsească aşa, cum putea să renunţe la viaţa lor.

— Viaţa asta? îi răspunsese ea. Asta e nimic!

Trecuse prin momente dificile. Dar Gillian – o persoană după care tânjea în felul lui exaltat, chiar prostesc – însemna pentru el un pericol mult mai mare decât însemnase Maria. În lumea asta, Arthur era aproape nimic. Dar mai exista eul său – sufletul lui fragil. O persoană atât de zdrobită şi de compromisă ca Gillian, o persoană care se lăsase minată de demonii din ea, încât ajunsese alcoolică, delincventă, avusese o iubire incestuoasa şi Dumnezeu mai ştia ce altceva, o asemenea persoană era la fel de imprevizibilă ca şi Susan. Îi spusese lui Gillian că nu-i e frică de ea. Fusese un gest curajos şi prostesc. După aceea îşi dăduse seama că nu-i spusese adevărul. Spre sfârşitul după-amiezilor, când lăsa deoparte munca

şi privea nuanţele de lumina portocalie reflectate de râu, gândul la Gillian îi aducea în minte şi înţelegerea calmă a felului în care dragostea poate deveni o catastrofă.

Stând nemişcat în localul din subsol, se mai gândi încă o dată la toate acestea. Apoi merse cu gândul mai departe. Nu putea să fie decât el însuşi, adică să-şi încerce şansa, oricât de redusă ar fi fost, de a fi cu cineva la care visase, de a străbate distanta de nestrăbătut dintre ceea ce trăia doar în mintea lui şi ceea ce exista în realitate. Şi Arthur credea că toţi aveau dreptul la asta, aşa cum aveau dreptul la hrană, la sănătate şi la un acoperiş.

Cât timp Arthur lipsi, Gillian se aşeză la o măsuţă albă şi fumă câteva ţigări. Până de curând se mulţumise cu mai puţin de un pachet pe zi, dar se convinsese că întâlnirile cu Arthur o mişcau prea mult. Ruptura i se părea necesară, în felul ei, dar avea nevoie să se fortifice cu nicotină. Se lăsase de fumat în timpul facultăţii şi se apucase din nou la Hazelden, când fusese internată pentru a renunţa la droguri. La şedinţele ce se ţineau acolo cu dependenţii de droguri, toţi participanţii ţineau o ţigară între degete. Ştia că înlocuia o dependenţă cu alta, cea nouă fiind aproape la fel de ucigătoare şi mai puţin plăcută, dar astea erau regulile, dacă voia să supravieţuiască.

Se întoarse şi-l văzu pe Arthur, care stătea în spatele ei, cufundat în gânduri. Gillian avea să-i spună ceva important şi nu aştepta să se aşeze.

— Arthur, nu trebuie să renunţi.

Bărbatul rămase cu gura căscată şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— N-am dreptul să-ţi dau sfaturi, continuă Gillian. Dar ascultă-mă. Ai făcut treabă bună. Dacă a apărut o martoră nedescoperită până acum, atunci trebuie să existe şi alţii.

Cât îl aşteptase pe Arthur se simţise tulburată, gândindu-se la situaţia în care se afla acesta. După ce-l vizitase pe Arthur acasă, după ce o întâlnise pe Susan, după ce-l ascultase povestind cu atâta dragoste despre tatăl său, dorise ca el să aibă parte de ceva minunat, pentru că merita asta. Pierderea cazului Gandolph ar fi fost o lovitură nemeritată.

Faptul că fusese atât de dezamăgită când auzise ştirile aduse de Arthur o pusese faţă în faţă cu acea Gillian care o şoca deseori şi pe ea însăşi. Toţi cei care-şi petrec viaţa prin tribunale ştiu că, în general, acuzaţii îşi merita pedeapsa. Dar, în timp ce fumase fără întrerupere, iar scrumul se strânsese în scrumiera micuţă, din tablă subţire, aflată pe masă, îşi dăduse seama treptat că-şi dorea eliberarea lui Rommy Gandolph. Dorea să se dovedească faptul că judecata ei referitoare la Rommy fusese eronata, aşa cum fuseseră şi alte sentinţe ale ei din perioada aceea. Şi, ca urmare, anulată. Pentru că înţelesese, în cele din urmă, un lucru: viaţa cea nouă acordată lui Rommy Gandolph echivala cu propria ei renaştere. În această privinţă avea încredere în Arthur,

cavalerul ei rătăcitor şi un exemplu de sinceritate. Pentru că aşa era Arthur. Demn de încredere. Şi plin de virtuţi. Dar lucrul cel mai surprinzător era că ea, Gillian, nu era pregătită să meargă mai departe. Nu se simţea obligată să-şi explice motivele, însă rămase decisa săi redea curajul.

— Problema e că o cred pe Geneviève, mărturisi Arthur. N-a avut niciun chef să spună ce ştia.

— L-ai crezut şi pe Erno. Acum crezi că a minţit? Arthur păru că nu se gândise la acest aspect. Ai nevoie de timp, Arthur. Ca să discuţi cu clientul tău. Şi cu Erno.

— Ai dreptate.

— Nu renunţa!

Gillian se aplecă peste masă şi-l apuca de ambele mâini. Îi zâmbi, iar el, într-un fel oarecum copilăresc, păru a răspunde la încurajarea ei. Dădu din cap şi-şi trase mâinile lângă trup. Apoi Arthur spuse că i se făcuse frig şi că trebuie să se ducă acasă, să se schimbe. Gillian îl crezu imediat, pentru cât simţise mâinile reci ca marmura.

— Iartă-mă, Arthur, dar când mă uit la tine mă întreb dacă o să fii în stare să conduci. Sunt prea sâcâitoare?

— Cred că ai dreptate. O să iau un taxi.

— Ai mare noroc dacă găseşti unul pe ploaia asta. Unde ţi-e maşina? Aş putea conduce eu, am exersat un pic la garajul lui Duffy. Şi urmează orele mele libere pentru prinz.

Arthur pàru tulburat. Gillian îl sună de la un

telefon interior pe Ralph, şeful ei, care-i spuse că poate să întârzie, pentru că nu se aştepta la clienţi pe furtuna aceea.

— Hai să mergem, Arthur, zise Gillian. O să te gândeşti la soarta automobilului tău minunat, ajuns pe mâinile mele, şi n-o să mai ai timp să-ţi pese de necazurile tale.

Spaţiul de parcare pe care-l închiriase Arthur pentru luna aceea se afla în apropiere. Ajunseră acolo trecând printr-un şir de arcade din subsol, ce legau clădirile între ele. Parcarea se afla sub unul dintre noii zgârie-nori, iar ieşirea dădea în Lower River, o alee subterană ce trecea pe sub River Drive, şoseaua de deasupra. Cei abia sosiţi în oraş nu se descurcau deloc pe drumul acela, iar Gillian, care nu mai fusese pe acolo de un deceniu, nu se descurcă mai bine. Lower River fusese proiectat pentru a devia circulaţia camioanelor, astfel încât acestea să nu mai treacă pe străzile din Center City, dar să aibă acces la rampele de descărcare ale clădirilor mari. Îşi îndeplinea bine scopul propus, dar drumul era întortocheat, iar ambianţa suprarealistă, în tunel, becurile ce aruncau o lumină galbenă ardeau douăzeci şi patru de ore pe zi. Cu timpul, vagabonzii îşi făcuseră acolo principalul refugiu. Cartoanele jerpelite şi saltelele murdare pe care dormeau aceştia erau îngrămădite în adânciturile dintre contraforturile din beton ce susţineau River Drive. Ploaia se scurgea prin crăpăturile străzii de deasupra. Oameni murdari, cu haine zdrenţuite,

se înghesuiau printre stâlpii de pe marginea drumului, arătând a fiinţe din *Les Misérables*, dacă nu din *The Gates of Hell*.

În maşină, Arthur rămase concentrat asupra catastrofei din ziua aceea.

— Te simţi răzbunată? o întreba el.

— Absolut deloc, îi răspunse Gillian, cu oarecare vehemenţă, în niciun fel.

— Adevărat? După cum ai fost tratată în ziare, mă aşteptam să fii mai supărată.

— Atunci înseamnă că ai avut curaj să vii şi să-mi spui ce s-a întâmplat. Sincer vorbind, credeam că n-o să ne mai întâlnim vreodată.

Gillian şofa cu ezitarea celor vârstnici, smucind volanul şi frânând prea des, privind pavajul lucitor ca şi cum s-ar fi aflat într-un câmp cu mine. Dar când ieşiră la lumină, Gillian îşi permise să arunce o privire spre locul de lângă ea. Arthur, în starea de spirit în care se afla, avu nevoie de un timp ca să înţeleagă că Gillian se referise la ceea ce-i spusese despre fratele ei, în timpul ultimei lor conversaţii.

— Eu credeam că situaţia este exact invers, zise el când, în sfârşit, îşi dădu seama despre ce e vorba. Am crezut că te-am jignit prin ceea ce am spus când ai ieşit din maşină.

— Oh, sunt convinsă că ai avut dreptate. Probabil că am încercat să-ţi schimb părerea prea bună pe care o aveai despre mine.

— Aranjezi întotdeauna lucrurile astfel încât să nu aibă nimeni nicio şansă să se apropie de

tine. Şi tu ştii asta, nu-i aşa?

Gillian îşi dădu seama că strângea foarte tare volanul. Apoi îi răspunse:

— Am mai auzit vorbele astea. Nu înseamnă că avertismentele mele n-au avut un efect benefic. Probabil că le justifică.

— Ai dreptate. Ţi-am auzit avertismentele. Dar nu mi-am imaginat niciodată că ai fi fără greşeală. Ci doar atrăgătoare.

— Atrăgătoare? De unde până unde aşa ceva? Gillian simţi că Arthur înţepenise. Se apropiaseră de

I locuinţa lui, iar Arthur îi indică direcţia cu un ton enervat. Se vedea cât deranja faptul că Gillian insista să dea cărţile pe faţă. Dar îi răspunse:

— Cred că eşti foarte deşteaptă şi foarte frumoasă, iar acelaşi lucru l-au gândit întotdeauna şi ceilalţi. Ştii ce sentimente stârneai, să nu pretinzi că n-ai ştiut.

— Vrei să spui atrăgătoare din punct de vedere sexual, replică ea.

Faptul că se afla la volan părea s-o împingă la grosolănii.

Sau poate că era vorba de instinctul ei infailibil de a ţine lumea la distanţă. Credea însă că înţelesese ceva.

— Vorbeşti de parcă te-ar supăra lucrul ăsta. Dar aşa e viaţa.

Arthur îi făcu semn către clădirea veche, din cărămidă, cu trei etaje, iar Gillian trase maşina lângă trotuar, cu un sentiment de uşurare, după

care se întoarse către Arthur.

— Din asta se trag toate, nu-i aşa? E vorba de sex?

Arthur se strâmbă, simţindu-se rănit. Regreta totul. Iar ea vedea asta. Conversaţia aceea. Tot ce spusese îl expusese remarcilor ei lipsite de politeţe.

— Şi ar fi rău dacă aş fi de acord? Vrei să reduci totul la elementele de bază? Sigur, mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine. Mai târziu. Eşti o femeie foarte atrăgătoare. Iar eu sunt bărbat. E o chestie de instinct Adică nu mă gândesc că se va întâmpla astăzi, nici mâine, nici în viitorul apropiat. Îmi place să te cunosc. Îmi place să mă cunoşti. Mi-ar plăcea să mă cunoşti şi să mă placi atât de mult, încât să vrei să facem dragoste. La fel de bine s-ar putea să te amuze tot ce ţi-am spus. Deschise uşa maşinii, dar Gillian se întinse şi-l opri.

— Nu mă amuz, Arthur. Am înţeles ceva.

— Despre ce?

— Despre lumea ta. Despre idealurile la care aspiri. De multă vreme. Nu mă vezi aşa cum sunt.

— Poate că te văd mai limpede decât te vezi tu.

— Există multe lucruri pe care nu le ştii, Arthur. Se uită pe strada mărginită de arţari bătrâni, cu frunzişuri bogate. Ploaia se redusese la câteva picături. Avea pe buze cuvântul heroină, dar motivele pentru care i-ar fi povestit despre droguri i s-ar fi părut suspecte şi le-ar fi

considerat, ca şi dezvăluirile ei despre care, doar un avertisment dramatic, menit să-l ţină la distanţă. Nu ştii multe, repeta ea. Iar lucrul ăsta mă sperie.

— De ce?

— Pentru ca, inevitabil, vei fi dezamăgit. Mă simt ticăloasă şi vei fi mai dezamăgit decât îţi poţi închipui.

— Va fi problema mea, replică Arthur, deschizând uşa şi mai mult. Uite ce-i, m-am săturat de discuţia asta. M-am săturat să-mi spui ce să vreau. Ai dreptul să mă refuzi. Mi s-a întâmplat şi altă data şi nu m-am aruncat de pe pod. Deci, refuză-mă, odată pentru totdeauna, şi să uităm toată discuţia. Şi nu mă mai sâcâi!

— Nu vreau să te refuz, îi zise Gillian.

Cuvintele o făcură să îngheţe. Şi Arthur păru zăpăcit. Gillian privi prin parbrizul acoperit cu stropi de ploaie, speriată subit. Neavând altceva de zis, îl întrebă pe Arthur dacă parcase bine maşina.

— Foarte bine, îi răspunse el. Hai să mergem sus, îţi ofer o revistă şi ceva de băut, să ai ce face cât timp o să-mi schimb hainele.

Arthur ţinea jaluzelele ferestrelor dinspre sud trase, aşa cum, probabil, învăţase de la tatăl lui. Apartamentul avea un iz de lucruri vechi, pline de praf, cu miros de bucătărie impregnat în tapet şi în ipsos. Ca şi Gillian, Arthur părea stânjenit de conversaţia pe care abia o purtaseră, aşa că se foi nervos prin încăpere, pornind aparatele de aer

condiţionat. Apoi o întrebă ce vrea să bea, după care se corectă imediat:

— O băutură răcoritoare, bineînţeles. Numai că nu ştiu ce am în frigider. Se uită spre Gillian, iar aceasta îi răspunse că nu avea nevoie de nimic. În regulă, zise el, o să lipsesc un moment. După care dispăru în dormitor şi închise uşa.

Gillian rămase singură în camera de zi câteva minute. Din dormitor se auzea zgomot de sertare trântite, produs de graba lui Arthur de a-şi schimba hainele. După un timp, Gillian se duse la fereastră şi ridică jaluzelele. Pe cer apăru brusc o urmă de soare. „Arthur Raven, îşi spuse ea. Cine şi-ar fi imaginat?” Cu toate acestea, o străbătu un fior de încântare. De asta merita să te trezeşti în fiecare zi. Pentru că viaţa îţi oferea încă surprize. Se duse şi bătu cu putere în uşa de culoare închisă a dormitorului.

— Arthur, pot să intru? îl întreba ea.

Arthur întredeschise uşa şi se uită afară. Îi cern să repete ce spusese, iar ea se supuse.

— De ce? o întrebă el. Gillian se uită la el, fără să spună nimic. Oh, te rog! Vrei să-mi dovedeşti că nu merită să dramatizez atât?

Se părea că avea dreptate. Gillian simţea că se lansase într-o acţiune prostească, una dintre cele care, în decursul timpului, o făcuseră să aibă multe necazuri. Însă avea dreptate când trăgea concluzia că o asemenea relaţie nu putea avea loc la lumina zilei. Un dormitor întunecat era singurul loc în care putea să se desfăşoare cu adevărat.

— Arthur, nu face pe nebunul! Nu cred că o să am curajul să repet chestia asta. Se aplecă peste prag şi-l sărută. Un sărut sec, rece, lipsit de sentiment. Care folosi însă la a pune lucrurile la punct.

Arthur făcu un pas înapoi; avea pe el doar şosetele ude.

— Cum să fie, Arthur?

— Încet, răspunse el, privind-o ameţit. De data asta Arthur o săruta, nu mai grozav decât prima dată, apoi o luă de mână şi o conduse spre pat. După aceea trase jaluzelele, făcând întuneric în încăpere. Îi vorbi fără să îndrăznească să se uite la ea: Scoate-ţi hainele. Apoi să stăm unul lângă celălalt. Doar să stăm.

Gillian se dezbrăcă, stând cu spatele la el. Îşi aranjă hainele pe un scaun şi se aşeză. Simţi patul mişcându-se din cauza greutăţii lui Arthur. Acesta se aşezase atât de aproape, încât coapsa lui îi atingea şoldul. Gillian se uita, aproape împotriva voinţei sale, şi-i văzu mădularul ţeapăn. Ştia că în Arthur existau tandreţe şi furie. Nu-şi dădea seama care va predomina. Probabil că se aştepta s-o schilodească. Oricum, o căutase cu luminarea. Se aruncase în beznă.

La început nu se întâmplă nimic. Era mijlocul după-amiezii, iar lumina zilei părea să potolească zgomotele de afară. Ploaia se sfârşise, gândacii fojgăiau prin copaci, motorul unei maşini torcea în depărtare…

După câteva minute, Gillian simţi degetele lui

Arthur pe coapsa ei. Bărbatul o mângâia încet. Îi atinse genunchiul, îi atinse uşor spatele şi umerii. Îi atinse gâtul. După cum îi promisese, se mişca încet. Atunci când îi atinse sânii, sfârcurile i se întăriră. Apoi o sărută – pe umeri, pe sâni. O sărută scurt pe gură, apoi cobori. Îi desparţi genunchii şi, încet, îşi puse gura acolo. După un timp, pătrunse înăuntru.

Pentru o clipă, Gillian deschise ochii şi văzu capul cu chelia lucitoare a lui Arthur Raven. Părul lui zburlit stătea ca o creasta de cocoş. Gillian trebui să-şi stăpânească impulsul de a izbucni în râs. Rămase un moment conştientă, spunându-şi fără cuvinte că dorea ca lucrurile să se petreacă bine, străduindu-se să se lase în voia simţurilor, să se cufunde în plăcere. De câteva ori îşi reveni, dar reuşi, de fiecare dată, să se piardă din nou, astfel încât, în momentul în care Arthur o pătrunse, se lăsă cuprinsă de plăcere.

„Asta e viaţa”, îşi zise ea atunci. Senzaţiile acelea, pe care nu le mai cunoscuse de mult timp, erau râul care hrănea lucrul uitat, numit viaţă. Se lăsă purtată de curentul argintiu şi nu-şi aminti cum de ajunsese să-l ţină în braţe pe Arthur, dar erau înlănţuiţi, umărul lui apăsându-i capul, picioarele ei strânse în spatele lui, iar trupul ei răspundea în acelaşi ritm cu al lui.

După aceea, Arthur trase jaluzelele, lăsând să pătrundă puţină lumină în încăpere. Gillian îşi apără ochii cu mâna, dar îi simţi privirea, în timp ce bărbatul stătea în apropiere şi se uita la ea.

— *Eşti* foarte frumoasă, îi zise el.

— Sunt o femeie care arată mai bine îmbrăcată. Petrecuse multe ore îngrijindu-şi trupul şi ştia ce vedea Arthur. Era pistruiata şi cu o piele atât de pală, încât gambele îi păreau albăstrii, avea membre lungi şi sâni plini.

Nici Arthur nu era aşa cum te-ai fi aşteptat. Făcuse un pic de burta, dar petrecuse ceva timp liber menţinându-se în formă. Aspectul lui rotund se datora mai degrabă formei cutiei toracice, atât de bombata încât semăna cu un coif. Avea coapse subţiri şi picioare mici, ca de pasăre, dar braţele îi erau frumoase, puternice. Şi era cel mai păros bărbat pe care-l văzuse. Fără haine, arata oarecum mai sprinten, mai iute. După erecţie, organul lui masculin, înconjurat de pâr bogat, lucea ca un bec. Ca tot ce ţinea de Arthur, era destul de gros, dar nu lung. Arthur stătea lângă pat, privind-o, iar Gillian se întinse şi-şi vârî chestia în gură. Se mări imediat.

— Încă nu, îi zise bărbatul.

Ea nu era pregătită să-i dea dramul. Făcu totul cu o tandreţe deliberata, o tandreţe pe măsura celei manifestate de el, până ajunse la o erecţie deplina. Apoi îşi trecu penisul ca pe o baghetă, peste faţă, peste ochi, peste obraji, peste gură, apoi îl primi în ea. De data asta, când Arthur termină, se prăbuşi lângă ea şi adormi.

Gillian găsi o cuvertură lângă pat şi se acoperi cu ea, apoi privi tavanul, un pătrat brumat după modelul anilor cincizeci, retrăind în minte

senzaţiile. Nu-şi dădu seama că Arthur se trezise, până când acesta îi spuse:

— Biblia avea dreptate.

— Biblia? La asta te gândeşti, Arthur?

— Da.

Gillian închise ochii. Ar fi fost groaznic dacă se ajungea la predici sau la imnuri.

— Da. Mă gândeam la expresia aceea: „A cunoscut-o”.

— Vine din limba greacă.

— Da? Este corectă. Nu-i aşa?

— Arthur, mă cunoşti?

— Da, într-un fel. Într-un fel important.

Gillian se gândi la ideea lui şi o respinse, considerând-o prostească. N-o cunoştea nimeni. Nu se cunoştea ea însăşi.

— Ce ştii tu despre mine?

— Ştiu că ai suferit întreaga viaţă, ca şi mine. Ştiu că te-ai sâturat să fii singură. Am dreptate?

— Nu ştiu, răspunse Gillian.

— Vrei să te bucuri de respectul pe care-l meriţi. Ai nevoie de el.

Gillian se ridică. Discuţia o făcea să se simtă stânjenită.

— Nu te mai gândi, îi zise ea şi-l sărută. Poţi s-o faci din nou?

— Am rezerve serioase, răspunse el. Le-am strâns o viaţă întreagă.

— Vreau s-o facem din nou.

După ce terminară, Gillian se duse în baia lui Arthur. De data asta fusese mai bine. De fiecare

dată când Arthur se mişc a se, senzaţia de plăcere i se răspândise puternic prin tot corpul. Scosese tot felul de sunete, ţipase, iar în final o copleşise un val spectaculos de plăcere, un orgasm zguduitor, în serie, ceva care ţinea de scara Richter. Se agitase la înălţimea aceea, ca într-un cuib aflat în vârful unui copac, în afara clipei sau a timpului, nedorind să se sfârşească, dar lăsând să se sfârşească, pentru că ştia că ar fi murit, dacă n-ar fi făcut-o.

De-atâta plăcere i se înmuiaseră atât de tare picioarele, încât Gillian nu era sigură dacă poate să meargă singură. Privind în jur, se gândi că Arthur era un om simplu. Maşina lui ţinea de lumea din Beverly Hills, dar baia amintea de o casă închiriată. Chiuveta stătea pe picioare cromate. Cu mult timp în urmă, cineva pusese o perdea din pânză peste rezervorul toaletei şi o învelitoare din stofă păroasă pe scaun, pe care stătea ea acum, amintindu-şi plăcerea pe care o simţise. De data asta începu să plângă. Fusese şocată de emoţiile care o străbătuseră şi de fraza care-i venise pe buze.

PLângea în hohote. Îşi duse mâinile la gură, dar nu se putu opri. Arthur o auzi, ciocăni la uşă şi, în cele din urmă, intră peste ea. Gillian, goală, se uită la el.

— Am vrut lucrul ăsta atât de mult, îi spuse ea, aşa cum îşi spunea şi ei înseşi.

Nu avea idee care era lucrul acela, dar în mod sigur nu era vorba de actul procrcării. Senzaţia de

uşurare produsă de plăcerea trecătoare, într-o lume mizerabila? Respectul, aşa cum spusese el? Sau doar o legătură, o legătură a dragostei? O uimea furia acelei dorinţe fără nume, care zăcuse ascunsă în interiorul ei, ca o comoară arheologică. Da, cât dorise lucrul acela!

Rămase acolo plângând, plângând pentru lumea întreagă, spunând mereu că-şi dorise tare mult lucrul acela. Arthur îngenunche lângă ea, pe gresia rece a băii, şi o îmbrăţişa, spunându-i:

— Şi l-ai avut, îl ai.

28 iunie 2001

Deştept

— Oh, Doamne!

De îndată ce uşile din bronz ale ascensorului se lipiseră, refăcând desenul Deco imprimat în relief pe ele şi lăsându-l pe Arthur Raven afară, Muriel se bătu cu palma în piept şi se rezemă de Larry, înfigându-şi umărul ascuţit în braţul lui.

— Când ai ştiut?

— Înaintea lui Arthur, zise Larry, clătinând din cap cu milă. Încă îi plăcea de Arthur, mai ales acum, când îl făcuseră de râs. Sus, după ce ieşiseră din biroul familiei Stem, Arthur arăta de parcă era gata să se prăbuşească, de parcă servieta lui grea îl trăgea spre podea. Îmi aminteşte de afişul acela cu copii slăbănogi. Mă gândeam să sun la 911. Încotro o s-o apuce acum?

— Probabil la Rudyard, să-şi informeze clientul, sau la închisoarea ţinutului, să facă acelaşi lucru cu Erno – dacă o mai fi în viaţă. Am

auzit că se simţea foarte rău.

Larry făcu o remarcă sarcastică despre starea lui Erno, apoi o întrebă ceea ce îl interesa în primul rând, dacă Arthur mai avea vreo şansă în faţa Curţii. Muriel dădu din umeri. Părea – pentru moment – a fi mult mai interesată să afle cum de-şi imaginase că Rommy fusese cel care o ameninţase pe Luisa.

— M-am tot întrebat ce ştia doamna aceea, zise Larry. Geneviève este un om bun. De obicei, o persoană care-i mai bună decât majoritatea oamenilor are un motiv decent pentru a ascunde adevărul. Am înţeles că gândea în modul următor: Luisa e moartă, nu se poate schimba asta, hai să facem lucrul cel mai bun pentru fiicele ei. Asta însemna să nu atragă atenţia asupra poveştii adevărate. Nu pentru că în şi-ar fi slobozit dulăii, ci ca să apere amintirea mămicii. Dacă spunea că Rommy a ameninţat-o pe Luisa, trebuia să spună de ce. Toată lumea ar fi aflat de povestea cu biletele, inclusiv fetele Luisei.

Ajunseră în holul luminos. Muriel era bronzată de la soare, dar Larry vedea că acum se aprinsese la faţa şi din cauza victoriei. În momentele ei de fericire, când se relaxa, Muriel putea fi cea mai amuzantă fata din lume. Şi acum era fericită, îndeosebi datorită lui.

— Eşti grozav! exclamă ea, zâmbindu-i şi arătându-şi strungăreaţă.

Larry îşi dorea din tot sufletul ca această declaraţie să nu-l fi emoţionat, aşa cum se

întâmplase. Probabil că, dacă lucrurile ar fi mers bine între ei cu zece ani în urmă, ar fi fost acum ca orice pereche în vârstă. Întotdeauna îţi doreşti ceea ce n-ai, iar de la catastrofa din Atlanta ajunsese la o concluzie: nu putea s-o recâştige pe Muriel. Nu în viaţa asta.

Când se gândea la ea, ajungea întotdeauna la ideea de destin. Muriel era în totalitate o persoană care credea că exista un Plan, iar ea intenţiona să facă parte din acesta. Când era în tovărăşia ei, cădea şi el sub vraja aceea. Atunci când o pierduse pe Muriel, Larry pierduse şi credinţa cât aşteptau lucruri mari.

Ploua tare, dar Muriel reuşi să oprească un taxi. Larry îşi lăsase lucrurile în biroul ei, aşa că sân în maşină, lângă ea. Pe drum, Muriel îi ceru părerea: pe cine din presă să contacteze? Muriel mai avea timp pentru ştirile de la televiziune. Îl sună cu telefonul celular pe Stanley Rosenberg, de la Channel 5. Apoi îi telefonă lui Dubinsky, de la *Tribune*.

— Stew, am acum titlul de mâine din ziar. „Martora: Gandolph intenţiona s-o omoare pe victima din 4 iulie”.

Larry nu era la fel de exuberant. Probabil faptul că se afla în preajma lui Muriel îi strica dispoziţia. În timpul mărturiei, îşi notase o serie de întrebări, care acum îl obsedau. În primul rând, trebuia să fii complet tâmpit ca să nu descoperi că o casieră fură bilete. Apoi îşi aminti ce-l deranjase.

— Ştii, spuse el, de îndată ce Muriel termină

de vorbit la telefon. Probabil că am revăzut de o sută de ori notiţele luate în timpul discuţiei cu Erno, din octombrie 1991. Poate de două sute de ori. Iar când l-am întrebat cum făcea Luisa rost de bani, *el* a adus vorba despre furtul de bilete şi mi-a zis că nu mai avuseseră probleme de ani de zile.

— Poate că Erno nu ştia ce făcea Luisa. Cuvintele pe care le-a auzit Geneviève de la Squirrel – „L-am văzut pe Faraon şi o s-o omor pe Luisa” – ar fi putut săi para lui Erno că însemnau că Luisa îl părăsea.

— Pentru Rommy? Apoi, de ce ar fi pus Erno să fie percheziţionată Luisa, dacă nu ştia de bilete?

Muriel se simţea prea bine ca să-şi facă griji, dar Larry insistă.

— Mai e ceva. Am găsit în notiţele mele că Erno mi-a spus că ar trebui s-o cităm pe Geneviève în faţa juriului.

— Crezând că o să-l dea de gol pe Rommy?

— Evident. Dar de ce a luat-o pe ocolite? De ce nu mi-a spus de-a dreptul că Geneviève putea să-mi spună că Squirrel a ameninţat-o pe Luisa că o omoară, în loc să facă pe prostul?

Ploua la fel de tare când părăsiră taxiul. Muriel îşi ţinu servieta deasupra capului. Tocurile ei împroşcau apa în jur, în timp ce urca treptele sediului administrativ al ţinutului Kindle. Clădirea fusese ridicată cu un secol în urmă, un bloc din cărămidă roşie, construit în acelaşi stil ca şi fabricile întunecoase din perioada aceea. Chiar şi

pe vreme buna, lumina din interiorul clădirii avea culoarea şelacului vechi. În sediu, Muriel era tratată ca o regină. Gardienii de la detectorul de metale o salutau zicându-i „şefa”, iar când trecea pe coridor o acosta cineva la fiecare trei metri. Doi procurori-adjuncţi care interogau un copil de nouă ani, în legătură cu uciderea altui copil, alergară după ea, cerându-i permisiunea să încheie o înţelegere.

Muriel le spuse că era prea devreme, apoi trecu la lucruri mai plăcute, salutind şi spunându-le pe nume multor persoane, cel puţin zece. Se purta mult mai natural când se ocupa de asemenea chestii politice decât ar fi crezut Larry cât în stare, cu zece ani în urmă. Părea cu adevărat dornica să afle cum se simţea bunica unui coleg, după o operaţie la şold, sau cum se descurca nepotul altcuiva în şcoala cea nouă. Doar cei care o cunoşteau bine pe Muriel îşi dădeau seama că informaţiile curgeau într-un singur sens şi că ea nu spunea prea multe despre sine.

Larry o lua înainte şi o aşteptă lângă lift, punându-şi în continuare întrebări în legătură cu Erno.

— Ce zici de asta? o întreba el pe Muriel, fără niciun preambul, de îndată ce intrară singuri în cabina liftului. Erno a auzit despre Squirrel şi Luisa de la Genevieve. Squirrel e un hoţ, iar Erno mi-a spus că biletele erau singurul lucru care se putea fura acolo. Iar Luisa vindea bilete. Aşa că a percheziţionat-o, găsind un pretext oarecare.

— Corect.

— Dar n-a găsit bilete. Aşa că a ales varianta numărul doi: că Luisa se regulează cu un derbedeu care vorbeşte tâmpenii. Iar după şase săptămâni, tipa e curăţata! Erno nu poate acum să ridice mâna şi să spună: ştiu despre ce-i vorba.

— De ce?

— Pentru că o încurca. Pentru că ar fi trebuit să recunoască faptul că încălcase înţelegerea cu sindicatul şi o percheziţionase fără motiv. Şi că nu informase poliţia despre Squirrel. Un avocat bun, specializat în plângeri civile, ar fi stors o avere de la Erno şi de la compania aeriană, iar şefii l-ar fi criticat pe Erno, pentru că a dormit în post. După aceea, nepotul lui cel frumos a sfeclit-o rău de tot, iar Erno s-a gândit din nou la povestea noastră, pentru că voia să-l salveze pe Collins. Nu ştiu care dintre ei a descoperit că Squirrel avea medalionul Luisei, nu ştiu dacă a aflat Collins sau dacă Erno a făcut cercetări pe cont propriu şi l-a informat pe Collins, dar Erno mi-a dat informaţiile în bucăţi disparate, ca să fie sigur că n-o să fie mânjit în niciun fel: „Du-te şi vorbeşte cu Collins. Şi trimite-i o citaţie lui Geneviève”. Lucrurile se potrivesc, nu-i aşa?

Intrară în anticamera procuromlui-şef şi al adjunctului său. Muriel se opri la masa unei secretare, ca să-şi ia mesajele şi un braţ de scrisori. După ce intrară în biroul ei, închise uşa şi-l puse pe Larry săi repete întregul scenariu.

— Ásta a fost adevărul, încheie Larry. Cel pe

care ni i-a spus Erno atunci. Iar acum a schimbat totul pentru că ne-a ajutat şi, ca urmare, zace pe patul de moarte în închisoare.

Larry o privi pe Muriel, care medita la cele auzite, muşcându-şi buzele.

— Bine, zise Muriel. Dă de ştire. Şi caută mai mulţi martori.

— De ce?

— O să-ţi spun, zise Muriel, reuşind să ridice mâna până la umărul lui. Ai dreptate. Sau eşti pe aproape. Ai dreptate. Ochii ei negri luceau ca diamantele. Tu ai întotdeauna dreptate, Larry. Muriel sughiţa, apoi îşi cobori mina. Ai dreptate, mai spuse ea o dată, apoi îşi aruncă scrisorile pe birou. Acum eşti fericit?

Acum, când îl întrebase, Larry descoperi că nu prea era.

— Mă obsedează ceva. Regele Tut sau cum îl cheamă. Faraonul.

— Ce-i cu el? întreba Muriel.

— Nu ştiu. Dar aş vrea să fiu prinsul care să-i amintească de vremurile de altă dată. Dacă Faraon e amic cu Squirrel, ar putea să nege tot ce ne-a spus Geneviève, mai ales dacă Arthur reuşeşte să discute cu el înaintea noastră şi să-i dea indicaţii precise.

— Atunci, să-l găsim!

— Îmi închipui că Faraonul este o poreclă a cuiva care face parte dintr-o bandă. Aşa credea şi Muriel. O să iau legătura cu băieţii care se ocupă de delictele săvârşite de bande, făgădui

Larry. M-au ajutat să fac o posibila legătura dintre Erno şi Gangster Outlaw.

Muriel stătea rezemată de o margine a biroului, gândindu-se la tot ce auzise. Apoi clatină din cap, minunându-se:

— Tipule, ai luat pilule de deşteptăciune!

— Dacă sunt atât de deştept, de ce nu m-am gândit să iau o valiză pe rotile? îmi pun întrebarea asta de fiecare dată când merg prin aeroport.

Muriel izbucni în râs. Purtase o jachetă, peste o rochie fără mâneci, dar acum şi-o scosese. Vara, în biroul procuraturii temperatura trecea de treizeci de grade Celsius, în ciuda instalaţiei de aer condiţionat, care funcţiona încontinuu. Când îl privi din nou pe Larry, arăta serioasă.

— Eşti deştept, Larry, zise ea liniştită, apoi se gândi din nou la ea. Mi-ai dat viaţa peste cap, în Atlanta… Nu vorbiseră despre Atlanta. Nici în timpul zborului de întoarcere, nici în zilele următoare. Iar Larry nu avea chef să discute subiectul în momentul acela. Dacă va fi nevoie, o să dea vina pe băutură. Descoperi cu uşurare că Muriel se gândea la un alt moment. Ai pus semnul egalităţii între Rod şi Talmadge. Vorbele tale mi-au răsunat în minte zile întregi.

— Îmi ieşisem din fire.

— Aşa e. Îţi ieşiseşi de-a binelea din fire. Dar de atunci m-am tot întrebat de ce mi-ai spus lucrul acela. Mi-ai aruncat de-o dată chestia aia, un fel de „du-te dracului”. Ce-a fost treaba aia, Larry?

— Nu ştiu. Probabil am crezut că am dreptate.

— Şi la ce ţi-a folosit? Sau la ce mi-a folosit mie?

Larry se sirtţţi deodată stânjenit şi zise:

— Îmi pare rău, Muriel. Sincer vorbind. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

Dar nu acesta era răspunsul pe care-l aştepta Muriel. Se uita îndelung la el, apoi privirea i se îmblânzi, capătând o expresie rară pentru ea: ceva ce semăna un pic cu tristeţea.

— Dumnezeule, Larry, zise ea liniştita, când ai devenit atât de deştept?

— Te cunosc, Muriel. Nu ştiu multe lucruri. Dar pe tine te cunosc.

— Cred că ai dreptate.

Existase un moment în Atlanta în care Larry crezuse că Muriel îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. După felul în care se uita acum la el, începu din nou să creadă acelaşi lucru. Ce putea însemna asta? Nimic bun, decise el. Găsi într-un dulap din colţul încăperii lucrurile pe care le lăsase aici, dosarul cazului şi umbrela sa pliantă – lucru care demonstra cât de bine se pricepea la prognoze meteorologice. Umbrela avea dimensiunile unui baton. I-o arătă lui Muriel şi-i zise:

— Nu-s atât de deştept pe cât crezi.

Femeia se aşeză la biroul ei şi începu să lucreze, dar clătină din cap, ca săi arate că nu era de acord cu el.

29 iunie 2001

Duşmanul i

— O să ne explice totul, îi spuse Pamela lui Arthur, atunci când acesta veni la ora şase dimineaţa s-o ia cu maşina, pentru o alta odisee către Rudyard.

Se convinsese singură în timpul nopţii, dar Arthur bănuia că nici măcar Pamela nu credea aşa ceva. După nouă luni de practică într-un oraş mare, începuse să aibă un aer sceptic. Adversarii o minţiseră. Judecătorii nu dăduseră sentinţe corecte. Făcuse şi câteva remarce pline de amărăciune, referitoare la bărbaţi.

În dimineaţa aceea, dacă se putea, Arthur nu voia să se certe cu nimeni. Şofa, dar sufletul îi plutea. Chiar în momentul acela, în patul lui dormea o femeie frumoasă, cu păr roşcat, o femeie cu umeri subţiri şi cu o grămadă de pistrui aurii pe spate. El, Arthur Raven, obosise făcând dragoste cu femeia pe care o dorise, o femeie pe care o dorise atât de mult timp, încât devenise simbolul dorinţei. Vorbea cu Pamela despre caz, dar mintea lui se întorcea la Gillian, de parcă ar fi fost condusă de un dispozitiv automat de dirijare. Abia se abţinea să nu izbucnească în râs.

Sigur, ea era o fostă puşcăriaşa. Spiritul lui zburda pe o platformă înconjurată de prăpăstii. Acolo se afla Rommy, care se dovedea a fi vinovat, după luni în care muncise din greu. Din când în când, îşi amintea de dizgraţia care plutea ca o ceaţă deasupra lui Gillian. În asemenea momente îşi amintea cât avertizase că s-ar putea să-l dezamăgească în curând. Apoi, în ciuda firii sale,

se lăsa copleşit de o dulce bucurie…

Odată ajunşi la închisoare, aşteptară, ca de obicei. Când Arthur telefonase la birou, asistenta lui îi citise moţiunea pe care o trimisese Muriel în dimineaţa aceea la Curtea de Apel, prin care întreba dacă este cazul să se continue procedura în cazul Gandolph. Indusese copii ale ambelor mărturii, cea a lui Geneviève şi cea a lui Erno, şi susţinea ceea ce ar fi susţinut şi Arthur, dac-ar fi fost în locul ei: punctul în litigiu era Rommy, nu Erdai. Statul nu avea obligaţia de a stabili dacă Erno era un bolnav amărât, care găsea o plăcere macabră în a încurca socotelile, înainte de a părăsi lumea aceasta, sau era sincer, chiar dacă încerca să-i înşele. Singura întrebare pe care trebuia să şi-o pună Curtea era următoarea: dacă existau motive serioase să se creadă că Rommy Gandolph nu avusese şanse corecte de a contrazice acuzaţiile ce-i fuseseră aduse. Mărturia lui Geneviève – evident împotriva voinţei sale – nu făcuse decât să mărească suma de dovezi ale vinovăţiei lui Gandolph. Ţinând seama de toate acestea, se putea considera că litigiul durase prea mult. Adresându-se Curţii de Apel şi nu judecătorului Harlow, Muriel ar fi putut să pună următorul titlu memoriului ei: „Moţiune pentru a împiedica alte decizii ale unui judecător prea sentimental”. Dar Curtea de Apel era, probabil, jurisdicţia cea mai potrivită, iar judecătorii de aici ar fi apărat drepturile lor juridice în bătălia pe care urmau s-o aibă cu Kenton Harlow. Arthur şi

Pamela erau obligaţi să înceapă imediat să schiţeze un răspuns. Îi aştepta un weekend lung, dacă Rommy nu avea un răspuns la afirmaţiile lui Geneviève.

Pe măsură ce cazul lui Rommy devenea cunoscut, gardienii închisorii începuseră să manifeste două tipuri de reacţii faţa de vizitele frecvente ale lui Arthur şi ale Pamelei. Majoritatea paznicilor, care se identificau cu poliţia, îi salutau distant pe avocaţi. De exemplu, direcţia închisorii le refuzase la început vizita din ziua aceea, pretinzând că nu există personal disponibil. Directorul se potolise abia după ce Arthur dăduse telefon la Consiliul General al Departamentului de Corecţie. Unii dintre gardienii închisorii îi priveau cu simpatie. Aceştia acceptaseră de mult ideea că o parte dintre deţinuţi nu erau prea răi, iar printre aceştia existau chiar câţiva nevinovaţi. După ce avuseseră de-a face zilnic cu Rommy, timp de un deceniu, mulţi dintre gardieni începuseră să-l simpatizeze, iar câţiva îi declaraseră lui Arthur că li se părea imposibil să creadă că Rommy ar fi fost un ucigaş. Arthur surprinse privirea unei femei cu gradul de locotenent, aflată la biroul de la intrare, care se purtase foarte amabil cu el, dar care acum părea stânjenită, după ce citise titlurile din ziarele din ultimele douăzeci şi patra de ore. Arthur – care rămăsese el însuşi – se simţi copleşit de ruşine la gândul că-i înşelase aşteptările, ale ei şi ale multor altora.

Rommy voia să ştie de ce apăraseră avocaţii

aşa, din senin. Deţinuţii se uitau mult la televizor, iar zvonurile – principalul mijloc de transmitere a ştirilor din lumea de afară – circulau cu viteza Internetului. Iar acum Rommy ţopâia, cu mâinile şi cu picioarele prinse în lanţuri, de partea cealaltă a geamului, arătând slab şi prăpădit, dar plin de vioiciune.

— Hei, hei, ce mai faceţi?

O întrebă pe Pamela, aşa cum făcea de fiecare dată, dacă îşi adusese rochia de mireasă. Probabil că era a zecea vizita a Pamelei, dar cei doi nu se lămuriseră încă dacă propunerea lui de căsătorie fusese făcută în mod serios. Pentru Rommy era vorba de o vizită amicală. Se obişnuise cu vizitatorii. Reverendul doctor Blythe şi lingăii lui veneau deseori pe acolo, iar Arthur îşi dădea seama de acest lucru datorită regularităţii cu care clientul lui reproducea retorica violenta a lui Blythe, e adevărat că într-o formă destul de denaturată.

— Am întâmpinat un eşec, zise Arthur, apoi îşi dădu seama că termenul depăşea puterea de înţelegere a lui Rommy, care avea dificultăţi în înţelegerea nuanţelor. Decât să piardă timpul explicându-i, Arthur îl întreba dacă-şi amintea de Geneviève Carrière, care lucrase la aeroport.

— E neagra? vt – Albă.

— Una dolofană?

— Da.

— Mai poarta cruciuliţa aia de aur cu un safir mic? Arthur îşi aminti de bijuterie doar pentru că

o menţionase

Rommy. Nimic nu se compara cu ochiul unui hoţ. Simţi că i se pune un nod în gât, înainte de a-i pune următoarea întrebare:

— I-ai spus vreodată că vrei s-o omori pe Luisa Remardi?

— Aşa spune ea?

— Exact.

Rommy se strâmbă, concentrându-se de parcă nu ar fi fost vorba de o discuţie care se prelungise în celule vreme de câteva ore.

— Nu cred că i-am spus aşa ceva. Nuuu... Continuă să clatine din cap, cu o încredere crescândă. Când Arthur se uită la Pamela, care ţinea receptorul telefonului între ei, văzu că figura lunga a acesteia începuse să se lumineze. Nu, spuse Rommy. Cred că singurul căruia i-aş fi făcut aşa ceva era tipul ălâlalt. Da' nu l-am văzut de ani de zile.

— Aşa ceva, ce?

— Ştii, că o să-l omor şi alte chestii. I-am spus ei. Doamnei.

— I-ai spus aşa ceva?

— Numai că tipul a dispărut. A fost înhăţat chiar înainte ca poliţia să mă înhaţe şi pe mine. Probabil că intrase în ceva nasol. Avea de-a face cu tipi duri, n-ar fi scăpat niciodată de ei. Nu l-am văzut pe-aici. Şi-o fi terminat pedeapsa sau o fi murit.

— Despre ce individ vorbeşti?

— Individul care lua bilete de avion de la

doamna. Arthur se uita în carneţelul său galben. Avea obiceiul să-şi scarpine puţinul pâr ce-i mai rămăseseră pe cap. Se trezi că făcea acest lucru acum. El şi Pamela discutaseră de nenumărate ori cu Rommy şi nu auziseră niciodată ceva despre bilete de avion. Când Arthur îşi începuse activitatea la firma de avocatură, Raymond Horgan îi spusese: „Ţine minte, clientul îşi este cel mai rău duşman, dar în acelaşi timp este şi cel mai rău duşman al tău”.

— Vorbeşti de Faraon? îl întreba Arthur.

Rommy zâmbi:

— El e! Aşa-şi spunea. Nu-mi mai aminteam numele lui.

Pamela îl întreba dacă mai ţinea minte numele de familie al Faraonului.

— Poate că l-aş fi ţinut minte, dacă aş fi ştiut un alt nume al lui, dar nu-mi aduc aminte decât de Faraon.

Pronunţa numele „Faro”. Pamela zâmbi pe ascuns.

— Cum l-ai întâlnit? se interesă Arthur.

— Nu-s prea sigur... îl cunoşteam de ceva timp. Cred că el m-a agăţat. Dar îl văzusem mai înainte. Apoi am dat de el într-un club. Făceam ceva afaceri şi a apărut şi el. Nu-mi aminteam cum îl cheamă, dar el mă cunoştea. Am stat de vorbă. Aranjase o chestie nouă. Cum îi zice? se întrebă Squirrel.

— Furt, zise Arthur.

Pamela se zburli şi se uită urât la el, dar lui

Arthur nu-i păsa. Lucrurile mergeau din râu în mai rău. Iar în ce-l privea pe clientul său, observase că Rommy învăţase de mult să-şi distreze, în loc să-şi înfrunte adversarul. Aşa că Rommy chicoti amabil către avocat şi zise:

— Nu, cuvântul ăsta îl ştiam. Făcea ceva unde putea să plaseze bilete de avion fără să poată fi prins. Le trecea printr-o firma. Îi trecuse prin minte că aş putea cunoaşte pe cineva care putea să-i facă rost de bilete, spre folosul amândurora. Şi atunci a intrat pe fir doamna…

— Luisa? Aminteşte-ne cum ai cunoscut-o pe Luisa, îi ceru Arthur. Îi aruncă pe furiş o privire de avertisment Pamelei. Nu voia ca aceasta să-i amintească lui Rommy de vreuna dintre minciunile lui anterioare.

— Cumpărase nişte marfă de la mine.

— Marfă? Adică lucruri furate?

— Furate? îl înfruntă Rommy. Nu întreb pe nimeni cu ce fel de afaceri se ocupă. Mă interesează doar dacă pot să scot un ban.

— Luisa a cumpărat ceva de la tine?

— Nu cine ştie ce. Cunoşteam un tip care făcea transporturi rapide pentru T & L, cu camionul. Am pus nişte marfă în vânzare. Ea a cumpărat un radio. Aşa am cunoscut-o. Era o tipă vorbăreaţă. Nu prea avea ce face pe la miezul nopţii. Ar fi vorbit cu pereţii, dacă n-aş fi fost eu. Cealaltă, cum ai zis că o cheamă…

— Geneviève.

— Îi plăcea să citească din cartea ei, dacă nu

era niciun avion. N-am discutat niciodată prea mult cu ea. Probabil că nici nu ştia cum mă cheamă. Poate că a zis că mă cunoaşte, pentru că poliţia o fi luat-o aşa cum a făcut cu mine. N-am dreptate? Rommy se uită să vadă dacă avocaţii – care se strânseseră, mai mult ca sigur, pentru că era ultima lui noapte pe salteaua închisorii – voiau să spună mai departe. Arthur îi sugeră să continue. Asta-i tot. Într-o seară am acostat-o pe cealaltă doamnă, Lisa, şi i-am spus că ştiu pe cineva care ar vrea să cumpere nişte bilete în plus. La început n-a părut interesată, dar am insistat, pentru că Faraon îmi spusese că din chestia asta ies bani buni. Până la urmă a zis că o să-l întâlnească pe individ, doar ca să scape de gura mea. Asta s-a întâmplat la Gus, iar eu am rămas la fereastră, pentru că Gus era acolo, iar eu nu puteam să intru. La început, femeia tot clătina din cap, dar probabil că Faraon i-a zis ceva care i-a plăcut, pentru că, peste o săptămână, femeia mi-a dat o mină de verzişori. Pentru mine, pentru că le făcusem lipitura. Apoi n-am mai văzut niciun ban. Şi într-o zi, când mergeam pe stradă, pe cine văd? Pe Faraon! Şi s-a dovedit că el şi doamna aia, Lisa, câştigau ceva la o lună, două. Şi mie nu-mi dădeau nimic. Faraon mi-a zis că el credea că-mi dă şi mie ceva, aşa că i-am zis că o s-o omor când o s-o mai întâlnesc, dacă nu-mi dă partea mea. Nu era drept, nu era deloc! Ea ştia, chiar dacă nu recunoştea. Am ţipat unul la altul, dar până la urmă mi-a dat chestia aia cu lănţişor, ca să tac.

— Medalionul?

— Ezact. Mi l-a dat să-l ţin, pentru cât era teamă că, dacă o să dau târcoale pe la aeroport, o să-şi piardă slujba. Mi-a zis că lănţişorul era lucrul cel mai preţios pe care-l avea, cu pozele copiilor ei înăuntru. Am ştiut de îndată că o să-mi dea banii. Numai că nu mi i-a dat niciodată.

— Şi atunci ai omorât-o, zise Arthur.

Rommy se trase înapoi şi se încrunta într-un fel care i se păru lui Arthur spontan, în ciuda neîncrederii sale.

— Asta crezi acum? Te-ai dat cu poliţia?

— Nu mi-ai răspuns, Rommy. Te-am întrebat dacă ai ucis-o pe Luisa.

— Nu, ce naiba! Nu-s genul care omoară oameni. M-am răţoit un pic la ea, pentru că m-a făcut să par caraghios faţă de prietenul meu, Faraon.

Rommy încercă toate trucurile pe care le folosise în viaţa lui amărâtă pentru a-şi creşte credibilitatea. Zâmbi crispat, dădu din mână, dar când Arthur continua să-l privească, Rommy reveni la înfăţişarea lui speriată. În timp ce-şi privea clientul cu atenţie, de parcă ar fi fost o carte cu legi, Arthur se gândi deodată la Gillian – nu atât la rugămintea ei de a continua să spere, cât la plăcerea de a o iubi. Simţi într-un fel că gestul de a-l apăra pe Rommy de asprimea lumii din jur făcea parte din acea iubire. Oamenii de felul acela erau de-ai lui, pentru că, dacă n-ar fi fost tatăl său, ar fi putut fi ca Rommy. Susan era

ca Rommy. Planeta era plină de fiinţe aflate la ananghie, care nu se puteau apăra, iar legea îşi făcea datoria, având grijă & fie tratate cu demnitate. Arthur avea nevoie de asta în viaţă, de dragoste şi de un ţel. Nu ştia dacă va fi în stare să renunţe vreodată la aşa ceva, după ce le găsise, în cele din urmă.

Deci, dorea să-l creadă pe Rommy, cu aceeaşi disperare cu care dorea dragoste. Numai că nu putea să-l creadă. Rommy avusese un motiv s-o omoare pe Luisa. Ameninţase că o s-o omoare. Iar când fusese prins cu medalionul în buzunar, recunoscuse c-o omorâse. Nu se putea ca toate astea să fi fost doar coincidenţe.

În timp ce Arthur se gândea, Pamela îl privea, de parcă ar fi avut nevoie de permisiunea lui ca să spere. Arthur mişcă uşor din bărbie, în sus şi-n jos, ca săi sugereze ce părere avea. Pamela îi răspunse cu o privire resemnată. Apoi fata îi puse clientului întrebarea cea mai potrivită:

— De ce nu ne-ai spus asta, Rommy? De ce nu ne-ai pomenit nimic? Am discutat cu tine despre caz de nu mai ştiu câte ori…

— Nu m-aţi întrebat. Am povestit totul avocaţilor care m-au întrebat.

În discuţiile cu Rommy exista întotdeauna un moment în care dispărea încrederea în sinceritatea lui. Sau, mai bine zis, când aceasta se dovedea a fi doar o altă masca. Chiar dacă avea un IQ sub 75, ştia cum să înşele. Îşi dăduse seama de la început care ar fi fost impactul provocat de

adevărul despre Luisa asupra lui Arthur şi a Pamelei, a entuziasmului lor pentru cazul său. Ştia acest lucru pentru că văzuse ce se întâmplase mai înainte, când le povestise avocaţilor dinainte despre faptul că furase bilete împreună cu Luisa, că fusese înşelat şi că jurase că o s-o omoare. Când preluase cazul, Arthur îşi propusese să nu afle înţelegerile făcute de Rommy cu foştii săi avocaţi. Avusese în minte zicala pe care i-o repetase Pamelei în ziua în care-l întâlniseră prima oară pe Rommy: „Pentru avocaţi noi, poveşti noi”. Acum nu mai era niciun mister de ce avocatul lui Rommy din timpul procesului se bazase în apărare pe ideea nebuniei, nici de ce succesorii acestuia nu pretinseseră niciodată că Rommy n-ar fi vinovat. Având în vedere experienţa sa, Rommy nu avu nicio dificultate să înţeleagă ce se citea pe figura avocatului său actual.

— N-am omorât pe nimeni, repetă el. Nu-s genul ăla de om… Părea că-şi dă seama de inutilitatea protestului său, pentru că-i căzură umerii, iar el se uita în altă parte. Asta nu înseamnă că o să mă omoare, nu-i aşa?

Arthur ar fi vrut să-şi facă datoria şi să lupte mai departe. Putea să amintească tribunalului de confesiunea lui Erno şi de întârzierea cu care depusese Geneviève mărturie despre ameninţările făcute de Rommy. Dar nu exista nimic care să confirme spusele lui Erno, în timp ce versiunea lui Geneviève era sprijinită de toate faptele cunoscute. Faptul că depusese mărturia cu atâta

greutate sublinia sinceritatea acesteia. Mai rău: tot ce spusese se dovedise a fi adevărat, după cum aflase acum Arthur.

— Nu, răspunse Arthur. Nu înseamnă asta.

— Da, zise Rommy, ştiam asta, pentru că am început azi-noapte să am iarăşi visul.

— Ce vis? întreba Pamela.

— Că vin să mă ia. Că a sosit timpul. Când m-au dus prima oară la secţia de Condamnaţi la Moarte, visam asta tot timpul: „Trezeşte-te, transpiri atâta, ca puţi de poţi simţi şi tu, jur!” Uneori cred că n-o să se obosească să mă omoare. Noi, Galbenii, discutăm tot timpul de asta. Auzi noaptea câte un tip plângând şi ştii că a avut visul ăla. Nu-i drept să faci asta unui om, să-l faci să audă aşa ceva. Dacă o să mă lase să ies de aici, n-o să mai fiu bine niciodată. Nici Arthur, nici Pamela nu găsiră ce săi răspundă. Ştii, am fost aici când au venit după un tip. Cu două zile înainte te duc în casa morţii. Te mută cât mai ai o speranţă, ca să nu începi să te opui. Omule, ultimul tip executat, Rufus Tryon, se afla în celula de lângă mine. Nu voia săi lase să-l ducă de acolo. Spunea că trebuie să cureţe pe cineva înainte să plece. L-au caftit zdravăn. Se zice că a făcut tot aşa şi când i-a venit sfârşitul. I-au dat ultima masă şi s-au aruncat toţi asupra lui. Probabil că avea nişte oase rupte, când l-au legat, dar nu mai conta, nu-i aşa? Credeţi că-i mai bine să te droghezi sau să te duci şi să-i laşi să facă tot ce au de făcut?

Pamela era roşie la faţă, ca un semafor. Reuşi

în cele din urmă să îngaime câteva cuvinte de consolare şi-i spuse clientului lor că lucrul cel mai bun era să nu fie executat. Rommy, care înţelegea o glumă când o auzea, zâmbi ca un nătărău.

— Da, asta ar fi cel mai bine, dar trebuie să vă gândiţi la asta. Să o aveţi în minte. Cum trebuie să-i las să mă execute? în cea mai mare parte a timpului mă gândesc să merg cu fmntea sus. N-am făcut nimic pentru care să fiu ucis. Am furat câte ceva, dar nu condamni pe nimeni la moarte pentru asta, nu-i aşa? Pentru că asta mă aşteaptă.

Pamela, care depăşise momentul de demnitate profesională, cedă în faţa promisiunilor pe care nu le putea ţine.

— Nu, nu te aşteaptă moartea.

— M-am obişnuit cu gândul. Asta se întâmplă când ştii de ceva timp că o să te omoare cineva. O să merg pe coridor şi cineva o să mă omoare, o să fie ultima plimbare, o să fie ultimele lucruri pe care o să le vând. Şi n-o să pot să fac nimic. Asta o să se întâmple la un moment dat. Dacă mă gândesc la asta, mă apucă tremuratul. Rommy îşi îndreptă umerii şi se lăsă cuprins de groază, în faţa avocaţilor. Omule, aţi făcut ce-aţi făcut, dar eu sunt tot aici. Nimic nu s-a schimbat pentru mine. Supărarea lui Rommy era de obicei de neobservat, dar reuşi brusc s-o scoată la iveală, fără îndoială datorită influenţei bunului reverend doctor Blythe. În cele din urmă, Rommy găsi puterea – rară în locul acela – de a-l privi pe Arthur cu ochii lui de culoare sepia şi zise: Omule,

sunt nevinovat. N-am ucis pe nimeni.

5 iulie 2001

Secretele lui Faraon

Se făcuse seară şi era încă la serviciu. Muriel stătea la biroul ei imens şi parcurgea hârtiile care o aşteptaseră toată ziua. În rarele nopţi în care ea şi Talmadge se aflau amândoi acasă, strângea ciornele, scrisorile şi referatele şi le vâra în servietă, iar după cină le citea pe toate în pat, cerându-i uneori sfatul soţului ei, în timp ce televizorul urla, câinele ciobănesc şi pisica se băteau pentru un loc pe cuvertura, iar Talmadge, gălăgios de obi –, cei, răcnea când vorbea la telefon cu partenerii de peste mări, încă neconvins că nu-i nevoie să ridice vocea ca să fie auzit dincolo de ocean.

Însă Muriel prefera tăcerea solitară a biroului ei de la ora şase. După ce-şi termina treaba în seara aceea, se va duce – ca în multe alte seri – la o reuniune pentru strângere de fonduri pentru un politician sau pentru o cauză anume, acumulând ceva capital politic şi pentru campania ei. Muriel îşi amintea destinaţia precisă abia când pleca, atunci când lua dosarul pe care i-l lăsase lângă uşă asistenta ei.

Pentru moment, atenţia îi era îndreptată asupra răspunsurilor la un memoriu pe care-l distribuise săptămâna anterioară, memoriu în care propunea un program-pilot alternativ, pentru delincvenţii care încălcaseră regimul drogurilor pentru prima dată. Judecătorul-şef îl aprobase, cu

nişte comentarii timide, menite să-l scutească de critici, dacă treaba mergea prost. Bineînţeles, Consiliul General al Poliţiei se opusese, poliţia dorind să bage la închisoare pe toată lumea. Ned scrisese doar:

„Desfăşurarea în timp?” N-ar fi scris mai mult, dar îl preocupau implicaţiile politice ale gestului de a lăsa în libertate consumatori de droguri – chiar dacă dobândiseră viciul doar de scurt timp – într-un an electoral. Muriel n-avea de gând să se sinchisească de el. Asistenţa socială şi instruirea într-o meserie costau mai puţin decât procesele şi puşcăria, iar ea era de partea celor care făceau economie la banii contribuabililor, în acelaşi timp, o asemenea iniţiativă avea să-l ajute mai ales pe Blythe şi pe adepţii lui din comunităţile minoritare. Dar era lucrul cel mai bun ce se putea face. Puştii care aveau destulă inteligenţă şi energie ca să vândă droguri puteau să-şi găsească un loc în lumea respectului faţă de lege, dacă erau îndrumaţi pe această cale.

„M-am săturat să folosesc sistemul juridic pentru a repara prostiile altora”, îi răspunse ea în scris lui Ned. Prin „altora” înţelegea şcolile, sistemul de asistenţă socială, instituţiile economice, dar Ned nu avea nevoie de explicaţii. Recunoscu o voce care vorbea în spatele celor afirmate de ea – pe cea a tatălui ei. Tom Wynn murise de doisprezece ani, dar se pomenise citându-l des în ultima vreme – cu mai multă plăcere decât şi-ar fi imaginat cu un deceniu în

urmă. Spectacolele din sala de judecată – care-i plăcea foarte mult – ţineau deja de trecutul ei. De fapt, Erno Erdai putea să fie ultimul om pe care-l supusese unui interogatoriu încrucişat. Muriel îşi dorea să influenţeze mai multe vieţi deodată. Iar adevărul crud al acuzării era că rareori făceai existenţa cuiva mai bună. Opreai hemoragia. Făceai să nu existe mai multă durere. Dar nu ieşeai seara din clădire aşteptându-te să vezi pomul pe care l-ai plantat.

Telefonul interior sună. Se gândi mai întâi la Talmadge, dar dispozitivul de identificare a celui ce sunase arăta numele lui Larry.

— Lucrezi până târziu, zise Muriel.

— Nu, tu lucrezi pânà târziu. Sunt acasă. M-am gândit la ceva. Şi am presupus că te găsesc la serviciu. Am vrut să-ţi spun chiar eu însumi.

— Ai făcut vreo prostie?

— Am fost tâmpit. Nu ai fost tu cea pe care mi-ai spus acum câteva zile că sunt deştept?

— Aşa e, din câte îmi amintesc.

— Poate că ar trebui să-ţi revizuieşti părerea.

Muriel se întreba dacă discuţia va continua din locul în care se întrerupsese. Nu se considerase niciodată o persoană introspectivă. Toată viaţa fusese atât de dornică să fie în vâltoarea vieţii, în mijlocul faptelor, încât era în stare să uite de sine, de faptul că-i era foame sau că trebuia să se ducă la baie. Dar în săptămânile de după întoarcerea din Atlanta, părea că-şi petrece timpul luându-şi pulsul. Iar una dintre

întrebările importante care ieşea la iveală din hăţişul minţii ei, de mai multe ori pe zi, era: „Ce se întâmpla cu ea şi cu Larry?” Nu aflase ceva nou când Larry îi spusese, în timpul zborului spre Atlanta, că se mulţumise cu puţin în căsătoria sa. Indiferent dacă meditase sau nu asupra acestui lucru, putuse să-l înţeleagă şi singură. Ceea ce nu înţelesese fusese natura repetitivă a greşelii. Se măritase cu idolii săi, ştiind că va descoperi noaptea că aceştia aveau picioare de lut. Ar fi avut nevoie de timp – un veac, două – ca să priceapă acest lucru despre ea.

Dar, pentru moment, enigma o constituia Larry. Muriel se bucura că-l pusese în încurcătura în ziua următoare depoziţiei lui Geneviève, când încercase să-l determine să spună de ce fusese atât de decis s-o facă să-şi dea seama cum era. Larry voia să se răzbune sau îi oferea o alternativă? Se vedea că nici Larry nu ştia, o chestie foarte bună, pentru că ea nu-şi dădea seama care varianta i-ar fi plăcut mai mult.

Dar când Larry continua să vorbească, Muriel îşi dădu seama că n-o căutase pentru o discuţie personală.

— Am fost în dimineaţa asta să-l văd pe Rocky Madhafi, de la delicte săvârşite de bande, şi l-am întrebat cum aş putea să găsesc un tip dintr-o bandă numit Faraon. Şi mi-am dat brusc seama! îţi aminteşti că mi-ai cerut să-l găsesc pe individul pe care-l împuşcase Erno la Ike’s, acum patru ani?

— Da.

— Îţi aminteşti numele lui?

Muriel se gândi un timp şi răspunse:

— Cole.

— Şi mai cum?

Muriel nu zise nimic.

— F-a-r-o, îi spuse Larry.

Muriel avu nevoie de o secundă ca să priceapă. La început, fu sceptică. Din cine ştie ce motiv, presupusese că „Faro” se pronunţa precum, Fargo”.

— Avem un mijloc foarte bun să descoperim dacă-i acelaşi individ, zise Larry. Pentru că s-ar putea să fie. Asta-i părerea mea.

Muriel şi Larry adunaseră o valiză de documente pentru audierea ce urma să se ţină sub conducerea lui Harlow. Documentele se aflau acum în vitrina din spatele biroului lui Muriel. Printre ele se afla o copie a agendei cu adrese găsite cu un deceniu în urmă la Paradise, în poşeta Luisei. Muriel plănuise la început să-l contrazică pe Erdai în baza faptului că numele lui nu figura în agendă, dar renunţase, pentru că Arthur ar fi putut să susţină că o femeie care avea o legătură amoroasă nu-şi suna amantul însurat acasă. Muriel puse telefonul pe covor, lângă ea, apoi răsfoi hârtiile, până găsi copia pe care o căuta.

— Nu-i niciun Faro Cole, îl anunţă ea pe Larry.

— Verifică la F, îi cern în cele din urmă Larry.

Nu avu nevoie., Faro” era scris cu stiloul, în maniera precisa a Luisei, care părea a scrie de-a

lungul unei linii. „Cole” fusese adăugat ulterior, cu creionul.

— La naiba! exclamă Larry.

— Facem o pauză, zise Muriel, încercând să pună lucrurile cap la cap. După şase ani, Erno l-a împuşcat pe individul care vindea biletele furate de Luisa? E o coincidenţa? Sau există o legătură între Erdai şi tipul ăla?

— Când Erno a fost arestat la Ike’s, imediat după ce trăsese, a pretins că acel Cole îi făcuse scandal pentru că îl cercetase cândva în legătură cu o fraudă de bilete. Probabil că se referise la escrocheria făcută de Faro împreună cu Luisa şi cu Squirrel.

Larry se gândise la povestea asta toată ziua şi se afla înaintea ei. Muriel îl întreba de ce ajunsese la concluzia aceea.

— Pentru că săptămâna trecută ne-am gândit că Erdai îşi dăduse seama ce învârteau cei trei. De aceea pusese să fie percheziţionată Luisa. Geneviève a povestit cât spusese lui Erno numele lui Faro. Erno dăduse de el.

— Iar după şase ani, Faro l-a supărat atât de tare pe Erno, încât acesta l-a împuşcat. De ce?

— Nu ştiu exact, dar în cele cinci pagini ale dosarului despre împuşcarea lui Faro, poliţiştii spun cu toţii că Faro ţipa că Erdai îi este dator, pentru că i-a distrus viaţa. Probabil că Erno i-a distrus afacerea lui Faro, prin cine ştie ce mijloace. Aşa ceva se potriveşte cu firea lui Erno, nu-i aşa? Indiferent dacă Luisa a murit sau nu, tot

el e şeriful din oraş! Exact cum mi-am imaginat zilele trecute. Erdai voia ca băieţii răi să capete ce merita. Nu putea să uite că ar fi putut s-o salveze pe Luisa.

— Deci, ştirile sunt bune sau rele?

— Ar trebui să fie bune, zise Larry. Ar trebui să fie grozave, îţi aminteşti cum a sărit Erno de pe scaun când l-ai întrebat de ce l-a împuşcat pe Cole? Nu voia să discute despre subiectul ăla. Pun pariu pe oricât ca Erno ştie că Faro poate să-ţi spună că Erdai a declarat numai prostii. Cred că Faro poate să-ţi ofere versiunea cinematografică a poveştii pe care am auzit-osăptăm ăria trecută de la Geneviève: *Squirrel*, *asasinul ticălos*. Muriel se gândi îndelung, dar spusele lui Larry erau logice. Problema este că am pierdut o săptămână întreagă căutându-l pe acest Faro. Pot să-ţi spun doar că a dispărut.

Larry îi povesti că descoperise că Faro Cole părea să se fi ivit prin locurile acelea în 1990, când ceruse un permis de conducere. Dăduse o adresă şi un telefon, dar dispăruse după un an, apoi se întorsese în 1996, la altă adresă. Când ieşise din spital, în 1997, după ce fusese împuşcat, dispăruse din nou.

Larry dăduse zeci de telefoane şi se dusese la ambele adrese împreună cu Dan Lipranzer, dar aflase prea puţin faţă de ceea ce ştiau deja. Cu excepţia faptului că Faro avea un metru optzeci şi cinci de centimetri, o sută zece kilograme şi se născuse în 1965. Toate hârtiile – precum rapoarte

de credit sau adeverinţe de serviciu, depuse la compania telefonică sau la proprietarii de la care închiriase locuinţele – fuseseră distruse cu mult timp în urmă, statul arhivând doar datele scrise în permisul lui de conducere. Faro Cole nu avea cazier nici aici, nici în altă parte, după cum afirma FBI-ul. Un lucru neobişnuit pentru un tip care vindea lucruri furate, dar Larry verificase în mai multe secţii de poliţie şi nimeni nu cunoştea numele lui Faro. În disperare de cauză, Larry apelase la un informator pe care-l avea la Asigurări Sociale, care şoptea din când în când dacă undeva, în ţară, plătise cineva taxele în contul unui anumit număr. Se părea că Faro Cole nu are slujbă, cât mort sau că foloseşte alt nume.

— Îmi închipuiam că un individ va fi acuzat de ceva, dacă intră într-un bar fluturând un pistol, zise Larry. Presupun însă că atunci când Faro sângera pe podeaua de la Ike’s, nu s-a gândit nimeni la asta. Se părea că avea nevoie de ciocli, nu de salvare. Oricum, nu există nicio fotografie luată la poliţie, nici amprente. Am găsit doar pistolul lui Faro şi cămaşa pe care au scos-o de pe el la chirurgie – care se află încă inventariate ca dovezi. M-am gândit că, dacă o să-i trimit pistolul lui Mo Dickerman, acesta ar putea să descopere vreo amprentă. Şi aşa s-ar putea să-l descoperim pe Faro, sub alt nume.

Dickerman era specialistul în amprente, un tip foarte bun. Lui Muriel îi plăcu ideea:

— De acord.

— Dacă vrei să cheltuim bugetul procuraturii, continuă Larry, am putea să facem testul ADN, folosind sângele de pe cămaşă. Să vedem dacă există în CODIS.

CODIS era baza de date ADN, iar ce propunea Larry însemna o cheltuiala de cinci mii de dolari. Însă Larry voia să depăşească toate obstacolele, iar Muriel nu se opuse.

— Eşti mulţumit? îl întrebă ea, aşa cum îl întrebase şi cu o săptămână în urmă.

Larry ezită şi de data asta.

— Îmi lipseşte ceva, zise el.

— Larry, poate că-ţi lipsesc eu.

I se păru că spusese ceva amuzant, dar nu aşteptă la telefon ca să asculte dacă râdea şi el.

iulie 2001

A

Împreună

Erau împreună de fiecare dată când nu se aflau la serviciu. Pentru Gillian – care respinsese ideea de fidelitate încă de la începutul liceului – experienţa părea din altă lume. Arthur rămânea la birou până când Gillian îşi termina tura la magazin, apoi venea s-o ia la cină, la ora opt sau nouă. De obicei, Gillian îşi făcea cumpărăturile la raionul alimentar din Morton şi aştepta, cu sacoşa încărcată, să apară sedanul lui Arthur. În apartamentul lui Arthur făceau dragoste, mâncau, apoi făceau dragoste din nou. Gillian dormea acolo în majoritatea nopţilor şi se întorcea în locuinţa ei de la Duffy doar pentru câteva ore, după ce Arthur

pleca la birou.

Precedentele ei relaţii nu se bazaseră pe pasiune fizică. Acum, Arthur şi plăcerea sexuală trăită îi rămâneau în minte tot restul zilei. Deseori, asocieri de idei pe care nu le putea identifica îi provocau fiori plăcuţi prin sâni şi prin pelvis. Ea şi Arthur păreau prinşi de dulceaţa senzaţiilor. Lujerul viguros ce creştea din Arthur era ca un sine secret. Viaţa adevărată începea aici. Aici se afla acea umedă încăpere subterană, misterioasele camere în care se pune temelia existenţei. Dacă ea – sau Arthur – coborâseră şi altă dată acolo, ştiind cum să urce la suprafaţa din timp în timp, de data asta păreau a se fi topit împreună în miezul acela al plăcerii.

— Sunt o vicioasă, îi spusese Gillian într-o noapte şi rămăsese uluită de remarca ei, plină de nepăsare; existau mii de gânduri pe care nu avea chef să le examineze.

Continua dorinţă a unuia pentru celălalt era întărită de împotrivirea lui Gillian de a extinde relaţia lor în afara dormitorului lui Arthur. Nu credea că povestea lor de dragoste va supravieţui după ce vor avea de-a face cu alte persoane, după ce vor pătrunde în mijlocul discuţiilor, al speranţelor, al judecăţilor şi al bârfelor. Ceea ce exista între ei urma să piară la lumina zilei, ca o vrajă.

Pe de altă parte, Arthur ar fi fost fericit să facă publică dragostea ce i-o purta şi se simţea deseori frustrat de faptul că Gillian nu dorea să iasă

împreună, să meargă în vizită acasă la colegii lui de liceu sau de colegiu, cu toate că el susţinea că aceştia ar fi fost discreţi şi ar fi primit-o cu plăcere. Singura companie pe care o aveau era sora lui Arthur, Susan. În fiecare marţi se duceau la Franz Center, Susan îşi făcea injecţia, apoi mergeau cu toţii în apartament. Pe drum, Arthur povestea evenimentele din ziua aceea, dorindu-şi ca Susan să fie interesata. Când ajungeau la stopuri, Susan se uita spre bancheta din spate, ca şi cum ar fi verificat dacă Gillian se mai afla acolo.

În apartament, lucrurile se petreceau aproape identic ca în prima seară împreună. Gillian rămânea deoparte, în timp ce Arthur şi Susan găteau, apoi Susan se retrăgea cu farfuria ei, ca să se uite la televizor. Vorbea din când în când cu Gillian. Dar atunci când vorbea, era Susan cea sănătoasă, personalitatea coerentă din interiorul ei, asteroidul din centura de praf spaţial şi de pietriş. Nu o punea niciodată pe Gillian în situaţia de a-i înfrunta nebunia.

Într-o seară, Arthur trebui să se ducă în pivniţă, să înlocuiască o siguranţă. Susan îşi luă altă ţigară şi se apropie de Gillian, care stătea pe scaunul ei din bucătărie. Îi permitea deja lui Gillian săi aprindă ţigara. Susan inspiră cu putere fumul, de parcă ar fi vrut să transforme ţigara în scrum.

— Nu te înţeleg, zise Susan, ascunzându-se în spatele perdelei de fum pe care-o suflase între ele, încât i se vedeau doar ochii

verzi, frumoşi.

— Ce nu înţelegi?

— Nu mă lămuresc. Eşti Ascultătoare sau Normală?

Gillian fu uluită, nu din cauza celor sugerate de Susan, ci pentru că Susan folosea aceleaşi unităţi de măsură pe care le folosise şi ea la Alderson, pe când privea călătorii din trenurile care treceau pe lângă închisoare. Aceia erau Normali pentru Gillian, nu pentru că i-ar fi fost superiori cu ceva, ci pentru că nu aveau stigmatul detenţiei. Fără îndoială că aşa îi privea şi Susan pe aşa-zişii sănătoşi.

— Încerc să fiu Normală, răspunse Gillian. Uneori mă simt ca şi cum aş fi. Mai ales atunci când sunt cu Arthur. Dar nu sunt încă sigură de asta.

Conversaţia se oprise aici, dar după câteva zile, Arthur o striga pe Gillian, foarte emoţionat. Îl găsi în al doilea dormitor din apartament, în care se vedea doar lumina ecranului laptop-ului său de la birou, pe care-l lua acasă în fiecare seară.

— Susan ţi-a trimis un e-mail!

Gillian se apropie cu grijă de ecran. În timp ce citea, se aşeză pe genunchii lui Arthur.

Arthur, transmite-i asta lui Gillian. NU CITI!

Nu-i pentru tine.

Salut, Gillian.

Te rog să nu fii prea emoţionată din cauza asta. Am lucrat la e-mail-ul ăsta trei zile şi m-a

ajutat şi Valerie. De obicei, nu reuşesc să scriu mai mult de o propoziţie, două. Există doar câteva momente pe zi când pot să ţin minte cuvintele suficient de mult timp ca să le scriu. Mai ales dacă sunt despre mine. Altfel, nu-mi amintesc termenii pentru sentimente sau sentimentele dispar când îmi amintesc cuvântul. În cea mai mare parte a timpului, mintea mea e alcătuită din fragmente.

Normalii nu înţeleg asta, dar starea obişnuită din mintea mea constă din imagini care saltă şi dispar, ca nişte flăcări pe un butuc care arde.

Dar am avut şi zile bune, am avut parte de lucruri pe care nu ţi le-aş spune între patru ochi. Mi-e greu să port o conversaţie. Nu mă descurc pe moment.

Până şi privirea cuiva mă poate distrage. Nu mai vorbesc de un zâmbet sau de o glumă. Sau de întrebări. O expresie noua mă zapâceşte pentru câteva minute.

Pentru mine e mai bine aşa.

Ce voiam să spun?

Îmi placi. Cred că ştii asta. Nu mă priveşti de sus. Ai fost în locuri urâte – am simţit asta. Dar cu cât te văd mai mult, cu atât îmi dau seama că nu suntem la fel, chiar dacă aş vrea să fim. Îmi place să cred că mi-aş putea reveni, aşa cum ai făcut tu. Vreau să ştii cât de mult mă străduiesc. Cred că Normalilor li se pare că sunt gata să clachez. E nevoie de multă putere ca să mă menţin la linia de plutire. Mi-e teamă de câte ori văd un radio. Sau

când aud unul. Cobor în strada spunându-mi: Nu asculta, nu asculta! Iar când văd oameni în autobuz, cu căşti pe urechi, mă simt răvăşită. Aud voci, pe care nu vreau să le aud, de fiecare dată când vad chestiile alea pe urechile cuiva.

Chiar şi acum, în timp ce scriu cuvintele acestea, simt literalmente electricitatea ieşind din tastatură. Nu pot să scap de certitudinea că în inima reţelei exista cineva, precum Marele Oz, care abia aşteaptă să mă înhaţe. Îmi consum puterea rezistând. Sunt ca oamenii din filmele pe care le-am văzut în copilărie, în care naufragiază o navă, valurile sunt uriaşe, iar supravieţuitorii înoată disperaţi, ţinându-se de un colac de salvare sau de vreo bucată de lemn, aşa că nu se duc la fund.

Văd că şi tu te străduieşti zi de zi. Continuă să te străduieşti.

Continua sa te străduieşti. Mi-ar fi mult mai greu dacă aş vedea pe cineva ca tine renunţând. Îl faci fericit pe Arthur. Mi-e mai uşor când el e fericit. Nu mai simt că i-am distrus viaţa. Te rog să te străduieşti să-l faci fericit. Nu doar pentru mine. Pentru el. Merita să fie fericit.

Va fi groaznic dacă nu vei rămâne cu el. E mai bine în trei.

Prietena ta.

Susan

Gillian se simţea răvăşită. Parcă primise o scrisoare de la cineva răpit pentru a fi răscumpărat, de la cineva despre care ştii că nu va

fi niciodată eliberat. Când îi permise lui Arthur să citească textul de pe ecran, acesta plânse, după cum era de prevăzut. Mesajele pe care le primea el nu conţineau decât zece – douăzeci de cuvinte şi erau scrise în rarele momente de coerenţă pe care le avea Susan în fiecare zi, când, pentru scurt timp, părea atinsă de o vrajă. Dar Arthur nu fusese cuprins1 de invidie, ci de emoţie, văzând grija surorii sale faţă de el. Şi de teamă, i se păru lui Gillian.

— Ce o îngrijorează? întrebă Arthur. Gillian refuză să-i răspundă. O trecu un fior. Chiar şi o persoană atât de optimista precum Arthur ar fi trebuit să ţină seama de un pericol care-i părea atât de evident unei femei nebune.

În seara aceea făcură dragoste, dar parcă lipsea ceva – erau plini de tandreţe, dar mai legaţi de cele pământeşti. După aceea, în timp ce Gillian se întinse spre noptieră, să ia o ţigară, Arthur îi puse întrebarea pe care nu îndrăzniseră să şi-o pună până atunci:

— Ce crezi că se va întâmpla cu noi?

Gillian prevăzuse de la început ce se va întâmpla şi, cu toate că ar fi dorit ca lucrurile să meargă altfel, nu-şi schimbase părerea.

— Cred că o să mergi mai departe, Arthur. Cu timpul. Poate vei folosi ce-ai învăţat despre tine alături de mine şi vei găsi pe cineva de vârsta ta. Te vei însura, vei avea copii… Vei avea viaţa ta.

Era uimită, descoperind cât de complet întrevedea viitorul.

Bineînţeles că Arthur fu luat prin surprindere şi se ridică într-un cot, ca s-o contrazică.

— Arthur, nu te face că nu pricepi. Povestea asta ar fi fost mai potrivită pentru tine într-o altă etapa a vieţii tale.

— Şi ce etapă e asta?

— Dacă ai fi avut douăzeci şi cinci de ani sau cincizeci şi cinci, diferenţa dintre vârstele noastre ar fi contat mai puţin. Trebuie să ai copii, Arthur. Nu vrei copii? Majoritatea oamenilor îşi doresc copii.

— Tu nu vrei?

— E prea târziu. Asta fusese cea mai mare nenorocire provocată de închisoare: îi luase ultimii ani în care ar fi putut să aibă copii. Dar gândul ăsta se afla deja în valea plină cu cadavrele zdrobite ale milioanelor de regrete…

— De ce e prea târziu? vorbim de biologie? Lumea e plină de copii care au nevoie de cineva care să-i iubească.

În prezenţa ei, Arthur dădea deseori dovadă de impetuozitate. Cu ani în urmă, pe când îl cunoscuse doar superficial, nu bănuise că are şi o asemenea latură. Iar acum Arthur Raven se manifesta, plin de însufleţire. Exista oare vreo diferenţă mai mare între oameni decât cea dintre un fatalist nenorocit, care fusese doborât de viaţă, şi un om decis să dea contur vieţii sale în funcţie de o idee măreaţă? Iar ideea lui era ea. Gillian îşi dorea să poată schimba acest lucru, să-şi ascundă faţa în mâini şi să-i interzică să fie vesel în

prezenţa ei, aşa cum tatăl ei interzicea înjurăturile. Însă era prea minunat, mult prea minunat acest lucru pe care crezuse că nu-l va mai trăi vreodată. Arthur încă n-o văzuse cum era în realitate. Iar când o va vedea, va pleca. Era decisă să savureze clipa. Îl luă în braţe cu drag, înainte de a face un rezumat al marşului ei lent către adevăr.

— Nu vezi, Arthur? încerci să găseşti o cale să ai alături de mine tot ce ţi-ai dorit în viaţă. Toată perioada asta reprezintă pentru tine o aventură. Atunci când se va termina, vei fi în stare să renunţi la ce ţi-ai dorit întotdeauna să ai.

— Vrei să spui că nu ţi-ai dorit să fii mamă?

Aşa ceva era de neînchipuit. Trebuia să fie foarte atentă, pentru propria supravieţuire.

— Arthur, asta ar însemna o schimbare enormă.

— Dar asta este esenţa vieţii! Schimbare? Să fii mai fericita, să fii perfectă? Uită-te cât de mult te-ai schimbat. Nu crezi că te-ai schimbat în bine?

Gillian nu privise niciodată lucrurile din punctul ăsta de vedere.

— Nu ştiu, răspunse ea. Mi-ar plăcea să cred cât aşa. Mi-ar plăcea să cred că nu mi-am distrus viaţa. Dar nu-s convinsă.

— Eu sunt. Nu bei.

— Da.

— Şi nu te simţi rău pentru că nu bei.

Gillian simţi o nevoie superstiţioasă să nu fie de acord cu el. Însă Arthur avea dreptate.

Aparent, Gillian îşi acceptase soarta. Dar, cu excepţia momentelor întunecate de panică, nu simţise nici cel mai slab chef de drog. De fapt, se părea că avea nevoie de luciditate. Eliberarea completă de nevoia de droguri o tulbura uneori, pentru că i se părea a fi ceva ciudat, în comparaţie cu alte persoane care luptau din greu împotriva dependenţei. Îl întrebase pe Duffy, într-o seară, dacă nu cumva se amăgea singură. Duffy se uitase un timp la ea, apoi îi spusese: „Nu, Gil. Cred că ai realizat întotdeauna ce ţi-ai propus”.

Gillian îi repetă lui Arthur răspunsul lui Duffy, dar el era prea preocupat de punctul său de vedere pentru a acorda atenţie înţelesului remarcii.

— Deci, acum eşti liberă, zise Arthur.

Nu, cuvântul nu se potrivea. Era altfel. Nu şi liberă.

— Tu te-ai schimbat, Arthur?

— Glumeşti? N-am fost niciodată atât de fericit. Nici măcar pe-aproape.

— Sincer vorbind, n-ai fi mai fericit cu cineva de vârsta ta?

— Nu. Niciodată. Vreau să spun ca-s de moda veche. Îmi plac lucrurile fără speranţă. În dragoste şi în soartă. Mă uit la filme din anii treizeci şi plâng.

— Arthur, nu-s chiar atât de bătrână!

Bărbatul o înghionti, apoi continuă:

— Sunt fericit. Gillian, nimic nu m-ar face să mă simt mai bine. Îmi vine să cânt!

Gillian să strâmbă. Arthur, provocat, se ridică în picioare în mijlocul patului şi rămase acolo, scund şi rotofei, fredonând:

Am visat la cineva ca tine.

Pari prea minunată ca să fii reală.

Al doilea vers o făcu să simtă o împunsătură în inimă. Arthur continuă să cânte. Conform obiceiului său de a te surprinde, Arthur avea o voce frumoasă şi se vedea că ascultase multă muzică sentimentală. Cântă fiecare vers, fiecare refren, până când Gillian izbucni în hohote de râs; pentru prima oară după mulţi ani.

24 iulie 2001

Ar fi fost rău pentru mine

Erno Erdai îşi începuse agonia. Chiar dacă era deţinut, Erno beneficiase de tratament de înalta tehnologie, de ultimă oră, în cadrul Spitalului Universităţii. Nu numai intervenţii chirurgicale, dar şi interferon şi forme experimentale de chimioterapie. Dar un vechi duşman îl surprinsese nepregătit. În timpul ultimului tratament, Erno făcuse pneumonie. În ciuda dozelor imense de antibiotice administrate intravenos, plămânii lui, afectaţi de cancer, nu erau suficient de rezistenţi pentru a-şi reveni. Doctorii cu care discutaseră Pamela şi Arthur erau extrem de pesimişti.

Erno se afla din nou în secţia pentru deţinuţi din County Hospital. Arthur avusese nevoie atât de aprobarea şefului închisorii cât şi de consimţământul familiei lui Erno, pentru a-l vizita. Cele două părţi îl amânaseră săptămâni întregi. În

cele din urmă, Arthur ameninţase că se va plânge judecătorului Harlow. Harlow nu putea să-i dea ordin lui Erno să vorbească, dar putea să interzică orice obstrucţie din partea celor care făceau ce le spunea Muriel sau care credeau că acţionează în interesul procuroarei. Arthur câştigase două amânări, răspunzând moţiunii depuse de Muriel la Curtea de Apel, prin care cerea încetarea *habeas*-ului lui Rommy. Susţinuse că avea nevoie de timp pentru investigaţii, ceea ce însemna, de fapt, că trebuia să-l vadă pe Erno. Curtea stabilise un termen final, care expira vineri, în săptămâna aceea. Deci, întâlnirea cu Erno devenea foarte urgenta.

Arthur capătă permisiunea să intre, după ce stătuse o oră în sala de aşteptare. Fusese percheziţionat cu grijă şi escortat pe coridorul pardosit cu linoleum şi puternic luminat.

Gardianul care-l însoţea îi explică lui Arthur că familia lui Erno era neliniştita din cauză că vizita lor fusese întrerupta pentru discuţia solicitată de el. În timp ce se apropia de salon, avocatul văzu pe hol două femei. Una era mai scundă şi ceva mai dolofană. Se dovedi a fi doamna Erdai. Avea nasul roşu şi ţinea în mână o batistă de hârtie, mototolită. Cealaltă, îmbrăcată într-o fustă strâmtă, prea scurtă pentru cineva de vârsta ei, era sora lui Erno, Ilona, mama lui Collins, omul pe care se străduise să-l salveze Erno. Era înaltă şi puternică, avea mâini lungi şi păr blond uşor încărunţit – o versiune îmbunătăţită a lui Erno, cu

aceeaşi figură îngustă, dură. Cele două femei îi explicară în puţine cuvinte că nu-l agreau deloc pe Arthur, că nu agreau amestecul lui şi, mai ales, umilinţa pe care i-o provocase lui Erno, umilinţă care va rămâne mult timp după moartea acestuia, o umilinţă inutilă. Ilona, care avea ochi pătrunzători, că ai fratelui ei, îi arunca o privire plină de reproş. Arthur promise să stea cu bolnavul doar un moment.

Asistenta medicală îi spusese, atunci când discutaseră la telefon, că Erno avea febră, dar că era lucid, ca de obicei. Starea lui se complicase din cauza cancerului, care ajunsese la oase şi-i provoca dureri insuportabile. Principala problemă a tratamentului din momentul acela consta în a găsi cantitatea optimă de derivate de opiu, care să nu afecteze sistemul respirator, aflat în pragul colapsului.

Când Arthur intră în încăpere, Erno dormea şi semăna mult cu un muribund. Slăbise mult de la apariţia sa în faţa Curţii. Chimioterapia îl făcuse să piardă jumătate din pâr, lăsându-i doar petice izolate, din loc în loc. Avea perfuzii în braţe, iar tubul din nas fusese înlocuit cu o mască din plastic pentru oxigen, care se acoperea cu condens la fiecare respiraţie. Erno suferea şi de o afecţiune a ficatului. Pielea lui avea culoarea pergamentului pendu acte oficiale. „Alt Om Galben”, îşi zise Arthur.

Se aşeză pe un scaun şi aşteptă ca Erno să se trezească. În minte, Arthur elaborase un şir de

scenarii, sperând că Erno îşi va recăpăta credibilitatea. Nu-şi imagina însă că ar fi posibil ca atât Geneviève cât şi Erno să spună adevărul. Muriel, care-l sunase pe Arthur cu o zi înainte, pentru a-i aminti că se va opune oricărei amânări solicitate pentru a răspunde la moţiunea ei, îi expusese noua ei teorie privind motivul pentru care minţise Erno.

„Este împotriva pedepsei cu moartea, spusese Muriel. L-a dus pe Rommy la execuţie, iar acum trece prin marea criză a catolicilor, nu vrea să moară încărcat cu un păcat grav şi încearcă să-l ispăşească în singurul fel posibil pentru el”. Nu fusese foarte convingătoare, dar Arthur considera că varianta reprezenta o îmbunătăţire faţă de opiniile anterioare ale lui Muriel, în sensul că nu-l mai considera pe Erno un monstru. De fapt, în timp ce stătea acolo, Arthur simţi un dram de tandreţe faţă de Erdai. La început nu-şi dădu seama de ce, apoi, pe măsură ce timpul trecea, iar de pe coridor se auzeau voci de asistente medicale, de sonerii şi de telefoane, înţelese că Erno semăna mult cu Harvey Raven înainte de a muri… Gândul la tatăl său şi la eroismul existenţei sale, considerate de toţi banala, îl umplu pe Arthur de emoţie, ca întotdeauna. Dar pierderea i se păru mai puţin dureroasă acum, când o avea pe Gillian alături de el.

Se reîntoarse în prezent şi văzu că Erno se uita la el, printre zăbrelele orizontale de la capul patului. Arthur purta – după cum i se ceruse – o

mască de hârtie pe faţă. O scoase, pentru a fi recunoscut de Erdai. Dezamăgirea acestuia fu evidentă.

— Am sperat... că-i nepotul meu, zise Erno. Avea glasul răguşit şi abia mai respira. Dar Erno zâmbi fără vlagă, amintindu-şi de Collins. Vine în seara asta. Bun băiat. S-a schimbat în bine. A trecut prin momente grele. Dar e bun. Are copii minunaţi. Erno închise ochii, cu gândul la nepotul său.

Arthur îl lăsă în pace o clipă, apoi îl întrebă dacă auzise de Geneviève. Erno dădu din cap. Deodată, Arthur îşi dădu seama că nu ştia ce să întrebe, deşi aşteptase mai multe săptămâni discuţia aceea.

— Ei bine, zise el în cele din urmă. E adevărat ce-a povestit?

— Bineînţeles. De aceea... l-am acuzat pe Squirrel.

— Pentru că ştiai că o ameninţase pe Luisa că o s-o omoare?

— Exact.

Erno de-abia putea să vorbească, dar se descurca bine. Spuse că îi atribuise uciderea Luisei lui Squirrel tocmai pentru că ştia de ameninţare. Erno avusese motivele sale s-o omoare pe Luisa şi Squirrel fusese numai bun de ţap ispăşitor.

— I-am spus lui Larry... trimite-i o citaţie lui Geneviève, mormăi Erno, dând din cap, îndurerat de prostia lui Larry. Ar fi trebuit să-şi închipuie.

Acum zece ani.

— Te referi la bilete?

— Nu la bilete. Nu era bine pentru mine.

— Pentru că erai şeful pazei?

Erno dădu din cap, apoi îşi agita mâna. Se părea că era o poveste complicata, dar Arthur se afla suficient de aproape ca să audă explicaţiile unui om ce abia respira.

— Geneviève… Erno tuşi slab, înghiţi şi închise ochii, luptând cu durerea ce apăruse de undeva. Când îşi reveni, părea că uitase despre ce vorbise.

— Geneviève, îi spuse Arthur.

— Nu cred că ştia. De bilete.

— De ce?

— Nu mi-ar fi spus despre Squirrel. Ar fi fost rău pentru prietena ei.

Râu, pentru că Luisa ar fi putut fi prinsă furând bilete. Gândindu-se bine, Arthur îşi dădu seama că Erno fusese aproape de adevăr. Geneviève nu ştiuse despre bilete, atunci când îi spusese lui Erno despre ameninţările lui Rommy. Aflase ce se întâmplase doar după ce Luisa îi reproşase că îl implicase pe Erdai.

— Corect, zise Arthur. Şi ce-ar fi trebuit să-şi închipuie Larry?

— Luisa. Squirrel. Ameninţare. Erno îşi agită degetele şi le strânse. Restul… Se strâmbă, sugerând că restul nu mai conta. Concluzia ce putea fi trasă de poliţist – dacă Geneviève i-ar fi povestit lui Larry doar despre ameninţările lui

Rommy – ar fi fost că Squirrel cel ţicnit fusese dezamăgit în dragoste. Un motiv foarte bun.

— Doamne! Erno, de ce nu mi-ai spus mai devreme chestiile astea?

— Prea complicat. Erno aşteptă să-i treacă un soi de spasm, apoi continuă: Ar fi fost rău pentru Squirrel.

Avea dreptate. O poveste care începea cu faptul că Squirrel ameninţase că o omoară pe Luisa n-ar fi avut niciun fel de viitor. Chiar acceptând că Erno avusese intenţii bune, Arthur se simţi dezamăgit, pentru cât era limpede că Erdai nu respectase prea mult adevărul.

De durere sau, poate, pentru că-şi amintea ceva, ochii lui Erno erau imobili. În ei se vedea întreaga măsură a bolii sale – o reţea de vene, dungi gălbui, o sclipire sticloasă. Genele îi căzuseră, iar pleoapele arătau inflamate.

— Şi pentru mine, zise Erno, deodată.

— Şi pentru tine? îl întrebă Arthur. Ar fi fost rău şi pentru tine?

Erno aşteptă să tuşească, apoi dădu din cap.

— De ce? De ce ar fi fost rău pentru tine?

— Bilete, zise Erno. Şi eu am furat bilete.

— Ai furat şi *tu*? Erno dădu din cap. De ce naiba ai făcut asta?

Erno făcu un gest de dezgust cu mâna şi se uită în tavan.

— Tâmpit, zise Erdai. Nevoie de bani. Probleme de familie. Cu doi ani înainte.

— Înainte să fure Luisa?

— Exact. M-am oprit. Dar mi-era frică.

— Îţi era frică?

— O prindea pe ea, mă prindea pe mine. De aceea m-am dus la restaurant. S-o opresc. Ne-am certat. Gus a venit cu pistolul. Erno închise ochii. Nu merita să repete restul întâmplărilor.

— Deci, n-a existat nicio poveste de dragoste?

Erno zâmbi.

— Iisuse! exclamă Arthur, cu vocea prea puternică, cuprins brusc de disperare. Avea acea senzaţie care-l cuprindea atunci când lucrurile mergeau râu, şi anume că era vina lui, iar ca urmare ar fi vrut să-şi iasă din propria piele, s-o lepede, s-o jupoaie, dacă era nevoie”. Iisuse! Şi de ce n-ai spus adevărul?

— Pensie, răspunse Erno. Douăzeci şi trei de ani. Pentru nevastă-mea. Mai bine aşa. Pentru toţi.

Mai bine pentru Rommy, mai bine pentru el – asta voia Erno să spună. Cu excepţia faptului că ar fi putut distruge, ca orice minciună, ce mai rămăsese din adevăr. Arthur se gândi. Prima lui intenţie fusese să cheme un grefier, pe cineva care să scrie totul. Apoi îşi imagină ce ar fi urmat. Se va dovedi că presupunerea lui Muriel fusese adevărata, că Erno povestise doar ce-i convenea. De fapt, Erno încălcase jurământul depus în faţa judecătorului Harlow. În ochii legii, era complet discreditat. Iar la toate astea se adăuga faptul că furase, că-şi înşelase patronii care avuseseră încredere în el mai mult de douăzeci de ani…

— Asta-i tot, Erno? Erdai dădu hotărât din cap.

Ce-i cu individul ăla, Faraon? întrebă Arthur. Putem să-l găsim?

— E un nimeni. Borfaş mărunt. A dispărut de mult.

— Are vreo legătură cu crimele?

Neputând să râdă, Erno scoase un sunet ca de expectoraţie, la ideea unui alt suspect. Îşi mişcă încet faţa înainte şi înapoi, un gest pe care-l făcuse des. Pe ceafă îi mai apăruse un loc de unde-i căzuse părul.

— Eu. Doar eu. Întinse mâna printre barele patului şi-l prinse pe Arthur cu degete fierbinţi de febră. Individul tău. Nimic. Nu în cazul ăsta. E complet nevinovat. Erno trecu prin aceeaşi criză scurtă: tuse, creşterea şi reducerea durerii. Dar nu uită despre ce vorbise. Deşi fu nevoie de un efort considerabil, Erno se răsuci spre Arthur, ca să fie cu faţa mai aproape de acesta. Cearcănele de la ochi păreau mai mari, dar se putea să fie doar contrastul cu pielea lui îngălbenită. Larry nu m-ar fi crezut, şopti el. Prea mândru.

— Probabil.

— Eu i-am omorât pe toţi.

Efortul de a face această declaraţie – şi mişcările care o însoţiseră – îl epuizară. Căzu pe spate, strângând încă mâna lui Arthur. Apoi rămase cu ochii în tavan. Arthur crezu că Erno murise în faţa lui, dar simţi că palma acestuia se mişcă. Mă gândesc la asta, zise Erno. Tot timpul. Văd tot. Văd tot. Aş vrea să fie altfel. La sfârşit.

Pe măsură ce discutau, Arthur simţea un gol

imens. Lumea pe care o descrisese Erno – Luisa în parcare, cearta dintre îndrăgostiţi care urmase – scene pe care Arthur le vizualizase de parcă le-ar fi văzut la film, lumea aceea dispăruse. După ce va părăsi spitalul, va conta un singur lucru: că Erno era un mincinos, unul ale cărui motive nu erau – probabil – mai bune decât plăcerea enormă de a-i trage pe toţi după sine. Ultima versiune s-a sfărâmat? O lipim şi facem imediat alta. Însă cât timp se afla în prezenţa lui Erno, Arthur nu se putea îndoi de el. Probabil pentru că aprecia abilitatea de înşelător a lui Erno. În ciuda oricărei logici, îl credea pe Erdai, exact aşa cum crezuse că minte, înainte ca Erno să fi deschis ochii.

Trecu destul de mult timp, apoi Erno zise:

— Întotdeauna am ştiut.

— Ce-ai ştiut?

Erno se întinse să se prindă de capul patului, iar Arthur îl ajută. Umărul lui Erno era alcătuit doar din oase.

— Eu, zise Erno şi se strâmbă.

— Tu?

— Rea. Viaţă rea. De ce?

Arthur îşi închipui că întrebarea era filosofică sau religioasă, dar Erno o folosise doar ca un artificiu retoric, pentru că avea deja răspunsul.

— Am ştiut întotdeauna. Prea greu.

— Ce?

Erno îl privi cu ochi roşii, lipsiţi de gene.

— Prea greu să fii bun, zise el.

2 august 2001

— Am câştigat! Tommy Molto, cu faţa albă ca o budincă de vanilie, o apucă de braţ pe Muriel, când ieşiră din biroul lui Ned Halsey, la sfârşitul şedinţei de dimineaţă. Curtea de Apel îşi exprimase opinia: *habeas*-ul lui Gandolph fusese anulat, ca şi oprirea execuţiei.

— Am câştigat, zise iarăşi Tommy.

Tommy era o figură. Vedea rareori pădurea, dar era omul potrivit dacă voiai să dobori un copac. Cu un deceniu în urmă, atunci când fusese judecat Squirrel, Tommy fusese marele şef, iar Muriel ucenicul care lua lecţii. Tommy nu se plânsese când, odată cu trecerea anilor, Muriel ajunsese să aibă o funcţie egală cu a lui, nici când fusese numită procuror-şef adjunct, o slujbă pe care Molto şi-o dorise întotdeauna. Tommy rămăsese Tommy – fără umor, tenace, dedicat în totalitate victimelor, poliţiei, ţinutului şi părerii că lumea ar fi mai bună fără indivizii pe care-i acuza şi condamna. Muriel îl îmbrăţişă.

— Nu m-am îndoit nicio clipă, zise Tommy, apoi pleca râzând, după ce-i făgădui că o să-i trimită o copie a deciziei, de îndată ce Carol se va întoarce de la tribunal.

31

Ned se întâlnea cu senatorul Malvoin, aşa că Muriel îi lăsă un bilet. Se duse în partea cealaltă a anticamerei ce despărţea biroul lui Halsey de al ei şi-şi verifică mesajele – sunaseră deja patru

reporteri – apoi intră în camera ei şi trase uşa după ea. Când ajunse în spatele biroului ei mare, închise ochii. O uimea faptul că se simţea atât de uşurată. Într-o slujbă ca a ei, navighezi în ape învolburate. Există vremuri bune, când ajungi la mal şi te distrezi de minune. Ştii însă că, dacă te-ai dus la fund, ultimul lucru pe care o să ţi-l spui va fi: „Am fost un prost, cum de-am fost în stare să risc totul?” în cazul lui Rommy nu erau în joc numai alegerile. Dacă pierdea, ar fi fost considerată o persoană care-şi clădise cariera pe o temelie falsă.

Însă experienţa – suişurile şi coborâşurile – făcuse toţi banii. Pentru prima oară în viaţă ştia limpede un lucru: dorea să fie următorul procuror-şef al ţinutului Kindle. Faptul că postul nu mai era sigur o făcuse să-şi dea seama cât de mult însemna pentru ea funcţia aceea, mândria şi consideraţia de care ar fi avut parte, dacă ar fi primit slujba. În acelaşi timp era sigură că ar fi rămas neafectată chiar dacă lucrurile ar fi luat-o razna în cazul Gandolph, chiar dacă judecata ei ar fi fost condamnată public, iar reverenzii Blythe din întreaga lume i-ar fi blocat accesul către biroul alăturat. Nu credea într-un Dumnezeu care stătea acolo sus şi transmitea semnale. Ar fi putut să fie un procuror-şef bun. Se trezise de două ori în ultimele luni gândindu-se la Facultatea de Teologie. În timpul zilei, ideea i se părea ridicolă, dar cu timpul începuse să se gândească dacă n-ar fi fost o alternativă demnă de luat în seamă. Poate

că ar fi putut să facă lucruri importante de la amvon.

Carol Keeney, o blondă slabă, cu vârful nasului mereu roşu, bătu la uşă şi intră, aducând hotărârea judecătorească. Muriel o citi, mai mult ca să-i facă pe plac lui Carol. Muriel nu avusese niciodată prea multă consideraţie pentru raţionamentele obscure emise de Curţile de Apel. Conflictele juridice care o interesau erau de altă natură – vinovăţie sau nevinovăţie, drepturile individului împotriva drepturilor comunităţii, folosirea corectă a puterii. Pentru ea, transpunerea deciziilor în cuvintele potrivite era mai mult o chestiune decorativă.

— Ai făcut o treabă bună, îi zise Muriel.

Carol redactase hârtiile care aduseseră victoria, lucrând toate nopţile, după depoziţia lui Genevieve. Însă amândouă ştiau ca eşecul lui Carol, care nu reuşise să afle ce intenţii avusese Arthur când îl pusese pe Erno să depună mărturie, va face ca aceasta să nu ajungă, poate, niciodată să pledeze ca procuror la procese. În munca ei, Muriel împărţea multe ştiri rele, nu numai avocaţilor apărării şi clienţilor acestora, ci şi în cadrul procuraturii, unde numai puţini primeau cazurile, funcţiile şi măririle de salarii pe care şi le doreau. Răsplăţile erau puţine aici, se duceau lupte aprige pentru un metru pătrat de spaţiu într-un birou. Muriel, cu un calm demn de regele Solomon, decidea cine câştiga. Carol, care nu avea intuiţiile necesare pentru munca la tribunal,

pierduse.

— Cei de la ziarele locale nu-şi găsesc odihna, îi spuse Yolanda, una dintre asistentele lui Muriel, care vârâse capul pe uşă, de îndată ce ieşise Carol.

Yolanda o anunţă că primise mai multe telefoane de la reporteri. Muriel îl sună pe Dontel Bennett, purtătorul de cuvânt al procuraturii, care o felicită.

— Anunţă-i pe cei din presă că la amiază o să le primesc scuzele jalnice, îi replică Muriel.

Dontel râse şi întreba pe cine voia să aibă alături, pe podium. Muriel răspunse că voia ca într-o parte să stea Molto şi Carol. Harold Greer, care ajunsese şeful poliţiei., merita să fie şi el prezent, din multe motive.

— Dar Starezek? o întreba Dontel.

— Evident. O să-l sun chiar eu.

Înainte să închidă, Dontel o sfătui:

— Nu te bucura, fetiţo! Ţine minte: scepticismul face parte din obligaţiile de serviciu ale presei.

— Asta o să fie înainte sau după pauza pentru reclame?

Muriel sună în mai multe locuri, până să-l găsească pe Larry la biroul pe care-l ocupa rareori, în Secţia de poliţie Doi, din North End.

— Felicitări, domnule detectiv! Curtea de Apel crede că ai arestat individul vinovat.

— Nu glumeşti?

Muriel îi citi părţile cele mai interesante din

documentul Curţii de Apel. Larry râdea ca un copil la sfârşitul fiecărei fraze.

— A venit timpul să ne întâlnim cu presa, îi spuse Muriel. Poţi să te faci frumos şi să fii aici la amiază?

— Să văd dacă specialistul în chirurgie estetică e liber. Să anulez mesajul pe care l-am trimis la Interpol, prin care ceream informaţii despre Faro?

— Ar trebui.

Investigaţiile care fuseseră declanşate de mărturia lui Erno se încheiaseră. De acum încolo, cazul se va tărăgăna încă vreun an, timp în care Arthur sau alt avocat va ridica piedici în calea execuţiei. Dar Larry îşi terminase treaba, iar legăturile lui Muriel cu el încetaseră.

Când Muriel puse telefonul în furcă, îşi dădu seama, cu o limpezime pe care n-o avusese până atunci, că nu avea deloc intenţia să se despartă de el.

Grefierul-şef de la Curtea de Apel îl sună pe Arthur la ora nouă dimineaţa, pentru a-l anunţa că decizia privind *Petiţia lui Gandolph către Direcţia Penitenciarului Rudyard* va fi emisa peste o oră. Când Arthur îi spuse ştirea Pamelei, aceasta se oferi să se ducă să ia textul deciziei, pentru ca el să aibă timp să se pregătească, înainte de a avea de-a face cu reporterii. Pamela trecu pe la biroul lui, înainte de a pleca spre tribunal.

— O să pierdem, îi spuse Arthur.

Probabil că Pamela Towns l-ar fi contrazis, pe

vremea când nu-l cunoştea pe Rommy Gandolph. Dar acum, însufleţirea îi dispăru de pe figura-i ovală şi răspunse simplu:

— Ştiu.

După douăzeci de minute, îl sună pe Arthur. Arthur îi simţi mâhnirea încă înainte ca fata să-l salute.

— S în tem morţi, zise Pamela, la telefonul celular. Adică el e mort. Literalmente. Noi suntem morţi doar din punct de vedere juridic.

Apoi îi citi lui Arthur părţile importante din decizie.

— Având în vedere a doua sa cerere de *habeas corpus*, domnului Gandolph i s-a oferit o scurtă perioadă, pentru a aduce dovezi de nevinovăţie, care nu putuseră fi descoperite mai devreme. Deşi avocatul repartizat domnului Gandolph de către Curte – adică noi, îi explică Pamela lui Arthur, de parcă acesta n-ar fi ştiut, după treisprezece ani de avocatură – a scos la iveală o mărturie nouă privind nevinovăţia lui Gandolph, totuşi mărturia lui Erno Erdai nu este susţinută de niciun fel de dovadă judiciară”. Interesant că nu le-a păsat că n-a existat nicio dovadă judiciară în cazul lui Rommy!

— Continuă, îi cern Arthur.

— „În plus, domnul Erdai este un deţinut care are un motiv evident de a pedepsi autorităţile legale care l-au condamnat şi care recunoaşte că a făcut în urmă cu zece ani declaraţii care contrazic pe deplin actuala sa versiune a evenimentelor.

Este demn de remarcat că acuzarea a descoperit o altă martoră împotriva domnului Gandolph, anume Geneviève Carrière, care a depus o mărturie ce-l incrimina foarte mult pe petentul Gandolph şi care scotea la iveală noi motive pentru ca domnul Gandolph să ucidă una dintre victime. Spre deosebire de martorul petentului, relatarea doamnei Carrière se corelează cu alte dovezi din dosar. Suntem conştienţi că un judecător respectat de la Curtea Districtuală…” Sunt surprinsă că n-au pus cuvântul respectat între ghilimele, interveni Pamela, referindu-se la faptul că judecătorii Curţii de Apel nu-l agreau pe Harlow.

Arthur nu-şi ascunse nerăbdarea şi-i cern să continue.

— Bine, zise Pamela… Un judecător respectat de la Curtea Districtuala a dat o sentinţă prin care recunoştea credibilitatea domnului Erdai, dar acest lucru s-a întâmplat înainte de a se cunoaşte mărturia doamnei Carrière, ceea ce reduce importanţa acelei sentinţe. Domnul Gandolph a aşteptat aproape un deceniu, înainte de a pretinde cât nevinovat. Deşi acest lucru produce îndoială privind adevărul acestei noi afirmaţii, din punct de vedere legal este mai important ca petentul să aibă posibilitatea de a-şi susţine cererea şi de a o afirma printr-un proces, ca şi prin atacuri colaterale corespunzătoare. O cerere de *habeas corpus*, mai ales una repetată, este limitată doar la remedierea unei violări a drepturilor constituţionale ale acuzatului, o violare atât de

grava, încât să ducă la o eroare judiciară. Nu există niciun motiv să credem că domnul Gandolph satisface aceste cerinţe. Suntem de acord cu acuzarea că dovezile privind vinovăţia domnului Gandolph, pe care s-a bazat cu ani în urmă judecătorul, nu au fost puse sub semnul întrebării. Mai mult, numărul dovezilor împotriva petentului a crescut. Ca atare, concluzionam că nu există vreo bază legală pentru a permite satisfacerea unei a doua cereri de *habeas corpus*. În ceea ce priveşte ordinul nostru anterior, ce oferea o scurtă perioada pentru descoperirea de probe, consideram că această permisiune a fost folosită într-un mod inutil. Ca urmare, desemnarea unui avocat care să-l asiste pe domnul Gandolph este considerată încheiata, Curtea mulţumindu-i avocatului. Decizia noastră de oprire a execuţiei este anulată şi nu mai împiedică în niciun fel Curtea Superioară a ţinutului Kindle de a stabili o dată certă pentru execuţie”.

După ce puse telefonul în furcă, Arthur privi râul, simţindu-se ca şi cum s-ar fi înecat în apele întunecate ale acestuia. Execuţie. Mintea lui urmărea consecinţele ce-l priveau pe Rommy, dar sufletul îi fusese copleşit de autocompătimire. Ziarele nu vor sesiza ceea ce lăsa documentul să se subînţeleagă, dar el îşi dăduse seama care era mesajul Curţii. Judecătorii credeau că aranjase mărturia lui Erno sau, în cazul cel mai bun, că nu fusese suficient de sceptic. În calitate de apărător desemnat, avea datoria să se poarte cu o

moderaţie pe care judecătorii considerau că o abandonase. Şi Arthur îşi dădu seama că acesta era adevărul. Arthur Raven din zilele acelea aflase că e un individ pătimaş. Rommy îl ajutase să descopere că acea patimă îşi găsea locul în justiţie. Lumina se aprinsese, dar fusese stinsă, prin ordinul Curţii.

Larry ura presa. Existau destui reporteri pe care-i considera camarazi buni, dar nu se baza pe ei. Văzuseră vag flăcările, nu simţiseră deloc căldura, dar încercau să le povestească tuturor despre foc. De aceea îi făcu multă plăcere s-o vadă pe Muriel punându-i la punct.

Camera de presă a procuraturii se afla în fosta incintă pentru juraţi. Peretele din spate fusese vopsit într-un albastru strălucitor, potrivit pentru fundal. Fusese ridicată o estradă, cu emblema ţinutului chiar sub microfon – din plastic, nu din bronz, ca să nu sclipească în lumina reflectoarelor puternice, instalate deasupra, şi să distragă atenţia. În ciuda faptului că arăta foarte palidă, Muriel era calmă şi amabilă, dar impunătoare. Îi prezentă pe cei de lângă ea, menţionându-l în mod deosebit pe Larry, apoi lăudă judecata Curţii de Apel şi salută munca dificilă, dar meticuloasă a procesului juridic. Spuse, aşa cum spunea de luni de zile, că venise momentul ca domnul Gandolph să fie executat. C îţi va reporteri doriră săi asculte comentariile privind povestea lui Erno, dar Muriel le repetă opinia Curţii. Gandolph era vinovatul, nu Erno. Se demonstrase că Squirrel fusese făptaşul,

iar Curtea afirmase, fără echivoc, că procedura fusese corectă. Judecătorii necunoscuţi, din clădirea aflată în apropiere, deveniseră avocaţii lui Muriel.

De îndată ce reflectoarele se stinseră, Larry îşi lărgi nodul de la cravată. Şeful Poliţiei îi strânse mâna, iar Larry glumi un timp cu Molto şi Carol. Muriel îl aşteptă, ca să plece împreună. Merseră pe holul de marmură al clădirii administrative a ţinutului. Lumea se pregătea de pauza de masă.

Fiind înconjuraţi de mulţime, gestul ei de a-l lua de braţ păru nevinovat.

— Ai făcut treaba bună, Larry. Îmi pare rău că ţi-am dat atâta bătaie de cap în vara asta, dar aşa au stat lucrurile.

Larry o întrebă ce se va întâmpla în continuare, iar Muriel îi descrise diferitele bombe legale pe care le putea arunca Arthur sau succesorul lui. Îi promise că toate vor fi inutile.

— E adevărat că Arthur a abandonat cazul? o întrebă Lany.

— Arthur şi-a încheiat treaba. Delegarea lui de către Curte s-a încheiat

— Arthur e un tip fără astâmpăr. N-o să se potolească.

— Poate că n-o să se potolească…

Larry o privi, cuprins de emoţie, în momentul în care se opriră în mijlocul mulţimii de jurişti şi funcţionari care se grăbeau să-şi scrie rapoartele, veneau de la masă sau se duceau să prânzească.

— Presupun că trebuie să ne spuneam adio.

— Nu prea cred, râse Muriel.

— Nu?

— Va trebui să te lupţi ca să ieşi iarăşi din viaţa mea. Sună-mă! Trebuie să bem ceva, să sărbătorim. Vorbesc serios. Apoi Muriel îl îmbrăţişa. Fiind o maestră a manifestărilor în public, precum mulţi jurişti pledanţi, făcu gestul cu o figură inexpresivă. Pentru cei care treceau pe lângă ei, îmbrăţişarea n-ar fi părut decât un mod potrivit de despărţire a unor colegi respectaţi. Dar în momentul în care trupul ei îl atinse pe al lui fusese vorba de mai mult de-atât. Aştept să mă suni, zise Muriel, înainte să plece.

În timp ce mergea, îi făcu semn cu mâna peste umăr, primul şi singurul gest pe care cei care-i priveau ar fi putut să-l considere ca flirt. Larry primise mesajul mai înainte, dar abia acum fu sigur că nu se înşelase.

Trecu ameţit printre coloanele dorice din faţa clădirii administrative a ţinutului. Din instinct, căută umbra coloanelor, apoi văzu cerul întunecat. Aerai avea miros de ploaie.

Se gândise mai de mult că se terminase totul, cazul fiind încheiat. Numai că de data asta nu se bucurase defel. Stătuse două săptămâni lângă Muriel, la începutul anului 1992, când Squirrel fusese judecat şi condamnat. Relaţia lui cu Muriel se încheiase, ea urma să se mărite cu Talmadge. În perioada procesului, în mintea lui Larry rulase un film gen un-bâiatîntâlneşte-o-fata, conform căruia faptul că stătea alături de Muriel urma s-o

aducă pe aceasta la sentimente mai bune. Iar când văzuse că nu se întâmpla aşa, se prăbuşise atât de râu, încât nu fusese sigur pe cine condamnase juriul la moarte.

Fie că glumise, fie că flirtase, Muriel spusese – cu câteva săptămâni în urmă – că-i simţise lipsa. Dacă n-ar fi închis telefonul, i-ar fi răspuns cu o tâmpenie, de felul „şi tu mi-ai lipsit”. Nu mai voia să treacă prin ce trecuse. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi oferit să sară de la etajul patruzeci. Toată chestia era o ironie a sorţii. De la început şi până la sfârşit, două lucruri fuseseră identice: sfârşitul lui Rommy şi sfârşitul legăturii sale cu Muriel.

Când ajunse pe trotuar, se întoarse şi privi clădirea, o construcţie solidă, din cărămidă roşie. Văzu cuvintele gravate în gresie, deasupra coloanelor: *Veritas*. *Justiţia*. *Ministerium*. Dacă mai ţinea minte latina învăţată în şcoala parohială, cuvintele alea însemnau „adevăr, dreptate, slujire”. Simţi că-l trece un fior. Erau cuvintele potrivite, cele în care credea, cele care îl făcuseră să continue să se ocupe de acest caz, în ciuda necazurilor personale şi a apărării aiurite a avocatului lui Rommy.

Stând acolo, ştia un singur lucra cert: nu era fericit.

Gillian nu află de decizie decât pe la mijlocul după-amiezii. Se afla în magazinul din Center City, iar Argentina Rojas, care era în tura următoare şi venise s-o schimbe, îi povesti ce auzise la radioul din maşină. Era pentru prima dată când Argentina

dădea dovadă că ar şti ceva despre viaţa lui Gillian. Încălcase propriul tabu pentru că adusese ştiri bune, după tot ce se publicase despre Gillian în zilele următoare depoziţiei lui Erdai. Gillian se sili săi mulţumească Argentinei, apoi, de îndată ce fu posibil, se duse în biroul şefului ei, ca să-l sune pe Arthur.

— Sunt în viaţă, îi răspunse acesta, când Gillian îl întrebă cum se simte. Apoi îi povesti ce conţinea decizia Curţii şi încheie: Nu mă aşteptam să mă concedieze.

— Nu vrei să ieşim în oraş la cină?

Gillian nu se gândise dinainte la acest lucru, dar simţise o mare dorinţă de a-l consola şi ştia cât de mult îşi dorea să iasă din apartament. Cu toată dezamăgirea îndurată, se vedea clar că Arthur fusese încântat de propunere. Gillian îi propuse să se întâlnească la Matchbook, un local din Center City în care Arthur putea să comande friptură cu cartofi, felul său preferat. Când Gillian ajunse acolo, la ora optyâl găsi la masă, arătând dărâmat.

— Bea ceva, îi propuse Gillian.

Când erau împreună, Arthur nu bea alcool, din grijă faţă de ea. Dar dacă existase vreodată un om care avea nevoie de un scotch, atunci acela era Arthur.

Îi adusese o copie a deciziei, dar nu-i permise lui Gillian să citească prea mult înainte ca el însuşi să-şi revină, cât de cât. Arthur îi spusese de multe ori că o să piardă, dar faptul că pierduse cu

adevărat îl zdrobise. Cum putuseră judecătorii să facă aşa ceva?

— Arthur, am învăţat ceva cât am fost pe scaunul judecătoresc. Avocaţii acceptă unii de la alţii lucruri pe care nu le accepta de la judecători. De câte ori ai iertat un alt jurist – pe Muriel, de exemplu – spunându-ţi că-şi făcea meseria? Dar când e vorba de judecători, avocaţii se simt nedreptăţiţi şi judecătorii îşi fac meseria. Cât pot mai bine. Cineva trebuie să decidă, aşa că iei o hotărâre. Chiar dacă în sinea ta eşti convins că mulţi dintre oamenii pe care-i întâlneşti pe stradă, în drum spre serviciu, s-ar descurca mai bine în anumite probleme. Decizi. La început ţi-e groază să nu faci o greşeală. Mai târziu o să ştii că vei greşi de multe ori. Lucrul ăsta e normal, n-ar exista Curţi de Apel dacă judecătorii ar fi infailibili. Aşa că decizi. Cu umilinţă. Cu omenie. Îţi faci treaba. Judecătorii au decis, Arthur. Asta nu înseamnă că au dreptate.

— Chestia asta mă încântă! Pentru că au avut ultimul cuvânt. Din punct de vedere legal, mai rămăseseră câteva posibilităţi. Dar, în ceea ce-l privea pe Arthur, numai scrisul pe peretele celulei lui Rommy ar fi putut prevesti o moarte mai certă a acestuia.[8] Nu-mi vine să cred că au avut tupeul să mă concedieze! exclamă Arthur.

— Mulţumindu-ţi.

---

8 Aluzie la fragmentul din Biblie, in care pe peretele palatului regal din Babilon apare scris mane, tekel, fares, prin care Dumnezeu arata câ Babilonul fusese condamnat (n.tr.).

— Entuziasmul lor a fost doar cu jumătate de gură. Şi e o chestie mârşavă. Nu vor ca o persoană capabilă să se dedice rezolvării acestui caz.

— Arthur, au încercat să te scutească de povara asta. Nu te împiedica nimic să-l reprezinţi pe Rommy direct sau *pro bono*. Rommy poate să te împiedice, nu Curtea.

— Ai dreptate. Asta vrea şi partenera mea. Să mă cert cu Curtea de Apel.

Acceptând faptul că nu-l putea consola cu vorbe, Gillian simţi o melancolie ce-i devenise familiară. Ştia că ceea ce exista între ea şi Arthur era extrem de fragil. Din mii de motive, iar acum apăruse unul nou. Un Arthur înfrânt n-ar fi fost în stare să menţină relaţia lor. În durerea sa, ar fi văzut mai puţin în sine însuşi şi, ca urmare, ar fi văzut mai puţin şi în ea.

În cele câteva ore pe care le petrecea zilnic în casa lui Duffy, Gillian îşi punea deseori o întrebare pe care Arthur nu îndrăznise să i-o pună. Îl iubea? Arthur era, fără urmă de îndoială, amantul cel mai bun pe care-l avusese în viaţă. Dar îl iubea? Fusese uimită descoperind cât de repede îşi răspunsese da. Alături de el găsea ceva nou, etern, profund. Voia să fie cu Arthur. Însă îşi dădea seama, cu o teribilă tristeţe, că nu va rămâne cu el mult timp. Se întreba de mai multe săptămâni dacă va lupta, atunci când va începe despărţirea inevitabila, sau îşi va accepta soarta. Nu, nu va accepta din nou să fie distrusă. Arthur o făcuse mai bună. Trebuia să opună rezistenţă, pentru

binele amândurora.

— Arthur, pot să te întreb ceva?

— Da, vreau să facem dragoste în noaptea asta.

Gillian se întinse peste masă şi-l plesni peste mână. Însă

O bucura faptul că libidoul lui fusese mai puternic decât dezamăgirea.

— Nu asta voiam să te întreb. Curtea are dreptate?

— Din punct de vedere legal?

— Arthur, clientul au e nevinovat? Spune-mi sincer ce crezi. Scotchul lui Arhuv, sosi chiar în clipa aceea, iar bărbatul se uită cu poftă la el, dar nu-l atinse.

— Tu ce crezi, Gil?

O ripostă potrivită, deşi Arthur nu anticipase întrebarea. Gillian nu-şi mai pusese această întrebare de câteva săptămâni. Între timp, motivele pentru a nu avea încredere în Erno – pe care-l suspectase de la început – se înmulţiseră. Faptele cazului

I se păreau încâlcite: informaţii care sugerau că Gandolph ar fi fost în închisoare, mărturisirea lui Erno, furtul săvârşit de Luisa, întrebarea dacă Gandolph avea o fire violentă… în ciuda eforturilor ei de a judeca lucrurile la rece, existau îndoieli, unele chiar rezonabile, iar în baza dovezilor actuale nu l-ar fi trimis pe Rommy Gandolph la moarte sau la închisoare. Arthur o convinsese de acest lucru prin diferite mijloace, dar Gillian ar fi

ezitat să-l declare pe Gandolph nevinovat sau să critice decizia pe care ea însâşi o luase cu zece ani în urmă, ţinând seama de dovezile pe care le avusese atunci.

— Părerea mea nu mai contează acum, zise ea, după ce-i explicase punctul ei de vedere. Care-i opinia ta?

— O cred pe Geneviève. Erno a recunoscut că Geneviève i-a spus ca Rommy ameninţase ca o s-o omoare pe Luisa. De fiecare dată când examinez lucrurile, descopăr că Erno a minţit într-o privinţa. Simt însă nevoia să cred în nevinovăţia lui Rommy. Şi cred.

Arthur dădu din cap, chinuit de absurditatea vorbelor sale.

— Atunci, trebuie să mergi înainte. O vei face? În calitate de avocat? Mai poţi să te priveşti în oglindă, dacă-ţi părăseşti clientul în faza asta? Fă tot ce poţi, Arthur! încearcă să faci ceva!

— Ce să încerc? Am nevoie de fapte. De fapte noi.

De fiecare dată când Arthur îi vorbea despre caz – lucru pe care-l făcea tot timpul – Gillian îl asculta cu interes, dar îşi reducea comentariile la încurajări. Pentru ea era mai bine să ţină seama de faptul că nu mai juca niciun rol în lumea asta. Dar îşi făcuse nişte socoteli şi nu considera că în seara aceea ar fi trebuit să le ţină doar pentru ea.

— Ştii că am ezitat să-ţi sugerez ceva, începu ea. Arthur făcu un semn cu mâna, respingându-i scuzele şi invitând-o să continue) Nu i-ai spus lui

Muriel că şi Erno a furat bilete, nu-i aşa?

— Doamne, sigur că nu i-am spus! Asta ar fi făcut ca Erno să pară mai rău decât era. Şi ce-i cu asta?

— Erno a spus că s-a certat cu Luisa la Paradise pentru că-i era teamă că afacerile ei vor duce la descoperirea furturilor făcute de el. Aşa e?

— Deci?

— Dar Erno dăduse ordin ca Luisa să fie percheziţionată şi nu se găsise nimic. Atunci de ce fusese sigur că Luisa fura bilete? Iar dacă nu avea o legătură amoroasă cu ea, atunci de ce s-a dus să se certe cu ea în miez de noapte, într-un weekend de sărbătoare?

— Asta-i problema pe care o am cu Erno, mărturisi Arthur. Nu-mi pot croi drum printre atâtea minciuni.

— Poate că eu mă pricep mai bine. Bănuiesc că Erno o urmărea pe Luisa pe cont propriu, pentru că nu putea să le spună nimic şefilor să-i despre bănuielile lui. O urmărea de teamă că aceasta ar fi putut să dezvăluie ceva despre furturile făcute de el. Stând cu ochii pe ea, probabil că a surprins-o în timp ce fura.

— Se potriveşte. A spus că s-a dus la Paradise ca s-o oprească.

— De ce n-a pus capăt poveştii la aeroport?

— Probabil că voia să vadă cui livra biletele. Aşa se obişnuieşte când supraveghezi pe cineva.

— Ceea ce ne duce la cel care cumpăra bilete de la ea. La Faraon.

— Faraon… Ce-i cu el?

— Trebuie să fi fost acolo, la un moment dat. La Paradise.

Gillian văzu cum Arthur reînvie, aproape împotriva voinţei sale. Îşi îndreptă corpul, se lumină la faţă… dar, după o clipă, clătină din cap.

— Nu-l putem găsi. Rommy mi-a spus că Faraon a fost condamnat la închisoare, însă Pamela i-a căutat numele în dosarele tribunalului şi n-a găsit nimic. Şi Erno a zis că individul a dispărut.

— Ştiu, dar mi-a atras atenţia un lucru. Geneviève a spus că nu-şi putea închipui cum izbuteau să scape Luisa şi Faraon din toată povestea asta. Aşa e?

— Aşa a spus.

— Deci, Faraon avea un mijloc mai complicat de plasare a biletelor. Nu le vindea la colţul străzii.

— Rommy a spus că le plasa printr-o firmă, zise Arthur, care avu nevoie de ceva timp ca săi înţeleagă logica. La ce te gândeşti? La departamentul de voiaj al unei corporaţii?

— La ceva care are legătură cu liniile aeriene.

Începură să analizeze împreună diferite variante posibile, iar Arthur deveni tot mai mult el însuşi, readus la viaţă de speranţă. Apoi, deodată, îl cuprinse din nou tristeţea şi se uită la Gillian.

— Ce s-a întâmplat? îl întreba ea, crezând că în raţionamentul ei se strecurase o greşeală.

Arthur se întinse şi o luă de mână.

— Eşti foarte priceputa la treburile astea, îi zise el.

7 – 8 august 2001

Evident

Erno Erdai muri vineri, la scurt timp după miezul nopţii. Arthur află ştirea de la Stew Dubinsky, care-l sună acasă, sâmbăta dimineaţa, ca să-l întrebe ce avea de spus. Arthur îşi exprimă condoleanţe faţă de familie, apoi, amintindu-şi de datoria sa de avocat, îl laudă pe Erno ca pe un om care a avut curajul ca în ultimele momente ale vieţii să îndrepte greşelile trecutului. Arthur spusese rareori cuvinte care să exprime atât de puţin adevărul.

Ca reprezentant al lui Rommy, trebui să se ducă la slujba funerară care se ţinu marţi dimineaţă, la Catedrala St. Mary. În vara aceea nu se întâmplaseră evenimente deosebite, aşa că articolele despre moartea lui Erno ocupau primele pagini în presa locală, în ciuda dezvăluirilor făcute de Genevieve şi a opiniei Curţii de Apel. Ţinând seama de toate acestea, n-a surprins pe nimeni faptul că reverendul doctor Carnelian Blythe fusese angajat să facă elogiul lui Erno. Arhidioceza era de partea lui Erno, iar slujba a fost ţinută de monseniorul Wojcik, parohul catedralei. Dar vedeta a fost Blythe, care era captivant în rolul de predicator, rol ce-l făcuse celebru cu patruzeci de ani în urmă.

Reverendul Blythe era un geniu, în multe privinţe. Mulţi albi din ţinutul Kindle râseseră la

un moment dat de el, amuzaţi de retorica lui exagerată şi de starea lui continuă de furie. Arthur nu făcea excepţie. Dar era conştient de multele realizări ale lui Blythe, nu numai lucruri deosebite, precum faptul că mersese împreună cu doctorul Martin Luther King şi obligase şcolile din ţinut să aplice desegregaţia, dar şi realizări mai puţin celebre, precum un program prin care se dădea o gustare gratuită copiilor săraci, sau proiecte de dezvoltare, care schimbaseră înfăţişarea unor cartiere. Poate că Arthur admira mai mult speranţa şi ideea de identitate pe care Blythe o oferise comunităţii sale. Arthur îşi amintea că la vârsta de unsprezece – doisprezece ani, asculta la radio emisiunea de duminică a reverendului, care făcea mii de oameni să cânte:

SUNT Un om. SUNT Cineva.

Iar când vocea lui Camelian Blythe răsuna, tânărul Arthur se simţea la fel de inspirat ca orice membru al turmei reverendului.

Însă talentul inegalabil al lui Blythe era cel de a atrage presa. Dacă Blythe apărea undeva, apăreau şi camerele de luat vederi. Putea să furnizeze ceva pentru ştirile de seară, ceva de cincisprezece secunde, de fiecare dată când deschidea gura. Arthur nu avea ce să-i reproşeze. Reverendul menţinuse povestea lui Rommy pe prima pagină a ziarelor, atunci când presa n-ar mai fi manifestat interes pentru o cauză susţinută de altcineva. Însă Arthur simţea că lui Rommy i-ar fi folosit mai mult dacă l-ar fi ţinut la distanţă pe

Blythe.

După imnul final, Blythe îi urmă pe monseniorul Wojcik şi pe membrii familiei Erdai la ieşirea din catedrală şi se înclină când sicriul lui Erno, acoperit cu flori albe şi cu drapelul american, fu dus în carul mortuar. Fotografii, care nu aveau pic de respect, se strânseseră grămadă. Collins, nepotul pe care Arthur îl văzuse în fotografia aceea înceţoşată, era primul dintre cei şase care purtau coşciugul. În costum şi cu cravata, părea a fi un cetăţean respectabil, aşa cum se spunea că devenise. Îşi puse mina streaşină la ochi, când sicriul dispăru în vehicul, apoi merse să-şi consoleze mătuşa şi mama, ambele îmbrăcate în negru. Cei trei urcară împreună în limuzina care avea să urmeze rămăşiţele pământeşti ale lui Erno până la cimitir.

De îndată ce familia plecă, Blythe începu să repete o parte din elogiu, pentru camerele ce-l înconjurau pe treptele catedralei. Arthur încercă să treacă, dar fu oprit de o reporteră, care-l recunoscuse. Era Mira Amir, de la *Bugle* din West Bank.

O tipă care-l întrecea pe Stew Dubinsky în aproape toate privinţele. Ca răspuns la întrebările ei, Arthur îi spuse că Gandolph va completa o moţiune cerând reconsiderarea de către Curtea de Apel a ordinului ce anula *habeas-vi*. Arthur prevedea că vor avea succes, dar nu avu ce să spună când Mira îi cern să menţioneze motivele pe care le va invoca. Se întoarse la birou fără vlagă,

descurajat şi, inevitabil, trist din ea A că-şi amintise de tatăl său, în timpul slujbei. Pamela îi lăsase pe birou un teanc de documente, înalt de vreo douăzeci de centimetri, şi o notă explicativă. În ultimele două zile, Pamela încercase – ţinând seama de sugestia lui Gillian – să identifice pe orice angajat al agenţiilor de voiaj din ţinutul Kindle, căruia

I se spunea Faraon sau care avea un nume asemănător. Nu avusese pic de noroc şi-şi pierduse o zi la telefon. La sugestia lui Arthur, se dusese la registratură, ca să verifice registrul agenţilor de voiaj din stat.

Dosarele pe care le întocmise fuseseră selectate cu grijă: registrele depaţtamentelor corporaţiilor de voiaj, membrii asociaţiilor locale de voiaj şi copii după microfilmele registrelor unui grup de patru agenţi de voiaj. Spre deosebire de alte state, aici agenţii de voiaj erau licenţiaţi conform legii, un proces care includea absolvirea unui curs, un examen la nivel de stat şi o dovadă de bune moravuri (care, de obicei, impunea ca agentul să nu aibă cazier şi să nu fi furat banii clienţilor). Conform biletului lăsat, pentru a identifica un agent de voiaj licenţiat în 1991, Pamela fusese obligată să ajungă în era predigitală din pivniţa departamentului, unde fusese gata să se sufoce din cauza umezelii, iar aparatul de citit microfilme îi provocase o durere de cap puternică.

Arthur luă copia cenuşie a actelor. Ferd

O’Fallon. (Ferd O? notase Pamela cu roşu). Pia Ferro. Nick Pharos.

Faro Cole.

Dură doar o secundă până recunoscu numele, apoi fugi pe scări până în biroul Pamelei. Aceasta vorbea la telefon, iar el ţopâi în jurul ei, dând din mâini, până când fata puse telefonul în furca.

— E individul pe care l-a împuşcat Erno!

Ca să fie sigur, o puse pe Pamela să caute dosarul de la poliţie despre incident, în fişierul de pe coridor. După ce fata îl găsi, râmaseră în biroul ei, un spaţiu îngust, din plăci laminate de culoare bej, în care fiecare suprafaţă neteda fusese umplută cu teancuri de hârtii despre cazuri, legi şi ciome. Într-un colţ, Pamela aşezase un balansoar, acoperit cu o pătură roşie, cu emblema Universităţii din Wisconsin pe ea. Folosea scaunul ca loc pentru haina ei şi pentru volumele pe care nu apucase să le înapoieze la biblioteca firmei. Arthur eliberă balansoarul şi se aşeză, iar Pamela se rezemă de un dulap cu sertare. Căzură de acord, aşa cum făcuseră de sute de ori până atunci. Numele era Faro, nu Faraon. Un agent de voiaj. Acum li se părea ceva evident. Pamela era foarte supărată pe sine însăşi.

— Rommy a zis Faro, iar eu am râs de el.

— Dacă cea mai mare greşeala a ta este faptul că nu iei lecţii de pronunţie de la Rommy Gandolph, atunci ai şansa unei cariere pline de succes, îi zise Arthur, care se gândea la ceva mult mai important decât faptul că făcuseră o prostie.

Unde o să-l găsim?

Sătulă să scotocească prin pivniţe pline de praf, Pamela îi ceru să plătească unei companii de pe Internet, specializate în căutări, care întocmise o bază de date de înregistrări publice, din toate cele cincizeci de state. Partenerii de la firmă începuseră să se întrebe cât o să-i coste o cauză pierduta, dar Arthur era şi mai nerăbdător decât Pamela. Iar răspunsul pe care-l primiră, după ce introduseră numele Faro Cole şi se executară diferite căutări amănunţite, merita cei o sută şi cincizeci de dolari pe care-i cheltuiseră. Primiră un raport sumar, care arăta doar o adresă din 1990 şi ultima dată, 1996, care apărea pe permisul de şofer al lui Faro. Nu se găsise nimic în miliardele de înregistrări pe care le cercetase Quik Trak în cele cincizeci de state. Faro nu mai avea licenţă în statul lor, nici în alte treisprezece jurisdicţii cu agenţi certificaţi. Faro Cole nu fusese niciodată în tribunal – nu fusese judecat, nu dăduse faliment, nu divorţase, nu fusese condamnat. Nu ipotecase nimic şi nu deţinea bunuri imobiliare. Nu se căsătorise. De fapt, dacă Quik Trak avea dreptate, nu se născuse, nici nu murise, nu era nicăieri în America.

— Cum e posibil aşa ceva? întreba Pamela, după ce căutaseră informaţii despre locul naşterii.

Arthur privi ecranul. Ca de obicei, după ce ai văzut răspunsul, ţi se pare evident.

— E un pseudonim. Faro Cole e un pseudonim. Trebuie să căutăm pe altcineva.

Şi, odată stabilit lucrul ăsta, mai deveni ceva evident: nu ajunseseră nicăieri.

Miercuri, Larry lipsea de la serviciu, aşa cum făcuse în multe din zilele de după decizia Curţii, consumându-şi liberele pe care le obţinuse lucrând până noaptea la cazul Gandolph. Termina, împreună cu băieţii lui, o casă noua, situată pe o colină din Fort Hill. Zugravii nu veniseră, iar Larry fusese obligat să-şi pună masca pe faţă şi să frece pereţii cu glaspapir. O muncă murdară, plictisitoare, iar praful fin de ipsos părea că-i pătrunde în fiecare por.

Pe la amiază, Larry simţi că pagerul lui vibrează. Numărul era din McGrath Hall. De la conducerea poliţiei. Dacă ar fi făcut o muncă importantă, ar fi ignorat mesajul. Dar, având în vedere situaţia, se hotărî să facă o pauză. La celălalt capăt al firului îi răspunse o secretară, de la biroul şefului adjunct al poliţiei, Amos. Wilma Amos, care-i fusese coechipiera cu mult timp în urmă, pe vremea când echipa de intervenţie investiga „Masacrul din 4 Iulie”, ajunsese adjunctul şefului poliţiei pe probleme de personal. Din partea lui Larry, slujba aceea şi Wilma meritau reciproc. Însă Wilma păstrase un interes constant pentru cazul Gandolph şi-l sunase de câteva ori după ce apăruse Erno, dornică să afle informaţii. Larry credea că femeia intenţiona să laude decizia Curţii de Apel, dar, când îi răspunse la telefon, Wilma îi spuse că are nişte informaţii care ar putea să-l intereseze.

— Sora mea, Rose, lucrează la registratură. Ieri a venit la ea o fată, care i-a spus că e avocat la firma lui Art Raven. Căuta informaţii despre agenţii de voiaj din 1991.

— 1991, asta înseamnă Gandolph, nu-i aşa?

— De aceea te-am sunat.

— Sora ta ştie ce-a găsit partenera lui Arthur?

— Rose a ajutat-o să printeze formularele de înregistrare. A făcut şi pentru ea un exemplar. Am vrut să-ţi trimit lista respectiva, dar mi s-a spus că lipseşti. M-am gândit că ai vrea să ştii ce-i pe listă.

Wilma se pregăti săi citească numele de pe formulare. Lany luă un pix de la Paco, dulgherul său, dar încetă să scrie de îndată ce auzi numele lui Faro Cole.

— Fir-ar să fie! exclamă Larry şi-i explica despre ce era vorba.

— Şi ce importanţă are, dacă-i agent de voiaj? se miră Wilma.

— Înseamnă că am greşit undeva, îi răspunse Larry.

Se întoarse la lucru. La început crezu cât supărase faptul că nu observase ceva atât de evident, precum faptul ca Faro era agent de voiaj. Nu era numai asta. Neavând altceva care să-l preocupe, continua să se gândească la asta în timp ce lustruia pereţii cu glaspapir. În cursul după-amiezii, îi venise o idee care nu-i plăcea deloc.

Pe la ora patru, Paco şi cei doi oameni ai lui plecară, iar Larry se hotărî să meargă un pic pe jos, până la Ike’s, cârciuma pentru poliţişti în care

Erno îl împuşcase pe Faro Cole. Dacă localul n-ar fi fost în apropiere, probabil că nu s-ar fi obosit până acolo. Există idei mai rele decât aceea de a bea o bere rece într-o zi călduroasa, relaxându-te.

Larry se strădui, în timp ce cobora colina, să se cureţe, dar praful de ipsos, alb ca fâina, îi rămăsese în pâr şi pe salopetă. Cartierul se popula cu repeziciune cu intelectuali. O mulţime de localnici veneau acasă devreme, ca să profite de lumină, iar bărbaţii şi femeile cu serviete arătau de parcă s-ar fi întors de pe terenuri de golf, nu de la birou. Larry avea diplomă în afaceri. Din când în când, se gândea câţi bani ar fi putut câştiga. Îl consola gândul că nu trebuise să se stranguleze zi de zi cu cravata. Ce lume! Nu poţi să te bazezi pe nimic!

Ike’s nu era altceva decât o simplă bodegă, fără pretenţii. Nici urmă de ferigi sau lemnărie sofisticată. O încăpere lungă, întunecoasă, cu acustică proastă şi care duhnea a bere. Existau acolo un bar vechi cu oglinzi, separeuri făcute din plastic roşu, înşirate de-a lungul peretelui, şi, în centru, banchete ca pentru picnic. Ike Minoque, proprietarul, un fost poliţist, fusese împuşcat în cap şi pensionat pe la începutul anilor şaizeci. Indivizii din Secţia Şase de poliţie începuseră să se strângă în localul lui, ca să-l ajute. Iar acum cârciuma lui Ike devenise locul de întâlnire pentru toţi poliţiştii din ţinutul Kindle. În timpul săptămânii veneau Li local două categorii de clienţi: poliţişti şi femei cărora le plăceau poliţiştii.

Când Larry apărase aici, în 1975, unul dintre cei vechi îi spusese: „În slujba asta o să ai două lucruri care nu prea merg cu celelalte – o armă şi fete. Sfatul meu este acelaşi pentru ambele cazuri: ţine-ţi arma în toc”. Larry nu-l ascultase. Împuşc a se doi indivizi, chiar dacă avea justificare. Dar în privinţa femeilor, nu avea niciun fel de scuză.

Codul nescris impunea ca nimeni să nu spună ce se întâmpla la Ike’s – nici ce se vorbea, nici cu cine plecase cineva. Ca rezultat, puteai afla aici lucruri pe care nu le învăţai la Academia de Poliţie. Tipii minţeau zdravăn, îşi clădeau o glorie falsă. Dar se făceau şi multe mărturisiri la băutură: că nu ţi-ai ajutat partenerul, că ai fost atât de speriat că nu te mai puteai controla... Puteai să plângi că te-ai săturat sau să râzi de idioţii din lumea de afară, care abia aşteaptă săi prindă poliţia.

Când Lariy intră în local, mai mulţi indivizi se grăbiră să-l salute. Larry strânse mâini, povesti şi ascultă o grămadă de tâmpenii, apoi îşi croi drum către bar, unde Ike scria cecuri. La cele două televizoare din încăpere se puteau vedea în reluare episoade ale serialului *Cops*.

Aşa cum făcuseră şi alţii din local, Ike îl felicita pe Larry pentru încheierea cazului Gandolph. Erno enervase multă lume – lucru care se întâmpla de fiecare dată când cineva, care pretinde că face parte din frăţie, o ia razna.

— Da, mărturisi Larry, n-am irosit nicio lacrimă când Erno a luat acceleratul spre iad.

Pe bar, chiar lângă el, se găsea ziarul de dimineaţă. Pe prima pagină se vedea fotografia lui Collins şi a celorlalţi, introducând coşciugul în maşina funerară. Larry de-abia se abţinuse să nu se ducă în ziua precedentă la catedrala St. Mary cu o pancartă, pe care să scrie „Călătorie Sprâncenată!”

— Ticălosul ăla nu mi-a plăcut deloc, îi mărturisi Ike. Din cauza felului în care regreta că nu-i în poliţie. Ca un copil pe care mămica l-a ţinut acasă, în timp ce băieţii ceilalţi s-au dus să se joace. Cred că individul avea o părere greşită despre lucrurile din meseria noastră. E uşor să-l critici acum… Dar, adăuga Ike, zâmbind, Erno nu era un tip râu. A cumpărat o grămadă de bere aici…

Ike semăna cu un *beatnik* bătrân. Părul îi căzuse de pe creştet, dar în părţi, claia căruntă îi ajungea la guler. Avea bărbiţă. Purta un şorţ lung, pe care nu-l spălase de o lună. Ochiul pe care-l pierduse, atunci când fusese împuşcat, era alb ca laptele şi se mişca din când în când, din motive numai de el cunoscute.

— Erai aici când l-a împuşcat pe tipul ăla? îl întrebă Larry.

— Aici? Da. Făceam ce fac şi acum. N-am văzut nimic, până n-am simţit mirosul de praf de puşcă. Nu-i amuzant? Probabil că bubuitura a dărâmat tencuiala de pe pereţi, dar eu îmi amintesc de miros, zise Ike şi se uită prin încăpere. Gage stătea la un metru de cei doi. A

văzut totul.

După ce-şi primi berea, Larry se îndreptă în direcţia indicată. Mike Gage lucra la Secţia Şase, la Furturi. Poza lui se găsea în dicţionar, la articolul „poliţist bun”. Era un negru cu părul vâlvoi, un individ liniştit, care se ducea duminica la biserică. Avea şase copii. Larry avea o teorie: indivizii liniştiţi fac treabă bună în poliţie. El însuşi, în special când era mai tânăr, se enerva al naibii de repede. Mike era echilibrat. Mulţi poliţişti tind să devină cinici. Rareori munca în poliţie se dovedeşte a fi aventura la care ai sperat. Când copiii cresc destul de mari, îşi dau seama că nu eşti erou de legendă, aşa cum ai fi vrut să fii în mintea lor. Slujba constă în hârţogărie şi plictiseală, eşti ignorat la avansări în favoarea celor cu pile şi câştigi mai puţin decât majoritatea nenorociţilor pe care-i arestezi. Iar când îţi dai seama de toate astea, nu mai ai chef să te-apuci de altă meserie. Însă Mike era ca Larry, îl emoţiona să-şi vadă insigna, atunci când o lua din dulap, în fiecare dimineaţă. Gage credea că-i mare lucru să-i ajuţi pe oameni să fie buni, în loc să-i laşi să fie răi.

Mike stătea cu un grup de colegi de la Secţia Şase. Îi făcu loc lui Larry lângă el. Un tip care era cu Gage, Mal Rodrigues, întinse pumnul peste masa de picnic, iar Larry îl lovi, în stilul sportivilor, sărbătorind din nou victoria din săptămâna trecută, în local era gălăgie – în difuzoare răsuna Creed – şi, ca să fie auzit, Larry

se trase lângă Mike. Discutară un timp despre caz şi despre faptul că Erno fusese un individ ciudat.

— Ike zice că erai aici atunci când Erno l-a împuşcat pe tipul ăla, Faro Cole…

— Larry, sunt în meserie de cât timp eşti şi tu. Sincer vorbind, am fost atât de aproape, că puteam să mă aleg cu un glonţ, zise Mike, zâmbind. Tâmpitul ăla pe care l-a împuşcat Erno – parcă Faro îl chema – se vaită ca o irakiană, iar Erno i-a luat pistolul din mână şi l-a împins afară. Apoi s-au întors deodată aici şi *bang*! Erau la mai puţin de un metru de mine.

Mike îi arătă locul de lângă uşă, unde stătuse atunci. Larry îl întreba un lucru care-l frământa de mult timp: de ce nu se depusese plângere împotriva lui Faro, pentru cât ameninţase pe Erno?

— Ne-am închipuit că individul o să moară. Iar Erno n-a vrut să facă plângere. După ce i-am luat pistolul, Erno a rămas lângă trupul individului, ţipând.

— Credeam că Erno era în autoapărare.

— Era. Dar ne-a spus să-l lăsăm pe individ în pace.

— Nu mi se pare logic.

— Tu lucrezi la Omucideri, tu să-mi spui dacă-i logic, dar nu cred că indivizii care împuşca pe cineva dau dovadă de logică.

Larry se gândi o secunda. Bunul-simţ îi spunea să se oprească, dar la vârsta de patruzeci şi patra de; >oi nu învăţase încă să asculte glasul raţiunii.

— Vreau să mă ajuţi într-o chestie care-mi produce coşmaruri, Mike. Crezi cât poţi recunoaşte pe individul ăla, Faro?

— Au trecut patra ani, Larry. Poate Mal o să fie în stare. I-a ţinut capul lui Faro în poală cincisprezece minute, în timp ce aşteptam ambulanţa.

— Hai la bar, să vă fac cinste cu o bere.

Ike pusese pe undeva ziarul *Tribune* din ziua aceea şi avu nevoie de o clipă să-l găsească.

— Uitaţi-vă la tipul ăsta, le spuse Larry, întinzând prima pagină a ziarului în faţa lui Gage şi a lui Rodrigues. Spuneţi-mi dacă nu seamănă cu individul pe care l-a împuşcat Erno.

Rodrigues se uită la poză înaintea lui Mike Gage, dar pe figurile lor apăru aceeaşi expresie. Larry îl arătase pe Collins, din fotografia de la funeraliile lui Erno.

— Iisuse! exclamă Larry.

Datele se tot adunau, ca în fiecare-zi. Faro era un agent de voiaj, ca şi Collins. Înălţimea, vârsta, rasa – toate se potriveau. Ca şi în cazul lui Collins, avocatul lui Faro fusese Jackson Aires. „Faro Cole” părea un fel de „Collins Farwell” întors pe dos, ca în cazul multor pseudonime, pentru ca ticălosul să ţină minte cum îl cheamă, dacă ajungea în vreo încurcătură. Nu era un lucru neobişnuit ca un băiat râu, abia ieşit din puşcărie – aşa cum fusese Collins în 1997 – să folosească o identitate falsă, ca să fie sigur că n-o să aibă antecedente, dacă era arestat pentru ceva. Dar ceea ce-l şocase cel

mai mult pe Larry fusese chestia la care se gândise în timp ce freca pereţii cu glaspapir: povestea lui Collins despre modul în care Iisus intrase în viaţa lui, datorită unui glonţ primit din spate.

Rodrigues încercă să-l consoleze:

— Nu trebuie să ai încredere într-un lucru văzut cu patru ani în urmă, chiar dacă martorii sunt poliţişti.

Larry ieşi din restaurant, ca să-şi folosească telefonul celular. Norii se întunecaseră şi semănau cu un armăsar nărăvaş. Probabil că în timpul nopţii va fi furtună. Apoi Larry reveni în prezent şi se prăbuşi sub greutatea acestuia.

Al dracului caz!

8 august 2001

Pe mare

— Poţi să pleci de la birou?

Muriel ridicase telefonul la care răspundea după orele de program. Deşi nu se ostenise să se prezinte sau să salute, Larry părea vesel şi prietenos. Muriel aştepta de mai multe zile s-o sune, dar se potoli imediat când Larry continuă:

— Nişte tipyy vrea să discute cu tine.

Muriel nu-şi putu ascunde dezamăgirea, când îl întrebă unde naiba era. Se părea că într-o cârciuma.

— Avem o problemă?

— O chestie nasoală rău de tot.

Aveau o problemă.

— Şi, dacă nu te superi, adu şi dosarul cel

vechi despre Collins, pe care l-am întocmit împreună când ne-am dus să-l vedem în închisoare, adăugă Larry, după care îi spuse unde se afla dosarul, printre materialele depozitate în biroul ei.

Muriel împinse uşa veche de stejar de la Ike’s peste o jumătate de oră şi simţi reacţia celor din încăpere. În general, existau două curente de opinie în privinţa ei, în cadrul Poliţiei Unificate a ţinutului Kindle: unii o plăceau, alţii o urau. Cei din a doua tabără îşi ţineau părerile doar pentru ei cât timp se aflau la slujbă, dar în timpul liber nu-i datorau niciun fel de respect. Îşi aminteau cazurile pe care le respinsese, duritatea cu care îşi impusese liniile de conduită referitoare la practicile poliţiei. Lumea lor era prea masculină pentru Vsuporta disciplina impusă de o femeie – sau ambiţiile acesteia. Sigur.

Muriel recunoştea că era încăpăţânată, dură deseori, dar în sufletul ei ştia că problema principală pentru indivizii care se uitau acum la ea ţinea de sexul ei.

Larry se întorsese la bar. Era îmbrăcat în salopetă şi arăta de parcă s-ar fi tăvălit prin făină. Hainele şi părul i se albiseră din cauza prafului.

— Lasă-mă să ghicesc. Te-ai deghizat în gogoaşă pudrată cu zahăr, pentru Halloween.

Larry pâra că nu înţelege gluma, până nu se privi în oglinda de deasupra barului. Nu păru amuzat. Îi spuse că frecase toată ziua pereţii cu glaspapir. Se vedea însă că avea altceva în minte.

— Despre ce-i vorba? îl întrebă Muriel.

Larry îi spuse totul, pas cu pas. Muriel se afla chiar lângă el când termină, aşa că nu fu nevoie să ţipe.

— Îmi povesteşti că Erno Erdai şi-a împuşcat propriul nepot?

— Spun cât posibil. Ai adus dosarul?

Larry îi făcu semn să se uite la fotografia care-i fusese făcută lui Collins la închisoare, în 1991. Mike arunca doar o privire. Rodrigues zise:

— Cred că „sigur” nu-i răspunsul pe care-l aşteptai.

— Spune doar adevărul.

— Ochii, zise Rodrigues, arătând fotografia în culori. Sunt aproape portocalii. Ca în Satul Condamnaţilor sau cum i-o zice.

— Ai dreptate, zise Larry.

— Hai să plecăm de aici, îi spuse Muriel.

Nu era locul potrivit pentru o discuţie. Chiar şi poliţiştii care o plăceau erau nişte aliaţi nesiguri, mulţi dintre ei fiind mai loiali reporterilor cu care discutau la telefon decât ei. Când ieşiră, îi propuse lui Larry să meargă cu maşina pe colină. Bărbatul ezită în faţa uşii, nedorind săi umple sedanul de praf. Muriel avea Civic-ul din 1990, iar maşina nu fusese curată nici când fusese nouáj

— Larry, rabla asta a văzut multe, zise ea, abia stăpânindu-şi râsul când se gândi la lucruri întâmplate demult. Larry îi spuse încotro s-o ia. Bine. Explică-mi despre ce-i vorba.

— Nu cred că mai contează.

— Ăsta-i pasul următor. Mai întâi trebuie să ştim ce s-a întâmplat. M-ai înţeles? Dacă mama vrea să se împace cu sora ei, ar trebui ca mai întâi s-o împuşte pe la spate?

Larry râse, pentru prima oară în seara aceea.

— Există trei mii de comedianţi şomeri, iar tu te ţii de bancuri!

— Vorbesc serios. Nu-i asta ordinea în care s-au desfăşurat lucrurile? După focul acela de pistol, Erno şi Collins au fost numai lapte şi miere.

— Ce naiba! izbucni Larry. N-am nicio informaţie. Şi nu-mi pasă. Familia lui Erno nu vrea să ne spună nimic. Şi ce dacă? Din punctul meu de vedere, avem prea multe informaţii.

Larry arătă o alee lungă. Casa era în stil victorian. Spusese cândva ca asta era specialitatea lui. Pe lambriurile de scânduri de pe ziduri fuseseră aplicate culori San Francisco, în nuanţe luminoase, contrastante, care scoteau în evidenţă festoanele şi romburile crestate în exteriorul din lemn. Muriel se aplecă peste volan şi privi prin parbriz.

— Iisuse! Ce frumuseţe!

— Nu-i aşa că-i frumoasă? Casa asta îmi place în mod deosebit. Uneori mă plimb prin ea şi regret că nu mi-am permis o asemenea locuinţă, când băieţii erau mici. Dar aşa merg lucrurile. Nu obţii niciodată ce-ţi doreşti, atunci când ai nevoie. Larry păru că-şi dă seama ce spusese abia după ce vorbise. Muriel văzu că era încordat şi că evita să o privească. Ca să-l salveze din starea aceea, îi

cern să-i facă un tur al casei.

Larry începu prin a-i arăta grădina. Lumina începuse să scadă, iar gângăniile ieşiseră la atac, dar Larry rămase netulburat, păşind cu grijă printre plantele sădite recent. Pe deplin conştient de bogăţia de culoare şi frumuseţe pe care o oferea celui care va cumpăra casă, Larry pierdu ceva timp explicându-i cum vor creşte şi se vor întinde, an după an, diferitele plante perene, de la şofran la bujori şi hortensii. Termină abia când se întunecase. Şi numai pentru că Muriel se plânsese că ţin ţării o mâncau de vie.

În interior fu mult mai expeditiv. Pentru a pune o stavilă prafului, pe uşile din camerele în care se lustruia cu glaspapir fuseseră atârnate fâşii din plastic. Larry spuse că, pentru a valorifica o asemenea locuinţă, trebuia să ştii ce detalii urmau să fie păstrate pentru calităţile lor şi care trebuiau sacrificate, ţinând seama de cererea pieţei. Iluminatul constituia un exemplu. Din construcţie, camerele acelea fuseseră întunecoase ca nişte magazii, iar noaptea erau luminate de candelabre cu gaz. Proprietarii de azi risipesc energia electrică. Învăţase, cu timpul, că toţi cumpărătorii apreciau dacă aveau lumină puternica deasupra capului şi o mulţime de comutatoare.

Lui Muriel îi plăcea să-l vadă pe Larry în această postură. O amuza, ca întotdeauna, şi nu-i fusese greu să şi-l imagineze antreprenor. Chiar şi

sensibilitatea de care dăduse dovadă Larry în grădină reprezentase un lucru despre care ea aflase treptat. Individul pe care-l cunoscuse în timpul Facultăţii de Drept pretindea că singurul loc în care se folosea cuvântul „sensibil” era pe ambalajul pentru prezervative. Dar în el se mai afla o persoană – ştiuse asta întotdeauna – şi-l admira pe Larry că lăsase persoana aceea să iasă la iveală.

— Canalizarea funcţionează? îl întrebă Muriel.

Larry îi arătă unde să se ducă. Deasupra chiuvetei se afla o ferestruică, iar Muriel reuşi să zărească zona în care crescuse şi care se afla la o jumătate de kilometru de Fort Hill, un şir de bungalouri ce se întindea printre curţi şi garaje de camioane. Zona rămăsese şi acum un teritoriu al parcărilor nesfârşite, luminate puternic, pentru a împiedica furturile, şi al unor alei de-un kilometru, în care stăteau înşiruite camioane, Forduri noi şi conteinere, care aşteptau să fie încărcate în trenuri. Fusese o zonă bună. Oamenii munceau din greu, erau amabili şi decenţi, doreau un viitor mai bun pentru copiii lor. Dar, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu muncitorii, simţeau şi conjunctura vitregă care-i împiedicase să aibă aceleaşi şanse ca şi cei care le erau şefi. Muriel îşi jurase să nu ajungă aşa.

Acum nu mai avea iluzii. Ar fi înnebunit, dacă ar fi trăit departe de putere. Dar, privind în jos de pe colină, respecta ce avusese locul acela mai bun, poziţia centrala, simţământul câţi trăieşti viaţa şi

că încerci să faci măcar o jumătate de pas înainte, că faci mai mult bine decât rău, că iubeşti pe cineva. Dorinţa de a se conecta din nou la toate acestea făcea parte din ceea ce o determinase să petreacă săptămânal câte o oră în biserică, unde inima aproape cât zbura din piept, ducându-se către Dumnezeu. Copiii pe care nu-i avusese se aflau acolo, în biserică, nişte străini pe care nu-i întâlnise încă, precum iubitul despre care credea – pe când avea treisprezece ani – că o aşteaptă undeva, în lume. Viitorul. Viaţa spiritului ei. În timpul rugăciunii, tânjea după ei, iubitoare, aşa cum fusese ani de zile în visele ei. Tremurul pe care i-l provoca prezenţa lui Larry în casa aceea liniştită o făcu brusc să realizeze ce sentiment de împlinire i-ar fi putut aduce dragostea unui bărbat.

Larry o aştepta într-o cameră de zi din spatele casei. Iniţial, fusese o improvizaţie ieftină şi Larry se străduise s-o aranjeze frumos. Dornică să-şi înăbuşe sentimentele, Muriel reveni la treburi.

— Larry, a venit vremea să punem pe masă tot ce ştim despre Erno şi despre Collins. O să-i trimit mâine o scrisoare lui Arthur.

Larry întrebă exact ce se aştepta Muriel că o să întrebe:

— De ce?

— Pentru că e limpede că încearcă să-l găsească pe Faro. E un caz cu condamnare la moarte, Larry, nu pot să ascund lucruri care sunt importante pentru Arthur.

— Importante?

— Larry, nu ştiu cu exactitate ce înseamnă toate astea. Nici tu nu ştii. Dar, dacă tragem linie şi adunăm, Collins fura bilete, împreună cu Luisa. Nu crezi că asta explică faptul că a ştiut destule lucruri, ca să-l toarne pe Gandolph?

— Muriel, sunt absolut sigur că Arthur se va duce la tribunal şi va încerca să redeschidă cazul. Ştii foarte bine asta. Va ţipa şi va cere imunitate pentru Collins.

— Asta îi e meseria. Şi nu înseamnă că o să obţină tot ce va cere. Curtea de Apel nu mă va obliga săi ofer imunitate. Vreau să-i arăt totul lui Arthur – Collins e Faro şi a fost împuşcat. Plus ce ne-a spus Collins în Atlanta. Ar fi trebuit să-i fi spus asta mai de mult, dar o să mă fac că am uitat.

Larry rămase tăcut, cu ochii închişi, iritat puţin de stupiditatea legii.

— Nu ştim sută la sută că tipul, Collins, este Faro, zise el, în cele din urmă.

— Fii serios!

— Sunt serios. O să mă duc la Dickerman, să vând dacă a găsit vreo amprentă pe pistol. Atunci s-ar putea să ştim dacă este cu adevărat Collins.

— Sună-l pe Dickerman. Spune-i ca reluam treaba şi că avem nevoie repede de un răspuns. Însă nu pot să nu-i spun lui Arthur. Cu cât ezităm mai mult, cu atât va râcni mai tare că am ascuns dovezi care-i foloseau. Arthur are la dispoziţie zece zile ca să trimită o moţiune prin care să convingă Curtea de Apel să reconsidere cazul.

Vreau să pot să afirm că i-am dat informaţia în timp util, de îndată ce am descoperit o conexiune între evenimentele legate de crime.

— Doamne!

— Larry, va fi ultimul efort

— De câte ori va trebui să învingem în cazul ăsta blestemat? Uneori îmi vine să mă duc la Rudyard şi să-l împuşc pe Rommy, ca să pun capăt aiurelii ăsteia!

— Poate că-i vina noastră. Poate că exista ceva care ne împiedica să încheiem cazul. Ea ştia ce-i acel „ceva”. Şi el ştia, dar se părea că pentru el făcea parte din aiureala căreia voia săi pună capăt. Muriel se apropie şi-i puse mâna pe umăr. Larry, ai încredere în mine! O să se termine totul cu bine.

Prin asta nu făcu decât să-i dovedească lui Larry că avea dreptate. Cazul nu avusese legătură cu victimele, cu acuzatul sau cu ce se întâmplase. Nu cu adevărat. Poliţist, avocat sau judecător, nu te poţi abţine să nu legi cazul de tine. Iar în cazul respectiv, de ei doi. Larry era frustrat, pentru că ea îl respinsese.

— Larry, îl întrebă Muriel, dacă n-ai vrut să rezolvi nimic, de ce te-ai dus la Ike sa de ce te-ai obosit să mă suni?

El îşi lăsă ochii în jos, apoi îşi ridică privirea şi-i atinse dosul palmei, în semn că era de acord. Deşi de-abia o atinsese, Muriel se înfiora. Se uită la el cu ochi înlăcrimaţi, ca o persoană care-şi dă seama de pierdere şi de trecerea timpului. Îl

strânse din nou de umăr şi-i dădu drumul, cu oarecare regret. După un moment, când îşi văzu mâna, începu să chicotească.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Larry. Muriel îi arătă palma, albă toată din cauza prafului de ipsos.

— Ţi-ai lăsat semnul pe mine, Larry.

— Oare?

— Stâlpul de sare.[9]

Larry se gândi un moment, până să-şi dea seama la ce se referea.

— Cu ce-a greşit femeia aia?

— A privit în urmă, răspunse Muriel, cu un zâmbet chinuit.

— Mda…

Cu toate că-şi promisese la Atlanta să nu facă ea primul pas, Muriel ştia că n-o să se poată opri. Nu conta dacă era doar nostalgia vremurilor trecute, pulbere de stele sau libido. Îl dorea pe Larry. Trezea în ea ceva ce nu mai trezise nimeni altcineva. Nu-şi dăduse seama de acest lucru cu un deceniu în urmă, dar relaţia lor fusese, în mare parte, un altar închinat ei, o formă de preţuire a puterii sale. Un lucru unic, în felul lui. Larry îi cunoştea calităţile şi, spre deosebire de Rod sau de Talmadge, nu o răsfăţa ca să profite de ea. Larry dorea o legătură paşnică pentru binele amândurora, o prietenie solidă, sobră, dar nu

---

9 Aluzie la nevasta lui Lot, care a fost transformata într-un stilp de sare: .femeia lui Lot s-a uitat îndărăt şi s-a prefăcut în stîlp de sare". V.T., Geneza, XIX, 26 (n.tr.).

lipsită de sentimente, să fie doi în faţa lumii. Muriel ratase o şansă enormă în trecut. Ştiind acest acest lucru, voia să fie sigură că nu avea nicio şansă acum. Întinse palma şi zise:

— Este oare modul în care Dumnezeu îmi spune să-mi ţin mâinile acasă?

— Nu mă pricep la chestiile astea. Nu prea comunic cu Dumnezeu.

— Dar aşa ai vrea? Ca trecutul să rămână trecut?

Larry se gândi îndelung, apoi mărturisi:

— Muriel, sincer vorbind, nu ştiu ce vreau. Ştiu doar un lucru: nu-mi pasă dacă o să ajung din nou pe lista celor care încearcă să se sinucidă.

— Ce să înţeleg din asta? Că spui nu?

Larry zâmbi fără vlagă şi spuse:

— Bărbaţii nu au voie să zică nu.

— E doar un cuvânt.

Muriel se uită iarăşi la palma ei. Praful alb se afla în punctele ridicate, lăsând adânciturile neatinse. Linia dragostei şi cea a vieţii, cele pe care le citesc ghicitorii în palmă, se vedeau limpede, ca râurile pe o hartă. Apoi privi în sus şi văzu că pe umărul lui Larry se vedea urma pe care o lăsase palma ei.

Gândul că ar putea să-i reziste îi trecu lui Larry prin minte doar ca o idee abstractă. Muriel avea felul ei de a acţiona. Ca întotdeauna, sări pe el. Îl întrebase de ce o sunase, dacă nu voia să-i facă nimic? El o adusese aici. Iar ea uşura lucrurile cât mai mult posibil. Mică şi fără teamă,

Muriel se ridică pe vârful picioarelor şi-şi puse o mină pe umerii lui, iar cu cealaltă îl mângâie cu blândeţe pe obraz, apoi îl trase spre ea.

După aceea, a fost disperarea şi viteza unei păsări ţinute în colivie, care spera să zboare. Bătăi inutile din aripi. Din cauza căldurii, pielea ei avea gust sărat, iar, mai târziu, un miros de sânge, pe care Larry îl identifică greu. Inima bărbatului bătea speriată. Ca rezultat, termină mult mai repede decât ar fi dorit. Şi se murdări, într-un mod neaşteptat. Muriel era la începutul sau la sfârşitul menstruaţiei, dar fusese atât de dornică să-l simtă în ea, încât nu se gândise la asta.

Muriel terminase călare pe el şi rămase atârnată de Larry, de parcă acesta ar fi fost o stâncă. Faptul că o simţise odihnindu-se aşa fusese mai satisfăcător decât orice altceva. Bărbatul îi pipăi trupul cu amândouă mâinile şi simţi un fior de disperare, dându-şi seama cât de bine îşi amintea trupul acela – adânciturile şirei spinării, coastele proeminente, precum clapele negre ale unui pian, curba abruptă a spatelui, care i se păruse partea cea mai atrăgătoare a corpului ei. De când se despărţiseră, Larry plânsese doar o dată, atunci când murise bunicul său, rotarul imigrant, care avea aproape o sută de ani. Larry fusese copleşit de sentimentul că viaţa celor douăzeci şi trei de copii şi nepoţi ai bătrânului ar fi fost mult mai grea, dacă acesta n-ar fi avut curajul să călătorească spre America. Exemplul unui eroism care se răspândise asupra atâtor vieţi

îl făcuse pe Larry să nu-şi mai plângă de milă. Dar refugiul cel mai sigur îl găsea în umor.

— Cum o să le explic copiilor mei că trebuie să dau la curăţat un covor nou-nouţ?

— Hai, plânge-te! îl îndemnă Muriel, cu faţa ei micuţă cuibărită pe pieptul lui. Muriel avea gulerul prins cu o capsă. În graba ei, uitase s-o desfacă, iar rochia, cu nasturii descheiaţi, atârna în jurul ei, ca o pelerină. Umerii îi erau acoperiţi de pânza neagră, cu buline, iar braţele-i goale stăteau încrucişate sub gâtul lui Larry. Îţi pare rău?

— Încă nu ştiu. S-ar putea să-mi pară.

— Să nu-ţi pară rău.

— Eşti mai puternica decât mine.

— Nu mai sunt.

— Ba da. Tu ştii măcar cum să mergi înainte. După ce o să-ţi revii, eu n-o să ştiu ce să fac.

— Larry, nu crezi că mi-ai lipsit?

— Într-un mod conştient?

— Fii serios, Larry!

— Vorbesc serios. Tu nu-ţi permiţi să te uiţi înapoi şi să vezi ceva. Abia acum ţi-a trecut prin minte.

— Ce?

— Că ar fi trebuit să te măriţi cu mine.

Ochii ei negri erau larg deschişi. Nasul ei mic, acoperit de pistrui de vara, se lărgi, atunci când inspiră. Cei doi se priviră, cu feţele aflate doar la câţiva centimetri una de cealaltă, până când Larry simţi că puterea gândului său începe s-o învingă

pe Muriel. Văzu că şi ea îşi dăduse seama. Dar cum să ieşi pur şi simplu pe uşă, după ce-ai spus aşa ceva? Oricum, Larry simţi o recunoaştere vagă, în ochi, înainte ca Muriel să-şi pună iarăşi capul pe pieptul lui.

— Erai *însurat*, Larry. Eşti însurat.

— Şi doar poliţist, replică el.

Nu avusese niciodată intenţia să-i reproşeze asta, în orice caz nu în intimitate. Pentru ca Muriel n-ar fi suportat. Larry o simţi chinuindu-se să revină la realitate.

— Şi eşti doar poliţist, zise ea, în cele din urmă.

Larry nu o vedea, dar, ţinând mina pe pielea ei, îi simţi emoţia. Muriel se simţea micuţa şi fragilă, iar Larry, solid cum era, o dowma. Stând pe covorul de culoare deschisă, Larry o legănă un timp, ca şi cum ar fi fost la bordul unei corăbii, o legănă înainte şi înapoi, pe valurile înfricoşătoare ale vieţii.

9 august 2001

Cunoştinţe vechi *i* i

La ora opt, Gillian îl aştepta pe Arthur stând la o masă de la Matchbook şi bând sifon. Mai mult ca sigur că Arthur avea să vină însoţit de Pamela. Moţiunea lor, prin care cereau reconsiderarea deciziei Curţii de Apel, urma să fie analizată în curând.

Cu excepţia zilei de marţi, când luaseră cina cu Susan, Gillian şi Arthur ieşiseră în fiecare seară a săptămânii trecute. Fuseseră la teatru, la un

concert simfonic, la trei filme. Arthur se simţea ca un om căruia i se acordase libertate deplină. Faptul că pleca din apartament îl făcea să uite de temerile legate de cazul Gandolph, în care nu găsiseră nimic care să-i încurajeze. Când mergea cu Gillian pe stradă, Arthur se manifesta ca un *macho*. Dar ei îi era drag tot ce ţinea de Arthur.

Gillian simţi că o priveşte cineva, din cealaltă parte a încăperii. Nimic neobişnuit. La urma urmei, era celebra Gillian Sullivan. Când se uită în direcţia aceea, văzu că o privea o femeie brunetă, frumoasă, cu câţiva ani mai tânără decât ea, care-i zâmbea cu timiditate. Gillian îşi dădu imediat seama că nu era cineva din lumea juriştilor. După înfăţişarea femeii – purta o bluză de mătase, strânsă pe gât, care costa mai mult de trei sute de dolari – Gillian îşi spuse că ar putea fi o crentă. Nu-şi amintea de ea. Apoi apărură frânturi de amintiri. Tina. Gillian de-abia se abţinu să nu plece. Doar gândul că Arthur trebuia să sosească o făcu să n-o ia imediat la fugă.

Nu-şi cunoscuseră numele de familie. Femeia aceea fusese doar Tina, o biată fată bogată din înalta societate din West Bank, care-şi finanţa viciul vânzând droguri. Fata deschisese uşa, când Gillian se dusese să cumpere heroină. Gillian intrase într-o lume aparte – drogaţi din clasa de sus. Manierele păreau mai bune, iar pericolul mai mic, dar gaşca era la fel de putreda ca şi cele de pe stradă. Oamenii se făceau nevăzuţi sau se cufundau în mocirlă. Şi Tina dispăruse subit.

Fusese arestată, îngrozită la gândul că putea fi denunţată sau că fusese deja descoperita de poliţiştii care o supraveghease ră pe Tina, Gillian jurase să se lase de droguri. Dar drogul o domina. Ca toţi traficanţii, Tina nu-i prezentase un alt furnizor. Gillian o văzuse intrând de câteva ori la un actor de la un teatru local. Însă ar fi dat dovadă de nebunie să-i dea telefon actorului. La treizeci şi şase de ore după ce luase ultima doză, se înfăşurase într-o eşarfă şi mersese până în North End, unde se oprise la un colţ de stradă. Plănuise ca, în cazul în care ar fi fost arestată, să spună că făcea cercetâfî pentru o sentinţă legată de un caz privind consumul de droguri. Avusese ideea să acosteze o femeie, o fată care lucra în fustă minusculă, din blană de leopard, cu cizme asortate. „Vorbeşte cu Leo”, îi spusese fata, dar nu se uitase la Gillian şi clătinase din cap, de parcă ar fi oscilat între milă şi dojană.

Deci, era Tina. Se privire de la zece metri, gândindu-se la festele pe care viaţa i le jucase şi la povara trecutului, apoi Gillian se uită în altă parte, mâhnită că nu ţinuse seama de decizia ei înţeleaptă de a nu apărea în public…

Arthur sosi imediat şi o întrebă dacă se întâmplase ceva râu. Se pregătea săi răspundă sincer, dar nu vru să-i strice cheful. „Nu în seara asta”, îşi spuse ea. Nu trebuia să-i strice dispoziţia, nici săi distragă atenţia în seara aceea. Nici în altă seară. Fusese gata în mai multe rânduri să-i spună adevărul, apoi renunţase. Îşi

păstrase secretul.

— Arăţi de parcă s-ar fi întâmplat ceva bun, îi zise Gillian.

— Bun? S-ar putea să fie ceva bun. Nu-mi dau seama. L-au găsit pe Faro.

— Glumeşti?

— Niciun pic. Muriel mi-a trimis o scrisoare.

— Pot s-o văd?

Gillian întinse mâna înainte ca Arthur să apuce să scoată plicul din buzunar. Scrisoarea avea antetul lui Muriel D. Wynn, procuror-şef, Biroul Procuraturii din ţinutul Kindle. Exista şi menţiunea: *Statul împotriva lui Gandolph*, precum şi numărul de înregistrare al cazului la tribunalul penal. Chiar şi în faza aceasta, Muriel nu voia să recunoască faptul că pătrunsese pe terenul alunecos al Curţii Federale.

Dragă domnule Raven, în ultimele două luni, biroul nostru a strâns o serie de informaţii despre Collins Farwell, pentru a continua investigaţiile în acest caz. După cum ştiţi, domnul Farwell a refuzat să depună mărturie, invocând Al Cincilea Amendament. Mai mult, informaţiile par a nu avea relevanţă imediată pentru clientul dumneavoastră. Totuşi, în interesul unor dezvăluiri complete, vă comunicăm următoarele…

Pe pagina se înşirau opt probleme. Muriel redactase scrisoarea astfel încât să fie obscura, nu pentru Arthur, care ştia să descifreze lucruri obscure, ci pentru Curtea de Apel, pentru că ştia că documentul va ajunge în curând acolo. Dar,

printre amănuntele despre Faro Cole, multe dintre ele cunoscute de Arthur, care-i vorbise despre ele lui Gillian în timpul săptămânii, erau două lucruri importante: un rezumat al unei declaraţii făcute de Collins Farwell, nepotul lui Erno, în iunie, atunci când i se înmânase în Atlanta o citaţie; şi o relatare a faptului că doi poliţişti identificaseră recent o fotografie a lui Collins ca fiind Faro.

— Doamne! exclamă Gillian, citind această frază. Inima îi bătea nebuneşte. După o clipă, fu uimită de propria reacţie, de faptul că nu mai pretindea că se ţine la distanţă. Îl întreba pe Arthur la ce se gândea.

— Nu cred că ceea ce se petrece în capul meu poate fi numit gândire. Eu şi Pamela am început să dărâmăm zidurile ce ne stăteau în cale. Să-ţi spun ceva: n-o să mă alătur comitetului electoral al lui Muriel. Sunt prea multe necunoscute.

Arthur bănuia că Muriel sau Larry o urmăriseră pe Pamela, în timpul vizitei acesteia la registratură. Şi-l înfuriase faptul că nu i se comunicase declaraţia făcută de Collins în Atlanta.

— Am înaintat o moţiune ca să i se acorde imunitate lui Collins. În răspunsul ei, Muriel pretindea că nu există nicio dovadă că Farwell avea informaţii favorabile lui Rommy.

Arthur părea foarte dezamăgit de Erno, pentru că acesta îi spusese că Faro fusese un borfaş mărunt, care dispăruse de mult timp.

— N-o să încetăm să descoperim că Erno ne-a minţit, zise Arthur. E ca nisipul mişcător. Ne

scufundăm în el.

— Erno a spus că a vrut să-l apere pe Collins, când l-a implicat pe Larry, în 1991. Mă întreb dacă nu l-a apărat tot timpul.

— Împuşcându-l în spate? Ce mai unchi protector! Cred că ar merita un certificat!

Gillian izbucni în râs. Arthur avea dreptate. Dar nu în totalitate.

— Chiar şi atunci, la Ike’s, Erno a preferat să nu recunoască faptul că Faro era nepotul său. Nu te-ai întrebat de ce?

— Pot să ghicesc. Collins a intrat în local, înarmat. Un delincvent care poseda o armă de foc se alege cu o pedeapsă minimă de doi ani.

instinctiv că Emoţi-a să i o privinţă.

— Deci, Erno şi-a apărat nepotul, spuse Gillian. Arthur dădu din umeri, recunoscând că Gillian avea oarecare dreptate. Mă întreb dacă Erno nu a fost consecvent până la sfârşit. Ai simţit

— Care?

— Că Rommy este nevinovat.

— Oh! Da, recunoscu Arthur.

— Hai să presupunem că avea două motive importante: să-l dezvinovăţească pe Rommy şi să-l protejeze pe Collins.

Arthur luă plicul trimis de Muriel şi se bătu cu el pe mă, în timp ce se gândea. După un timp, dădu din cap.

— Asta explică de ce Erno n-a pomenit de

bilete, înainte de depoziţia lui Genevieve, zise Arthur. Îl apăra pe Collins, mai degrabă decât să-şi apere pensia. Dacă firma de transport aerian descoperea că Farwell furase bilete, împreună cu Luisa şi cu Rommy, i-ar fi anulat licenţa de agent de voiaj şi l-ar fi dat în judecată, chiar dacă delictul ar fi avut loc în Epoca de Piatră.

— Posibil. Dar acum cred că s-ar putea să fie mai mult de atât. Rommy se înfuriase pentru că Luisa îl înşelase. E posibil să fi fost şi Collins supărat pe ea? Pentru că-i pusese planul în pericol. Poate că-l înşelase şi pe el. Adu-ţi aminte că ne gândiseram că e posibil ca Faro să fi fost la Paradise, în noaptea aceea…

Arthur se uită la ea. Zgomotul nedefinit al restaurantului se ridica în jurul lor: muzică în surdină, clinchet de tacâmuri, pălăvrăgeală plăcută…

— Crezi că asasinul este Collins?

— Nu ştiu, Arthur. Facem doar un schimb de idei. Este limpede că Erno voia să-l elibereze pe Rommy, fără să dezvăluie faptul că era implicat Collins.

Arthur se gândi la spusele ei şi zise:

— Următoarea noastră mişcare trebuie să fie reluarea moţiunii de ai se acorda imunitate lui Collins. Am dreptate?

— Vrei să auzi ce are de zis.

— Ce şanse crezi că există ca moţiunea prezentată la Curtea de Apel să fie acceptată şi să obţinem audierea lui Collins?

— Destul de mici. Ar fi o amânare în ultima clipă. Judecătorii ar vrea să-şi păstreze prima concluzie referitoare la caz, ca orice om. Arthur dădu din cap, încruntându-se. Avea aceeaşi părere.

Ai nevoie de un for mai prietenos, Arthur. Dacă poţi să găseşti unul. Cineva care l-ar fi crezut pe Erno.

— Harlow?

— De ce nu?

— Nu are jurisdicţie în cazul ăsta, care se judeca la Curtea de Apel.

Dar Gillian avea o idee. Cariera ei, ca şi a lui Muriel, se desfăşurase excilisiv în tribunale statale. Nu ştiuse nimic despre legile şi procedurile federale când intrase la închisoarea Alderson, dar, după ce ajutase ani în şir deţinute să întocmească petiţii pentru a fi trecute în alte închisori din sistemul federal, căpătase o experienţă considerabila.

Arthur se aplecă şi-şi luă servieta, ca să ia notiţe. Începură să schiţeze împreună o moţiune. Fiecare propunea fraze, iar Arthur recitea propoziţiile. Mută luminarea de pe masă lângă carnetul său. Gillian îl privi prin lumina slaba, mulţumită de el şi de sine. O interesau atât soarta lui Arthur cât şi a lui Gandolph şi împărtăşea emoţia lui de a găsi în legislaţie ceva care să-i ofere un strop de speranţă lui Rommy. O impresiona puterea legii – materializata doar în cuvinte înşirate pe o pagina – nu numai pentru

rolul hotărâtor pe care-l juca în viaţa celorlalţi, ci şi-n a ei. Îşi dedicase cândva viaţa legii, cauza triumfului şi a prăbuşirii ei, iar acum, datorită lui Arthur, a renaşterii ei. Cuvintele legii, pe care fusese mult timp silita să nu le mai rostească, rămăseseră limbajul ei din perioada maturităţii. În timp ce discuta cu Arthur ce să scrie în continuare, Gillian nu era sigură dacă să accepte această recunoaştere cu bucurie sau cu jale.

10 august 2001

Zeul imprentelor

Vineri, la amiază, Larry primi un mesaj de la Maurice Dickerman, specialistul în amprente şi şeful laboratorului criminalistic al poliţiei din ţinutul Kindle. Acesta îi cerea să-i facă o vizită la biroul său, din McGrath Hall. După ce citi biletul, Larry îl mototoli şi-l aruncă. Dacă-l vedea pe Dickerman, nu putea să n-o sune pe Muriel, pe care o evitase în ultimele două zile. În dimineaţa aceea, Muriel îi lăsase un mesaj, în care îl informa despre ultima depunere de documente făcută de Arthur la Curtea de Apel. Vocea ei suna vesel. Se vedea cât fericită că găsise un motiv ca să-l caute. Larry ştersese imediat mesajul.

Pe vremuri, ar fi alergat s-o caute după fiecare întâlnire, dar asta se întâmplase pentru că nu dorea să recunoască nici măcar faţă de sine faptul că era îndrăgostit de ea, că aerul i se părea mai proaspăt şi mai curat când se afla în preajma lui, că avea nevoie de cineva care să ţină pasul ce el. Acum se ascundea, pentru că nu era sigur că ar

mai fi vrut să-i spună toate astea.

N-o evita numai pe Muriel, o evita şi pe soţia lui. Îşi amintise că mai făcuse chestia asta – îşi mirosise hainele înainte să le pună în coş, ca să fie sigur că Nancy n-o să descopere mirosul pudrei sau al parfumului altei femei. Cu zece ani în urmă, Larry fusese atât de distrus când îl părăsise Muriel, încât nu putuse să se ascundă de Nancy. Într-o seară, după ce bâuse mai multe beri, se prăbuşise pe un scaun, iar Nancy venise lângă el şi-l întrebase:

— Iarăşi ai sufletul zdrobit? Te-a lăsat vreo puicuţa?

Larry se simţea prea slab ca să mintă, dar Nancy fii îngrozită, aflând adevărul.

— Şi ar trebui să-mi fie *milă* de tine?

— Tu ai vrut să ştii.

— Şi vrei să-ţi ofer mai multă libertate?

Îi oferise, pentru că Nancy era prea bună ca să nu-i facă pe plac. Se înţeleseseră să se ducă la un avocat şi să stabilească o împărţire amiabilă a bunurilor, într-un moment în care Larry ar fost într-o dispoziţie mai bună. După şase luni, încă voiau să se despartă. După doi ani, Larry era convins că fiecare din ei aştepta să apară ceva mai bun. Însă Nancy avea un atu. Nu avea de gând săi abandoneze pe băieţi. Pe măsură ce trecea timpul, recunoştinţa lui Larry pentru acest lucru şi pentru firea ei, demnă de canonizare, i-a făcut să se apropie din nou. Pe Larry nu-l mai interesau alte femei, pentru că acestea nu se comparau cu

Muriel şi pentru că-i datora lui Nancy măcar atât, după ce aceasta renunţase săi tragă un şut în fund. Uneori, când Larry analiza prietenia dintre el şi soţia sa, se întreba dacă aşa trebuia să fie o căsătorie, calmă şi plină de respect. Nu, nu! Trebuia să fie o melodie care să te captiveze, nu numai armonie şi refren.

Această concluzie îl făcu să se gândească din nou la Muriel. Îşi zise că acest lucru nu prevestea nimic bun. Mamei lui îi plăcea să spună asta şi i-ar fi spus-o acum. Nu dormise nici măcar două ore de miercuri încoace. Îl durea stomacul, de parcă l-ar fi frecat cu glaspapir. În oglinda, văzuse că ochii îi erau înfundaţi în orbite. Şi nu-şi dădea seama ce dorea cu adevărat. Când ajunse în faţa uşii lui Dickerman ştia cu siguranţă un singur lucra: că viaţa lui o luase razna.

Poliţiştii, procurorii, chiar şi avocaţii apărării îi spuneau lui Maurice Dickerman, un new-yorkez uscăţiv, Zeul

Amprentelor. Mo ţinea în mod regulat prelegeri în universităţi şi la conferinţele poliţiei, era un cercetător apreciat şi scrisese cărţi de bază despre amprente. Având în vedere renumele său, te-ai fi aşteptat mai degrabă să depună mărturie în calitate de expert în toată lumea, din Alaska în New Delhi, şi nu doar să conducă un laborator criminalistic. Însă Mo era o comoară nepreţuită, o sursă unică de credibilitate şi de distincţie pentru

O poliţie în care aveau loc scandaluri destul de des – în ultimul an fuseseră arestaţi doi poliţişti,

unul pentru că vânduse droguri, celălalt pentru că furase bijuterii. Pe la mijlocul anilor nouăzeci, autorităţile ţinutului achiziţionaseră un sistem automat de identificare a amprentelor, un sistem nou, dar pe care alte departamente de poliţie, de aceeaşi mărime, îl aveau de ani de zile. Achiziţia fusese făcută numai după ce Dickerman ameninţase că-şi da demisia.

În 1991, când fuseseră ucişi Gus Leonidis, Paul Judson şi Luisa Remardi, o amprentă necunoscută nu putea fi identificată dacă nu se descoperea un suspect. Cu excepţia cazului în care un infractor ar fi lăsat în urma lui toate amprentele care apăreau pe fişa lui – fişă care se întocmea la arestarea unui suspect, când

I se lua amprenta fiecărui deget, mânjit cu tuş – nu aveai cum să-ţi dai seama de la ce deget provenea o amprenta parţială, deci nu aveai cum să cauţi o amprentă necunoscuta în catalogul de amprente, catalog actualizat la nivel local de poliţie şi la nivel naţional de FBI. Prelucrarea pe calculator schimbase complet situaţia. AFIŞ, sistemul automat de identificare a amprentelor, permitea compararea unei urme de deget cu imaginea memorata a oricărei amprente din ţară. AFIŞ îi permisese lui Muriel să descopere, peste noapte, că niciuna dintre amprentele lăsate la Paradise în iulie 1991 nu-i aparţinea lui Erno.

Inconvenientul major al lui AFIŞ era lentoarea. În ciuda faptului că luna de lună calculatoarele deveneau mai rapide, identificarea

unei amprente se făcea cam într-o oră. Într-un caz precum cel al lui Gandolph, în restaurant fuseseră găsite şapte-opt sute de urme de degete. Nu exista posibilitatea de a fi identificate toate, având în vedere faptul că poliţia avea şi alte solicitări. Dar dacă Mo descoperea o amprentă pe pistolul pe care-l fluturase Faro Cole când intrase la Ike's, ar fi durat doar câteva minute pentru a o compara cu ce se găsea în baza de date a ţinutului, în care existau amprentele lui Collins Farwell luate cu ocazia numeroaselor arestări anterioare.

Mo se întorsese de la Paris, unde petrecuse două săptămâni şi jumătate, învăţându-i pe jandarmi ultimele noutăţi despre amprente. De aceea nu putuse să răspundă cererii lui Larry de a examina pistolul lui Faro. Iar acum se apucase săi arate poze din Paris, pe calculatorul său. Nu-l puteai întrerupe pe Mo. Nu i se spunea Zeul Amprentelor numai din respect. Îşi expunea gândurile în totalitate, insista de obicei să-şi termine expunerea, şi-i povesti lui Larry mult mai multe despre sculpturile de la Tuileries şi despre zona veche din arondismentul al şaselea, decât ar fi vrut acesta să audă. Stând pe un scaun tare, lângă biroul lui Mo, Larry pândea ocazia să-l întrebe dacă descoperise ceva pe armă. Când, în cele din urmă, îl întrebă, Mo se întoarse încet din faţa calculatorului şi-şi propti limba în interiorul obrazului.

— Larry, chestia asta e legată de cazul Gandolph? Cel despre care am citit în ziare?

Având în vedere alianţele de tip bizantin din McGrath Hall, Larry nu scrisese în documentele de însoţire despre ce caz era vorba. De aceea, faptul că Mo ghicise îl luă prin surprindere. Dickerman era un individ lipsit de simţ practic. McGrath Hall reprezenta locul cel mai potrivit ca să nu observi nimic, iar despre Mo se credea că nu se pricepe decât la amprente şi la base-ball. Se părea că ştie totul şi despre base-ball.

— Ai ghicit foarte bine, Mo.

— N-aş zice că am ghicit ceva.

Mo îl privi pe Larry lung de dincolo de biroul său, pe care se mai afla încă punga de hârtie cu prânzul lui.

— Ce vrei să spui, Mo?

— Hai să-ţi arăt ce-am făcut. O să tragi singur concluziile.

Mo scoase pistolul dintr-un dulap de metal, împreună cu documentele care îl însoţiseră, când fusese adus de la Dovezi. Arma fusese pusă înapoi în punga groasă din plastic, acum roasă şi îngălbenită la încreţituri, în care fusese vârâtă în 1997, când Erno îl împuşc a se pe Faro. Larry nu văzuse arma aceea până acum. Era un revolver, iar după aspect părea să aibă calibrai 38. Având în vedere că Larry nu avusese un ordin al Curţii care să-i permită să se uite la arma aceea şi ţinând seama de măsurile luate pentru a împiedica dispariţia de arme şi narcotice din Camera Dovezilor, i-ar fi fost mai uşor să ajungă la bijuteriile Coroanei, decât la revolverul respectiv.

Aşa că Larry aflase mai întâi că arma se mai afla în Cameră, apoi ceruse trimiterea ei la Amprente. Când procesul se încheia, posesorul legal al unei arme de foc utilizate într-un delict putea să ceară săi fie înapoiată. Cei de la Dovezi verificau dacă nu-i vorba de o armă furată, iar dacă nu găseau nimic suspect, proprietarul putea să-şi recapete arma. Dar Faro Cole nu se ostenise să facă o cerere, lucra carenti-l surprinsese pe Larry, care ştia că Faro dispárase după ce fusese împuşcat.

Mo îi explică, în stilul său plicticos, cât de greu puteai găsi amprente dacă trecuse mult timp de la contactul suspectului cu obiectul. De obicei, amprentele sunt lăsate de urmele de grăsimi din transpiraţie, iar acestea se evaporă, odată cu trecerea timpului. Larry ştia acest lucru şi de aceea ceruse, în zilele în care încerca din greu să-l găsească pe Faro, ca arma să fie examinata de însuşi Zeul Amprentelor. Se părea că fusese o idee bună, pentru că Mo avusese oarecare noroc.

— În cazul nostru, singurele amprente găsite conform tehnicilor standard au fost cele de aici, zise Mo, care-şi puse ochelarii negri pe nas şi-i indică – prin punga de plastic – două pete de pe ţeava armei, apoi îi arătă pe monitorul calculatorului fotografiiledigitate. Sunt doar fragmente. AFIŞ a propus vreo şase variante.

După ce le-am examinat, am presupus că provin de la palma şi de la degetul mare ale individului din fişa asta. Dar n-aş spune cât o părere pe care pot s-o susţin în faţa Curţii. Un

avocat bun şi-ar bate joc de mine.

Mo puse pe masă fişa despre care vorbise. O fişă obişnuită, cu reliefurile negre, familiare, ale amprentelor, câte patru, în două şiruri, pentru degetele de la dreapta şi de la stânga, cu două spaţii mai largi pentru police, iar dedesubt amprentele palmelor. Pentru a asigura identificarea, în colţul din stânga sus al fişei era prinsă fotografia celui de la care fuseseră luate amprentele. Tânărul chipeş, care arăta indiferent în lumina bliţului, era Collins. Bunul-simţ îi spusese lui Larry că trebuia să se aştepte la asta, dar se părea că-şi pierduse orice speranţă, pentru că scoase un oftat de uşurare, văzând poza. Viaţa nu-i niciodată uşoară…

— Se pare că a ţinut pistolul de ţeava, zise Mo.

— Aşa spune şi raportul poliţiei, îl lămuri Larry. Vreau să fiu absolut sigur cât vorba de individul ăsta, zise apoi Larry, bătând cu degetul în fişă.

Dacă identificarea nu era absolut sigură, Arthur l-ar fi împiedicat să folosească dovada respectivă.

— Am înţeles. De fapt, am vrut să-mi verific părerea şi am făcut o a doua examinare. Am observat ceva aici, pe patul armei. Ce ţi se pare că este? întrebă Dickerman, arătându-i o pată, aproape de aceeaşi nuanţă ca ocrul patului revolverului.

— E sânge?

— Aş zice că individul ăsta are o şansă să

ajungă detectiv în poliţie. Când e împuşcat cineva, curge sânge. Iar sângele reprezintă un mediu interesant pentru amprente. Se usucă repede. Urma degetului durează mai mult decât o urmă de grăsime de pe deget. Dar când ai de identificat o amprentă făcută cu sânge nu poţi folosi substanţele care se împrăştie de obicei peste amprente şi care se lipesc de urmele de grăsime. Amprenta este imprimată literalmente în sânge, dar atât de slab încât nu-i vizibila. Zăreşti vreo amprenta însângerata pe revolverul ăsta?

Larry nu vedea nimic.

— Cu un deceniu în urmă, lucrurile s-ar fi încheiat aici. Astăzi avem un aparat de fotografiat digital, în infraroşii, care scoate la iveală sângele şi elimină suportul – în cazul nostru, patul armei de culoare cafenie. Apoi am filtrat fotografia, căutând imagini de striaţiuni. După ce am făcut asta, am descoperit palm amprente – trei parţiale şi o urmă foarte clară de deget mare. Două din amprentele parţiale şi cea de deget mare se aflau pe patul revolverului. Iar o amprentă parţială se găsea pe trăgaci.

Mo îşi trase scaunul înapoi, pentru ca Larry să poată observa fotografia pe monitor. Larry dădu din cap, dar era nerăbdător, aşa că întreba:

— Le-ai verificat cu AFIŞ?

— Bineînţeles.

Dickerman căută într-un dosar şi puse pe birou, în faţa lui Larry, două fişe. Una era veche de vreo douăzeci şi cinci de ani, fusese făcută la

intrarea lui Erno Erdai în Academia de Poliţie; cealaltă când a fost arestat pentru împuşcarea unui om despre care Larry ştia că e Collins.

— Deci, aşa ţi-ai dat seama că e vorba de cazul Gandolph, zise Larry.

Mo dădu din cap.

— Erno a luat revolverul de la individul care ţinea arma de ţeavă – să zicem că era Collins – apoi l-a împuşcat. De aceea făcuse Erno închisoare. Şi de aceea se află amprenta lui pe trăgaci.

— Informaţia asta mi-ar fi fost de folos, se răţoi Mo. Pentru că n-am avut-o la timp, am cercetat încă o dată arma, sperând să găsesc confirmarea identificării domnului Farwell. După ce m-am gândit bine, am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac de la început şi am verificat muniţia din butoiaş. Am fost încântat să descopăr că Departamentul Dovezi îmi trimisese o armă încărcată. Şi am mai descoperit că fusesem atât de tâmpit, încât examinasem trăgaciul, fără să mă uit dacă mai existau cartuşe în butoiaş.

— Îmi pare rău, zise Larry, dar se întâmplă asemenea lucruri. Avocatul lui Erno a spus, de îndată ce a ajuns la poliţie, că clientul său recunoaşte că e vinovat. Aşa că după aceea nu s-a mai ostenit nimeni să examineze arma.

— Îmi dau seama, zise Mo, dând din cap în faţa prostiei legendare a tuturor, inclusiv a lui însuşi. Soţia mea crede că am o muncă uşoară, de birou. Crezi că şi-ar închipui cineva că asta ar fi

sinucidere?

— Nu cred că şi-ar imagina cineva aşa ceva, în timpul campionatului de base-ball.

Mo se strâmbă şi dădu din cap. Nu se gândise la asta.

— Câte gloanţe se găseau în butoiaş? îl mai întrebă Larry.

— Numai unul. Şi patru cartuşe goale, cu urme de percutare.

Mo spunea că se trăsese de patru ori cu arma aceea. Rapoartele fuseseră clare: Erno trăsese în Collins o singură dată. Cu permisiunea lui Mo, Larry luă punga şi întinse plasticul, ca să vadă arma mai bine. Era un revolver cu cinci focuri, de calibrul 38.

Oricum, după ce m-am liniştit, mi-am dat seama că meritase efortul. Am găsit amprente foarte clare pe fiecare cartuş. Presupun că a fost umezeală în camerele butoiaşului.

Mo îi arătă alte fotografii, apoi îi arătă glonţul şi cele patru cartuşe goale, aflate într-un plic din plastic, în punga cu revolverul.

— Şi ai găsit amprentele în baza de date?

— Da. Un bărbat arestat pentru tulburări în 1955, pe când avea douăzeci şi doi de ani. „Tulburări” însemna de obicei scandal într-un bar, acuzaţie pentru care nu erai condamnat.

Mo mai puse o fişă în faţa lui Larry, care trebui să facă un efort ca să recunoască figura aceea, pe care n-o văzuse de zece ani, mai ales că bărbatul din poza arăta mult mai tânăr decât cel

pe care-l cunoscuse Larry. Dar îl recunoscu. Tipul încruntat, din poza alb-negru, era Gus Leonidis.

Pentru o clipă, Larry fu încântat cât recunoscuse. Apoi, când înţelese despre ce era vorba, îl cuprinse o senzaţie de panică.

McGrath Hall fusese construit pentru a servi ca arsenal în Primul Război Mondial. Poliţia preluase clădirea în anul 1921. Unii ziceau că o parte dintre funcţionarii actuali lucrau în Hall încă de atunci. Clădirea arăta ca un mormânt întunecos, în afara timpului. Ca recunoaştere a poziţiei sale, Mo primise un birou din latura dinspre nord/ Ferestrele largi, duble, dădeau spre cartierul Kewahnee. Se vedeau o peluză destul de neîngrijită, un gard din fier şi câţiva copaci. Larry zări o hârtie mânată de vânt, ca un băiat alergând zglobiu, şi o privi până dispăru din vedere. „Cazul ăsta, îşi spuse el. Doamne, ce mai caz!”

Larry privi din nou arma. Era un Smith & Wesson – fără îndoială, revolverul lui Gus. Iar arma lui Gus avea amprenta lui Erno pe trăgaci şi un cartuş nefolosit în butoiaş. Un glonţ fusese scos din Collins Farwell, la secţia de chirurgie. Rămâneau trei gloanţe despre care nu ştia nimic. Larry îşi spuse: „Nu!”, apoi îşi urmă gândul până la capăt.

— Crezi ca asta e arma crimei din cazul meu?

— Cred că cei de la Balistică pot să-ţi spună exact. Bănuiesc că ADN-ul ne va dovedi al cui sânge a fost pe mâna lui Erno. Va trebui să trimit revolverul înapoi la Departamentul Dovezi, pentru

a fi expediat pe filieră. O să am grijă să vină cineva şi să-l primească sub semnătură. Am vrut doar să-ţi dau nişte informaţii preliminare.

Mo îi întinse un plic, ce conţinea raportul său. Larry îl puse în buzunarul hainei, dar nu putea să mai gândească limpede. Trebuia să se lase în voia instinctului magic care-l ghidase de atâtea ori. Dar mecanismul rece, circumspect, al instinctului îi spunea că sângele de pe mâna lui Erno nu era al lui Collins. Acum, când avea timp să se gândească, Larry îşi dădu seama că rapoartele despre împuşcătura de la Ike's arătau că asupra lui Erno săriseră cel puţin zece poliţişti, de îndată ce trăsese. Arma îi fusese smulsă din mână înainte ca Erno să se fi apropiat de nepotul lui, care sângera. Deci, sângele de pe pistolul lui Gus Leonidis provenea de la altcineva. Ca o moară care măcina încet, Larry examina toate posibilităţile, luptând îndeosebi împotriva lui însuşi. Luisa Remardi fusese împuşcată de aproape. Iar dacă amprenta lui Erno fusese imprimată pe trăgaci cu sângele Luisei, însemna ca Erno fusese asasinul din 4 iulie 1991.

Erno fusese asasinul. Iar asta era arma crimei. Revolverul ajunsese după şase ani în mâna lui Collins. Şi amprentele lui Collins erau pe armă. Singurul individ ale cărui amprente nu se găseau pe revolver era Squirrel. Iar el mărturisise crima.

— Deci, Erno şi/sau Collins au făptuit crima împreună cu Squirrel, concluziona Larry. Squirrel nu i-a denunţat, iar Erno i-a întors favoarea, după

ce a aflat că-i pe moarte.

Mo clătina din cap.

— Larry, eu pot să-ţi spun doar ale cui sunt amprentele de pe revolver.

Larry ştia. Îşi explica lucrurile sieşi. Squirrel mărturisise. Squirrel ştiuse de pistol. Squirrel avusese medalionul Luisei în buzunar. Squirrel îi spusese lui Genevieve că o s-o omoare pe Luisa. Nimic nu se schimbase. Nimic în ceea ce-l privea pe Squirrel.

Ce naiba era cu Collins?

Când o să afle Arthur de asta, o să fie un adevărat balamuc. Cazul care nu se mai termina urma s-o ia de la început. În timp ce Larry se ridica, Mo arătă către buzunarul în care Larry pusese raportul:

— O să fii mesagerul meu către Center City.

— Recunoştinţă veşnică, îi zise Larry, apoi adăugă: Să te ia dracu’.

Afară, în faţa clădirii, se găseau nişte bănci, pe care personalul civil îşi mânca sandvişurile, în lunile de vară. Veveriţele, obişnuite să culeagă firimiturile, ieşiră din ascunzătorile lor şi începură să ţopăie în jurul lui Larry, care se aşezase ca să se gândească.

Nu găsea un cuvânt potrivit pentru starea în care se găsea... Afectat”? în momentele de revelaţie învăţase întotdeauna câte ceva. Iar acum afla ca nu fusese surprins cu adevărat de ceea ce descoperise despre Erno. Întotdeauna întrevăzuse posibilitatea ca Erno să se fi învârtit în jurul

adevărului. Erno fusese asasinul. Repeta acest lucru de mai multe ori. Îl şocaseră consecinţele, nu faptele.

Cel mai mult îl îngrijora Muriel. Trebuia s-o vadă. Din motive întemeiate. Rămase pe bancă, suferind din cauza tuturor împrejurărilor prin care trecuse în ultimele două zile, din cauza aceloraşi sentimente puternice. Inima îi bătea săi sară din piept, la gândul că va fi cu ea, în aceeaşi încăpere. Îi mâi era limpede ceva: Muriel nu-l va părăsi niciodată pe Talmadge. Nu va renunţa la influenţa lui Talmadge, cu şaisprezece luni înainte de alegeri. Nu se schimbase chiar atât de mult. Şi chiar dacă n-ar fi fost vorba de alegeri, Muriel n-ar fi declanşat un scandal, recunoscând că se culcase cu un martor dintr-un caz – controversat – în curs de desfăşurare. Ambianţa şi puterea de discernâmânt ale lui Muriel – care-l făcuseră pe Larry s-o placa – nu o vor lăsa să-şi distrugă întreaga cariera de dragul lui. Le rămăsese doar să-şi facă de cap, prin camere de hotel, încercând să fie cât mai mult timp împreună. Iar Nancy, ca orice femeie, îşi va da seama. De fapt, îl preocupa cu adevărat viaţa pe care şi-o clădise fără Muriel. Ideea că ar putea renunţa la existenţa aceea pentru ceva de neatins îl umplea de amărăciune, de parcă inima i-ar fi pompat acid pentru baterie.

Simţi raportul în buzunarul de la piept. Nu era pregătit pentru el. Nici pentru Muriel. Nici să citească în presă despre noi descoperiri într-un caz rezolvat cu un deceniu în urmă. Era pregătit

ca Rommy Gandolph să fie executat, ca viaţa lui să continue în linişte.

Sau era pregătit pentru raport şi tot ce implica el? O asemenea şansă nu apare des – şansa de a recâştiga ce-ai pierdut şi regreţi. Şansa de a îndrepta prostiile făcute de un sine mai ignorant şi mai prost. Putea să renunţe la o asemenea ocazie? Stătu acolo, plin de îndoieli, gata să plângă fără motiv. Apoi rupse raportul în bucăţi şi-l aruncă la gunoi. Veveriţele se repeziră la hârtii, dar şi ele avură parte, ca şi alţii, doar de dezamăgire.

17 august 2001

Ţara lui Lincoln

Nimeni nu se mai aştepta ca în tribunalul judecătorului Kenton Harlow să se întâmple ceva spectaculos. Dispăruseră spectatorii, iar contingentul presei se redusese la dimensiunile standard: Stew Dubinsky, Mira Amir şi un reporter de la ştirile locale, proaspăt absolvent al Facultăţii de Jurnalism, care se îmbrăca fără gust, chiar şi din punctul de vedere al lui Arthur. Acesta le prezentase ziariştilor conţinutul moţiunii pe care o înaintase. N-avea nicio speranţă, dacă judecătorul Harlow ar avea impresia că Muriel fusese deja pedepsită de presă, pentru greşelile ei.

Arthur nu dormise bine. Pierduse exact în punctele în care se aşteptase să câştige. Putea să mai continue lupta un timp, bizuindu-se pe scrisoarea lui Muriel despre Collins, şi chiar să viseze că Farwell va stabili că Rommy e nevinovat. Apoi, nu se ştie de ce, Arthur începuse să-şi facă

griji pentru viitor. Cazul Gandolph se va încheia, mai devreme sau mai târziu. Aşa cum îi spusese Gillian cu săptămâni în urmă, viaţa va fi iarăşi viaţă, nu o aventură. Obişnuit să aibă întotdeauna un plan cu bătaie lunga, Arthur se trezise deodată că nu mai vedea nimic limpede. Iar nesiguranţa asta îi influenţase visele, care deveniseră tot mai agitate. Pe la ora cinci se dusese în bucătăria ale cărei ferestre dădeau spre est, să se uite cum discul fierbinte al soarelui îşi croieşte drum pe cer. „Totul va fi bine”, îşi spuse el. Chiar credea asta şi crezu şi mai mult acest lucru peste douăzeci de minute, când Gillian, îmbrăcată într-un halat alb, veni şi-şi trase un scaun lângă el, apoi, fără să scoată o vorbă, îl ţinu de mână, în timp ce soarele îşi arunca veşmântul trandafiriu şi urca pe cer, orbitor de frumos.

Muriel apăru în tribunal însoţită de Carol Keeney. Venise îmbrăcată într-un costum lucios, cu pantaloni, arătând ca o pisică slabă, gata să sară la bătaie. Îşi puse dosarele pe masă, apoi străbătu sala tribunalului şi se aşeză lângă Arthur, pe banca din faţă, unde acesta aştepta începutul lucrărilor Curţii, împreună cu alţi avocaţi care depuseseră moţiuni.

— Cât de mare ţi-e jobenul? îl întrebă Muriel. Au mai rămas iepuri în el?

— Sper că acesta va fi suficient.

— Arthur, îţi garantez că, de data asta, e vorba de o chestie deşteaptă.

În moţiunea sa, Arthur solicitase o prelungire

a termenului dat de Curtea de Apel pentru a reconsidera ordinul de închidere a cazului lui Rommy. Motiva acest lucru prin necesitatea de a investiga problemele legate de Collins, la care se referise Muriel în scrisoarea ei. Următoarea mişcare, mai puţin ortodoxă, fusese plănuita împreună cu Gillian. Arthur solicitase judecătorului Harlow să sancţioneze Biroul Procuraturii din ţinutul Kindle, conform articolului 11 din Codul Federal de Procedură Civilă, pentru că procuratura nu-l informase despre ce-i spusese Collins lui Larry, în Atlanta. În esenţă, Arthur pretindea că răspunsul dat de Muriel cu luni în urmă moţiunii prin care Arthur cerea să i se garanteze imunitate lui Collins fusese fals. Ca pedeapsă, dorea ca judecătorul Harlow să-i dea ordin lui Muriel să-i acorde imunitate lui Collins şi să-i permită lui Arthur să-i ia o declaraţie acestuia. Teoretic, judecătorul Harlow nu avea nicio putere în cazul respectiv. Dar judecătorul iniţial era cel mai îndreptăţit să hotărască dacă fusese minţit, de aceea problemele îi erau înaintate mai întâi lui. Iar justiţia ar fi sprijinit sancţiunile pe care le-ar fi dat judecătorul, dacă acesta descoperea că una dintre părţi acţionase cu rea-credinţă.

— Curtea de Apel va examina imediat moţiunea ta, Arthur. Cu toate că ai făcut treabă bună, nu inspiră niciun fel de speranţă.

— Nu cred. Iar judecătorul Harlow îşi va da seama că ai ascuns informaţii.

— N-am ascuns nimic. Erno a ascuns

informaţii. Sau a minţit.

— Îşi proteja nepotul.

— Împuşcându-l? Şi nu cred că ăsta e un motiv pentru sperjur. Declaraţia lui Erno n-are nicio valoare. N-a avut niciodată.

— Mai ales că tu n-ai scos la iveală nimic care să-i întărească spusele.

— Arthur, nu exista nimic care să i le întărească.

— Dar faptul că Farwell a spus că se roagă în fiecare seară ca să-l ierte Dumnezeu pentru ce i-au făcut el şi Erno lui Rommy? Cum ai putut să ascunzi aşa ceva, cu conştiinţa împăcată?

— Asta-i o prostie! Collins îşi ajuta unchiul, spunându-i minciuni lui Larry, fără să rişte să fie condamnat pentru sperjur. Iar tu ai primit această informaţie, de îndată ce a părut cât de cât relevantă.

— Şi ce informaţii mai există, informaţii despre care ai decis că nu-s cât de cât relevante?

— Arthur, am arătat în răspunsul meu, dat judecătorului, că ţi-am pus la dispoziţie toate informaţiile ce-ar putea fi favorabile clientului tău.

— Cu excepţia mărturiei lui Collins. Crezi că tribunalul îţi va permite să-l ţii pe Collins deoparte, în timp ce-l vei executa pe Rommy?

— Collins are o importanţă secundară. Nu există nimic care să facă legătura între el şi crime. Ai fost foarte bun în crearea de subiecte de importanţa secundară. Asta-i meseria ta. Îţi recunosc meritele. O să-ţi spun un alt lucru de

importanţă secundară, care mă interesează pe mine.

— Despre ce-i vorba?

— O păsărică mi-a ciripit că a văzut-o foarte des pe Gillian Sullivan prin biroul tău. Şi că vă ţineaţi de mână la Matchbook. Despre ce-i vorba? Curioşii vor să ştie.

După ce-i puse întrebarea, Muriel îi oferi un zâmbet răutăcios.

Arthur dădu înapoi. Exact aşa cum intenţionase Muriel. Gillian prevăzuse de mult că Arthur nu va agrea bârfele maliţioase provocate de relaţia lor.

— Ce legătură are asta cu cazul nostru?

— Nu ştiu, Arthur. Nu crezi cât ceva neobişnuit?

— Nu există niciun conflict de interese. Acum câteva luni a fost înregistrată o declaraţie a ta, prin care afirmai că Gillian nu are niciun rol în aceste proceduri juridice.

— Eşti prea sensibil, Art. Mie mi-a plăcut întotdeauna Gillian. Fiecare merită o a doua şansă.

După părerea lui Gillian, lui Muriel nu-i păsa de ea Ambele păreau că reacţionează la comparaţiile care fuseseră făcute frecvent între ele în Biroul Procuraturii. Iar Muriel nu credea în a doua şansă Era procuror, cu credinţa că există o pedeapsă pentru fiecare greşeală – cu excepţia greşelilor ei. Şi reuşise să facă tot ce-şi propusese. Arthur dorea să pună capăt discuţiei. Muriel îşi

dădu seama şi se ridică.

Cu câteva săptămâni în urmă, Arthur fusese precaut şi-l informase în scris pe Rommy că el şi Gillian deveniseră „prieteni foarte apropiaţi”. Dar pe Muriel n-o interesase atât moralitatea, cât să-i atragă atenţia că era vulnerabil. Traversase sala de judecată, doar ca să-l avertizeze. Dacă încerca să-i critice profesionalismul din cauză că ascunsese informaţii despre Collins, atunci avea şi ea la îndemână murdarii, cu care să arunce în el.

Arthur îşi dădu seama că nu fusese făcut pentru meseria sa în ciuda anilor de înfruntări în procese şi în ciuda a tot ce ştia despre Muriel, sperase că aceasta venise să se aşeze lângă el pentru cât simpatiza şi voia să petreacă ceva timp împreună

— Ridicaţi-vă!

Harlow apăru brusc pe scaunul judecătoresc, ţinând în mână o mulţime de hârtii. Chemă şi dădu hotărâri în cazurile programate înaintea lor. Apoi anunţă *Gandolph împotriva Administraţiei închisorii R ud yard*. Judecătorul zâmbi către Arthur şi Muriel, care se strânseseră pe podium.

— Credeam că n-o să vă mai văd. Bine aţi revenit!

La început îi ceru lui Muriel să răspundă moţiunii lui Arthur. Doamna procuror fu vehementă.

— În primul rând, Curtea de Apel a decis că nu mai există un caz. În al doilea rând, domnul Raven nu mai este avocatul domnului Gandolph. În al

treilea rând, perioada limitată pentru descoperirea de noi dovezi, autorizată de Curte, s-a încheiat cu o lună în urmă. În al patrulea rând, în nicio declaraţie pe care am făcut-o în faţa acestei Curţi – sau a alteia – n-a existat niciun fel de relatare incorectă.

Harlow zâmbi, amuzat de stilul lui Muriel. Deşi avea doar un metru şi jumătate şi cântărea vreo cincizeci de kilograme, tipa izbea ca un boxer de categorie grea. Judecătorul se lăsă pe speteaza scaunului său înalt şi-şi trecu mâna prin părul alb, gândindu-se. Apoi zise:

— Cu tot respectul pentru prietenii noştri prezenţi, care sunt ochii şi urechile publicului larg, cred că există anumite lucruri care ar trebui discutate în biroul meu. Avocaţii să mă însoţească acolo.

Judecătorul îi conduse în biroul său, în Ţara lui Lincoln, cum era numită încăperea aceea, când Harlow nu era de faţă. Pe pereţi şi pe etajere se găseau cel puţin cincizeci de portrete şi de statuete ale lui Lincoln, în toate etapele vieţii sale, inclusiv fotografiile făcute de Brady. În cameră mai fuseseră expuse şi documente cu semnătura lui Lincoln. Judecătorul mai avea şi o colecţie de monede obişnuite, cu efigia lui Lincoln, pe care o ţinea într-o cutie.

Juriştii lui Harlow, un bărbat alb şi o negresă, îl urmaseră pe judecător, cu carnetele în mâini. Judecătorul zâmbi, când se apropie de masă şi-şi atârnă roba în cuier.

— Oameni buni, am văzut procese timp de vreo patruzeci de ani, dar pe ăsta o să-l ţin minte! Parcă e un meci de fotbal, când toată lumea marchează în prelungiri! Dacă pleci să-ţi cumperi o bere, nu mai ştii cine conduce.

Făcu semn cu mâna către masa de şedinţe, din lemn de nuc, aflată într-o parte a încăperii. Arthur, Muriel, Carol Keeney şi juriştii se aşezară.

Formalităţile tribunalului îl obligau pe judecător să-i asculte mai întâi pe avocaţi. Dar, aflat pe teritoriul său, Harlow nu ezita să spună ce gândea. Grefierul nefiind prezent, judecătorul avea tendinţa să dea edicte.

— Nu-mi place să mă ascund de presă, mai ales într-un caz care a atras atenţia atât de mult, dar în situaţia asta trebuie să fim cinstiţi, dacă vrem să mergem mai departe.

Judecătorul primi un telefon din sala de judecată. Sosise Pamela, care fusese la tribunalul statal. Judecătorul îi spuse poliţistului care răspundea de pază s-o trimită pe Pamela în biroul său.

— Hai să nu ne mai copilărim cu tot felul de moţiuni, zise Harlow, de îndată ce Pamela se aşeză la masa de şedinţe. Doamnă Wynn, nu mă cunoaşteţi foarte bine, nici eu nu vă cunosc foarte bine, dar cred că putem fi de acord că ar fi trebuit să informaţi Curtea, după ce aţi discutat cu domnul Farwell.

— Domnule judecător, îmi pare rău că n-am făcut-o.

— Bine. Domnule Raven, ştim amândoi că doamna Wynn nu v-ar fi spus nimic, dacă ar fi vrut să joace murdar.

— De acord, domnule judecător. Dar a aşteptat până când Curtea de Apel a emis o hotărâre. Clientul meu se află în faţa unui fapt împlinit.

— Problema ta e că nu mai dispui de timp. Nu-i aşa, Arthur? Arthur ridică mâinile, arătând că aşa stăteau lucrurile.

Nu ignor lucrul ăsta. Ştim cu toţii că tribunalul poatesă decidă. Doamna Wynn, dacă aş fi ştiut că nepotul domnului Erdai se roagă în fiecare seară ca Dumnezeu să-l ierte pentru ce i-a făcut lui Gandolph, aş fi dorit să aflu ce are de spus acest Collins Farwell.

— Domnule judecător, vă informez cu tot respectul că biroul nostru n-a oferit niciodată imunitate la cererea unor acuzaţi sau a unor persoane implicate în procese civile, nici măcar la cererea unor tribunale, care vor să obţină mărturii. Dacă legiuitorul ar fi crezut că aceste persoane ar trebui să aibă puterea de a acorda imunitate, le-ar fi dat lor această putere. Dar nu le-a dat-o. Nu-i vom acorda imunitate domnului Farwell.

Judecătorul se uita un timp la Muriel.

— Nu cred că o să ne înţelegem, dacă o să ne arătăm rachetele din arsenal. Fiecare dintre noi are puteri diferite. Dumneavoastră aveţi puterea să oferiţi imunitatea. Iar eu am puterea să iau anumite hotărâri care s-ar putea să nu vă placa. Şi

domnul Raven are puterea de a face ca aceste hotărâri să fie cunoscute peste tot. În loc să vorbim despre putere, aş prefera să discutăm despre ce-i corect. Ne este clar tuturor că Farwell cunoaşte ceva despre circumstanţele care au dus la asasinatele acelea, lucruri pe care nu le-a destăinuit cu un deceniu în urmă. Domnul Raven a spus că ar trebui să ştim totul, înainte săi executăm clientul. Mi se pare un punct de vedere foarte bun. Având în vedere ce ne-a spus Geneviève Carrière despre modul în care s-a purtat domnul Gandolph în iulie 1991, n-o să fim surprinşi dacă se va dovedi că domnul Raven va regreta că ne-a cerut să-l interogâm pe domnul Farwell. Dar trebuie să fie cu conştiinţa împăcată, având în vedere ce-l aşteaptă pe clientul său. Şi dumneavoastră ar trebui să fiţi cu conştiinţa împăcată. Şi eu. Deci, să ne gândim o zi, două, la ce ar fi corect, nu la puterile noastre, ca să nu ne pară rău mai târziu.

Judecătorul se uită din nou la Muriel, pe sub sprâncenele mari, ce începuseră să-i încărunţească. Muriel nu spuse nimic, dar se vedea clar ce părere are. Lucrurile stăteau aşa cum îi spusese Arthur în tribunal. Kenton Harlow nu va permite ca Rommy Gandolph să fie executat, fără să audă ce avea de povestit Collins. Harlow nu considera important faptul că mărturia lui Farwell putea convinge Curtea de Apel să închidă cazul mai devreme. Judecătorul nu-i lăsa prea multe opţiuni lui Muriel. Putea să-i acorde

imunitate lui Collins, pretinzând în faţa presei că făcea acest lucru doar din dorinţa de a cunoaşte adevărul sau să-şi încerce norocul luptând împotriva unui judecător federal, care putea s-o facă să apară în campania electorală cu eticheta de mincinoasă.

— Hai să ne mai gândim cu toţii, propuse Harlow.

Judecătorul îi dictă apoi secretarului un ordin scurt, declarând că acceptase moţiunea lui Arthur, apoi îi trimise la treburile lor. Muriel se grăbi să plece, abia ascunzându-şi indignarea. De îndată ce aceasta ieşi, Pamela nu rezistă să nu-l îmbrăţişeze pe Arthur, după ce-i aruncase zâmbetul ei cel mai fermecător.

— Ai fost grozav! exclamă ea.

Pentru moment, Arthur era eroul ei. Dar Arthur îi spuse că el n-are niciun merit şi o trimise înapoi la birou, pentru a redacta un raport scurt pentru Curtea de Apel, despre cele întâmplate în ziua aceea.

17 august 2001

Ei ştiu i

Când Muriel ajunse la birou, îl căută pe Larry prin pager şi-i ceru să vină acolo. Muriel îl suna şi pe comandantul poliţiei, ca să fie sigură că mesajul ei nu va fi ignorat. Procuratura era cea care putea să-i ofere imunitate lui Collins, dar detectivul care se ocupase de caz avea dreptul să fie consultat. Se înţelegea de la sine ca Larry trebuia s-o vadă. Furioasă şi frustrată din cauza

lui Harlow, Muriel nu mai suporta comportarea copilărească şi de modă veche a lui Larry.

Când acesta apăru, după o oră, Muriel se potolise. Larry arăta jalnic, iar ea simţi ce simţise, mai mult sau mai puţin, în ultimele zile. Pe vremuri, Larry fugise de mai multe ori de ea. Muriel sperase că acum erau amândoi altfel, dar se părea că nu se schimbaseră. Toată povestea asta, plină de neînţelegeri şi de complicaţii, o întristase şi o umilise. Dar plecase duminică de la biserică dispusă să creadă că s-ar putea să fie mai bine dacă relaţia ei cu Larry nu va merge.

În momentul acela intra Ned Halsey, procurai ul-şef, un om mic de statură, cu picioare strâmbe şi cu părul cărunt. Ned era de obicei amabil, dar acum părea îngrijorat. Îl ruga pe Larry să închidă uşa, apoi i se adresa lui Muriel, care stătea la biroul ei imens, de lângă fereastră.

— Kenny Harlow era un dobitoc acum patruzeci şi patru de ani, când mergeam amândoi la facultate. A devenit un dobitoc şi mai mare, atunci când i-au dat o robă. În faza asta, e un dobitoc atât de mare, că ar merita să aibă propriul sistem solar. Aşa că, dacă o să mă întrebi dacă individul s-a purtat ca un dobitoc, voi răspunde afirmativ!

— Nu cred că judecătorii de la Curtea de Apel îi vor permite să le bage pe gât chestia cu imunitatea răspunse Muriel.

Un lucru fusese adevărat în toată viaţa ei: furia te făcea să găseşti drumul ce duce la

rezolvare. „Ridică-te. Ripostează”. Acestea fuseseră devizele tatălui ei, atunci când avea de înfruntat oameni puternici şi aroganţi.

— O să te mănânce de vie până atunci, îi replică Ned. Gândeşte-te la titlurile din ziare: „Judecătorul spune că procuromi-şef adjunct a minţit”. Hai să nu luăm aminte la râul pe care o să ţi-l facă ţie. Ai vrea să vâri biroul într-o asemenea belea? Eu n-aş fi în stare!

— Despre ce vorbiţi? întrebă Larry.

Muriel îi povesti în câteva cuvinte ce se întâmplase la tribunal. Larry replică imediat:

— Ned, nu poţi să-i oferi imunitate! Dumnezeu ştie ce-o să spună Collins. N-ar mai fi implicat şi ar putea să zică orice. N-o să mai încheiem niciodată cazul ăsta!

— Larry, zise procurorul-şef, putem să discutăm cât vrem despre politica procuraturii, tot vom lăsa impresia că ascundem adevărul. De parcă individul ţi-ar fi spus că i-a înscenat povestea aceea lui Gandolph.

— Nu-i putem acorda imunitate lui Gandolph, protestă Larry. Dacă e implicat în asasinate?

Nici măcar Muriel nu putea accepta o asemenea idee, de aceea îi replică:

— Larry, nu există dovezi care să arate că Farwell ar avea legătură cu asasinatele. Nici dovezi găsite de medicii legişti, nici vreo mărturie. Şi cum să susţină procuratura că o persoană ar putea să fie implicată în asasinatele acelea, din moment ce ne străduim să-l executăm pe

Gandolph pentru că le-a făptuit? Dacă venim cu un asemenea argument, atunci putem să ne întindem liniştiţi în sicriu!

Ned, având firea pe care o avea, îl bătu pe Larry pe umăr şi plecă. Din uşă, îi spuse lui Muriel:

— E cazul tău. O să te sprijin prin toate mijloacele. Însă te-aş sfătui să te înţelegi cu Arthur. Oferă-i imunitatea pe care o cere, iar el să înceteze cu apelurile, dacă se dovedeşte că Farwell nu-i e de folos.

Muriel nu credea că Arthur o să înghită o asemenea momeală.

— N-are decât, replică Ned. Vei avea o justificare, dacă te vei decide să te lupţi cu Kenny.

Ned era un om bun, înţelept. Lui Muriel îi plăcea soluţia pe care i-o propusese. Aşteptă împreună cu Larry, până când procuromi-şef închise uşa.

— Ce te-a supărat? întrebă Muriel. Am făcut ceva sau am spus ceva care nu ţi-a plăcut? Nicio carte de vizită. Niciun telefon. Nicio floare. Cu puţin înainte, Muriel fusese convinsă că n-o să-i spună nimic, iar când începuse să vorbească, reuşise să pară nepăsătoare. Însă nu-şi putea ascunde amărăciunea. Îşi puse mâinile pe masă şi trase adânc aer în piept, apoi spuse: Nu fi îngrijorat, Larry! Nu de asta te-am chemat.

— Nici nu mi-am închipuit aşa ceva.

— Voiam să afli despre Collins.

— Nu poţi să-i acorzi imunitate. În cele din

urmă, Dickerman, mi-a spus ceva despre pistolul ăla.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o săptămână.

— Acum o săptămână! Ce naiba, în manualul poliţiei nu scrie că procurorul trebuie să cunoască dovezile cazului? I-am trimis marţi judecătorului un răspuns, în care-i spuneam că am pus la dispoziţia apărării tot ce avea legătură cu Farwell. Când intenţionai să-mi spui?

— De îndată ce aş fi ştiut ce aveai de spus în legătură cu restul.

— „Restul”. Asta-i o referire la chestiuni personale?

— Poţi să-i spui şi aşa.

În biroul acela aveau avantajul de a purta o discuţie pe un ton mai liniştit, neutru. Stând dincolo de birou, Muriel îşi încrucişa braţele şi îl întreba dacă credea ca ceea ce se întâmplase în urmă cu o săptămână în casa aceea, pe care o repara, fusese o greşeală.

— Dacă aş fi ştiut ce cred, aş fi venit şi ţi-aş fi spus. Asta-i adevărul. Tu ce crezi?

Muriel încercă să-şi analizeze sentimentele, apoi spuse în şoaptă:

— Cred că a fost minunat să fiu cu tine. Vreo două zile m-am simţit în al nouălea cer. Până mi-am dat seama că n-ai dat niciun semn de viaţă. Ce s-a întâmplat?

— Nu mai suport asta, zise Larry.

— Ce înseamnă „asta”? îl întrebă Muriel.

— Să ne facem de cap. Noi doi. Ori mergem până la capăt, ori renunţam. Sunt prea bătrân ca să trăiesc cu fundul în două luntri.

— Nu vreau asta, Larry, vreau să faci parte din viaţa mea.

— Cum?

— Ca o persoană de care sunt legată. Puternic legată.

— Din când în când? Tot timpul?

— Doamne! Larry, vorbesc despre o nevoie, nu fac un plan de luptă!

— N-am de gând să-ţi mai dau târcoale. Ori ne implicăm, ori nu.

— Ce vrei să spui?

— Adică tu să-l părăseşti pe Talmadge, iar eu pe Nancy. Să recunoaştem că am greşit cu ani în urmă şi să încercăm să salvăm ce se poate salva…

— Oho! exclamă Muriel, şi-şi atinse pieptul, în care inima îi bătea cu putere.

Ea se gândise doar la o nouă poveste de dragoste, lucra pe care numai cu câteva secunde în urmă îl considerase imposibil.

— Vorbesc serios.

— Sunt sigură.

— Dar nu-s convins pe deplin că vreau asta. În schimb, sunt convins că, după ce ţi-am spus ce aveam de spus, nu mai am nimic să-mi reproşez.

— Spunându-mi-o pe şleau, L-ar.

— Încerc să-ţi spun.

Larry era furios, simţind că va fi respins. După cele întâmplate cu o săptămână în urmă, Muriel îl

lăsase tulburat, trist şi plin de remuşcări. Dar, în ciuda acestor lucruri, faptul că se ridica la suprafaţă îi provoca uşurare. Muriel se eliberase de ceva. De pericole, de prostiile şi de egoismul de care dăduse dovadă. Şi-i părea rău să piardă toate acestea.

— Mă bucur că mi-ai spus ce-ai avut de spus, zise Muriel calmă, dar cuprinsă de panică, în sinea sa. Prea multe lucruri erau în joc. Căsătoria ei. Slujba ei. Viitorul ei. Ceea ce era ea.

Merita să ai dragoste, dacă nu aveai viaţa pe care ţi-o doreai? întrebarea asta simplă îi apăru în minte din senin. Era dragostea – dragostea adevărată, tumultuoasă, la vârsta înaintată de patruzeci şi patru de ani – suficientă ca să renunţe la toate lucrurile pe care şi le dorise? Poemele şi romanele spuneau că e suficientă. Însă Muriel nu ştia ce ar spune adulţii. Nici cel din faţa ei.

— Trebuie să mă gândesc, Larry. Să mă gândesc serios.

Îşi dădu seama că fuseseră primele cuvinte pe care le spusese şi care-i plăcuseră lui Larry.

— Da, răspunse el. Să te gândeşti serios. Probabil că n-o să mai vorbeşti cu mine.

— De ce?

Lui Larry îi dispăru imediat furia şi se prăbuşi pe un scaun de stejar, aflat în colţul biroului lui Muriel.

— Pentru că nu ţi-am spus ce mi-a zis Mo despre arma aceea.

Larry petrecuse multe zile din ultimii douăzeci

şi ceva de ani vânând cei mai periculoşi dintre aşa-zişii „muritori” din oraşul lor. Îi urmărise prin ganguri şi colţuri întunecoase, chiar condusese acţiunea – în vestă antiglonţ – când îl încolţiseră pe Kan-El, conducătorul Sfinţilor Nopţii, care se ascunsese cu armament cumpărat nu se ştie cum de la armata libiană. Larry era exuberant, în asemenea ocazii, simţind furnicături în tot corpul, o chestie pe care o mai simţise în timpul meciurilor de fotbal din liceu. Nu fusese niciodată cuprins de groază, nici nu simţise gustul acidului gastric în fundul gâtului, aşa cum simţea acum. Îşi dădu seama că singura persoană din lume care-l speria stătea în faţa lui. I se părea de neimaginat că nu-i povestise despre pistol cu o săptămână în urmă. Adevărul era că se săturase s-o lase pe Muriel să stabilească regulile.

În timp ce Larry povestea, Muriel se rezemă de spătarul scaunului, devenind dură şi rece ca piatra.

— Şi ce-ai făcut cu raportul lui Dickerman? îl întrebă ea, după ce Larry termină de vorbit.

— Să zicem că l-am pierdut.

— Să zicem, spuse Muriel, apoi îşi rezemă fruntea în mâini.

— Nu contează. Squirrel i-a omorât. Ştii că el i-a omorât. Chiar dacă i-a ucis împreună cu Erno şi cu Collins, el i-a omorât.

— Asta-i o teorie, Larry. Teoria ta. Poate cât teoria noastră. Iar teoria lor e că Erno i-a omorât singur. Numai că teoria lor e un pic mai

convingătoare, dacă adăugam că amprenta lui Erno, imprimata cu sânge, se afla pe trăgaciul armei crimei.

— Al posibilei a mie a crimei.

— Pun pariu pe o sută de dolari cât arma crimei. Pui pariu pe o sută de dolari că nu-i? Nici măcar pe zece dolari? Nici măcar pe cincizeci de cenţi?

— Bine, Muriel.

— Iisuse! exclamă ea, clătinând din cap. La ce naiba te-ai gândit, Larry?

— Am greşit, răspunse bărbatul.

— Larry, să nu mai faci vreo figura! Vreau ca revolverul să ajungă în după-amiaza asta la Departamentul de Balistică. De îndată ce termină cu el, să fie dus la Serologie. După aceea să i se caute proprietarul, după seria de pe el.

— Am înţeles, doamnă.

— Ai avut noroc, Larry! Dacă descoperea Arthur chestia asta, ajungeai deţinut la Rudyard. Înţelegi?

— Muriel, scuteşte-mă de melodrame!

— Nu glumesc.

— Las-o baltă. Ţi-am spus totul, cu o întârziere de câteva zile. Procurorul nu ştie niciodată totul. Iar tu nu vrei să ştii orice.

— Ce vrei să spui?

— Muriel, ştii cum merg lucrurile. Când faci cumpărături la măcelărie, nu ceri reţeta cârnaţilor. E un cârnat şi ştii ce este. Nu există în el nimic care să te omoare.

— Ce alte lucruri nu ştiu?

— Las-o baltă.

— Nici vorbă! După ce mi-ai făcut figura asta, n-o să ne jucâm de-a „ai încredere în mine”.

— Ăsta-i adevărul sau mă provoci?

— Spune-i cum vrei.

Era o ceartă în toată regula, ca întotdeauna, şi tot ca întotdeauna Larry urma să fie învins.

— Bine. Chiar ai crezut că medalionul ăla a fost în buzunarul lui Squirrel?

Cu asta îi închise gura. Până şi Muriel cea feroce se simţi cuprinsă de teamă.

— Aşa am crezut, mărturisi ea.

— Acolo a fost.

— Du-te dracului! exclamă Muriel, uşurată.

— Numai că n-a fost în ziua în care l-am arestat eu. A fost în buzunarul lui cu o zi înainte. Un poliţist cu mina lungă l-a dus la el acasă. Eu l-am pus la loc. La asta m-am referit. Să nu-mi spui că eşti şocată.

Larry văzu că Muriel nu era şocată.

— Larry, ştii şi tu că a ascunde amprentele de pe arma crimei nu-i acelaşi lucru cu strângerea şurubului într-un caz. Apoi Muriel se întoarse către fereastra din spatele ei şi zise: Ce balamuc!

Larry o privi lovindu-se cu unghia în strungăreaţă, de parcă ar fi vrut să-şi înfigă degetul între dinţii din faţă. Apoi văzu cum bunul-simţ o face pe Muriel să-şi revină.

— O să-i acord imunitate lui Collins, zise Muriel.

— Ce?

— Dacă Arthur o să obţină ce vrea, n-o să întrebe de ce a obţinut. Dacă o să avem noroc, Jackson o să ne lase să ascultăm primii povestea lui Collins.

— Nu poţi să-i acorzi imunitate! Individul se plimba de colo-colo, cu arma crimei în mână!

— N-am de ales, Larry. Nu mi-ai lăsat nicio alternativă. Nu pot să mă împotrivesc. Nu pot să spun că s-ar putea ca asasinul să fie Collins şi să trec la executarea lui Gandolph. Ucigaşul poate fi ori unul, ori celălalt. Dacă amprentele lui Erno se afla pe trăgaciul ăla, atunci înseamnă că ne-am întors de unde am plecat. Collins s-ar putea să fie ultima noastră şansa. Harlow are dreptate. Collins poate să-l vâre la apă pe Rommy. Pentru totdeauna.

— Nu, zise Larry, protestând în general şi fiind furios pe toată lumea. Faci chestia asta din cauza alegerilor? Ai decis săi acorzi imunitatea lui Collins indiferent ce s-ar întâmpla. Ned te-a convins. Eu reprezint doar scuza necesară. Nu vrei să-ţi strici relaţiile cu Harlow.

— Du-te dracului, Larry! striga Muriel aruncând cu un pix în fereastră. Nu pricepi nimic? Alegerile n-au nicio legătură! E vorba de lege. Exista nişte reguli. Şi corectitudine. Larry, după ce am auzit ce-ai avut de spus, mă întreb ce s-a întâmplat în realitate acum zece ani. Pricepi?

Muriel se apleca peste birou. Arăta de parcă ar fi fost gata să vină la el şi să-l strângă de gât.

— Am înţeles, răspunse Larry, plecând spre uşă. Sunt doar un simplu poliţist.

În seara aceea de vară, Gillian stătea pe trotuar, în faţa magazinului Morton din centru, aşteptându-l pe Arthur. Funcţionarii care lucraseră până târziu plecaseră, iar traficul se redusese. La câţiva metri de ea, în staţia de autobuz, stăteau două femei necăjite lângă nişte sacoşe voluminoase.

Gillian îşi măsura durata relaţiei sale cu Arthur în funcţie de lumină. Acum se întuneca mai devreme. Soarele – pe care-l urmăriseră împreună când răsărise – se cufunda acum în râu, răspândindu-şi dogoarea peste norii de la orizont. Vântul ce se pornise amintea vag de toamna care urma să vină. Gillian nu renunţase la înclinaţia de a urmări fenomenele naturale – creşterea nopţilor, apropierea de sfârşit a verii – cu o îngrijorare superstiţioasă, deşi îşi spusese deseori că acest lucru era un semn de deprimare. Viaţa era frumoasă. Însă nu dura veşnic”.

Arthur întârziase, dar Gillian îşi dădu seamă, de îndată ce sosi maşina, că era emoţionat.

— Altă chestie tipică pentru Muriel, îi spuse el, când Gillian urcă în sedan.

Îi adusese copii după cele două moţiuni scurte, pe care Biroul Procuraturii le trimisese în după-amiaza aceea Curţii Districtuale şi Curţii de Apel. Aducând la cunoştinţa celor două Ciuţi că primise „noi informaţii privind natura şi circumstanţele asasinatelor”, Muriel cerea ca

procedura să fie oprită pentru paisprezece zile, pentru ca procuratura să dispună de timpul necesar investigaţiilor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Gillian. Ai sunat-o pe Muriel?

— Bineînţeles. I-am cerut noile informaţii şi n-a cedat niciun pic. Ne-am certat un timp, apoi ne-am înţeles că va trimite o moţiune Curţii de Apel, prin care să ceară anularea ordinului acesteia şi să solicite redeschiderea cazului, dacă sunt de acord cu un răgaz de două săptămâni. În esenţă, renunţa la tot ce-a câştigat.

— Doamne! exclamă Gillian, trăgându-se aproape de Arthur, ca să-l îmbrăţişeze, deşi acesta şofa. Ce-o avea de gând? O să-i acorde imunitate lui Collins?

— Nu-mi vine să cred că Muriel consideră din start că Farwell e atât de credibil, încât să merite să redeschidă cazul. Dacă nu i-ar fi plăcut spusele lui Collins, ar fi putut să declare cu un mincinos. Trebuie să fie altceva. Ceva important.

De câteva luni, Arthur spera ca Muriel să-şi dea seama brusc care-i adevărul în privinţa lui Rommy. Gillian nu avea o părere atât de bună despre doamna procuror, dar Arthur refuza să vadă un fost coleg altfel decât într-o lumină favorabilă. Oricum, Gillian îi împărtăşea bănuiala că lucrurile luaseră o întorsătură dramatica.

— Deci, ai avut o zi minunată, spuse ea.

— Cam aşa.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu în ceea ce priveşte cazul. Şi nu-i ceva râu. Muriel a făcut un comentariu despre noi doi. Ei ştiu.

— Înţeleg. Şi cum te-ai simţit?

Arthur ridică din umeri şi zise:

— Probabil că stânjenit.

Scorpia de mamă a lui Gillian i-ar fi şoptit: „Ţi-am spus eu!” Gillian se educase să fie rezervată tocmai pentru a găsi o modalitate de a ţine în frâu vocea aceea care nu-i ieşea niciodată din cap. Sărmanul Arthur dorise întotdeauna ca oamenii să-l placă. Îl durea faptul că lumea îşi bătea joc de el, din cauza prietenei pe care şi-o alesese. Gillian prevăzuse că aşa va fi. Îl găsise la şase dimineaţa cufundat în gânduri, privind răsăritul soarelui.

— Te abţii să-mi spui că m-ai avertizat? o întrebă Arthur.

— Sunt atât de uşor de descifrat?

— O să ne descurcăm, zise Arthur. Gillian zâmbi şi-l prinse de mână. Vorbesc serios. Azi-dimineaţă mă gândeam că ar trebui să fugim în lume.

— Chiar aşa?

— Da. Să ne strângem lucrurile şi să găsim alt loc. S-o luăm de la început. Amândoi. Am dat câteva telefoane. Există state în care ai avea şansă să fii reprimită, peste câţiva ani.

— În barou?

Arthur îndrăzni s-o privească, dând din cap cu stoicism, apoi privi din nou strada. Ideea o făcuse pe Gillian să-şi piardă răsuflarea. Nu se gândise

niciodată că ar putea să-şi recapete drepturile.

— Renunţi la poziţia ta, Arthur?

— Şi ce dacă?

— După ce te-ai străduit atâţia ani să ajungi acţionar în firmă?

— Tot ce-am făcut a fost din cauză că mi-a fost teamă să nu fiu respins. Am vrut să reuşesc în firmă pentru că n-aş fi fost în stare să mă mai respect, dacă n-aş fi reuşit. Iar dacă lucrurile vor merge în privinţa lui Rommy aşa cum sper eu, atunci voi fi bogat. Dacă vom dovedi cât nevinovat, Rommy va intenta un proces civil, cerând daune. Iar eu voi părăsi firma şi voi prelua procesul acela. Rommy o să primească milioane, iar eu voi avea partea mea. M-am gândit la tot.

— Aşa se pare.

— N-am fost niciodată bun în avocatura. Sunt harnic, dar nu mă pricep să atrag clienţii bogaţi. Vreau doar să găsesc un caz bun şi să muncesc din greu la el. De preferat ceva în care să cred.

Cu ani în urmă, atunci când îl privise de la distanţă, Gillian considerase că Arthur era bătrân din naştere. Însă această impresie se datora aspectului său şi atitudinii fataliste, moştenite de la tatăl lui. De fapt era, în esenţă, un adolescent. Nu se obişnuise să privească lumea aşa cum o privesc adulţii, s-o considere complicată şi ambiguă. Ajunsese acum, când lucra la cazul lui Rommy, să se împace cu sine însuşi, aşa cum face cineva care se îndreaptă fericit spre idealurile sale, chiar dacă acestea sunt de neatins.

— Şi ce-o să faci cu sora ta? îl întreba Gillian.

Pe faţa lui se vedea atât de limpede cum raţionează, încât ei i se păru că întreaga lui viaţă interioară e afişată pe un ecran. Îl urmări cum suportă şocul realităţii şi se întoarce cu picioarele pe pământ.

— Poate că o să rămânem în Vestul Mijlociu. N-aş putea pleca prea departe, dacă m-aş ocupa de procesul civil al lui Rommy, pentru că va trebui să pot veni aici de două ori pe săptămână. Ce-ar fi săi spun mamei să se ocupe ea de Susan? Mama nu şi-a îndeplinit obligaţiile timp de treizeci de ani. Eu am fost părintele, iar ea a fost copilul. Ar fi cazul săi spun să se maturizeze.

Gillian zâmbi, iar Arthur începu să analizeze posibilitatea aceea. Ea nu avusese darul lui Arthur de a se lăsa copleşită de speranţe fără şanse de reuşita. Probabil că de aceea îşi căutase refugiul în droguri. Dar îi plăcea să-l vadă dând frâu liber imaginaţiei. Iar în ultimul timp începuse s-o ia pe urmele lui. Chestia asta nu dura mai mult decât existenţa unui izotop instabil, creat într-un reactor nuclear, existenţă mai mult teoretică decât practica. Zâmbi, închise ochii şi, pentru o clipă, crezu împreună cu Arthur într-un viitor perfect.

22 august 2001

Altă poveste

Jackson Aires se bucura să creeze necazuri. La început fusese de acord ca Farwell să fie interogat înainte de a depune mărturie, dacă întâlnirea avea loc la Atlanta, iar procuratura îi plătea lui Jackson

biletul de avion până acolo. Apoi se dovedi că Farwell se întorsese în oraş, ca să aibă grijă de bunurile lui Erno. Iar Jackson spuse că Farwell se hotărâse să vorbească doar după ce va jura în faţa lui Dumnezeu că va spune adevărul. Muriel putea să convoace Marele Juriu[10] pentru a continua investigaţiile legate de Masacrul din 4 Iulie, pentru că asasinatul nu se pre Scria, iar ea prefera acest lucru, în locul unei depoziţii sub jurământ. În felul ăsta putea să-l interogheze pe Collins, fără ca Arthur să i se uite peste umăr sau să aleagă din mărturie doar părţile care-i conveneau. Mai mult, evita şi să încalce politica procuraturii de a nu acorda imunitate în cazuri civile. Chiar şi Jackson prefera Marele Juriu, pentru că, în conformitate cu legea, mărturia lui Collins urma să rămână secretă.

Collins intră, în ziua de 22 august, în anticamera din faţa sălii Marelui Juriu. Purta acelaşi costum elegant, de culoare închisă, pe care-l purtase la înmormântarea unchiului său. Ţinea în mână o Biblie, înconjurată de un şir de mâtânii din lemn, de care atârna o cruce mare. Volumul fusese răsfoit atât de mult, încât arata ca o carte ieftină, uzata. Alături de el mergeau soţia lui cea blondă şi Aires.

Muriel prezentă decizia de acordare a imunităţii, iar Jackson o citi cuvânt cu cuvânt, de parcă nu ar fi văzut-o de zece ori până atunci. Apoi

---

10 Juriu care hotărăşte sau respinge punerea sub acuzare (n.tr.).

Muriel deschise uşa sălii Marelui Juriu. Jackson încercă să intre împreună cu ei, deşi ştia că nu avea voie să fie prezent. În încăpere puteau intra doar martorul, acuzatorul, grefierul şi juraţii.

— Trebuie să fiu de faţă, zise Aires. Nu renunţ la acest lucru.

După o jumătate de oră de negocieri, se înţeleseră în felul următor: Collins va depune jurământul, iar mărturia sa va fi amânată. În timpul după-amiezii i se va lua în biroul lui Jackson un interogatoriu ce va fi înregistrat. Banda va fi prezentată ulterior Marelui Juriu. Muriel era şi ea încântată să părăsească tribunalul, pentru că un reporter putea să afle oricând ceva de acolo.

Jackson avea mai multe birouri, unul în Center City, altul în Kewahnee, dar locul în care-şi desfăşura cea mai mare parte a activităţii se afla în North End, în apropiere de aeroportul Duăable. Jackson refuzase, ca şi Gus Leonidis, să părăsească zona în care crescuse. Biroul se afla într-un centru comercial cu un etaj, clădire care-i aparţinea chiar lui. Cu ani în urmă, avocatul reuşise să convingă o reţea naţională de magazine farmaceutice să închirieze un spaţiu, iar farmacia rămăsese şi acum chiriaşul său principal. Biroul lui Jackson se afla în celălalt capăt al clădirii, dincolo de un hol cu pereţi din sticlă.

Muriel venise singură cu maşina, nu împreună cu Larry sau cu Tommy Molto. În timpul săptămânii fusese o vreme călduroasă, urmarseră

furtuni venite din sud şi iar soare chinuitor. Muriel dorise să îi aştepte afară pe cei doi, dar după câteva minute intrase în hol, atrasă de aerul condiţionat.

Se stinseră apoi cu toţii în biroul mare al lui Aires. Cunoscând cât de vanitos era Jackson, Muriel se aşteptase ca acesta – precum mulţi alţii – să-şi fi împodobit pereţii cu lucruri care să-l proslăvească. Dar în jurul lor se aflau doar fotografii ale familiei lui Aires: trei copii, toţi avocaţi în alte oraşe, şi nouă nepoţi, dacă Muriel numărase bine. Soţia lui Jackson murise cu câţiva ani în urmă. În timp ce privea biroul şi auzea zarva din celelalte încăperi, în care lucrau doi avocaţi, Muriel se întrebă dacă Jackson ar fi spus că America este o ţară extraordinară sau că n-ar fi trebuit să trudească atât de mult pentru a obţine ceea ce merita. Ambele variante erau la fel de adevărate.

— Muriel, tu o să stai aici.

Cu un gest de-o neaşteptată galanterie, Jackson îi oferise scaunul comod din spatele biroului. Mobilierul din încăpere era puţin şi funcţional, în stil danez modern, luat de la un magazin cu preţ redus. Între timp, Aires se aşezase lângă clientul lui, într-un colţ. Soţia lui Collins, Larry şi Molto se aşezară în semicerc, în jurul lor, ca un cor antic. Jackson, având firea pe care o avea, îşi scoase casetofonul şi-l aşeză pe birou, lângă cel pe care-l aşezase deja acolo Muriel.

De îndată ce ambele casetofoane fură testate, Collins se uită la Aires şi întrebă:

— Acum pot să vorbesc?

— De ce n-o laşi pe doamna să pună întrebări? zise Jackson. Nu suntem la clasa de artă dramatică. Nu ne prezinţi un monolog.

— Exista un singur lucru care merită spus, replică Farwell.

— Care? îl întreba Muriel.

— Unchiul meu i-a omorât pe oamenii aceia, iar Gandolph n-are niciun amestec.

Muriel îl întreba de ce era atât de sigur. Collins se uită la Aires, care îi făcu un semn cu mâna şi-i zise:

— Ai început să vorbeşti, acum nu mai poţi să te opreşti.

Collins îşi închise pentru o clipă ochii minunaţi, apoi spuse:

— Să mă ierte Dumnezeu, dar am fost acolo şi l-am văzut omorându-i.

Scaunul lui Aires era prea înalt pentru Muriel. Tocurile înalte îi atârnau de picioare, trebui să se sprijine în podea ca să se întoarcă, pentru a-l privi mai bine pe Collins. Părul i se rărise un pic, se şi îngrăşase, dar rămăsese de-o frumuseţe nepământească. Avea figura inexpresivă, de parcă încerca să-şi arate curajul de a spune adevărul.

— Nu vreau să mai spun vreodată povestea asta, de aceea am vrut s-o audă acum şi Anne-Marie. Dumnezeul şi Izbâvitorul meu ştie că m-am născut din păcat. Mă întristează să-mi amintesc ce

fel de om am fost fără El.

Muriel se uită spre Larry. Acesta stătea ghemuit pe un scaun, lângă dispozitivul de reglare al aerului condiţionat. Din cauza căldurii, îşi scosese haina sport şi o aranjase cu grijă pe genunchi. Bătea nervos cu piciorul în covor. Declaraţia abia începuse, dar Larry auzise deja prea multe despre Iisus. Cunoscuse prea mulţi indivizi care spintecaseră burţile altora, apoi ajunseseră la Dumnezeu cu treizeci de secunde înainte de a fi executaţi. Chestia asta n-o îngrijora pe Muriel. Dumnezeu ştia săi aleagă. De aceea era Dumnezeu. Treaba ei, a lui Muriel, era să preia responsabilitatea lui Dumnezeu aici, pe pământ.

Muriel interveni pentru un minut, spuse data şi ora, explică natura procedurii şi ceru tuturor celor din încăpere să spună câteva cuvinte, pentru ca pe bandă să existe un specimen al vocii fiecăruia.

— Să începem cu numele dumneavoastră, îi spuse Muriel lui Collins.

După ce acesta îşi spuse numele, Muriel îl întrebă ce pseudonime folosise ca adult. Acesta înşiră vreo şase.

— Dar Faro Cole? L-aţi folosit şi pe acesta?

— E adevărat.

— Ca pseudonim?

— Mai mult ca să încep o viaţă noua, zise Collins şi zâmbi, îndurerat. Sunt ca mulţi alţi oameni. Am tot încercat să am o viaţă nouă, până când am reuşit în sfârşit să-mi fac una, spuse el, şi

se uita la avocatul său. Pot să-i spun ce-am vrut? îl întrebă el pe Aires, care-i făcu semn spre Muriel. Mi-am imaginat treaba asta într-un anumit fel, îi spuse Collins procuroarei. Puteţi să mă întrebaţi tot ce vreţi, dar mai întâi mi-ar plăcea să vă spun cum mi-a venit ideea.

Muriel ştia că le-ar fi povestit oricum. Collins putea să se prezinte cum voia: ca un păcătos pocăit, ca un om chinuit şi crescut în rele. La sfârşitul zilei, ea va pune totul în cadrele rigide ale legii. Aşa că îi spuse să continue.

Collins îşi aranjă haina. Purta o cămaşă albă şi o cravată îngustă. Era încă elegant.

— Până la urma e o poveste despre mine şi unchiul meu. Au existat şi alţi oameni care ar fi trebuit să conteze. Dar n-au contat. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi. Eu şi unchiul Erno am parcurs împreună un drum lung. N-au existat pe faţa pământului doi oameni care să se urască atât de mult cum ne-am urât noi. Probabil pentru că niciunul din noi nu avea pe cineva mai apropiat. Eu îi eram ca un fiu, iar el îmi era aproape ca un tată. Şi niciunul din noi nu credea că făcuse o afacere bună. Toţi vând că sunt negru, dar unguroiul ăla cu nas mare voia să mă port exact ca el. Cum aş fi putut să fac aşa ceva? Collins se uită în jos, la crucea şi la Biblia aflate în poala lui. Aveam, probabil, treisprezece – paisprezece ani, când am rupt legăturile cu cei din vechiul cartier. Eram negru, indiferent ce-ar fi zis ei, cel mai rău negru care putea exista. Numai că

unchiul Erno nu m-a lăsat niciodată în pace. Hoinăream pe străzi, făcând numai prostii, vindeam cocaină de proastă calitate, fumam şi eu din ea, iar unchiul meu se purta de parcă ar fi fost poliţist – îi plăcea chestia asta – venea şi mă scotea din văgăunile alea şi-mi spunea că-mi irosesc viaţa. I-am spus că era viaţa mea şi am continuat să fac ce-mi plăcea. Sigur l-am sunat pe Erno, atunci când m-a înhăţat poliţia. M-a ajutat şi mi-a spus să nu mai fac vreodată aşa ceva. Am fost condamnat prima dată ca adult în 1987. Erno a obţinut să fiu trimis la Honor Farm. Ştiţi, când am ieşit de acolo voiam cu adevărat să fac numai lucruri bune. Cei de acolo îţi şterg trecutul din minte. Erno şi mama m-au trimis în Ungaria, să scap de influenţele dăunătoare. Eu m-am dus în Africa. Când m-am întors, i-am cerut unchiului meu să mă ajute să intru într-o agenţie de voiaj. În 1988, Erno era foarte fericit. Făcusem tot ce-mi spusese să fac. M-am dus la şcoală şi am învăţat, am luat examenul de agent de voiaj şi am obţinut o slujbă la Time To Travel. Mă duceam la muncă în fiecare dimineaţă. Treceam pe lângă fraţii de pe stradă, de parcă nu i-aş fi cunoscut. Omule, era greu. Era greu. Erno şi mama îmi spuneau mereu cât de greu fusese în Ungaria – mâncau veveriţe şi vrăbii, pe care le prindeau prin parcuri – numai că eu munceam, munceam şi n-aveam niciun ban. La douăzeci şi ceva de ani locuiam cu mama mea. Când am devenit agent, primeam un comision. Niciuna dintre corporaţiile mari nu voia să facă

afaceri cu un negru tânăr. În cele din urmă am zis: „Unchiule Erno, nu reuşesc! M-am străduit, dar chestia asta n-o să meargă!”

Collins se uită în jur, să vadă dacă-l asculta cineva. Molto profita de întrerupere ca să verifice dacă funcţiona casetofonul procuraturii, aflat pe biroul lui Aires. Bineînţeles că Jackson şi-l verifică şi el pe al lui.

— Erno vedea că înclinam să mă întorc la viaţa de dinainte şi era disperat. La un moment dat, i-a venit ideea să înşele compania de transporturi aeriene, în favoarea mea. O idee tâmpită după altă idee tâmpită. Aşa a început povestea cu biletele. La început a pretins că erau bilete pierdute. Ce prostie! Mi-am dat repede seama de realitate.

Larry îşi drese glasul şi zise:

— Pot să întreb ceva? Vocea nu-i sunase prea prietenoasă. Collins, prins în vraja istorisirii sale, avu nevoie de un timp ca să se uite spre el. Îl văzu şi zise:

— Întreabă-mă, Starezek.

Prima întrebare a lui Larry fu simplă:

— De unde veneau biletele?

— Pe atunci, biletele abia începuseră să fie scoase pe calculator. Imprimantele nu funcţionau bine – mototoleau formularele, nu scriau pe rândurile potrivite. Jumătate din timp, agenţii scriau bilete de mână, apoi le treceau prin maşina de validat, cu matriţa proprie. Dacă făceai o greşeală atunci când scriai biletul, îl anulai şi-i treceai numărul într-o dare de seamă privind

erorile. Erno îmi dădea bilete necompletate, validate, trecute pe lista de greşeli, de aceea nu le căuta nimeni.

— Cei de la liniile aeriene mi-au spus că o persoană care zbura folosind un bilet de felul acela urma să fie prinsă, mai devreme sau mai târziu.

— Probabil că aveau dreptate, răspunse Collins. Numai că nu zbura oricine cu biletele acelea. Le foloseam ca să acopăr costul altor bilete.

Muriel se uită spre Larry, crezând că acesta înţelesese, dar şi Larry părea zăpăcit.

— Să zicem că am un client, spuse Collins. A plătit cu bani gheaţă o călătorie la New York. Luam un bilet dat de Erno şi-l completam pentru un zbor până la New York, dar pentru o dată anterioară celei plătite. Validarea făcea ca biletul să arate ca şi cum ar fi fost eliberat la o casă a companiei în Apoi schimbam biletul lui Erno cu un bilet adevărat şi băgăm banii clientului în buzunar, în loc să-i dau agenţiei. Mă alegeam cu preţul complet al biletului, nu cu un comision amărât. Şi mai primeam şi comisionul! Contabilitatea liniei aeriene îmi dădea un cupon de zbor în schimbul unui bilet validat şi nu verifica nimic.

— Deşteaptă chestie, zise Muriel.

— N-a fost gândită de mine, îi explică Farwell. Erno a imaginat totul. Văzuse toate escrocheriile cu bilete. Presupun că până la urmă a găsit una care să meargă. Poate că se considerase provocat.

Aşa era Erno.

— Bine, zise Larry. Mă întreb ce îl apucase pe Erno. De ce n-a făcut ce-ar fi făcut o persoană pe jumătate normală, adică să-ţi dea bani?

Collins clătină din cap, în timp ce se gândea ce să răspundă.

— Ştii, Erno era un om ciudat…

— Nu mai spune! replică Larry.

Collins se strâmbă. Nu-l deranja ideea că Larry ar fi jignit amintirea lui Erno. Muriel se uită spre detectiv. Îl privea pentru prima oară în ochi pe Larry, de când acesta intrase în încăpere. Având în vedere modul în care se despărţiseră în urmă cu o săptămână, Muriel se aşteptase să fie privită provocator, dar Larry îi răspunse doar dând din cap.

— În primul rând, Erno era zgârcit, spuse nepotul lui. Ăsta-i adevărul. Dacă punea mâna pe un dolar, nu se îndura să-i dea drumul. Pe de altă parte, se poate să se fi supărat pe compania aeriană, care nu l-o fi tratat corespunzător în vreo privinţă. În plus, viaţa de borfaş este foarte atrăgătoare, întreabă-i pe cei care ştiu! Erno se plângea tot timpul că a ratat totul, când a fost dat afară de la Academia de Poliţie. Ştiţi, când îmi ţin copiii în braţe, le spun întotdeauna: „Aş face orice pentru voi”. Şi Erno îmi spunea pam acelaşi lucru: „Încearcă să faci ceva în viaţă, eu aş face orice ca să te ajut”.

Collins se uită, să vadă dacă Starezek era mulţumit. Larry se strâmbă, iar Collins îşi

continuă povestea:

— Oricum, simţeam că sunt în lesa lui Erno. M-am dus în vacanţa la Amsterdam şi m-am apucat iar de droguri. Când m-am întors, Erno m-a lăsat baltă. Riscase totul, iar eu îl răsplătisem făcând ceea ce făcusem. Cam ăsta a fost discursul pe care mi l-a ţinut. Eram în închisoarea de nivel mediu de securitate, de la Jensenville, şi nu m-a vizitat nici măcar o dată. Nu mi-am dat seama cât de râu ajunsesem până n-am ieşit din închisoare, în 1990. Mă pricepeam doar la două lucruri: să vând droguri şi să fiu agent de voiaj. Negru şi alb, gândeam eu, dacă vreţi să ştiţi adevărul. Nu mai puteam să practic niciuna din meseriile mele. Dacă mai primeam o condamnare pentru narcotice, deveneam triplu X şi intram la închisoare pentru toată viaţa. Îmi pierdusem licenţa de agent de voiaj în 1989, când fusesem condamnat. Ar fi trebuit să mă mut în alt stat, dar tinerii îşi imaginează că pot să învingă sistemul. Mi-am zis Faro Cole, mi-am falsificat diploma şi am dat din nou examen pentru obţinerea licenţei.

— Aha! exclamă Muriel, iar Collins îi răspunse cu un zâmbet liniştit.

— M-am angajat la Mensa Travel. Primeam doar comision. Era ca la început: munceam din greu şi nu aveam bani. Chestia cu biletele mersese prima oară. Trebuia să găsesc pe cineva care să le anuleze aşa cum se cuvenea. Nu puteam să mă duc la ÎN, pentru că Erno m-ar fi alungat. S-a întâmplat ca într-o seară să mă Sflu într-un loc

nepotrivit. A apărut Gandolph, care, ca de obicei, încerca să vândă lucruri furate. Ştiam cine era. Lucrasem la aeroport câteva luni, după ce terminasem liceul. Atunci, Gandolph cumpăra marijuana de la mine. Nu ştia cum mă cheamă. Dar ştia dacă se putea fura ceva, de aceea mi-am închipuit că ar putea să cunoască vreun vânzător de bilete de la Duăable, unul dornic să facă ceva bani. I-am promis că o să avem grijă de el, dacă îmi face vreo legătură. Aşa am ajuns să lucrez cu Luisa. La început n-a vrut să se bage. Am convins-o când i-am spus că Erno făcuse acelaşi lucru. Chestia asta a făcut-o să marşeze, pentru că nu voia să fie considerată fraiera de Erno sau de altcineva.

Muriel întreba când se petrecuseră lucrurile acelea.

— Oh, probabil că am început în ianuarie 1991. În 1991 au fost ucişi, nu? Şi a mers totul bine până când l-am întâlnit din nou pe Gandolph, în acelaşi loc, la Lamplight. S-a dovedit că Luisa nu-i dădea nimic din ce câştiga. Poate că nu înţelesese că trebuia să-l plătească. Ştiu că i-am spus, dar Luisa nu m-a ascultat, aşa că Gandolph s-a dus la aeroport şi s-a apucat să pălăvrăgească, până ce Luisa i-a dat medalionul ca să-şi ţină gura, până când avea să strângă ce-i datora.

— Spuneţi că Luisa i-a dat medalionul? întrebă Muriel.

— Exact, răspunse Collins. A povestit că era o moştenire de familie. Numai că i l-a dat prea

târziu, pentru că Erno aflase toată povestea, din cauza scandalului făcut de Squirrel. De îndată ce a auzit numele meu, Erno şi-a dat seama despre ce-i vorba şi mi-a spus-o direct. Nu avea de gând să mă lase să fur sub nasul lui, din prăvălia lui, mai ales ca el fusese cel care mă învăţase cum s-o fac. Mi-a spus să mă las păgubaş sau o să mă oprească el. Apoi am aflat că a dat ordin ca Luisa să fie percheziţionată. Dintr-un motiv inventat.

— Pentru droguri, îl ajută Larry.

— Exact. A zis că avea droguri asupra ei. Poate că Erno îşi închipuise că, din moment ce lucra cu mine, Luisa se vârâse şi în traficul de droguri. Luisa nu putea fi tratata în felul ăla. Avea nevoie de bani, ca să-şi ia înapoi medalionul de la Gandolph. Mi-a dat de ştire la începutul lunii iulie, mi-a spus că fusese foarte atentă, dar reuşise să fure nişte bilete. Nu-şi făcea griji în privinţa lui Erno. Ascunsese biletele alea într-un loc în care nu le putea găsi nimeni. S-a gândit că momentul potrivit era pe 4 iulie, când nu era nimeni în jur. Am stabilit să ne întâlnim la Paradise pe 3 iulie, de fapt pe 4 iulie, pentru că era după miezul nopţii. Nici n-a apucat Luisa să intre pe uşă, că Erno a năvălit în urma ei. Îi verificase listele cu bilete greşite, îşi vârâse nasul peste tot, o urmărise. „Te-am prins, doamnă! îţi mai dau o şansă!” i-a zis el. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Tu pleacă naibii de aici! Iar tu, Luisa, să-mi dai biletele alea pe care le-ai ascuns în chiloţi şi scrie-ţi demisia chiar acum. Altfel, chem poliţia!” Omule, Luisa era

o dură. Nu se lăsa călcată pe coadă. I-a răspuns: „N-o să chemi nicio poliţie! Dacă mă denunţi, te denunţ şi eu pe tine!”

Collins ridică o mână, apoi îşi schimbă locul. Soarele îi bătea în ochi. Jackson se ridică şi aranjă jaluzelele. Din cauză că se străduia să-şi recapete cumpătul sau pentru că fusese copleşit de amintiri, Collins rămase tăcut un timp.

— Vedeţi, momentul în care Luisa i-a spus asta lui Erno poate fi numit momentul crucial. Lui Erno nu-i trecuse prin minte că aş fi putut să-i dezvălui asemenea lucruri despre el. Îşi imaginase că o convinsesem pe Luisa să fure, nu şi că i-aş fi putut spune un asemenea secret. Că aş fi fost în stare să spun aşa ceva cuiva care nu făcea parte din familie. Erno era un om coleric. S-a făcut roşu la faţă şi avea ochii cât farfuriile. Dacă-l vedeai, îţi dădeai seama cât în stare să omoare pe cineva. Numai că nu voia s-o omoare pe Luisa, ci pe mine. Dacă ar fi avut un pistol în mână, m-ar fi împuşcat pe loc. Însă atunci nu avea armă. Încă nu. Abia începuse să ne facă scandal şi să ţipe la noi, că a apărut Gus şi i-a zis să se care de acolo, dar Erno n-avea de gând să-l asculte. N-a durat prea mult până când Gus s-a întors cu pistolul său. După aceea, lucrurile s-au petrecut cam în felul în care le-a povestit unchiul meu la tribunal. Erno i-a spus lui Gus că nu-i în stare să împuşte pe cineva, iar Luisa i-a luat pistolul lui Gus. Erno a încercat să i-l ia. Nu cred că Erno a împuşcat-o accidental. Mi s-a părut cât luase arma din mână. Dar totul s-a

petrecut foarte repede. Bang! Am avut impresia că bubuitura zguduia restaurantul şi după ce trecuseră cinci minute. Luisa se uita la gaura din burta ei, din care ieşea *fum*, de parcă ar fi ieşit dintr-o ţigară. Timp de o secundă, niciunul dintre noi n-am ştiut ce să facem. Stăteam şi ne uitam la ea, atât de ciudată era chestia aia. În cele din urmă, Gus şi-a revenit şi s-a dus la telefon. Erno i-a zis să se oprească, Gus nu s-a oprit, iar Erno l-a doborât, de parcă ar fi împuşcat un cal.

— Şi tu? îl întrebă Larry pe Collins.

— Eu?

— Ce-ai făcut?

— Omule, auzisem tot felul de poveşti, dar adevărul este că nu văzusem niciodată cum e împuşcat cineva. A fost teribil! Cu adevărat teribil! La început m-am gândit: „Cum să-l fac să repare lucrurile?” O nebunie, dar nu-mi venea să cred că nu se putea face nimic. Că lucrurile nu puteau redeveni la normal. Nu crezi că se poate întâmpla un asemenea lucru, până nu treci prin aşa ceva. După ce Erno l-a împuşcat pe Gus, am început să plâng, iar unchiul meu a început să mă dăscălească: „A cui e vina, Collins? A cui e vina?” Atunci mi-am închipuit că o să urmez eu şi am început să mă uit pe fereastră, spunându-mi că fuseseră două împuşcături, trebuia să fi auzit cineva şi să fi chemat poliţia. Dar era 4 Iulie, oamenii se gândeau doar la focurile de artificii. Apoi Erno l-a văzut pe ultimul individ. Se ascundea. Sărmanul! Se vârâse sub masă. Erno l-a

ameninţat cu pistolul şi l-a pus să coboare până la camera frigorifică. După aceea am auzit împuşcătura. N-a răsunat atât de tare ca primele două. Dintr-un anumit motiv. Fusese ceva mai rău. Şi pentru Erno fusese ceva mai rău. Când unchiul meu s-a întors şi s-a uitat la mine, îi trecuse furia. S-a aşezat şi mi-a spus ce să fac. Urma să aranjăm astfel lucrurile, încât să pară un jaf. „Ia aia. Şterge aia”. Eu am făcut totul.

— Te-a ameninţat? îl întrebă Muriel.

— Erno avea revolverul, dacă asta voiaţi să ştiţi. Dar, după cum arata, nu mi-am închipuit că voia să mă împuşte. Adevărul este că se poate să nu-i fi trecut prin minte că n-aş fi făcut ce-mi spunea să fac, pentru ca nici mie nu-mi trecuse prin minte aşa ceva. Făceam parte din aceeaşi familie, zise Collins, care se opri şi oftă din greu.

— Tu ai târât cadavrele la subsol? îl întrebă Larry.

— Da. Şi am plâns tot timpul, răspunse Collins, întorcându-se spre Larry. Te gândeai la urmele de paşi?

— Da.

Medicii legişti arătaseră că pantofii lui Paul Judson se potriveau cu urmele de paşi de pe dâra de sânge lăsată de cadavre.

— Când am urcat, Erno a văzut că încălţările mele se mânjiseră de sânge. Mi-a zis: „Nu poţi să mergi pe stradă cu aşa ceva. Du-te jos şi vezi dacă ţi se potrivesc pantofii unuia dintre morţi”. A fost prima dată când l-am refuzat. I-am spus că n-o să-

mi vâr picioarele în pantofii unui mort. Vă puteţi imagina că l-am refuzat? Ne-am certat un timp, dar până la urmă am făcut cum a zis el, ca în toate celelalte privinţe. Collins îi spuse apoi lui Larry: Verificaţi pantofii celui de-al treilea individ, omul de afaceri. Pantofi de lac *gris-perle*, italieneşti. Cred că marca Faccione. Erau prea mari pentru el. N-am crezut că n-o să observe cineva. Ce om de afaceri umblă cu pantofi de lac *gris-perle*?

Muriel văzu că se schimbă ceva în expresia lui Larry. Chestia cu pantofii se potrivea. Iar Larry începea să creadă că Farwell spunea, în mare parte, adevărul. Lucra de care ea nu se mai îndoia de mult.

— Ne pregăteam să plecăm, ajunseserăm lângă uşa din faţă, când Erno pocni din degete şi zise: „Ţine astea!” Strânsese totul, portofele, bijuterii, cărţi de credit, revolverul. Înfăşurase lucrurile într-un şorţ de-al lui Gus. Cobori pe scări, la subsol, iar când reveni, ţinea în mină un cauciuc.

— Vrei să spui un prezervativ? îl întrebă Muriel.

— Exact. Unul folosit. După tot ce se întâmplase… zise Collins, clătinând din cap. Erno mi-a zis: „Îşi ascunsese biletele în fund. Nu le-aş fi găsit, dacă n-aş fi văzut un capăt al prezervativului”. Femeia strânsese sul vreo cincisprezece bilete şi le vârâse în cauciucul ăla.

Pentru prima dată, Collins se uită la Anne-Marie. Soţia lui stătea în spatele lui, cu gura

apăsată de dosul palmei. Muriel avu impresia că femeia se străduia să nu reacţioneze. Dar când Collins se întoarse spre ea, Anne-Marie îi răspunse imediat. Pentru o secundă, cei doi se ţinură de mână.

— Te simţi bine? îşi întrebă Aires clientul.

Collins vru să bea nişte apă. Făcură o pauză. Toţi simţeau nevoia unei întreruperi. Muriel se uită spre Larry, dar acesta părea speriat şi cufundat în gânduri. În timp ce stătea pe hol, aşteptând să intre la W.C., Muriel îl întreba pe Tommy Molto ce credea. Molto îşi răzui cu unghia o pată de sos de roşii de pe cămaşă şi de pe cravată, apoi mărturisi că nu ştia ce să creadă. Nici Muriel nu era prea sigură.

Când se întoarseră, Anne-Marie îşi trăsese scaunul lângă cel al lui Collins şi-l ţinea de mina liberă. În cealaltă mână, Collins stingea Biblia. Pierdură un minut, două, cu înlocuirea casetelor. De îndată ce casetofoanele porniră, Muriel spuse data şi ora. Apoi îl întrebă pe Collins ce s-a întâmplat după ce au plecat de la Paradise.

— Am mers cu Erno la el acasă şi am stat amândoi un timp în maşină. Trecuse prin nişte schimbări în noaptea aceea. Amândoi trecuserăm. La Paradise fusese mai întâi furios, apoi izbucnise, după aceea fusese copleşit. Acum era îngrozit, încercând să prevadă totul, ca să nu fie prins. Îmi ţinea lecţii. Să am grija să spun cuiva că în noaptea respectiva am fost cu el, să bem ceva. Să nu mă îmbăt şi să nu încep să pălăvrăgesc despre

toate cele întâmplate acasă sau cu vreuna dintre gagicile mele. Cel mai mult îl preocupa cum să scape de şorţul ăla plin cu lucruri, pe care-l avea în maşină – revolverul, portofelele, bijuteriile, toate se aflau acolo. Trecuse de ora trei, iar noi eram prea zăpăciţi şi prea obosiţi ca să ne înţelegem. Nici eu nu voiam să am de-a face cu lucrurile alea. Iar Erno devenise paranoic. Nu se gândea decât la faptul că vom fi prinşi dacă vom arunca şorţul în râu, dacă vom face un foc şi-l vom arde sau dacă îl vom îngropa în pădure. Pe la ora cinci se lumina de ziuă. Dar în dosul curţii lui se afla un şopron pentru unelte, cu podeaua murdară. Dacă săpam acolo, nu avea să ne vadă nimeni. Aşa că ne-am apucat să săpăm, de parcă voiam să ajungem în China, şi am aruncat şorţul acolo. Erno a zis că o să facem un plan mai bun după ce o să se calmeze, dar eu ştiam că niciunul din noi nu va mai dori să-l vadă pe celălalt. După aceea m-am dus spre maşina mea, iar el a venit şi m-a îmbrăţişat acolo, în mijlocul străzii. Nu se mai întâmplase aşa ceva de când aveam zece ani, iar cea mai mare nebunie dintre toate a fost că în momentul ăla m-am simţit bine. Omorâse trei oameni şi m-a îmbrăţişat! Am plecat de acolo plângând ca un copil. După noaptea aceea, nu reuşeam să mă împac cu mine însumi. Am continuat un timp să fiu Faro, pentru ca poliţia să nu descopere nimic despre bilete. N-a trecut o săptămână şi m-am apucat iar de droguri. Erno s-a străduit din greu să mă oprească, dar, gândindu-

mă bine, nu mai aveam niciun chef să-l văd. Într-o zi am ajuns la Lamplight şi l-am văzut pe Gandolph. Asta se întâmpla la vreo două luni după asasinate. Tipul s-a căutat în buzunar şi, în văzul a vreo douăzeci de indivizi, a scos o cârpă, în care ţinea înfăşurat medalionul Luisei. L-am recunoscut de îndată. Îl văzusem la gâtul ei. „Faro, mi-a zis el, pentru că aşa ştia el că mă cheamă, ce-o să fac acum cu chestia asta? Nu valorează nimic pentru altcineva”. Eu i-am răspuns: „Negroteiule, ascunde-l imediat! Scapă de el. Poliţia o să creadă că tu eşti ăla care a curăţat-o”. Şi el îmi zice: „Cum să creadă aşa ceva, din moment ce n-am făcut nimic? Mă gândesc săi caut neamurile. Vor plăti bine pentru lucrul ăsta, acum când ea e moartă. Neamurile ei îmi datorează asta, pentru ce mi-a furat ea”. Şi eu i-am spus: „N-ai decât să faci ce vrei, frate, dar ar fi mai bine să-l laşi la cineva, atât timp cât obiectul ăsta e căutat de poliţie. Şi nu vreau ca poliţia să afle de bilete”. El mi-a zis: „Nicio şansă să afle”. Când i-am povestit despre întâlnirea asta unchiului Erno, l-a apucat nebunia. L-a căutat un timp pe Gandolph, ca să-i ia bijuteria înainte să intre în vreo belea şi să ne facă şi nouă necazuri. Presupun că Erno nu l-a găsit. Nu venise iama, deci Gandolph nu hoinărea prin aeroport.

Muriel scoase un sunet. Iama. Oricât de bine se străduise Erdai să ascundă rolul lui Collins, nu acordase atenţie amănuntului acestuia, atunci când inventase întâlnirea sa cu Gandolph, cea în

care văzuse medalionul. Iar ea îl prinsese, în timp ce depunea mărturie. Acela fusese primul moment în care ea fusese convinsa că Erno minţea.

— Curând, am dat eu însumi de necazuri, continuă Collins. Pe data de 2 octombrie am fost prins în timpul unei afaceri babane. Cu înregistrare video şi tot tacâmul. Poliţiştii ştiau că am încurcat-o, de când m-au urcat în maşină. „E a treia oară, băiete! Uită-te bine pe fereastră, pentru că n-o să mai vezi strada tot restul vieţii”. Erau foarte calmi. Trebuia să le ofer ceva. M-aş fi apucat să vorbesc în drum spre secţie, dacă n-aş fi ştiu că indivizii din Gangster Outlaws, pe care urma să-i tom, m-ar fi omorât în prima noapte petrecută în închisoare. Oricum, după câteva ore petrecute în puşcărie, mi-a intrat în cap că totul se întâmplase din vina unchiului Erno. Dacă nu i-ar fi împuşcat pe oamenii aceia, n-aş fi încurcat-o. Dacă l-aş fi denunţat pe unchiul meu, nu m-ar fi omorât niciun gangster. Erno era un tip deştept. Şi-a dat seama ce aveam de gând să fac. Şi a fost primul care m-a vizitat. M-a întrebat: „Le-ai spus ceva?” M-am făcut că nu înţeleg, dar nu s-a potolit., Jiu te apuca să vinzi castraveţi la grădinar. Ştiu la ce te gândeşti. Îţi spun să nu faci aşa ceva. Nu pentru mine. Pentru tine. O să spui adevărul şi o să te trezeşti implicat. Ai cui pantofi sunt în picioarele mortului? Cine fura bilete cu fata aia? Poţi să fii condamnat la închisoare pe viaţă, pentru droguri. O să te alegi cu cincizeci, şaizeci de ani pentru asasinat. Nu vrei aşa ceva, nu?” Sigur că nu

voiam. Nu-l puteam învinovăţi pe unchiul meu, mai ales în momentul în care mă uitam la el. Şi avea dreptate. Erno ştia cum lucrau poliţiştii. Mi-a zis că avea o idee mai bună. Să dăm toată vina pe amărâtul de Gandolph. Pălăvrăgise că o s-o omoare pe Luisa. Prin asta se făcuse suspectul numărul unu. Eu trebuia să conduc poliţia pe drumul cel bun. Nu eram sigur că Squirrel fusese atât de tâmpit, încât să păstreze medalionul după ce-l avertizasem, dar Erno mi-a spus să nu-mi fac griji, avea treburile acelea îngropate sub şopronul pentru unelte, dacă lucrurile vor merge rău, va găsi el o metodă ca o bijuterie să ajungă în mâna lui Gandolph. Sau poliţia va descoperi un loc în care Gandolph îşi ascundea lucrurile. Undeva, pe aeroport. N-a fost nevoie de toate astea, pentru că amărâtul ăla mai avea medalionul, când a fost arestat. Mai spera încă să capete banii care-i erau datoraţi. La indivizii de felul lui, dacă le intră o idee în cap, nu mai poţi să le-o scoţi. Singura chestie rămăsese că nu puteam să cred că o persoană care-l vedea pe Squirrel putea să-şi imagineze cu un ucigaş. „Câinele aleargă după orice căţea, dacă-i în călduri”, mi-a zis Erno. Unchiul meu îi cunoştea pe poliţişti.

Muriel se uită să vadă cum reacţionase Larry la remarca aceea, dar el părea iarăşi confuz şi se uita la parcare, prin jaluzele. Din câte vedea Muriel, Erno îşi imaginase bine lucrurile. Riscase mult în momentul arestării lui Squirrel, pentru că acesta ar fi putut să vorbească despre bilete, ca să

explice cum ajunsese medalionul la el. Se părea că Gandolph îşi dăduse seama că o asemenea poveste l-ar fi băgat şi mai mult la apă.

Faptul că ameninţase că o s-o omoare pe Luisa conducea la ideea că el fusese cel care o asasinase. Însă chiar dacă Squirrel ar fi spus tot adevărul, Erno şi Collins ştiau că poliţiei îi va fi greu să-l descopere pe Faro.

— De aceea ne-ai spus în 1991, în închisoare, că n-o să depui mărturie? îl întrebă ea pe Collins. Atunci când ne-ai povestit despre medalion.

— Exact, recunoscu Collins. Nu puteam să depun mărturie. Rommy ar fi ştiut imediat că eu sunt Faro. Şi nu aş mai fi putut face nimic ca lucrurile să nu iasă la iveală. Dar chestia a mers. Eu m-am ales cu zece ani, iar unchiul Erno se purta de parcă oamenii aceia muriseră într-un accident pe şosea. Cât am fost în închisoare, unchiul meu a fost bun cu mine, mă vizita, îmi trimitea pachete, mă învăţa ce să fac, pentru a avea cât mai multe şanse când o să ies. Asta s-a întâmplat în 1996, spre sfârşitul anului. Nimeni nu-l căutase pe bietul Faro, aşa că am redevenit Faro, gata să lucrez într-o agenţie de voiaj. Adevărul e că m-am apucat de droguri înainte de a petrece patruzeci şi opt de ore în libertate. Totul era ca înainte. Eu mă drogăm, Erno nu mai voia să audă de mine. Însă mi-era teamă să mai vând droguri. Ştiam că o să fiu condamnat la închisoare pe viaţă, dacă în momentul arestării aveam asupra mea o cantitate mare de droguri. N-aş fi putut să-l

tom pe unchiul meu pentru crimă, pentru cât vârâsem deja în închisoare pe Gandolph şi n-ar fi crezut nimeni o altă poveste. Într-o noapte, m-am simţit râu. Trebuia să cumpăr droguri, iar în buzunar nu aveam nici măcar molii, ca în desenele animate. Mi-am adus aminte că Erno îmi spusese că toate lucrurile pe care le luasem în noaptea aia de la Paradise erau încă sub şopronul lui. M-am dus acolo cu o cazma şi am început să sap. Am găsit şorţul ăla. Cârpa era plină de găuri, dar în ea se găseau toate lucrurile. M-am gândit să vând o parte din ele – ceasurile şi inelele – ca să-mi cumpăr ce-mi trebuia, dar am văzut revolverul şi mi-a trecut prin cap că aş putea să-l scutur de bani pe unchiul meu. Poate că amprentele lui se găseau încă pe armă, deci n-ar fi avut de ales, trebuia să-mi dea ce-mi datora. Mă întorsesem la asta. Că-mi era dator. Îmi era dator şi-mi era dator. Mătuşa mea s-a întors acasă şi mi-a spus că Erno era la Ike’s. Am alergat acolo, ţinând revolverul de ţeavă, ca să nu şterg vreo amprentă lăsată de Erno pe mâner. Ţipam că m-a vârât în belea şi că-mi era dator. Evident că nu mă gândisem prea bine ce fac. Jumătate dintre clienţii de acolo erau poliţişti înarmaţi, iar la zece secunde după ce am spus primul cuvânt scoseseră pistoalele şi le aţintiseră asupra mea. „Dă-mi chestia aia”, a zis Erno, mi-a luat pistolul din mână şi m-a împins afară, încercând să mă potolească, explicându-mi că puteam fi ucis dacă umblam cu o armă şi că nu puteam să-l acuz pe el de crime, după ce l-am

acuzat pe Gandolph. I-am zis: „Revolverul ăsta e acoperit cu amprentele tale”. „Şi ce dacă? mi-a răspuns el. Douăzeci de poliţişti m-au văzut când l-am luat din mina ta”. Probabil că avea dreptate, dar din punctul meu de vedere, revenisem la rahaturile dinainte, el fiind alb şi bun, iar eu negru şi râu. Şi i-am zis: „Da? Am luat restul lucrurilor de unde erau şi în dosul casei tale a rămas o groapa. De data asta n-o să scapi, mă întorc în restaurant şi le spun tuturor că eşti un laş şi un criminal”. Lui Erno nu-i plăceau surprizele. Absolut deloc. M-am dus spre uşă, iar el a început să ţipe după mine: „Nu face asta!” Dacă aş fi fost într-o dispoziţie mai potrivită, mi-aş fi amintit de Gus. Dar nu mi-am amintit. Îmi amintesc doar că am intrat pe uşă. Nu îmi mai aduc aminte de bubuitura. Doar de lumină. În seara aceea am văzut figura lui Iisus. Chiar am văzut-o! I-am auzit vocea. Zăceam pe podea, muribund, dar ştiam că acum toate erau în regulă. Şi erau. M-am mutat în Atlanta, la scurt timp după ce-am ieşit din spital. Am rămas acolo. Am avut viaţa mea şi, în cele din urmă, mi-a mers bine. Sigur, lucrurile se inversaseră. Erno era în închisoare, iar eu eram afară. Acum eu mă duceam să-l vizitez şi să-i spun că Iisus poate să aibă grijă şi de el. Nu sunt sigur, dar se poate să mă fi ascultat. Însă s-a întâmplat ceva cu el, după ce-a aflat cât bolnav. Nu putea să moară împovărat de păcate. M-am dus să-l văd la scurt timp după Anul Nou. I se spusese cât de grav este cancerul de care suferea. Am încercat

să-l sprijin, dar el m-a întrempt şi mi-a zis: „Prostul ăla o să fie executat în curând”. Ştiam la cine se referea. Nu discutam pentru prima dată despre subiectul acela. „Nu putem săi lăsăm să facă aşa ceva”, mi-a spus Erno. „Fă ce trebuie să faci”, i-am răspuns eu. „Nu, mi-a zis el, nu te-am împuşcat pe la spate ca să salvez viaţa ta şi pe-a mea, doar ca să te vâr în belea acum. Lucrurile au rămas aşa cum ţi-am spus: poliţia n-o să creadă că n-ai avut nicio vină. O să le spun doar cât e nevoie. Nu-s convins că o să mă asculte cineva. Dar o să încerc. Tu să-ţi ţii gura. Ia legătura cu avocatul Aires. Să invoci tot timpul Al Cincilea Amendament”.

Collins îşi ridică privirea, se uită la Muriel cu aceeaşi francheţe de la început şi-i zise:

— Aşa s-au petrecut lucrurile.

V

Era una din zilele acelea în care se face tot mai cald, până la apusul soarelui. La ora patru după-amiaza, pe când stătea împreună cu Molto şi cu Larry în parcarea de lângă biroul lui Aires, Muriel simţea asfaltul înmuindu-se sub picioarele ei. Îşi lăsase ochelarii de soare în maşină şi-i privea cu ochii mijiţi pe cei doi bărbaţi. Când înfrunţi un asemenea soare tiranic, nu te miri că oamenii l-au adulat.

— Deci? întreba Muriel.

Erau cu toţii posomoriţi.

— Trebuie să mă gândesc, zise Molto. Trebuie să revând dosarele. Lasă-mi douăzeci şi patru de

ore. Să discutăm cu toţii vineri.

Larry şi Molto plecară de îndată spre maşinile lor, să scape de căldură. Muriel se duse la automobilul lui Larry, înainte ca acesta să apuce să plece. Simţi un pic din răceala aerului condiţionat din interior, când Lariy lăsă geamul în jos.

— N-am avut discuţia aceea, îi zise Muriel.

— Nu, n-am avut-o.

Larry îşi pusese ochelarii de soare, iar Muriel nu-i putea zări ochii.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Larry ridică din umeri şi-i răspunse:

— O să fiu în casa aceea mâine-seară. Fac o listă cu lucrări pentru echipa mea. Dacă vrei, treci pe acolo să bem o bere.

— O să trec, răspunse Muriel.

Larry plecă, fără să se uite la ea.

Muriel îşi deschise maşina şi rămase afară, aşteptând să iasă căldura. Jackson apăru pe uşile de sticlă şi se îndreptă spre Cadillac-ul său, ţinând servieta sub braţ. Se grăbea.

— Ai o întâlnire? îl întrebă Muriel.

Jackson, care arăta foarte vioi, zâmbi încântat şi-i răspunse:

— Exact. Mă duc cu o doamnă minunata la un concert simfonic, în Park.

Aires rămăsese văduv cu doi-trei ani în urmă. Muriel îl întreba ce făcea Collins. Când plecaseră, acesta rămăsese în birou, îmbrăţişându-şi soţia.

— Stă şi se roagă, aşa cum se cuvine. După un

timp, o să se simtă bine. Muriel, ai auzit adevărul spus în faţa lui Dumnezeu. Sper să fii destul de deşteaptă şi să-ţi dai seama.

— Dacă Dumnezeu ar vrea să facă munca mea, nu m-aş mai obosi. Dar aşa, trebuie să mă descurc singură.

— Nu glumi, Muriel. Fiecare cuvânt spus de tânărul acela e adevărat. Nu-mi imaginez că gândeşti altfel. Jackson se aplecă, pentru a porni automobilul şi ca să coboare geamul. Atinse volanul, înjură căldura şi-şi linse degetul, dar asta nu-l împiedică să se întoarcă spre Muriel şi să-i spună: Trebuie să ştii ceva. Îl reprezint pe tânărul acesta de când era un delincvent juvenil. A fost un golan, rău ca toţi ceilalţi, dar Erno – odihnească-se în pace! – nu înceta să spună: „E în regulă, va fi bine”. Nu poţi să ştii care dintre ei va reuşi. Voi nu faceţi nimic, îi ţineţi în puşcărie cât mai mult timp şi pe cât mai mulţi puteţi, iar dacă aveţi ocazia, îi omorâţi.

— Jackson, ai folosit cumva cuvântul „golan”?

— Golan sau nu, nu poţi să abandonezi un om. Ştii de ce? Pentru că asta nu foloseşte la nimic. N-ar mai exista nicio justificare pentru ceea ce facem aici, dacă abandonăm oamenii.

Dacă Jackson Aires ar ajunge peste noapte procuror, ar condamna jumătate dintre clienţii săi cât ai zice peşte. Dar nu refuza nicio cauză, cât timp aceasta însenina să se opună unui acuzator.

— O seară plăcută, Jackson.

— Va fi, cu siguranţă.

Aires râse, apoi se aşeză pe scaunul din piele roşie, rămânând cu tălpile pe asfaltul parcării. După aceea îşi trase picioarele cu mâinile sub volan. Se părea că avea probleme cu spatele, dar, în ciuda infirmităţilor sale, Jackson nu se considera prea bătrân pentru dragoste. Nimeni nu era. Aires porni motorul cu entuziasm. După plecarea lui Larry, Muriel fusese cuprinsă de regret. Cu câteva zile în urma se întrebase dacă ar fi în stare să renunţe la tot pentru dragoste. Îşi dădu seama brusc de ironia bizara a felului în care se desfăşura cazul respectiv. Într-un fel, câştigătorul lua tot. Jackson şi Arthur îşi vor salva clienţii şi vor avea parte de dragoste. Muriel nu va obţine nimic.

— Ai auzit ultimele zvonuri? îl întrebă ea pe Jackson, înainte ca acesta să închidă fereastra.

— Care?

— Arthur Raven şi Gillian Sullivan. Se iubesc.

— Nu mai spune! exclamă Jackson, chicotind, aşa cum făcuse cu puţin timp înainte. De cât timp durează povestea asta? Muriel ridică din umeri. Asta întrece orice închipuire! zise Jackson. Arthur Raven şi Judecătoarea Drogată!

— De cine vorbeşti?

— Aşa i se zicea. Judecătoarea Drogată. Gillian, Judecătoarea Drogată. Am avut clienţi care jurau că au văzut-o cumpărind droguri de pe stradă, pe când era judecătoare.

— Cocaină?

— Heroină. Aşa se spunea.

— Eşti sigur?

— Sunt doar zvonuri, dar străzile sunt pline de zvonuri. Probabil că vagabonzii vor fi fericiţi să-ţi spună şi ţie acelaşi lucru, dacă vrei săi asculţi. Ai grijă săi înfurii înainte s-o vadă. Chiar şi bandiţii ştiu ce-i corect.

Muriel nu-şi dădea seama dacă-i uimită sau amuzată. O umflă râsul, când se gândi.

— O drogată!

— A fost. Acum nu mai este. Acum e îndrăgostita. Vezi că am dreptate? o întrebă Jackson, vârând schimbătorul în viteză şi zâmbindu-i satisfăcut lui Muriel.

— În ce privinţa?

— Nu foloseşte la nimic să abandonezi un om.

23 august 2001

Mai întâi

Mai întâi făcură dragoste. Larry o auzise spunând că voia săi vorbească, dar ştia de ce venise. La treizeci de secunde după ce Muriel intrase pe uşă, ajunseseră în pat. Larry nu ştia cine avusese iniţiativa. Nu avea niciun motiv să se opună. Lucrurile nu aveau să fie nici mai bune, nici mai rele.

Fuseseră mai puţin şocaţi de ei înşişi şi se simţiseră mai în largul lor. Merseseră la esenţă, la locul acela din afara timpului, în care plăcerea devine singurul nostru ţel pe pământ. La sfârşit a existat un moment în care şi-au schimbat poziţiile, mâna ei rămăsese pe el, mâna lui, în ea, pe deplin satisfăcuţi, iar când Muriel deschise pentru o clipă

ochii, îi zâmbi cu o încântare absolut cerească.

După aceea statură un timp întinşi pe acelaşi covor, care nu fusese încă dat la curăţat. Goi şi tăcuţi.

— Grozav! Minunat! zise Muriel, în cele din urmă.

Larry îi repetă cuvintele, apoi se duse în bucătărie, să aducă pentru fiecare câte o sticlă cu bere. Când se întoarse, se aşeză pe treapta unei scări folosite de zugravi.

— Consider că a fost o chestie de adio, zise Larry.

— Crezi că am venit să-ţi spun adio?

— Nu-i aşa?

— Nu chiar.

Muriel, goală, se ridică, ţinându-şi mâinile la spate. Larry se întreba unde-i dispăruseră sânii. Nu avusese mare lucru nici pe vremuri, dar acum rămăseseră doar nişte boabe de fasole pe o farfurie. Nu era el cel în măsură s-o judece, cu burta pe care o avea. Dacă înfrunţi viaţa, descoperi cât plină de cruzime.

— Larry, m-am gândit mult. Îmi doresc lucruri care se bat cap în cap.

— De exemplu?

— Candidez pentru postul de procuror-şef.

— Candidezi. Ce urmează pe listă?

— Crezi că viaţa ta e limpede precum cristalul? îl întrebă Muriel, uitându-se urât la el.

— E viaţa mea.

— Larry, cum ai putut să faci dragoste cu mine

în felul acela, iar peste zece minute să mă urăşti?

— Pentru că n-o să mai fac dragoste cu tine. Aşa e?

— Ce-ar fi să te linişteşti, să vii să stai lângă mine şi să faci ceva prostesc, cum ar fi să mă ţii de mână şi să-mi vorbeşti ca şi cum am fi două persoane care se preocupă unul de celălalt, în loc să ne jucăm de-a palestinienii şi israelienii?

Nu erau ei genul de oameni care să se ţină de mână. Larry şi Muriel nu găsiseră niciodată o cale de mijloc. Ei erau sau foarte apropiaţi, sau complet separaţi. Oricum, Larry o ascultă şi se aşeză lângă ea pe covor, iar Muriel îi înconjură bicepsul cu braţul.

— Ai dreptate, Larry. Mi-ar plăcea să candidez. Numai că nu-s sigură că-mi va permite cazul ăsta care a luat-o razna. Oricum, n-o să-l părăsesc pe Talmadge acum – din motive bune şi rele. Nu pot să câştig fără el, ăsta-i cmntul adevăr, Larry, şi el merită ceva mai mult din partea mea. Trebuie să-l privesc în ochi şi să-i spun că mariajul nostru n-a mers prea bine. N-am făcut niciodată asta.

— Şi crezi că aşa vei pune lucrurile la punct?

— M-am căsătorit cu Talmadge pornind de la premise dubioase. Nu mă refer la faptul că-s ambiţioasă şi că el e ambiţios, asta-i singura parte care a mers şi o să meargă. Mă refer la modul în care mă văd pe mine şi îl văd pe el. Tu eşti singurul care m-ai înţeles. Dar am să-mi rezolv problema discutând cu soţul meu, nu cu tine. Indiferent unde ar duce asta. Probabil că mă va da

pe uşă afară.

Larry îşi dădu seama că Muriel îi cerea să aibă răbdare. Îi spunea că s-ar putea să mai aibă o şansă.

— Şi ce-ar trebui să fac? Să vedem dacă-mi amintesc cuvintele din *You Just Keep Me Hanging On*? Ţi-am spus că nu pot să trăiesc cu fundul în două luntri.

— Am auzit. Nu-ţi propun o viaţă de pasiuni secrete. E mai bine pentru amândoi să încetăm cu aşa ceva. Voiai să ştii ce gândesc. Cine ştie ce-o să se întâmple? Acum zece ani mi-ai spus că o să divorţezi, dar locuieşti la aceeaşi adresă.

— Nu-i aceeaşi situaţie.

— Ai înţeles la ce mă refeream.

Înţelesese. Larry se uită în jos, la covor. Mădularul lui, care-l băgase în atâtea belele, se ridicase ca un copil. Dar nu partea asta îl durea. Încerca, disperat, să rămână furios, pentru că astfel restul trupului îi rămânea liniştit. Între timp, Muriel îi strânse mai puternic braţul.

— Mai trebuie să-ţi spun ceva. Ce s-a întâmplat cu cazul Gandolph? Ce s-a dezvăluit şi ce nu? O parte din toate astea sunt din vina mea. Acum văd că aşa stau lucrurile. Mi-ai spus că nu eşti ca mine, iar eu nu te-am ascultat. Există un motiv pentru care oamenii nu se cacă acolo unde mănâncă şi nu se regulează acolo unde lucrează. Iar eu am făcut asta. Pentru că trebuia să ştiu cum e în afara căsătoriei mele. Voiam să ştiu cum o să simt.

— Şi cum a fost?

Muriel se uită îndelung la el.

— Al naibii de bine! îi răspunse ea. Dar a fost ceva prostesc şi egoist. Şi lipsit de profesionalism. Deci, dacă va trebui cineva blamat pentru a încheia cazul ăsta, atunci să fiu eu aceea. Indiferent care ar fi impactul asupra planurilor mele.

Lui Larry îi plăcu. Îi plăcuseră multe din cele spuse de ea în ultimele minute. Muriel vorbise cinstit. De obicei, Muriel era groaznică faţă de toţi ceilalţi, nu şi faţă de ea.

— Apropo, dacă tot vorbim de caz, eşti pregătit să afli bancul zilei?

— Să-l auzim.

Muriel îi povesti că Aires îi spusese că Gillian cumpărase droguri de pe stradă.

— Nu cred, zise Larry.

— Am făcut ceva săpături azi. Am sunat-o pe Gloria Mingham, de la DEA. Din punct de vedere juridic, nimic din zvonurile astea nu pot s-o aducă pe Gillian în faţa Marelui Juriu, dar Gloriei nu-i place să vorbească despre subiectul ăsta. Mi-a zis că s-a auzit că Gillian fuma.

— Gillian se droga? Fuma heroină?

— Aşa se pare.

— Normal. Nu poţi să înfigi un ac într-un aisberg.

— Gloria zice că au avut ceva informaţii, dar nimic care să ducă la arestare. Martorii erau cu toţii narcomani.

— Doamne, oamenii ăştia sunt nişte ipocriţi!

— Te referi la poliţia federală?

— Nu, la Arthur.

— Poate că Gillian nu i-a spus nimic.

— Grozav! Asta-i o chestie pe care trebuie să i-o dezvăluim?

— Nu cred, zise Muriel, zâmbind. Tribunalul va considera că Arthur a avut posibilitatea să obţină informaţii de la sursă.

Apoi, brusc, Muriel păru preocupată.

— O idee nouă? o întrebă Larry.

— S-ar putea. Ceva ce trebuie luat în considerare, legat de cazul ăsta. Lasă-mă să mă gândesc un pic.

— Încotro merge cazul? Ce ţi-a trecut azi prin minte?

Muriel se gândi un timp, apoi îl întrebă ce credea despre interogatoriul luat lui Collins.

— Un spectacol memorabil, răspunse Larry. Exact la fel ca al unchiului său. Demn de ţinut minte.

— Crezi că a fost la Paradise?

— Collins? Ştiu că a fost.

— De unde?

— Am verificat pantofii lui Judson, la Dovezi. Collins avea dreptate în ceea ce priveşte marca fabricantului. I-am bătut toată ziua la cap pe tipii care se ocupa de ADN. Aveau deja configuraţia ADN-ului lui Collins, obţinut din sângele de pe cămaşa lui Faro. Au găsit o mulţime de resturi de transpiraţie în pantofi. Tipii spun că ar avea

nevoie de şase ani ca să termine treaba, dar au concluzionat că ADN-ul din sudoare nu se potriveşte cu sângele de pe pantofi, dar seamănă cu cel din sângele de pe cămaşă. Sunt pantofii lui Collins – dar tipii care se ocupă de ADN n-ar fi putut să-ţi spună lucrul ăsta în 1991. Muriel sorbi o înghiţitura de bere, în timp ce medita la cele auzite. Asta îţi schimbă în vreun fel opiniile? o întrebă Larry.

— Cu nimic.

„Deci, îşi spuse bărbatul, şi ea credea că Farwell fusese la locul crimei”.

— Atunci să-ţi spun ce nu cred, continuă Larry. Nu cred în povestea cu spectatorul inocent. Erno nu i-a zis degeaba lui Collins că poliţia va crede că şi el a fost implicat în asasinate. N-o să-mi spui că târăşti cadavre, dacă n-ai nicio legătură cu omorurile.

— E o poveste ciudată, recunoscu Muriel. Dar chestiile de familie sunt ciudate. Ştii că Farwell a mutat cadavrele pentru că ţi-a spus el. Tot aşa ai aflat şi de pantofi.

— Deci, nu crezi că a fost implicat?

— E adevărat că numai amprentele lui Erno se află pe trăgaciul şi pe patul revolverului, imprimate cu sângele Luisei?

— Sânge din grupa ei. Nu i-am pus pe tipii de la ADN să verifice dacă era al Luisei, pentru că ar fi făcut scandal, iar rezultatul serologic fusese edificator.

Sângele de pe pistol era din grupa B negativ.

Doar doi la suta dintre oameni au această grupă de sânge, iar Luisa Remardi fusese una dintre ei. Judson, Gus şi Collins aveau sânge din grupa O. Larry sperase că Erno avea grupa B negativ, dar spitalul închisorii îl contrazisese. Larry nu credea totuşi că Erno fusese singurul vinovat.

— Opinia mea a rămas aceeaşi, zise el. Nu cred că Rommy n-are niciun amestec. Poate că Erno şi Squirnel s-au înfruntat cu Luisa şi cu Collins. Iar Collins a terminat treaba începută de unchiul său, salvându-l pe Rommy, pentru că el fusese cel care l-a turnat.

— Larry, crezi că Rommy e un tip dur? Nu-i în stare să se descurce singur. Şi nu avem nicio dovadă că el e asasinul.

Larry mai avea o idee. Convocase pentru a doua zi şase studenţi de la Academia de Poliţie. Voia un mandat care să-i permită să sape sub şopronul lui Erno, în speranţa că va găsi vreun lucru luat de la victimele de la Paradise. Collins spusese că Erno se gândise să sape şi să scoată şorţul, pentru a-şi confirma mărturia, dar îşi dăduse seama că pe unele obiecte puteau fi găsite amprentele lui Collins. Larry bănuia că Erno ascunsese şi amprente sau urme de ADN lăsate de Squirrel.

— Vei avea mandatul la ora zece dimineaţa şi o să sap pentru tine. Dar dacă nu găsim nimic care să-l implice pe Squirrel, o să se lase cu scandal. Toţi medicii legişti susţin afirmaţiile lui Erno şi pe ale lui Collins. Dacă lucrurile sunt acolo, după cum

a spus Collins, iar pe ele se găsesc doar amprentele lui şi ale lui Erno, am încurcat-o! O să aibă loc un nou proces.

— Un nou proces?

— Putem să tragem de timp cam un an şi jumătate, în faţa lui Harlow, după ce Curtea de Apel va respinge cazul, dar, dacă ţinem seama de dovezi – mărturii, amprente, ADN, documente care sugerează că Squirrel era în închisoare în momentul asasinatelor – Gandolph o să obţină fără probleme *habeas-al*.

Poate că avea dreptate din punct de vedere juridic, dar Larry vedea că nu-i convenea ca ştirile rele să se răspândească şi să determine apariţia zilnică a unor articole folositoare adversarului ei în alegeri.

— Dar nu asta reprezintă partea cea mai rea.

— Şi care ar fi partea cea mai rea?

— Cazul acesta nu poate fi judecat încă o dată.

— Din cauza lui Collins?

— Collins a spus două poveşti diferite, l-a acuzat şi apoi l-a salvat pe acelaşi individ. A mărturisit singur că-i traficant de droguri şi hoţ, că a fost condamnat de trei ori. Poate să se roage la Iisus cât vrea. Juriul nu-l va crede. Problema mea o reprezintă felul în care putem face ca medalionul să fie considerat dovada.

— Ce-ar fi să facem cum am procedat ultima oară? Voi depune mânurie.

— Nicio şansă! Larry, în tribunal se întâmplă multe lucruri ciudate. Nu mă refer la faptul că

uneori lumea chicotea când vorbeam eu. Dar n-am adus pe nimeni la bară ştiind că o să săvârşească un sperjur. Şi n-o s-o fac nici acum.

— Speijur?

— Aşa se numeşte fapta de a ascunde lucruri, când ai jurat să spui adevărul.

Procuroarea se uita drept la el. Nu aşa cum se uitase înainte, îl privea Muriel Cea Fără Frică.

— O să reprezinţi acuzarea?

Muriel se gândi, apoi zise:

— Cred că trebuie să mă recuz.

— Chiar crezi că treaba asta e un delict? o întrebă Larry.

— Cred cu un lucru greşit. Cu adevărat greşit. Şi n-o să te las să depui mărturie că ai găsit medalionul în buzunarul lui Squirrel, din moment ce nu l-ai găsit.

Larry nu fusese niciodată convins că Muriel îşi respecta principiile. Muriel credea ceea ce spunea. Dar nu înlăturase niciodată propriul interes din socotelile ei. Dacă Muriel l-ar fi lăsat să mintă, atunci el ar fi avut-o cu ceva la mină.

Larry încercă să-şi imagineze ce alternative avea. Primiseră aprobarea lui Arthur şi înapoiaseră medalionul fiicei Luisei în luna iunie. Deci, nu mai puteau să caute amprente, pentru a dovedi că fusese în mâna lui Squirrel.

— Şi dacă o să recunosc că am minţit prima oară?

— Ai face meseria de ruşine, Larry. O să fii concediat şi o să-ţi iei adio de la pensie. Şi tot n-o

să aduci vreo dovada că medalionul a fost în buzunarul lui Squirrel. Doar dacă poliţistul care a furat bijuteria şi-ar recunoaşte fapta, lucru care nu se va întâmpla, pentru că şi el ţine la pensia lui. Şi dăm de belea în ambele cazuri.

— Cum aşa?

— Va trebui să recunoşti că ai minţit ca să obţii condamnarea lui Rommy.

— Ca să obţin condamnarea unui ucigaş.

— Şi cine spune că n-o s-o faci din nou? Eşti singurul martor care ştie ce s-a întâmplat între Rommy şi tine la secţia de poliţie, în octombrie 1991. Arthur o să spună că ai obţinut mărturia cu forţa. Şi îl va contrazice un poliţist care a comis un sperjur.

— Vom pierde mărturia?

— Există mari şanse s-o pierdem. Vom pierde şi medalionul. Iar tu vei fi distrus. Larry, lucrul cel mai rău care ţi se poate întâmpla – dacă recunoaştem că ai minţit în privinţa medalionului şi dacă află cineva că ai aruncat raportul lui Dickerman – este ca Biroul Federal al Procuraturii să te acuze că ai obstrucţionat justiţia.

— Biroul Federal?

— Suntem într-un tribunal federal.

— Rahat!

Cei de la Biroul Federal condamnau poliţişti ca să se distreze, ca o manifestare a conflictului nesfârşit dintre forţele poliţieneşti federale şi cele statale.

— Larry, nu putem aduce din nou cazul acesta

în tribunal.

Larry ura legea – şi pe Muriel, când devenea avocata acesteia. Îşi strânse genunchii cu braţele şi o întrebă dacă puteau să încheie o înţelegere cu Gandolph, pentru o condamnare la închisoare pe termen lung.

— Asta ar fi cea mai bună opţiune. Dar cum i-ai zis tu lui Arthur? Iepurele Cruciat? Cruciatul crede că are un client nevinovat. Cruciatul va refuza şi va dori să se judece.

— Şi ce-o să se întâmple atunci? Muriel nu-i răspunse. Larry se întinse în patru labe şi o prinse de braţ. Nu vreau să aud ca şi-a ispăşit pedeapsa! Nu vreau să-l întâlnesc pe stradă. Mai degrabă îmi încerc norocul la tribunal, riscând să-mi pierd pensia şi înfruntând obstacolele. E o chestie între noi doi, Muriel. Promite-mi că o să mă sprijini.

— Larry…

— Promite-mi! Cum îl chema pe grecul ăla care împingea o stâncă pe un deal şi nu ajungea niciodată la vârf? Sisif? Eu nu-s Sisif. În cazul lui fusese un blestem. Asta îmi faci şi tu mie!

— Încerc să te salvez.

— Aşa numeşti tu chestia asta? o întreba Larry, strângându-şi hainele.

Dar Muriel nu mai era atentă la el. Se gândea la altceva. Iar Larry avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că Muriel credea că găsise calea de a-l salva.

24 august 2001

Heroină

Secretarele de la firma O'Grady, Steinberg, Marconi şi Hogan ajunseseră s-o cunoască pe Gillian. Aceasta trecea pe lângă ele făcându-le un semn cu mâna şi intra în holul firmei de avocatură, fiind salutată cu zâmbete lipsite de entuziasm atât de cei care n-o cunoşteau cât şi de cei care o cunoscuseră foarte bine. După cum anticipase, alegerea lui Arthur nu se bucurase de mare succes printre partenerii săi. În loc să răspundă zâmbetelor acelea, Gillian preferă să-şi privească brăţara nouă pentru gleznă, în formă de şarpe, pe care o cumpărase în dimineaţa aceea. În timp, îşi tot schimbase opiniile referitoare la acest tip de accesorii. Mama ei îi spusese că braţările pentru gleznă erau vulgare. Ca urmare, Gillian se încăpăţânase să poarte una, în adolescenţă. Mai apoi, în tinereţe, evitase să mai umble cu aşa ceva. Dar acum, la sfârşit de vară, când până şi ea se bronzase un pic şi putea să umble fără ciorapi, lănţişorul acela arăta foarte senzual pe pielea sa. Era o dovadă. Îi amintea de Arthur, din motive neclare. Gillian bătu la uşa biroului lui Arthur şi-şi vârî capul prin rama de metal.

— Mergem la masă? îl întreba ea.

Arthur stătea pe scaun, cu spatele către ea şi cu faţa plecată. Gillian crezu că citea ceva, dar când Arthur se întoarse, îşi dădu seama că plângea. Arthur era un om bun şi plângea tot timpul, de aceea Gillian nu se sperie. Până în clipa în care Arthur spuse un singur cuvânt:

— Heroină? Arthur repeta întrebarea de mai

multe ori, dar Gillian nu găsi puterea săi răspundă. În dimineaţa asta, Muriel i-a înaintat lui Harlow o moţiune de urgenţă, prin care îi cerea să redeschidă cazul pentru a se descoperi dovezi noi şi să te pună să depui mărturie sub jurământ.

— Pe mine?

— Pe tine. Moţiunea afirmă că s-ar putea să deţii informaţii favorabile apărării. Mi s-a părut ceva atât de ridicol şi de josnic, încât n-am vrut să te supăr, pomenindu-ţi de moţiune. Am intrat în tribunal furios, folosind cuvinte pe care nu le-am spus niciodată în public altui avocat. Mă enervase ideea de a transforma cazul în ceva personal. În cele din urmă, Muriel i-a cerut judecătorului o pauză de zece minute şi mi-a înmânat şase declaraţii, toate de la oameni care ţi-au vândut heroină sau care te-au văzut cumpărând. Nu eram dispus să cred pe cuvânt nişte târfe narcomane. Dar în după-amiaza aceea m-am întâlnit cu două dintre martore. Amândouă se lăsaseră de narcotice. Una e consilier în probleme de droguri. Mi-am dat seama că nu le făcuse plăcere să dea declaraţiile. Nu aveau nimic cu tine. Una din ele apăruse în faţa ta, în tribunal. Ai decis s-o pui în libertate, sub supraveghere. Tipa îşi dăduse seama de ce ai decis astfel. Era clar că spuneau adevărul. Mi-au spus *mie* adevărul despre *tine*. Îţi imaginezi cum m-am simţit? Doamne Iisuse! Heroină?

Nu exista un cuvânt care să descrie starea ei. Gillian se aşezase pe un fotoliu, dar nu avea idee cum ajunsese acolo. Se simţea ca şi cum ar fi fost

într-un ascensor care se prăbuşise zeci de etaje, apoi se oprise brusc. Coborâse cu o viteză atât de mare, încât se zdrobise. Simţi pentru o clipă nevoia de a nega spusele lui Arthur, ceea ce o umplu de disperare.

— Arthur, zise ea în cele din urmă, lucrurile vor fi foarte neplăcute.

— Este evident că vor fi.

— Pentru mine. Totul pare mult mai degradant. Am îndurat tot ce puteam îndura. Ştii foarte bine. Şi ai înţeles asta.

— Gillian, acesta a fost primul lucru despre care te-am întrebat. Mi-ai spus că erai trează în timpul procesului lui Rommy.

— Ţi-am răspuns la întrebare. Ţi-am spus că nu m-am îmbătat. Eram martoră, Arthur. Una instruită. Ţi-am răspuns la întrebare.

— Dar după aceea? Nu te-ai gândit deloc ce problemă există din punct de vedere legal?

— Legal?

— Din punctul de vedere al lui Rommy. A fost judecat de o narcomană!

— Nu-i primul acuzat care a avut parte de un judecător care nu era în deplinătatea puterilor sale. Rommy a făcut apel. De două ori. Au avut loc proceduri juridice nesfârşite, după proces. Niciun tribunal n-a găsit ceva să semene a greşeală care să ducă la anularea cazului.

— Şi de Constituţie ce spui?

Gillian nu înţelese la ce se referise şi întrebă, mirată:

— Ce-i cu Constituţia?

— Gillian, Constituţia făgăduieşte fiecărui acuzat un proces corect. Crezi că asta înseamnă un proces condus de un judecător care comite zilnic ilegalităţi? Nu-i vorba doar de un judecător care ar putea avea afectată gândirea, ci de unul care cumpără droguri de pe stradă şi de aceea are motive puternice să nu se certe cu procuratura şi cu poliţia.

— Ah! Gillian se rezemă de speteaza scaunului. Nu se gândise la asta. Meditase un pic în ziua în care-l întâlnise prima oară pe Arthur, discutase cu Duffy, apoi îşi văzuse de treburi. O interesase justiţia numai în măsura în care o afectase pe ea. Dacă s-ar fi gândit cu atenţie doar o clipă, şi-ar fi dat seama de implicaţiile legate de Gandolph, aşa cum i le prezentase Arthur. Era vinovată, aşa cum credea şi Arthur.

— Muriel m-a sunat şi m-a întrebat ce am de gând să fac.

— Şi?

— I-am spus că o să-mi completez cererea pentru *habeas corpus*, susţinând că faptul că te drogai a dus la încălcarea dreptului lui Rommy la un proces corect.

— O să mă obligi să depun mărturie?

— Dacă va trebui.

Gillian era gata să-i spună că devenise cabotin sau impulsiv. Cum să o interogheze pe femeia cu care se culcase? Însă răspunsul era clar. Îşi spuse cu tristeţe că nu mai era atât de ageră la minte

cum fusese cândva. Şi, desigur, în ce-l priveşte pe Arthur, ea nu mai era femeia cu care se culca.

— Doamne, nici măcar nu pot să suport ideea! Tu, la colţ de stradă, cumpărând droguri de la târfei iar apoi întorcându-te să judeci alţi oameni! Nu mi-aş fi imaginat aşa ceva! Şi cine eşti tu?

Da. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, Arthur va avea bunul-simţ să pună întrebarea asta.

— Arthur, te aştepţi să câştigi mergând pe calea asta? Se temea că vocea ei suna ca şi cum ar fi implorat milă. Apoi îşi dădu seama că asta făcea.

— Crezi că fac asta doar ca să termin cu tine? Nu. Nu. Pamela a început să facă investigaţii. Un proces nou înseamnă dovezi flagrante. Poziţia mea e că rejudecarea cazului se va face sub acuzaţia de risc dublu. Statul nu şi-a îndeplinit responsabilitatea de a convoca un for competent. Muriel pare să fie de acord cu punctul meu de vedere.

Pentru o clipă, Gillian îşi imagina cum vedea lucrurile Muriel. Chiar şi atunci când era învinsă, tot ea râdea la urmă. Un succes deosebit într-un litigiu: să fii în stare să zdrobeşti inima adversarului.

— Să vedem dacă am înţeles, zise Gillian. Eu sunt ţapul ispăşitor. Un individ care a asasinat trei oameni va fi eliberat pentru că eu am consumat heroină. Aşa vor fi explicate lucrurile în presă?

Arthur prefera să nu-i răspundă. Poate pentru că nu putea s-o contrazică. Comunitatea o considerase o ticăloasa, o individa care

dezamăgise. Acum o va avansa la rangul de monstru. Arthur o vedea deja ca fiind un monstru. O privea cu ochii congestionaţi, cu o obiectivitate îngrozitoare.

— E vina mea, Gillian. M-ai avertizat. Mi-ai spus ce le-ai făcut bărbaţilor din viaţa ta. Mi-ai povestit întreaga istorie a cazului tău. Iar eu n-am ţinut seamă de nimic.

În ciuda confuziei, Gillian simţi o durere, de parca cineva i-ar fi împlântat un cuţit chiar în apropierea inimii. Era evident că se sfârşise totul între ea şi Arthur. Până acum, Arthur nu-i vorbise niciodată cu cruzime…

Ieşi împleticindu-se din birou, merse pe hol către ascensor. Ajunse în stradă şi se opri pe trotuar. „Heroină”. Auzea fără încetare cuvântul rostit de Arthur. „Heroina”. Cum fusese în stare să-şi facă aşa ceva? Avea nevoie cu adevărat să-şi amintească. Şi, pentru prima oară după mulţi ani, Gillian retrăi senzaţia de uitare totală pe care o aduceau drogurile.

Muriel şi Larry se plimbau pe sub crengile lungi ale stejarilor şi ulmilor din Midway, căutând o bancă. Fiecare ţinea sub braţ câte un sandviş enorm, înfăşurat în hârtie cerată, iar în mână aveau câte un pahar roşu, cu băutură răcoritoare. Locul de promenada îngust şi lung de câţiva kilometri fusese proiectat şi apoi plantat imediat după Războiul Civil – un spaţiu verde de-a lungul unui drum pe care tropăiau cai înhămaţi la trăsuri. Acum drumul se transformase într-o autostradă cu

patra benzi, două spre est şi două spre vest, iar zgomotul maşinilor descuraja orice tentativă de discuţie. Cei doi tăcură până când ajunseră în faţa unei bănci.

— Stăm aici? întreba Muriel.

— Mi-e indiferent, răspunse Larry, care nu era încântat de plimbare.

— M-am gândit la noi doi, Larry, şi mi-am dat seama că am fost împreună doar în spaţii închise. Ştiai? îmi povesteşti despre grădini, dar noi doi am stat doar între ziduri. La tribunal. La birou. La hotel.

În momentul acela, răsună zgomotul provocat de un autobuz uriaş ce accelera, răspândind mirosuri otrăvitoare.

— Într-adevăr, rustic! comentă Larry. Muriel, oare de ce am avut impresia în timp ce mergeam că ăsta e un marş funerar?

27 august 2001

Midway

Femeia nu-şi putu reţine zâmbetul, apoi îşi despacheta sandvişul, dar îl lăsă jos. Avea nevoie de ambele mâini pentru ce avea să spună.

— Am decis să retrag acuzaţiile împotriva lui Rommy Gandolph, zise ea.

Nu fusese o hotărâre dificila. Goana după comori a lui Larry scosese la iveala încă şase obiecte pe care se găseau amprentele lui Erdai sau ale lui Collins şi nicio dovadă împotriva lui Squirrel. Cu toate acestea, Muriel se temuse să

spună cuvintele acelea.

Larry muşcase o bucată mare din sandvişul său şi continua să mestece, cu o figură inexpresivă. Cravata lui, lărgită cu vreo trei centimetri, fu ridicată de vânt şi timp de câteva clipe flutură în aer.

— Eşti prima persoană căreia îi spun acest lucru. După Ned, bineînţeles.

Larry înghiţi ce avea în gură, apoi zise:

— Am venit aici ca să nu mă audă nimeni ţipând. Aşa e?

Muriel nu se gândise la asta. Probabil că luase hotărârea din instinct, ca de obicei.

— Cred că glumeşti. Eşti într-o poziţie avantajoasă. Ai spus că Arthur n-o să vrea să încheiem o înţelegere, dar nu are de ales, dacă nu vrea săi facem prietena harcea-parcea, atunci când o s-o interogăm în faţa judecătorului.

După atât de mult timp, Muriel nu-şi dăduse încă seama de deosebirile dintre mediile lor. Larry era unul dintre cei mai deştepţi bărbaţi pe care-i cunoscuse. Citea cărţi Putea să gândească abstract. Însă pentru el legea însemna doar o tactică. Nu se amăgea ca avocaţii, acceptând şi rândurile de importanţă redusă. Avea doar o imagine globală, în care practicanţii găseau motive logice pentru a face ceea ce voiau să facă.

— Mă îndoiesc că ar face aşa ceva, zise Muriel. Îşi va vinde clientul, ca să o salveze pe Gillian.

— Merită să încerci.

— E o chestie lipsită de etică pentru amândoi, Larry. Pentru mine săi propun aşa ceva şi pentru el, dacă acceptă.

— Muriel, cui îi spui chestiile astea?

— Nu-s mai bună ca alţii, ştiu foarte bine, dar o să încerc. Cred în chestia aia, că nu poţi obliga pe cineva să respecte regulile, dacă tu nu trăieşti conform acelor reguli. În plus, adăugă ea, simţind că inima îi bate foarte puternic, nu mai cred că Squirrel e vinovat.

Ştiuse ce face încă înainte de a începe să vorbească, dar, când îl văzu pe Larry cum se crispează, simţi că i se rupe sufletul. Larry înlemni, figura îi deveni ţeapână, precum betonul. Era singurul bărbat de pe pământ care o iubise aşa cum i-ar fi plăcut ei să fie iubită, iar acum avea să-i devină duşman.

— A mărturisit, zise calm Larry.

Asta era esenţa poveştii. La sfârşit, Muriel putea să spună că Larry o amăgise. Dar Larry, care fusese detectiv mai mult de douăzeci de ani, putea să spună că se amăgise singur. Ceea ce se întâmplase putea fi lipsă de integritate sau lipsă de competenţă. Sau puţin din amândouă. Iar în faza aceea, ar fi fost şi mai rău pentru el să-şi atribuie greşeala patimii cu care încercase să-i fie ei pe plac.

Cu o zi înainte, Muriel crezuse că Larry va deveni melodramatic, când spusese despre ea că nu putea să-i facă o asemenea figură. Dar Larry o învingea pe linia de sosire, cu o frecvenţă

neegalată de altcineva. O făcuse şi atunci. Trebuia să nu mai aibă pic de respect de sine, ca să-i accepte decizia. Nimeni nu face aşa ceva, din devotament.

— Larry, după cum merg lucrurile, doar Gillian va fi de vină. Nu se va gândi nimeni la Dickerman sau la Collins. Nu vor exista îndoieli cu privire la anchetă. Între noi fie vorba, vom susţine că nu putem risca să deschidem porţile închisorii tuturor celor care au fost judecaţi de Gillian în decursul timpului. Nu putem să ne încăpâţinâm într-un caz cu condamare la moarte, în care legea este foarte strictă.

În timp ce-i explica, Larry n-o pierdea din ochi. În cele din urmă, bărbatul se ridică şi aruncă sandvişul neterminat într-un coş de gunoi. Apoi se întoarse, mergând pe aleea neîngrijita, lăsând urme de noroi pe iarba.

— Ştii că eşti în rahat până-n gât? Dând vina pe Gillian, te aperi pe tine de o grămadă de necazuri, nu pe mine.

— Am înţeles că treaba asta ne foloseşte amândurora.

— De îndată ce o să-i dai drumul lui Rommy, Arthur o să declanşeze un proces civil uriaş – şi toate chestiile alea cu Dickerman şi Collins vor ieşi la iveală.

— Larry, n-o să iasă nimic la iveală. Arthur n-o să rişte să-l pună pe Squirrel să depună mărturie. Cazul se va încheia repede şi murdar.

— Imediat după audierile preliminare.

Pentru el, Muriel nu mai avea nicio valoare. Calcula, nu simţea. Dar Muriel dădu din cap, drept răspuns. Era cum era. Şi nu fusese întotdeauna ceva frumos. Muriel se întreba dacă merita să-i spună cât de mult o va durea despărţirea de el. Va avea parte de nopţi groaznice. Va trebui să fie ocupată tot timpul. Probabil că momentele cele mai dificile vor fi peste câţiva ani.

Cu o zi înainte se rugase în biserică. Îi mulţumise Domnului pentru binecuvântările Sale. Pentru o viaţă plină de sens. Pentru nepotul lui Talmadge. Nimeni nu are totul. Ea nu va avea dragoste, dar probabil că asta se întâmpla pentru că şi-o dorise mai puţin ca alţii. Se simţi din nou ameţită, când se ridică în picioare. În acel moment, dori teribil de mult să se agaţe de el. Alesese însă să fie singură. Larry stătea aplecat în faţă, cu gura sprijinită în palmă, roşu de furie. Ştia ce gândea despre ea, va fi întotdeauna femeia care-i distrusese viaţa.

— Trebuie să-l văd pe John Leonidis, zise Muriel. i-am spus că o să ne întâlnim la Paradise.

— Ne întoarcem la scena crimei.

— Exact.

— Să nu-mi ceri să te sprijin, când discuţi cu el. Sau să apăr poliţia. Nu vreau. O să spun adevărul în privinţa ta tuturor celor care mă vor întreba.

Duşmanul ei. Adevărul lui. Se uită la el pentru ultima oară, apoi se întoarse să facă semn unui taxi.

Jumătate din timpul petrecut în drum spre restaurant Muriel plânse. Apoi, pe ultimii kilometri, începu să se gândească la ce trebuia să-i spună lui John. Voia să-i spună totul, toate amănuntele. John nu avea s-o dea de gol, iar dacă o s-o denunţe, atunci aşa să fie! încercă să-şi imagineze ceva care să-l consoleze. John Leonidis aşteptase un deceniu moartea care să-i răzbune tatăl. Chiar dacă l-ar fi convins că Erno fusese cel care-i ucisese tatăl – lucru de care Muriel era sigură – John va fi chinuit de gândul că Erdai părăsise viaţa nepedepsit. După un deceniu în care acuzase criminali şi discutase cu familiile victimelor, Muriel rămăsese cu convingerea că majoritatea supravieţuitorilor credeau, în adâncul fiinţei lor – în partea aceea care se speria de întuneric şi de zgomote puternice –, că doar atunci când murea o persoană care merita să dispară din lumea asta, persoana iubită pe care o pierduseră urma să revină la viaţă. Asta era logica patetică a răzbunării, învăţată încă din copilărie, şi a altarului pentru sacrificii, unde încercăm să schimbăm o viaţă cu o altă viaţă.

Muriel văzuse până atunci trei execuţii. În primul caz, tatăl victimei – o mamă cu doi copii, împuşcată într-o benzinărie non-stop – ieşise de la execuţie plin de amărăciune şi supărat, pentru că acea execuţie, care ar fi trebuit să-i aline durerea, îl făcuse să se simtă şi mai rău. Dar în celelalte două cazuri familiile prelinseseră că se aleseseră cu ceva – un punct final, sentimentul că echilibrul

lumii fusese restabilit, pace sufletească la gândul că nu va mai suferi nimeni aşa cum suferiseră ei din cauza ticălosului care fusese executat. Dar în momentul acela Muriel suferea şi nu-şi dădea seama cum puteai să faci viaţa mai buna pe pământ provocând altă suferinţa.

Muriel împinse uşa grea din sticlă de la Paradise, amintindu-şi foarte limpede că atunci când intrase în local cu un deceniu în urmă, împreună cu Larry, simţise în arşiţa verii un curent de aer rece în jurul picioarelor ei goale, ce-i tremurau încă de pe urma „activităţii” avute cu Larry, în urmă cu o oră. Activitatea aceea dispăruse. Larry dispăruse. Muriel înfrunta din nou această situaţie. Poate din cauză că se gândise la Larry şi la modul în care acesta se dedicase unui scop pe care acum Muriel îl considera o poveste, ajunse să se gândească la Rommy Gandolph. Pentru o clipă, îl văzu pe Squirrel ca într-un desen animat, într-o temniţa slab luminata. Îi venea să râdă, numai că lumina aceea, pe care o vedea ca în vis, o lumină ca de felinar, era singura geană de lumină în întunericul durerii ei în creştere. Va trebui să înfrunte timp de decenii, timp de o viaţă întreagă, gândul la ce-i făcuseră lui Rommy şi la motivul pentru care făcuseră asta.

John o primi cu căldură, ca de obicei. O îmbrăţişa şi o conduse în biroul lui, care fusese cândva al tatălui său. Fotografiile lui Gus rămăseseră în aceleaşi locuri de pe pereţi.

— Nu-i o ştire bună, nu-i aşa? o întrebă el.

John văzuse ziarele din timpul weekend-ului, în care apăruseră articole despre Gillian. Expresia lui Aires, „Judecătoarea Drogată”, fusese titlul preferat al jurnaliştilor.

— Nu ştiu, John. Nu ştiu ce să zic.

În timp ce-o asculta, John îşi muşca unghia degetului mare atât de tare, încât Muriel se temu că o să-i dea sângele şi fu gata să-l oprească. Însă Muriel nu ştia să-i spună cum să înfrunte evenimentele. John fusese loial, ca întotdeauna. Înţelegea concluziile în urma analizării amprentelor digitale şi a probelor de sânge, era mai dornic decât se aşteptase Muriel să accepte ideea că Gandolph nu avea niciun rol în crime. Fie că merită său nu, John avea încredere în ea ca jurist, aşa cum aveau şi mulţi alţii. Singura consolare pe care şi-o dorea era cea pe care o şi anticipase:

— Ai fi cerut pedeapsa cu moartea pentru individul ăla? Pentru Erdai? Dacă ar fi făcut un tratament miraculos şi n-ar fi murit?

— Aş fi cerut-o.

— Dar n-ai fi reuşit?

— Probabil că nu.

— Pentru că e alb?

Primul ei impuls a fost să nege. Juraţii apreciau gravitatea crimelor în funcţie de numărul de vieţi pierdute. În calculul acela, rasa şi statutul social deveneau greu de distins. Juraţii ar fi ţinut seama mai degrabă de faptul că victimele lui Erno

fuseseră oameni cu familie, care munciseră din greu. Dar ar fi contat şi faptul că asasinul şi-a mărturisit crimele. Culoarea lui avea puţină importanţă.

— De fapt, juraţii condamnă la moarte doar persoanele despre care cred că sunt periculoase şi care nu se pot schimba. Pentru ei ar fi contat faptul că Erno făcuse şi un lucru bun, îi explică ea lui John. N-a lăsat un nevinovat să moară în locul lui. Poate doi nevinovaţi. A avut grijă de nepotul său.

„Carne din carnea mea. Sânge din sângele meu”. Ar fi contat şi faptul că Muriel îi înţelegea patima.

— Toată povestea asta are vreun înţeles? o întrebă John. Toţi au murit. Tatăl meu, Luisa şi Judson. Din ce mi-ai spus, am înţeles că individul ăla, Erno, a fost un nenorocit. Un criminal. Un mincinos. A minţit sub jurământ. Un hoţ. O canalie. De două ori mai rău decât s-a crezut cât Gandolph. Şi ar fi trăit?

Nu aveai cum să-l contrazici. Erno fusese cu adevărat ticălos.

— Aşa se întâmplă în cazurile de condamnare la moarte. Totul este deosebit de grav: delictul, pedeapsa. Sentimentele tuturor, încerci să stabileşti nişte reguli, dar niciuna nu se potriveşte, nici măcar nu pare logică.

Muriel adusese o copie a declaraţiei lui Collins. John râsfoi câteva pagini, apoi îi dădu hârtiile înapoi.

— S-a terminat, spuse el, şi oftă. Măcar atâta am făcut. S-a terminat totul.

Când ajunse în uşa, Muriel îşi ceru încă o dată scuze pentru rolul pe care-l avusese ea în lungirea lucrurilor, dar John nu voi să audă.

— Nici nu mă gândesc! afirmă el, cu aceeaşi fervoare cu care descrisese idioţenia justiţiei. N-o să mă convingă nimeni că n-aţi făcut tot ce puteaţi. Tu şi Larry. Tommy. Toţi.

O îmbrăţişa la fel de sincer ca la sosire, apoi se duse să-şi caute un plasture pentru deget.

Afară, Muriel se opri să privească restaurantul în care, cu zece ani în urmă, trei persoane avuseseră parte de o moarte groaznică. Ştia că n-o să poată privi niciodată clădirea aceea simpla, din cărămidă cafenie, cu ferestre mari, fără să simtă un pic din groaza pe care o simţiseră în ultimele lor clipe Luisa, Paul şi Gus. Stând acolo, Muriel îşi imagina încă o dată momentul acela insuportabil în care fiecare dintre cei trei îşi dăduse seama că viaţa lui – cea pe care o iubea mai mult decât orice – urma să se sfârşească din voinţa altui om, un sfârşit în faţa căruia puterea raţiunii şi omenia erau neputincioase.

În restaurant, John repetase ceva ce mai spusese şi altă dată: că până în ziua aceea continuase să vadă sânge pe podea. Cu toate acestea, John nu închisese restaurantul. Paradise era monumentul lui Gus, găzduia spiritul acestuia. Un loc luminat, într-o noapte întunecată. Un loc cald, într-o noapte rece. Hrană pentru cei

flămânzi. Tovărăşie pentru cei singuri. Plin de viaţă, cu oameni care se străduiau, precum Gus, să fie prieteni între ei.

Muriel îşi făgădui să se întoarcă.

30 august 2001

Eliberarea

Hainele în care fusese îmbrăcat Rommy Gandolph la proces şi în care fusese predat sistemului penitenciar se rătăciseră de mult. Poate că administraţia nu se obosise să aibă grijă de bunurile unui Om Galben. Arthur şi Pamela opriră în apropierea oraşului Rudyard, la un supermarket Kmart, şi cumpărară pentru Rommy o pereche de pantaloni prespălaţi şi câteva cămăşi. Apoi îşi continuară călătoria spre sud.

Când ajunseră la închisoare, văzură în parcare un număr mare de camionete noi. Reverendul doctor Blythe ţinea o conferinţă de presă. Ca întotdeauna, era însoţit de o mulţime de oameni. Arthur nu înţelesese niciodată de unde veneau oamenii aceia care se strângeau în jurul lui Blythe – unii erau enoriaşi ai bisericii sale, câţiva asigurau paza, dar rămânea un mister cu ce se ocupau ceilalţi. În mulţimea de cel puţin treizeci de oameni apăruse şi un frate vitreg al lui Rommy, de a cărui existenţă Arthur aflase abia în urmă cu o săptămână, când ziarele începuseră să vorbească de procesul civil pentru daune. Întreaga legiune a lui Blythe clocotea, bucurându-se atât de ocazia aceea cât şi de faptul că, datorită numărului şi atenţiei acordate de presă, putuseră

să ocupe o parte din curtea închisorii.

Se părea că Blythe adusese o tribună portabilă în limuzina cu care călătorise şi pe care o parcase la o oarecare distanţă, ca să nu apară în imaginile camerelor de luat vederi. Blythe fusese suficient de amabil ca să-l sune pe Arthur şi să-l felicite, după ce Muriel prezentase moţiunea pentru abandonarea cazului lui

Rommy. De atunci, Arthur nu mai auzise nimic despre reverend sau despre echipa acestuia, dar nu fusese surprins să-l vadă pe Blythe acolo. Blythe – cu chelia lui sclipitoare şi cu mustaţa albă – arăta ca orice om în vârstă, până începea să vorbească. În timp ce se apropia, Arthur îl auzi tunând şi fulgerând împotriva nedreptăţii unui sistem social în care judecători narcomani condamnau la moarte negri nevinovaţi. Arthur îşi închipui că ştia el ceva, dar mai ştia că lucrurile arătau altfel de aproape.

Întrucât o parte dintre reporteri se repeziră spre Arthur, reverendul îl invită să urce pe podium. Blythe îi stinse mâna, îl bătu pe umăr şi-i spuse din nou că se descurcase bine. Arthur aflase în timpul ultimei sale discuţii cu Blythe că procuratura îi luase o declaraţie nepotului lui Erno, iar Muriel îşi acoperise greşelile dând vina pe Gillian. Jackson Aires, care insistase ca declaraţia să fie păstrată secretă, pentru binele clientului său, îl trimisese pe Collins înapoi în Atlanta şi refuzase să confirme ceea ce îi împărtăşise în particular lui Blythe. Aires se

mulţumise să-i spună un singur lucru: „Omul tău e nevinovat. Nici măcar n-a fost la locul crimei. Restul nu mai contează. Ai făcut o treabă grozavă, Raven. N-am crezut că poţi să fii un bun avocat al apărării, dar se pare că m-am înşelat. Ai făcut treabă buna!”

Adevărul despre Collins putea ieşi la iveala în timpul procesului civil, mai ales dacă procuratura se va încăpăţâna să nu plătească daune. Arthur spera ca în timpul călătoriei de întoarcere să-l convingă pe Rommy să completeze plângerea. Cu o zi înainte, Arthur îl informase pe Ray Horgan că se aştepta să conducă procesul lui Rommy şi că în aceste condiţii va părăsi firma.

Când ajunseră la camera de gardă, Arthur şi Pamela înmânară pantalonii şi o cămaşa ofiţerului de serviciu, dar acesta nu acceptă hainele şi le spuse:

— Individul de afară, reverendul, i-a adus un costum. Pun pariu cât unul scump.

Ofiţerul, care era alb, se uita prudent în jur, dându-şi seama prea târziu că n-ar fi fost bine să-l fi auzit cineva.

După un moment, intră şi Blythe. Îl însoţea un tânăr cu înfăţişare impresionanta, înalt şi frumos, îmbrăcat foarte elegant, un afro-american a cărui figură îi era cunoscuta lui Arthur. Nu era din oraşul lor, îşi zise avocatul, bănuind cât vreo celebritate, poate un sportiv.

Ofiţerul ridică telefonul şi după câteva minute apăru directorul închisorii, Henry Marker. Acesta

– şi el negru – îl saluta cu căldură pe Blythe şi invită întregul grup să-l însoţească. După ce trecură de prima poartă, merseră într-o direcţie în care Arthur şi Pamela nu fuseseră niciodată şi intrară în clădirea din cărămizi portocalii a administraţiei. Clădirea semăna cu celelalte şi avea paznici, dar scopul acestora era să-i ţină pe deţinuţi afară, nu înăuntru.

Marker îi conduse în biroul său spaţios, dar puţin mobilat. Acolo aştepta Rommy, în costum, cu cravată şi foarte agitat. Rommy tresari când grupul intră în încăpere, probabil neştiind ce trebuia să facă în continuare. Avea părul tuns şi – când ridică mâinile în semn de bun venit – Arthur remarcă faptul cât fuseseră scoase cătuşele. Fără să vrea, Arthur, care plânsese destul de mult în ultima săptămână, izbucni din nou în plâns. Observă că şi Pamela plângea. În acest timp, Blythe îl strângea în braţe pe Rommy.

Directorul închisorii pregătise o serie de hârtii, pe care urma să le semneze Rommy. Arthur şi Pamela le verificară, iar Blythe îl conduse pe Rommy în cealaltă parte a camerei. Arthur îi auzi rugându-se, apoi având o conversaţie animata. După ce Rommy îşi mâzgăli numele pe documente, se pregătiră de plecare. Marker îi conduse până la poarta din faţă. Se auzi soneria, iar directorul se duse, ca un majordom, să deschidă uşa. De îndată, Blythe trecu înaintea lui Arthur şi a Pamelei, apărând lângă Rommy când acesta ieşi la lumina zilei.

Ca de obicei, ziariştii nu aveau pic de respect, se agitau şi râcneau. Blythe îl prinse pe Rommy de cot şi-l conduse pe podiumul din parcare. Apoi îi invita pe Arthur şi pe Pamela sa urce şi ei pe estrada, plasându-i în al doilea rând, în spatele său şi al lui Rommy. Pamela pregătise o scurta declaraţie pentru Rommy, acesta ţinea hârtia în mână, dar Blythe i-o luă şi-i dădu altă foaie. Fratele vitreg, care apăruse lângă el, îi şopti cum să citească unele cuvinte. Arthur îşi dădu seama pentru prima oară că fusese nevoie de multe repetiţii înainte ca Rommy să citească declaraţia aceea, înregistrată pe casetă video, cu un deceniu în urmă. Arthur rămase locului, neştiind la ce să se aştepte, şi fu copleşit de monstruozitatea care i se întâmplase lui Rommy Gandolph. Şi de satisfacţia de a şti că el şi Pamela folosiseră puterea legii în folosul lui Rommy, făcând ca legea să corecteze ceea ce greşise prima oară. Arthur credea, în momentul acela, că-şi va aminti că făcuse un asemenea lucru, indiferent cât de ramolit ar fi devenit spre sfârşitul vieţii sale.

Gandolph reuşi să-şi termine declaraţia. Vânzoleala reporterilor şi a tehnicienilor prin parcarea acoperită cu pietriş ridicase un nor de praf, iar Rommy clipea deranjat şi se freca la ochi.

— Nu pot să spun altceva decât că mulţumesc tuturor, zise Rommy.

Reporterii continuau să răcnească aceleaşi întrebări: cum se simţea după ce ieşise din închisoare, ce planuri avea. Rommy spuse că avea

poftă de o friptură. Blythe anunţă că intenţiona să sărbătorească eliberarea în biserica sa. Conferinţa se termină.

De îndată ce Gandolph sări de pe estradă, Arthur îşi făcu loc prin mulţime, încercând să ajungă la el. Se înţeleseseră la telefon că Rommy se va întoarce în ţinutul Kindle împreună cu ei. Arthur căutase o slujbă pentru Rommy. Aveau de discutat despre proces. Dar Rommy se opuse, atunci când Arthur voi să-l conducă spre parcare.

— O să merg cu ei, zise Rommy.

Nu schiţă vreun semn că-şi dădea seama că-l dezamăgise pe Arthur. Însă îl rodea curiozitatea şi întrebă:

— Ce maşină ai? Arthur zâmbi şi-i spuse marca şi modelul. Rommy se uită în parcare, dar spuse: O să mă întorc cu ei. Avea o expresie nesigură. Paznicii lui Blythe ţineau reporterii la distanţă. Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Din suflet, zise Rommy şi-i întinse mâna.

Arthur îşi dădu seama că era prima oară când îl atingea pe Rommy Gandolph. Mâna acestuia era plină de bătături ciudate şi mica, precum a unui copil. Gandolph se duse lângă Pamela, care îl îmbrăţişa.

— Păcat că nu te-ai măritat cu mine, zise Rommy. O să-mi iau o nevastă frumoasă ca tine, dar una neagră. O să fiu bogat. O să-mi cumpăr acţiuni.

În momentul acela, tânărul arătos care-l însoţise pe Blythe în închisoare veni şi-l chemă pe

Rommy, iar Rommy Gandolph plecă împreună cu el şi nu se mai uită în urmă, spre vreunul dintre avocaţii lui.

Se aflau în maşină, întorcându-se în oraş, când Pamela îi spuse lui Arthur cine era tânărul acela: Miller Douglas, un celebru avocat din New York, specializat în drepturi civile. Nu mai exista vreo îndoială cu privire la avocatul care va conduce procesul lui Rommy. Gandolph va semna înţelegerea cu avocatul în limuzină – dacă nu făcuse deja acest lucru în biroul directorului închisorii. Arthur trase maşina pe dreapta, ca să-şi revină din şocul aflării acestei veşti.

— Groaznic! exclamă el.

Pamela, încă tânără şi, ca atare, neimplicata în aspectul material al avocaturii, ridica din umeri, fără a fi surprinsă, apoi întrebă:

— Nu crezi că-i avocatul cel mai potrivit? Firma noastră nu s-a ocupat niciodată de cazuri de drepturi civile.

Arthur, care nu se sinchisise de acest lucru, continuă să numere ironiile sorţii. Rommy era liber, Arthur nu era. Probabil că Horgan va râde şi-l va primi înapoi, dar povestea asta îl va costa, în anii următori. Măcar Ray îi ceruse să se mai gândească. „Vei descoperi cât mare secetă de clienţi nevinovaţi”, îi zisese el. „Vei mai găsi unul peste un deceniu, poate peste două decenii...” Arthur se gândi o clipă cum săi prezinte lucrurile lui Ray, apoi renunţa. Ca dezamăgire, faptul că Rommy alesese un alt avocat rămânea pe locul

doi. În ciuda vârtejului provocat de eliberarea lui Rommy, a telefoanelor primite de la reporteri şi a stării de exuberanţa din firma de avocatură, unde Arthur descoperise că avea o mulţime de admiratori, exista ceva care-l chinuia, către care gândurile i se întorceau fără încetare. Se gândi şi acum la problema care-l chinuia.

„Gillian. Gillian a mea, Gillian a mea”, îşi spuse el şi începu să plângă. Muriel reuşise foarte bine s-o facă să pară o ticăloasă. În urmă cu două zile, *Tribune* prezentase fotografiile luate de FBI lui Gillian, atunci când fusese arestată în 1993, împreună cu un articol de câteva mii de cuvinte, despre faptul că Gillian se dragase. Articolul folosea surse diferite, precum agenţi antidrog, avocaţi ai apărării şi narcomani de pe stradă. Povestea Judecătoarei Drogate ajunsese în mai multe jurnale naţionale de ştiri, în special în acelea specializate în bârfe despre celebrităţi. Doar câteva articole menţionau că Gillian fusese cu mintea limpede de la condamnare şi până în prezent.

N-ar fi fost potrivit ca Arthur, în calitate de avocat al lui Rommy, s-o sune pe Gillian ca s-o consoleze. Şi se simţea prea jignit ca să facă aşa ceva. Din câte îşi amintea Arthur, Gillian nici măcar nu se scuzase. Dacă Gillian s-ar fi străduit să-şi exprime regretul pentru cât dezamăgise, atunci poate că ar fi existat o cale de a se strecura prin maldărul incredibil de obligaţii faţă de clientul său, fără a intra în conflict cu acestea, îşi

spuse Arthur. De câteva zile îşi verifica mesageria vocală la fiecare jumătate de oră. Luni, în timpul pauzei de prânz, fugise până acasă, ca să vadă ce scrisori primise. Poate că fusese prea dur în reproşurile sale – mai ales în ceea ce privea fraza finala, despre „istoria cazului ei”, fraza pe care o regretase imediat. Se putea ca Gillian să fi stat deoparte, din cauza cerinţelor situaţiei legale. Era posibil ca Gillian să fi renunţat la tot, după ce profeţiile privind sfârşitul lumii se adeveriseră. Cu trei nopţi în urmă, Arthur se trezise brusc dintr-un vis agitat, îngrozit că Gillian se apucase din nou de băutură. Apoi îşi amintise că nu băutura reprezentase problema ei. Între timp, fanteziile lui deveniseră înfiorătoare – imagini înceţoşate ale lui Gillian mergând pe străzi ude de ploaie şi dispărând în ganguri întunecate, unde doar Dumnezeu ştia ce făcea…

În oraş, Arthur parca lângă IBM Building, dar pe când se pregătea să intre în clădire, împreună cu Pamela, avu un moment de ezitare. Îşi dădu seama că nu mai era avocatul lui Rommy Gandolph. În ciuda dezamăgirii pe care o suferise în privinţa procesului civil şi a dispariţiei şansei de a se îmbogăţi – şansă în care nu crezuse cu adevărat, pentru că era fiul tatălui său, deci pesimist – avu în clipa aceea o senzaţie clară de uşurare. Purtase o povară imensă, uneori se împleticise sub greutatea ei, dar o cărase până la sfârşit şi merita, din multe motive, să fie eliberat de ea.

Stând în faţa uşilor rotative ale clădirii în care se afla biroul lor, Arthur o sărută pe Pamela pe obraz şi-i spuse că va ajunge un avocat mare. Apoi, cuprins de temeri, se duse pe jos până la magazinul Morton. Gillian nu se afla la tejghea. Argentina, colega ei, se aplecă peste vitrina din sticla, având grijă să n-o atingă, ca să nu lase urme pe ea, şi-i spuse lui Arthur că Gillian nu venise la serviciu toată săptămâna, nici aici, nici în magazinul din Nearing.

— Reporterii sunt nişte jigodii, şopti ea. Cred că Gil a renunţat la slujbă.

— A renunţat?

— Aşa spune toată lumea. Nimeni nu se aşteaptă să se întoarcă. S-ar putea să fi părăsit oraşul.

În timp ce mergea pe strada Grand, cu magazine luxoase şi clădiri înalte, Arthur se gândi ce opţiuni avea. Nu avea niciun fel de experienţă ca strateg în probleme de dragoste şi era prea îndurerat ca să ştie sigur ce voia. Însă, la urma urmei, era cine era. Arthur Raven nu se pricepea la subtilităţi, nici nu avea stil. Ştia doar să meargă înainte, cu pas grăbit.

În casa lui Duffy Muldawer exista măcar o persoană care fu încântată să-l vadă. Duffy îl văzu prin fereastra uşii laterale şi se dezlănţui, încă înainte să apuce să desfacă lanţul de la uşă.

— Arthur! strigă bătrânul şi-l îmbrăţişa, de îndată ce avocatul intră în holul îngust.

Continua să-i seringă mâna lui Arthur,

văzându-se limpede că se bucura de şansa de a auzi amănuntele evenimentelor din ultima săptămână, lăsându-se cuprins de bucuria tagmei avocaţilor apărării, care aveau rareori ocazia să sărbătorească ceva. Dar Arthur nu avea ochi decât pentru Gillian, care apăruse în capul scării, auzind zarva făcută de Duffy. Se părea că făcea curăţenie, pentru că era îmbrăcata în haine de lucru. Arthur ar fi pariat că Gillian nu are aşa ceva. Picioarele ei albe ieşeau dintr-o pereche de pantaloni scurţi. Îşi suflecase mânecile tricoului. Purta mănuşi de cauciuc şi nu se machiase – era prima oară când Arthur o vedea astfel. În spatele ei se afla o valiză.

— S-a terminat, îi spuse Arthur. Rommy a ieşit din închisoare.

Gillian îl felicită, privindu-l de jos, de la capătul scării. Apoi puse un picior pe prima treaptă. La un moment dat, Duffy avu bunul-simţ să dispară.

— Pot să te îmbrăţişez? îl întrebă Gillian.

După un minut, se desprinseră din îmbrăţişare şi se aşezară pe trepte. Gillian îl ţinea strâns de mână. Ea, care nu plânsese niciodată, plângea acum, iar Arthur, cu ochii plini de lacrimi, savura plăcerea uriaşă de a o strânge lângă el. Şi descoperi că avea o erecţie uluitoare. Şi Gillian se simţea copleşită de dorinţă, dar în timpul îmbrăţişării trăise un sentiment de consolare suficient de curat pentru a fi considerat frăţesc. Niciunul din ei nu avea idee ce-o să se întâmple în continuare. În cele din urmă, Arthur o întrebă:

— Te simţi bine?

— Nu-s drogata, dacă asta te îngrijorează. Duffy a avut grija să nu mă ating de narcotice.

— Te muţi?

— Arthur, trebuie să plec. Patti Chong, o femeie pe care am cunoscut-o în timpul facultăţii, a fost de acord să mă angajeze ca asistent juridic la firma ei din Milwaukee. O să fac cercetări. Poate că, în timp, dacă totul merge bine, s-ar putea să fiu reprimită în barou, aşa cum ai sugerat tu. Dar trebuie să plec de aici. Simt că am îndurat destul. A trebuit să-l trimit ieri pe Duffy la farmacie, să-mi ia o reţetă. Fotografia aia! Gillian închise ochii şi se cutremură, când îşi aminti. Fotografia fusese luată când Gillian arăta încordată şi obosita, după ce fusese anchetată toată noaptea de agenţii FBI-ului. Arăta ca o vrăjitoare, cu parul zburlit. Şi, bineînţeles, avea ochii lipsiţi de expresie.

— Mi-ar fi plăcut să mă suni, zise Arthur. Ar fi fost groaznic să vin aici şi să descopăr că ai plecat.

— N-am putut să te sun. Nu puteam să-ţi cer înţelegere, când fiecare lovitură data mie era în folosul lui Rommy. Şi mi-a fost ruşine. Mi-a fost teamă de reacţia ta. Şi am fost prea tulburată. Nu puteam să rămân aici şi ştiam că tu n-o să pleci niciodată.

— Nu pot să plec. Din cauza surorii mele.

— Bineînţeles, îi răspunse Gillian.

Arthur să bucură că-i spusese acest lucru,

pentru că simţi că se deschise ceva în el, ca o poartă. Nu-i spusese adevărul. Putea pleca. Oamenii de la Franz Center o vor ajuta pe Susan. Mama lui putea să încerce să ajute şi ea cu ceva. Iar dacă toate acestea nu mergeau, putea s-o ia pe Susan de aici. Firma avea o filiala în Milwaukee. S-ar putea să reuşească. Ar putea să reuşească amândoi. Partea lui cea mai bună şi cea mai de neclintit, cea care spera întotdeauna, porni din nou la treaba.

— Nu ştiu de ce fac anumite lucruri, zise Gillian. Am încercat de mult timp să mă înţeleg şi cred că merg spre bine, dar mai am de parcurs o cale lungă. Însă cred cu adevărat că încerc să mă protejez. Şi a fost exact atât de râu pe cât am crezut că va fi. Trebuie să fii de acord cu mine.

— Ţi-ar fi fost mai uşor dacă ai fi avut pe cineva alămii.

— Nu s-a putut să fii tu acela, Arthur. Şi asta reprezintă o parte a problemei.

Arthur avu impresia că vorbele ei sună a scuză, iar Gillian îşi dădu seama, văzându-i expresia. Însă pentru ea lucrurile erau clare.

— Ştiu cum e atunci când vrei să răneşti pe cineva. Ştiu foarte bine. Îţi jur că n-am vrut să-ţi fac vreun rău.

— Te cred.

— Oare?

— Sunt convins că te interesa mai mult să-ţi faci ţie râu.

— Acum vorbeşti ca Duffy.

— Vorbesc serios. Continui să te discreditezi singură. Faci eforturi remarcabile în privinţa asta.

— Arthur, te rog să încetezi. Nu mai suport analize ale firii mele. Nu vreau să îndur singură asemenea lucruri. Perioada asta a fost foarte, foarte grea pentru mine. Am petrecut nopţi în care am strâns din dinţi. Uitasem ce simţi când tânjeşti după starea aceea produsă de drog.

Arthur se gândi la spusele ei, apoi replică:

— Gillian, vreau să fiu cu tine. Să plec cu tine. Să locuiesc cu tine. Să te iubesc. Vreau toate astea. Însă trebuie să-ţi dai seama cât de mult te-ai străduit să te distrugi. Ca să nu mai faci aşa ceva vreodată. Dacă-mi promiţi câţi vei da seama şi te vei strădui, pentru binele amândurora…

— Te rog, Arthur! Nu-s nici proastă, nici oarbă. Ştiu exact ce fac. Mă ridic, ca să pot să mă prăbuşesc. N-am nicio speranţă.

— Nu-i adevărat. Pot să-ţi dau tot ce ai nevoie.

— Şi anume ce? zise ea, încercând să fie sceptica, dar, întrucât cel care-i făgăduise fusese Arthur, îl crezu de îndată.

— Pe mine. Sunt omul potrivit. Pot să-ţi spun ceva, ce n-ai mai auzit până acum. Uită-te la mine, îi zise el, prinzând-o de ambele mâini. Ascultă-mă! Arthur o privi cum îşi îndreptă figura slabă, elegantă, cu ochi perfecţi, inteligenţi, şi bucle blonde, către el. Te iert, îi spuse Arthur.

Gillian îl privi un timp, apoi spuse:

— Te rog să mai spui o dată.

— Te iert, zise Arthur, ţinând-o de mâini. Te

iert, te iert, te iert.

Şi, după aceea, repetă aceste cuvinte de mai multe ori.

Notă

Ca de obicei, am scris această carte cu ajutorul prietenilor mei. Am primit sfaturi tehnice foarte importante de la Colleen Berk şi Joe Tomaino în privinţa modului în care se lucrează cu bilete la liniile aeriene; de la Jeremy Margolis în privinţa armelor de foc; de la Jay Reich în legătură cu ungurii; de la doctorii Michael Kaufman şi Carl Boyar în legătură cu patologia post-mortem. Am mai beneficiat de comentariile unor cititori plini de discernământ, în primul rând Annette şi Rachel, ca de obicei; apoi Jennifer Arra, Debby şi Mark Barry, Leigh Bienen, Ellie Lucas, Jim McManus, Howard Rigsby şi uimitoarea Mary Zimmennan. Le sunt îndatorat tuturor. Jon Galassi şi Gail Hochman rămân luna şi stelele vieţii mele literare. Iar Laurie Brown va avea întotdeauna un loc special în viaţa mea. Asistentele mele, Kathy Conway şi Margaret Figueroa, s-au dovedit a-mi fi absolut necesare. Deci, mulţumiri oameni buni!